"Un maestru al situațiilor încurcate"
THE TIMES

Jeffery
Deaver

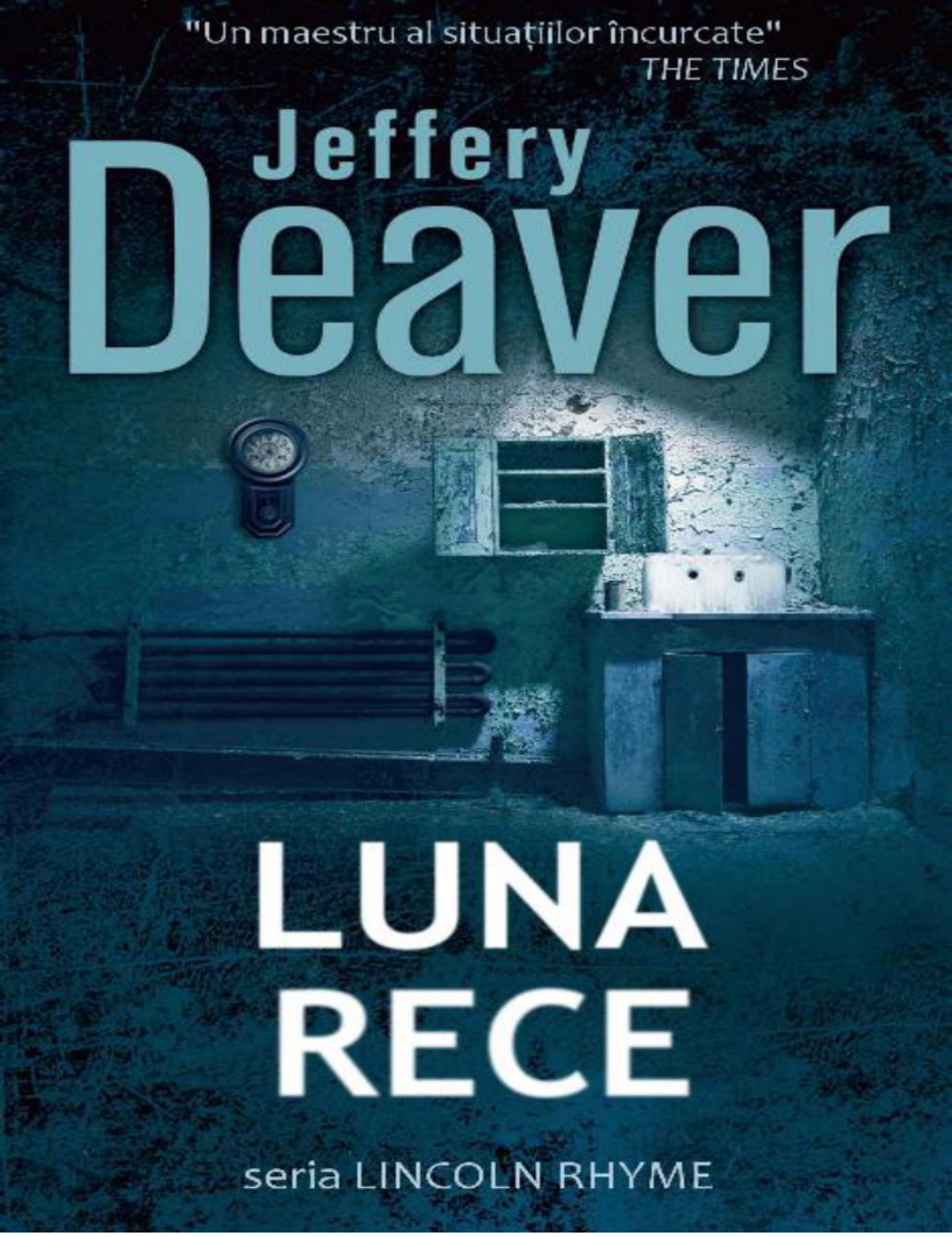

LUNA RECE

seria LINCOLN RHYME

JEFFERY DEAVER

LUNA RECE

Lincoln Rhyme 7

Traducere din limba engleză
RALUCA MATIŞ

Descrierea CIP a Bibliotecii Naţionale a României
DEAVER, JEFFERY
Luna rece / Jeffery Deaver, trad.: Raluca Matiş.-
Bucureşti: RAO International Publishing Company, 2007

ISBN 978-973-103-217-7

I. Matiş, Raluca (trad.)

821.111-31 = 135.1

RAO International Publishing Company
Grupul Editorial RAO
Str. Turda nr. 117-119, Bucureşti, ROMÂNIA

JEFFERY DEAVER
Cold Moon
© Jeffery Deaver, 2006
Toate drepturile rezervate

© RAO International Publishing Company, 2007
pentru versiunea în limba română
2007
ISBN 978-973-103-217-7

I. 00.02. Marți
Capitolul 1
Capitolul 2
Capitolul 3
Capitolul 4
Capitolul 5
Capitolul 6
Capitolul 7
Capitolul 8
Capitolul 9
Capitolul 10
Capitolul 11
Capitolul 12
Capitolul 13
Capitolul 14
Capitolul 15
Capitolul 16
Capitolul 17
Capitolul 18
Capitolul 19
Capitolul 20
Capitolul 21
Capitolul 22
II. 09.02. Miercuri
Capitolul 23
Capitolul 24
Capitolul 25
Capitolul 26
Capitolul 27
Capitolul 28
Capitolul 29
Capitolul 30
Capitolul 31
Capitolul 32
Capitolul 33
III. 08.32. Joi
Capitolul 34
Capitolul 35
Capitolul 36
Capitolul 37
Capitolul 38
Capitolul 39
Capitolul 40
Capitolul 41
Capitolul 42
IV. 12.48. Luni
Capitolul 43
Nota autorului

Nu poţi să mă vezi, dar sunt întotdeauna prezent.

Poţi să alergi oricât de repede, tot nu-mi vei scăpa.

Poţi să mi te-mpotriveşti din toate puterile,

nu mă vei înfrânge niciodată.

Ucid când vreau, dar nimeni nu poate

să mă dea pe mâna legii. Cine sunt?

Bătrânul Timp.

I
00.02 Marţi

Timpul e mort atâta vreme cât e măsurat de rotiţe; numai când ceasul se opreşte timpul capătă viaţă.

WILLIAM FAULKNER

Capitolul 1

— Cât timp le-a luat să moară?

Persoana întrebată nu părea să fi auzit. Se uită încă o dată în oglinda retrovizoare şi se concentră asupra volanului. De-abia trecuse de miezul nopţii şi pe străzile din sudul Manhattanului era ger. Un front de aer rece măturase norii de pe cer şi transformase zăpada căzută pe asfalt într-un gheţuş periculos. Cei doi bărbaţi erau în Plasture-mobilul zăngănitor – după cum poreclise Vincent cel Isteţ maşina SUV maro. Era veche de câţiva ani şi frânele trebuiau duse la service, iar anvelopele înlocuite. Dar nu e o idee prea grozavă să mergi la lucru cu o maşină furată, mai ales că doi dintre ultimii ei pasageri erau acum victimele unei crime.

Şoferul – un bărbat subţire de vreo cincizeci de ani, cu părul negru tuns scurt – coti cu grijă pe o străduţă laterală şi îşi continuă drumul, fără să mărească viteza, luând toate curbele cu precizie, perfect centrat pe banda sa. Ar fi condus exact la fel dacă străzile erau alunecoase sau uscate, dacă maşina tocmai fusese implicată sau nu într-o crimă.

Atent, meticulos.

„Cât timp le-a luat?“

Vincent cel Gras – Vincent cu degetele lungi, ca nişte cârnaţi, întotdeauna umede, şi cu cureaua de piele întinsă la maximum, cu prima gaură lărgită – tremură din tot corpul. Aşteptase la colţul străzii după ce-şi terminase tura de noapte ca secretar angajat temporar. Afară era un frig năprasnic, dar lui Vincent nu-i plăcea deloc holul clădirii sale. Lumina era verzuie şi pereţii erau acoperiţi cu oglinzi mari, în care putea să-şi vadă silueta ovală din toate unghiurile. Aşa că ieşise în aerul rece şi curat de decembrie şi bătuse pasul pe loc, mâncând o ciocolată. OK, două.

Vincent aruncă o privire în sus la luna plină, un disc şocant de alb, vizibil pentru o clipă printr-un canion de clădiri, şi Ceasornicarul reflectă cu voce tare:

— Cât timp le-a luat să moară? Interesant.

Vincent îl cunoştea pe Ceasornicar – al cărui nume era de fapt Gerald Duncan – de foarte puţin timp, dar îşi dăduse deja seama că era un adevărat pericol să-l întrebi ceva. Până şi cea mai simplă întrebare declanşa un adevărat monolog. Dumnezeule, cât vorbea omul ăsta! Şi răspundea întotdeauna foarte organizat, ca un profesor universitar. Vincent realiză că tăcerea din ultimele minute nu era decât timpul în care Duncan se gândea ce răspuns să dea.

Vincent deschise o cutie de Pepsi. Îi era frig, dar voia să bea ceva dulce. O bău pe nerăsuflate şi puse cutia goală în buzunar. Îşi desfăcu

un pachet de biscuiţi cu arahide şi-i mâncă rapid. Duncan îi aruncă o privire să se asigure că Vincent purta mănuşi. Purtau întotdeauna mănuşi în Plasture-mobil.

„Meticulos…”

— Cred că sunt mai multe răspunsuri la această întrebare, zise Duncan cu vocea lui calmă, detaşată. De exemplu, primul pe care l-am omorât avea douăzeci şi patru de ani, deci aş putea spune că i-a luat douăzeci şi patru de ani să moară.

„Da, exact…” se gândi Vincent cel Isteţ cu sarcasmul unui adolescent, deşi trebui să recunoască în sinea lui că nu-i trecuse prin minte acest răspuns evident.

— Celălalt cred că avea treizeci şi doi de ani.

Trecu pe lângă ei o maşină a poliţiei, venind din faţă. Vincent simţi că îi bubuie sângele în vena de la tâmplă, dar Duncan nu avu nici o reacţie.

Poliţiştii nu se arătară deloc interesaţi de Explorerul furat.

— Un alt răspuns la întrebarea ta este să măsurăm timpul scurs din momentul când am început, până când inimile lor au încetat să bată, zise Duncan. Presupun că la asta te-ai referit. Vezi tu, oamenii pun întotdeauna timpul în cadre de referinţă uşor de digerat. Şi e o metodă valabilă, atâta timp cât e eficientă. Tot aşa e şi să ştii că un atlet aleargă o milă în trei minute şi cincizeci şi opt de secunde, deci câştigă cursa. În mod precis cât timp le-a luat să moară în seara aceasta… Ei bine, asta nu e important, dacă n-a fost prea rapid. Îi aruncă o privire scurtă lui Vincent. Nu voiam să-ţi critic întrebarea.

— Nu, răspunse Vincent, fără să-i pese dacă i-o criticase sau nu. Vincent Reynolds nu avea prea mulţi prieteni şi de aceea accepta o mulţime de lucruri de la Gerald Duncan. Eram curios, asta-i tot.

— Înţeleg. Pur şi simplu n-am fost atent. Dar data viitoare, voi cronometra.

— Fata? De mâine? Inima lui Vincent începu să bată puţin mai repede.

— Astăzi mai târziu, vrei să zici, îi răspunse dând din cap.

Era trecut de miezul nopţii. Cu Gerald Duncan trebuia să fii precis, mai ales în ceea ce priveşte timpul.

— Exact.

Vincent cel Flămând îl eliminase pe Vincent cel Isteţ acum, că se gândea la Joanne, fata care urma să moară.

„Astăzi mai târziu…”

Ucigaşul conduse SUV-ul pe o traiectorie complicată până la locuinţa lor temporară din districtul Chelsea din Manhattan, la sud de Midtown, aproape de râu. Străzile erau goale; temperatura era mult sub zero grade şi vântul bătea încontinuu printre străduţele înguste.

Duncan parcă lângă bordură şi opri motorul, activând frâna de

parcare. Coborâră amândoi din maşină. Merseră câteva minute prin vântul îngheţat. Duncan se uită la umbra pe care o făceau pe trotuar, din cauza lunii.

— M-am mai gândit la un răspuns. Despre cât timp le-a luat să moară.

Vincent tremură din nou – în primul rând, dar nu numai, din cauza frigului.

— Când te gândeşti la asta din punctul lor de vedere, ai putea zice că a durat o veşnicie, zise ucigaşul.

Capitolul 2

„Doamne, ce e chestia aia?“

Tolănit în fotoliul tapiţat din biroul încălzit, bărbatul rotofei îşi sorbi cafeaua şi îşi miji ochii din cauza luminii strălucitoare de dimineaţă ca să vadă până la capătul celălalt al debarcaderului. Era supraveghetorul firmei de reparaţii de remorchere de pe râul Hudson, de la nord de Greenwich Village. În patruzeci de minute trebuia să andocheze un Moran cu motorul diesel stricat, dar în momentul acela debarcaderul era pustiu şi supraveghetorul se bucura de căldura barăcii, unde stătea cu picioarele ridicate pe birou şi ceaşca de cafea la piept. Şterse geamul de condens să vadă mai bine şi se uită din nou.

„Ce-o fi oare?“

La marginea debarcaderului, pe partea dinspre Jersey, se găsea o cutie mică şi neagră. Nu era acolo când închiseseră debarcaderul la ora şase cu o zi înainte, şi nimeni nu ar fi acostat după aceea. Aşa că trebuia să fi ajuns acolo dinspre uscat. Exista un gard de plasă de sârmă care nu-i lăsa pe trecători şi curioşi să intre pe debarcaderul privat, dar, după cum ştia prea bine de la uneltele lipsă şi lăzile de gunoi dispărute (închipuieşte-ţi!), dacă cineva voia să intre, putea s-o facă foarte uşor.

„Dar de ce să *lase* ceva?“

Se mai uită câteva clipe, gândindu-se: afară e frig, bate vântul, cafeaua e perfectă. Apoi însă se hotărî. „Oh, la naiba, mai bine să fiu sigur.“ Îşi luă pe el haina groasă cenuşie, mănuşile şi şapca, mai bău o gură de cafea şi ieşi în aerul atât de rece, încât îi tăie răsuflarea.

Supraveghetorul merse cu greu de-a lungul debarcaderului, cu ochii fixaţi pe cutia neagră, înlăcrimaţi din cauza vântului puternic.

„Ce naiba o fi?“ Era o chestie dreptunghiulară, cam de un sfert de metru înălţime, şi lumina soarelui de dimineaţă se reflecta pe partea din faţă. Îşi miji ochii să vadă mai bine în lumina orbitoare. Apa înspumată a râului Hudson se lovea cu zgomot surd de stâlpii de sub el.

La vreo trei metri de cutie se opri, dându-şi seama ce era.

Un ceas. Un ceas de modă veche, cu numerele acelea ciudate – cifre romane – şi un desen în formă de lună în faţă. Părea să fie scump. Aruncă o privire la ceasul său de pe mână şi văzu că funcţiona bine; avea ora exactă. „Cine oare să fi lăsat un obiect de preţ aici? Ei, foarte bine. Măcar m-am făcut cu un cadou.“

Păşi înainte să-l ia, dar picioarele îi alunecară de sub el şi pentru o clipă i se opri inima-n loc de spaimă, gândindu-se că se va rostogoli în apă. Dar căzu exact în faţă, pe o porţiune acoperită cu gheaţă pe care nu o zărise înainte, şi nu alunecă mai departe.

Strâmbându-se de durere, gâfâind, se ridică anevoie în picioare. Când se uită în jos, văzu că nu era gheaţă obişnuită. Avea o culoare roşie-maronie.

— Oh, Doamne sfinte, murmură el, uitându-se la pata mare de sânge adunată lângă ceas şi îngheţată bocnă.

Se apropie mai mult şi fu şi mai uimit dându-şi seama cum ajunsese acolo sângele. Văzu nişte urme însângerate de zgârieturi pe scândurile debarcaderului, ca şi cum cineva cu degetele sau mâinile rănite se ţinuse de scândură să nu cadă în apele spumegânde ale râului.

Se târî până la margine şi se uită în jos. Nu plutea nimeni la suprafaţa apei învolburate. Dar asta nu era surprinzător: dacă ceea ce îşi imagina el acum, văzând sângele îngheţat, era adevărat, atunci însemna că bietul amărât fusese acolo cu ceva vreme în urmă şi, dacă nu-l salvase nimeni, atunci cadavrul ajunsese deja pe undeva pe lângă Liberty Island.

Îşi căută mobilul cu degetele înţepenite, se trase înapoi şi-şi scoase mănuşa cu dinţii. Mai aruncă o privire la ceas şi apoi se repezi înapoi în baracă, sunând la poliţie cu un deget butucănos şi tremurător.

Înainte şi După.

Oraşul se schimbase acum, după dimineaţa aceea de septembrie, după explozii, după valurile imense de fum şi după ce turnurile clădirilor dispăruseră.

Nu aveai cum să negi acest lucru. Puteai să vorbeşti cât vrei despre optimism şi rezistenţă, despre bărbăţia şi hărnicia new-yorkezilor, toate acestea erau adevărate. Dar oamenii se opreau şi acum când avioanele se apropiau de Aeroportul LaGuardia pentru a ateriza şi păreau să coboare la o altitudine mai joasă decât era normal. Traversai strada imediat, păstrând o distanţă cât mai mare faţă de o pungă de cumpărături abandonată. Nu erai surprins să vezi soldaţi sau poliţişti îmbrăcaţi în uniforme închise la culoare, purtând în mâini mitraliere negre, de tip militar.

Parada de Ziua Recunoştinţei venise şi trecuse fără nici un incident şi acum pregătirile de Crăciun era în toi, cu mulţimi de oameni adunate pretutindeni. Dar plutind deasupra festivităţilor, ca în reflexia unei vitrine împodobite de sărbătoare dintr-un magazin universal, stăruia imaginea persistentă a turnurilor care nu mai existau, a oamenilor care nu mai erau alături. Şi, bineînţeles, marea întrebare: Ce se va întâmpla în continuare?

Lincoln Rhyme avea propriul său Înainte şi După, şi înţelegea această noţiune foarte bine. Existase o vreme când putea să meargă şi să facă orice, şi apoi venise o vreme când nu mai putuse. La un moment dat era tot atât de sănătos ca oricine altcineva, cercetând scena unei crime, şi un minut mai târziu o grindă îi căzea în spate

rupându-i şira spinării şi lăsându-l tetraplegic de tip C-4, aproape complet paralizat de la umeri în jos.

Înainte şi După…

Există momente care te schimbă pentru totdeauna.

Şi totuşi, Lincoln Rhyme credea că dacă transformi aceste evenimente într-un simbol mult prea important, atunci devin mult prea puternice. Şi tipii cei răi câştigă.

În această dimineaţă rece de marţi, acestea erau gândurile lui Rhyme în timp ce o asculta pe crainica de la National Public Radio, cu vocea ei sigură, prezentând ştirile despre o paradă programată pentru poimâine, urmată de nişte ceremonii şi întâlniri ale oficialităţilor din guvern, care toate în mod logic ar fi trebuit să aibă loc în capitală. Dar atitudinea de hai-să-promovăm-New-Yorkul câştigase, şi spectatorii şi de asemenea protestatarii vor fi prezenţi în forţă, blocând străzile, îngreunând viaţa poliţiei atât de sensibile la securitate din jurul Wall Street. Şi exact ca în politică se întâmpla şi în sport: jocul de retur care trebuia să aibă loc la New Jersey era acum programat să se desfăşoare în Madison Square Garden – ca o demonstraţie de patriotism – dintr-un motiv destul de neclar. Rhyme se întrebă cu cinism dacă şi maratonul anual de la Boston de anul viitor va fi ţinut tot în New York.

Înainte şi După…

Rhyme ajunsese la concluzia că el, unul, nu era chiar atât de diferit în perioada de După. Condiţia sa fizică, linia orizontului său, s-ar putea spune, se schimbase. Dar în mod esenţial era aceeaşi persoană care fusese şi înainte: un poliţist şi un om de ştiinţă care nu avea răbdare, era temperamental (OK, uneori era insuportabil), neînduplecat şi fără nici o toleranţă pentru incompetenţă şi lene. Nu folosea faptul că era schilod ca pe un atu, nu se plângea mereu, nu făcea caz de condiţia sa (deşi Dumnezeu să-i ajute pe proprietarii de clădiri care nu respectau cerinţele Legii pentru americanii cu handicap în ceea ce priveşte lărgimea uşilor sau a rampelor când era la o scenă a crimei în clădirile lor).

Acum, în timp ce asculta raportul, faptul că anumiţi oameni din oraş păreau să se complacă într-o stare de autocompătimire îl irita profund.

— O să scriu o scrisoare, îi spuse lui Thom.

Asistentul tânăr şi zvelt, în pantaloni negri, cămaşă albă şi jerseu gros (casa lui Rhyme din Central Park West avea un sistem defectuos de încălzire şi o izolare termică extrem de veche), îşi ridică privirea de la decoraţiile extrem de numeroase pe care le agăţa prin cameră. Rhyme gusta ironia din faptul că plasase un brăduţ miniatural pe o masă sub care aştepta deja un cadou, chiar dacă nu era împachetat: o cutie de scutece de unică folosinţă pentru adulţi.

— O scrisoare?

Îi explică teoria sa că era mult mai patriotic să te comporţi ca şi cum nu se întâmplase nimic deosebit.

— Am de gând să îi fac cu ou şi cu oţet urât de tot. Mă gândesc să scriu la *Times*.

— Şi de ce n-o faci? întrebă asistentul, a cărui profesie se numea „îngrijitor" (deşi Thom spunea că, având în vedere că era angajatul lui Lincoln Rhyme, cuvântul potrivit ca să descrie meseria sa era, de fapt, „sfânt").

— Aşa am de gând, zise Rhyme cu hotărâre nestrămutată.

— Foarte bine… deşi, pot să zic şi eu ceva?

Rhyme îşi ridică o sprânceană. Criminalistul era capabil să exprime – şi o făcea mereu – o mulţime de lucruri cu părţile corpului pe care le mai avea sub control: umeri, faţă şi cap.

— Majoritatea oamenilor care *spun* că au de gând să scrie o scrisoare, în realitate nu mai scriu nimic. Oamenii care *într-adevăr* scriu scrisori, pur şi simplu se apucă să le scrie. Nu încep să spună la toată lumea despre asta. Ai observat vreodată chestia asta?

— Mulţumesc pentru această genială intuiţie psihologică, Thom. Ştii, bineînţeles, că acum nimic nu mă va mai putea opri.

— Bine, repetă asistentul.

Folosind comanda cu senzori a scaunului roşu cu rotile Storm Arrow, criminalistul îl conduse mai aproape de unul dintre cele şase monitoare mari, cu ecran plat, din încăpere.

— Comandă, zise el în sistemul de recunoaştere a vocii, printr-un microfon ataşat de scaun. Procesor de text.

WordPerfect apăru ascultător pe ecran.

— Comandă, scrie. „Domnilor." Comandă, virgulă. Comandă, alineat. Comandă, scrie, „Nu am putut să nu observ că…".

Se auzi soneria de la intrare şi Thom se duse să vadă cine îi vizita.

Rhyme stătea cu ochii închişi şi îşi compunea scrisoarea de protest, când îl întrerupse o voce.

— Salut, Linc. Crăciun fericit!

— Ăă, şi ţie, mormăi Rhyme către Lon Sellitto, care tocmai intra pe uşă.

Detectivul înalt, burtos şi neîngrijit trebui să navigheze cu mare grijă prin cameră; aceasta fusese un salon excentric în epoca victoriană, dar acum era burduşită de aparatură criminalistică: microscoape optice, un microscop electronic, un cromatograf cu gaz, pahare de laborator şi rafturi de eprubete, pipete, recipiente de diverse forme, centrifuge, substanţe chimice, cărţi şi reviste, calculatoare – şi cabluri groase, care se întretăiau în toate direcţiile. (Când Rhyme începuse să facă muncă de consultanţă criminalistică în casa lui din oraş, echipamentul atât de nesătul în ceea ce priveşte

curentul electric ardea în mod frecvent siguranţele. Curentul folosit în camera aceasta era probabil egal cu valoarea combinată totală folosită de toţi ceilalţi locuitori de pe strada sa).

— Comandă, volum, nivelul trei. Unitatea de control a mediului coborî ascultătoare volumul postului de radio.

— Nu eşti prea animat de spiritul Crăciunului? întrebă detectivul.

Rhyme nu-i răspunse. Se uită iar la monitor.

— Hei, Jackson, zise Sellitto aplecându-se şi mângâind pe cap un câine mic, cu părul lung, cuibărit într-o cutie pentru probe cu sigla NYPD.

Acesta locuia pentru moment aici; fosta lui proprietară, o mătuşă mai în vârstă a lui Thom, murise cu puţin timp în urmă în Westport, Connecticut, după o lungă perioadă de boală. Printre lucrurile moştenite de tânăr se număra şi Jackson, un mic câine havanez. Rasa, înrudită cu Bichon frise, era originară din Cuba. Jackson trebuia să stătea aici până când Thom avea să reuşească să îi găsească un cămin bun.

— Avem un caz rău de tot, Linc, zise Sellitto, ridicându-se în picioare. Începu să-şi dea jos haina, dar se răzgândi. Dumnezeule, da' frig mai e! E vreun record?

— Nu ştiu. Nu petrec prea multă vreme uitându-mă la meteo. Se gândi la un paragraf bun de început pentru scrisoarea sa pentru editor.

— Urât de tot, repetă Sellitto.

Rhyme îi aruncă o privire rapidă cu o sprânceană ridicată.

— Două crime, acelaşi mod de operare. Mai mult sau mai puţin.

— Sunt multe cazuri „urâte" pe lumea asta, Lon. De ce e ăsta mai „de tot" ca restul?

Aşa cum se întâmpla deseori în zilele anoste dintre cazuri, Rhyme era într-o dispoziţie proastă; dintre toate neajunsurile slujbei pe care le întâlnise până acum, cea mai rea era plictiseala.

Dar Sellitto lucra cu Rhyme de ani buni şi era imun la toanele criminalistului.

— Am primit un telefon de la Casa Mare. Mai-marii vor ca tu şi Amelia să vă ocupaţi de cazul ăsta. Au zis că insistă.

— Oh, insistă?

— Le-am promis că n-o să-ţi spun că au zis aşa. Că ţie nu-ţi place să fii presat.

— Putem să trecem la partea „urâtă de tot", Lon? Sau îţi cer mult prea mult?

— Unde-i Amelia?

— În Westchester, la un caz. Trebuie să se întoarcă în curând.

Detectivul ridică un deget, în semn de „aşteaptă o clipă", când îi sună mobilul. Purtă o conversaţie, dând din cap şi notându-şi ceva în carneţel. Închise telefonul şi se uită la Rhyme.

— OK, uite cum stă treaba. Noaptea trecută la un moment dat, criminalul nostru înşfacă…

— El? întrebă Rhyme cu subînţeles.

— OK. Nu ştim sigur genul.

— Sexul.

— Ce?

— Genul este o noţiune lingvistică, zise Rhyme. Se referă la cuvintele care desemnează masculinul şi femininul din anumite limbi. Sexul este o noţiune biologică, care diferenţiază organismele masculine şi feminine.

— Mersi de lecţia de gramatică, bombăni detectivul. Poate-mi va fi de folos dacă mă duc vreodată la *Cine ştie câştigă!* Oricum, *el* înşfacă un amărât şi-l duce la debarcaderul de reparat bărci de pe Hudson. Nu ştim exact cum face chestia asta, dar îl obligă pe tip, sau pe femeie, să stea atârnat deasupra apei şi apoi îi crestează încheieturile. Victima se ţine cât se ţine, se pare că destul de mult – destul cât să piardă o grămadă de sânge – şi-apoi pur şi simplu îşi dă drumul.

— Vreun cadavru?

— Încă nu. Garda de Coastă şi ESU mai caută încă.

— Am auzit un plural.

— Da. Apoi mai primim un telefon după câteva minute. Să mergem să vedem o alee în centru, o fundătură ieşind de pe Cedar Street, lângă Broadway. Criminalul a mai făcut o victimă. Un agent de poliţie l-a găsit pe tipul ăsta legat cu bandă adezivă şi culcat pe spate. Deasupra lui era fixată o bară de fier – cu o greutate de poate treizeci şi cinci de kilograme – chiar peste gâtul lui. Victima a trebuit să o ţină în sus ca să nu-i zdrobească gâtul.

— Treizeci şi cinci de kilograme? OK, având în vedere treaba cu puterea fizică, recunosc că s-ar putea să ai dreptate să zici că *sexul* criminalului e, probabil, masculin.

Thom intră în cameră cu o tavă cu prăjituri şi cafea. Sellitto, care avea probleme cu greutatea, se repezi prima dată la ecler, lăsându-şi ca întotdeauna dieta să hiberneze pe perioada iernii. Înfulecă imediat o jumătate de prăjitură şi, ştergându-se la gură, continuă:

— Deci victima ţine de bară, da? Şi cred că reuşeşte s-o ţină o vreme – dar până la urmă o scapă şi moare.

— Cine e victima?

— Îl cheamă Theodore Adams. Locuia lângă Battery Park. S-a primit un apel la 911 azi-noapte de la o femeie. Zicea că frate-său trebuia să se întâlnească cu ea să meargă la cină şi că n-a mai apărut. Ăsta-i numele pe care l-a dat. Sergentul de la secţie voia s-o sune azi-dimineaţă.

În mod normal, Lincoln Rhyme nu credea că descrierile vagi şi generale au vreun folos sau vreo noimă. Dar trebui să recunoască în

sinea sa că „urât de tot“ se potrivea situaţiei.

Tot aşa şi cuvântul „ciudat“.

— De ce zici că a fost acelaşi mod de operare? întrebă el.

— Criminalul a lăsat o carte de vizită la locul celor două crime. Ceasuri.

— Care fac tic-tac?

— Da. Primul era lângă balta de sânge de pe debarcader. Celălalt era lângă capul victimei. Era ca şi cum făptaşul a vrut să-i facă să vadă ora exactă. Şi să audă, presupun.

— Descrie-mi-le. Ceasurile.

— Păreau de modă veche. Asta-i tot ce ştiu.

— Nu erau bombe?

Acum – în vremurile astea de După – orice probă care ticăia în vreun fel sau altul era dusă imediat să treacă printr-o verificare de rutină pentru explozibili.

— Nu. Nu-s de-alea care fac bum. Dar echipa le-a trimis la Rodman’s Neck să le verifice de agenţi biologici sau chimici. Şi se pare că e aceeaşi marcă de ceasuri. Sinistru, zicea unul dintre poliţiştii chemaţi la faţa locului. Are o faţă de lună pe el. Oh, şi pentru eventualitatea că suntem cretini, ne-a lăsat şi un mesaj sub ceasuri. Imprimat la calculator. Nu e scris de mână.

— Şi ce scria?

Sellitto se uită în carnet, nesigur pe memoria lui. Rhyme respecta acest lucru la detectiv. Nu era el genial, dar *era* ca un buldog şi făcea totul încet şi la perfecţie. Sellitto începu să citească:

— „A răsărit Luna Rece şi plină, luminând cadavrul pământului, arătându-i morţii ora să vină, să pună capăt vieţii şi drumului.” Îşi ridică privirea spre Rhyme. E semnat „Ceasornicarul”.

— Avem două victime şi un motiv lunar. Deseori, referinţele astronomice înseamnă că ucigaşul plănuieşte să dea mai multe lovituri. Mai are şi alte victime pe agendă.

— Hei, de ce crezi că am venit aici, Linc?

Rhyme aruncă o privire spre scrisoarea începută către *Times*. Închise programul de calculator. Eseul despre Înainte şi După va trebui să aştepte.

Capitolul 3

De afară se auzi un sunet slab. Un scrâşnet în zăpadă.

Amelia Sachs nu mai făcu nici o mişcare. Se uită afară, în curtea tăcută şi albă. Nu văzu pe nimeni.

Era la o jumătate de oră la nord de oraş, singură într-o casă imaculată în stil Tudor, în care domnea o tăcere mormântală. O observaţie potrivită, se gândi ea, din moment ce proprietarul clădirii nu mai era printre cei vii.

Auzi din nou acelaşi sunet. Sachs era o fată de la oraş, obişnuită cu nebunia gălăgiei urbane – ameninţătoare şi inofensivă. Intruziunea în liniştea aceasta totală din suburbii o înnebunea.

Oare sunetul era produs de un pas omenesc?

Detectiva înaltă şi roşcată, îmbrăcată cu o jachetă neagră de piele, cu un pulover bleumarin şi blugi negri, ascultă cu atenţie un moment, scărpinându-se distrată în cap. Mai auzi un scrâşnet. Îşi desfăcu fermoarul jachetei, astfel ca pistolul Glock să-i fie mai uşor accesibil. Se ghemui în faţa ferestrei, aruncând o privire rapidă afară. Nu văzu nimic.

Se întoarse să-şi continue treaba. Se aşeză în fotoliul luxos din piele de la biroul imens şi începu să examineze conţinutul sertarelor. Era o misiune frustrantă, problema principală fiind că nu ştia exact ce căuta. Ceea ce se întâmpla deseori când investiga o scenă a crimei secundară, sau terţă, sau cum s-o fi numind aceea de-al patrulea grad. De fapt nici nu prea putea spune că aceasta era efectiv o scenă a crimei. Era foarte puţin probabil că vreunul dintre criminali fusese vreodată aici sau că acesta era locul unde se descoperise vreun cadavru sau ascunzătoarea vreunei prăzi. Acesta era pur şi simplu domiciliul prea puţin folosit al unui bărbat pe nume Benjamin Creeley, care murise la mare distanţă de aici şi nu fusese în această casă de cel puţin o săptămână înainte de a muri.

Şi totuşi, trebuia să verifice cu atenţie – deoarece Amelia Sachs nu era aici în rolul ei obişnuit: acela de poliţist chemat la locul crimei. Acum era detectivul principal în primul caz de crimă repartizat sub conducerea ei.

Se auzi un alt trosnet afară. Gheaţă, zăpadă, crengi, căprioare, veveriţe… Nu îi dădu atenţie de data aceasta, continuându-şi cercetarea care începuse cu câteva săptămâni înainte, din cauza unui nod făcut pe o bucată de sfoară de bumbac.

Era frânghia de rufe care fusese folosită pentru uciderea bărbatului de cincizeci şi şase de ani, Ben Creeley, găsit bălăngănindu-se de streaşina locuinţei sale din Upper East Side. Pe masă se găsea un bilet de sinucigaş şi nu exista nici o urmă evidentă de intenţie criminală.

Totuşi, imediat după moartea lui, Suzanne Creeley, văduva sa, se prezentă la Departamentul de Poliţie New York. Pur şi simplu nu putea să creadă că soţul ei se omorâse. Da, într-adevăr bogatul om de afaceri, care era şi contabil, părea a fi într-o dispoziţie proastă în ultima vreme. Dar după părerea ei asta nu era decât din cauza faptului că de o vreme lucra în fiecare zi până foarte târziu la nişte proiecte deosebit de solicitante. Momentele sale de dispoziţie proastă erau la ani-lumină depărtare de o depresie sinucigaşă. Nu avusese niciodată vreo problemă mintală sau emoţională şi nu lua medicamente antidepresive. Situaţia financiară a lui Creeley era foarte solidă. Nu făcuse nici o schimbare recentă în testamentul sau în poliţa sa de asigurare. Asociatul său de afaceri, Jordan Kessler, fusese plecat într-o călătorie de afaceri în Pennsylvania. Dar când Sachs avu o scurtă discuţie cu el îi confirmă şi el că, deşi Creeley *păruse* într-adevăr destul de deprimat, Kessler era convins că nu menţionase absolut niciodată posibilitatea sinuciderii.

Sachs era desemnată detectiv permanent la scena crimei pentru Lincoln Rhyme, dar voia să facă mai mult decât muncă de laborator criminalistic. Tatonase terenul la brigada Cazuri Majore pentru a prinde ocazia de a fi detectiv principal într-o investigaţie de crimă sau de terorism. Cineva de la Casa Mare hotărâse că moartea lui Creeley merita cercetată mai amănunţit şi îi repartizase ei cazul. Dar în afara consensului general că domnul Creeley nu păruse niciodată predispus la sinucidere, la început Sachs nu reuşi să găsească nici o dovadă de crimă. Apoi însă făcu o descoperire. Medicul legist scrisese în raport că, la momentul morţii, Creeley avea degetul mare de la mână rupt; toată mână dreaptă de fapt era în ghips.

Ceea ce însemna că pur şi simplu nu ar fi fost în stare să lege singur nodul laţului de spânzurătoare sau să lege funia de balustrada balconului.

Sachs ştia asta pentru că încercase era însăşi de mai mult de zece ori. Era imposibil fără să-ţi foloseşti degetul mare. Poate că legase laţul înainte de accidentul de motocicletă, cu o săptămână înainte de moarte, dar părea extrem de improbabil ca o persoană să facă un laţ pe o funie şi apoi s-o ţină la îndemână, aşteptând o anume zi în care să se spânzure cu ea.

Aşa că Sachs se hotărî să declare moarte în condiţii suspecte şi deschise un dosar de crimă pentru caz.

Dar se dovedea a fi un caz dificil. Regula în cazurile de crimă este că fie le termini în primele douăzeci şi patru de ore, fie va dura luni de zile până să le rezolvi. Puţinele probe care existau (sticla de băutură din care băuse chiar înainte de a muri, biletul şi funia) nu dezvăluiseră nimic. Nu exista nici un martor. Raportul poliţiei new-yorkeze nu avea decât o jumătate de pagină. Detectivul care

condusese cazul aproape că nu îi dăduse atenţie, ceea ce era de fapt tipic pentru sinucideri, şi nu îi putu oferi lui Sachs nici o informaţie suplimentară.

Lista suspecţilor se cam epuizase cu totul în oraş, unde lucrase Creeley şi unde familia îşi petrecea majoritatea timpului; tot ce mai rămăsese de făcut în Manhattan era să discute mai detaliat cu asociatul lui Creeley, Kessler. Aşa că acum căuta indicii într-una din puţinele surse rămase: casa din suburbii a lui Creeley, unde familia petrecea foarte puţin timp.

Dar nu găsea nimic aici. Sachs se aşeză din nou la birou, uitându-se la o fotografie recentă a lui Creeley dând mâna cu o persoană care părea a fi un om de afaceri. Erau pe pista de decolare a unui aeroport, în faţa avionului particular al unei companii. În fundal se vedeau sonde de petrol şi conducte. Zâmbea. Nu părea deprimat – dar, la urma urmei, cine pare deprimat în fotografii?

În momentul acela se auzi un alt scrâşnet, foarte aproape, chiar lângă fereastra din spatele ei. Şi apoi încă unul, chiar mai aproape.

Asta sigur nu era o veveriţă.

Scoase pistolul Glock, cu un glonţ sclipitor de 9 milimetri pe ţeavă şi încă treisprezece în pistol. Sachs se apropie în linişte de uşa din faţă şi încercui casa până pe partea laterală, ţinând pistolul cu amândouă mâinile, dar aproape de partea dreapta *(niciodată* să nu-l ţii în faţa ta când dai colţul, căci în momentul acela poate fi smuls cu uşurinţă din mâini; în filme e întotdeauna greşit). Aruncă rapid o privire. În partea laterală a casei nu era nimeni. Se îndreptă atunci spre partea din spate, păşind cu atenţie pe aleea de lângă casă, acoperită de un strat gros de gheaţă.

Se opri şi ascultă.

Da, sigur erau ai unui om. Persoana se mişca cu şovăială, probabil către uşa din spate.

O oprire. Un pas. Încă o oprire.

„Gata“, îşi spuse Sachs.

Se apropie cu grijă de colţul din spate al casei.

În acel moment însă, piciorul îi alunecă pe o porţiune acoperită cu gheaţă. Fără să vrea lăsă să-i scape un sunet slab. „Poate că nu m-a auzit“, îşi spuse ea.

Dar se pare că fusese totuşi suficient de zgomotos pentru intrus.

Auzi zgomotul unor paşi alergând prin curtea din spate, scrâşnind prin zăpadă.

La naiba…

Ghemuită – în caz că era o capcană ca să o atragă afară să poată fi nimerită – se uită pe după colţ şi ridică rapid pistolul. Văzu un bărbat slab şi înalt în blugi şi cu o geacă groasă de iarnă alergând în viteză prin zăpadă.

Fir-ar să fie!… Sachs îi ura *pur* şi simplu pe cei care alergau. Îi fusese sortit să fie înaltă şi să aibă încheieturile fragile – artrită – şi această combinaţie făcea orice alergare o adevărată tortură.

— Sunt ofiţer de poliţie. Opreşte-te! O luă la goană după el.

Sachs venise aici singură, aşa că ea trebuia să-l urmărească. Nu anunţase Departamentul de Poliţie al districtului Westchester că se afla aici. Aşa că orice ajutor nu putea să-i vină decât sunând la 911 şi nu avea timp de aşa ceva.

— Nu-ţi mai spun o dată. Opreşte-te!

Nici un răspuns.

Alergară în tandem prin curtea de mari dimensiuni şi apoi în pădurice a din spatele casei. Abia respirând, simţind o durere chiar sub coaste, în afara agoniei din genunchi, Sachs alerga cât de repede putea, dar era evident că nu îl va putea prinde, căci rămânea din ce în ce mai în urmă.

„Fir-ar… O să-l pierd.“

Dar interveni natura. O creangă ieşită din zăpadă îi agăţă gheata şi bărbatul se prăbuşi la pământ, cu un geamăt pe care Sachs îl auzi de la doisprezece metri distanţă. Alergă lângă el şi, gâfâind din greu, îi lipi ţeava pistolului de ceafă. Acesta nu mai făcu nici o mişcare.

— Nu-mi face rău! Te rog!

— Şşş.

Sachs scoase cătuşele.

— Mâinile la spate.

— N-am făcut nimic! zise el, răsucindu-şi capul s-o vadă.

— Mâinile!

Făcu ce îi spusese, dar atât de stângaci, încât Sachs îşi dădu seama că probabil nu i se mai puseseră niciodată cătuşe. Şi era mai tânăr decât crezuse – un adolescent, cu faţa plină de acnee.

— Nu-mi face rău, te rog!

Sachs îşi trase răsuflarea pentru o clipă şi apoi îl percheziţionă. Nu avea nici un act de identitate, nici o armă, nici droguri. Doar nişte bani şi o legătură de chei.

— Cum te cheamă?

— Greg.

— Numele de familie?

— Witherspoon, zise el, după o ezitare.

— Locuieşti în apropiere?

Tânărul trase aer adânc în piept, apoi făcu semn din cap spre dreapta.

— Casa de acolo, cea de lângă proprietatea familiei Creeley.

— Câţi ani ai?

— Şaisprezece.

— De ce-ai fugit?

— Nu ştiu. M-am speriat.

— Nu ai auzit când ţi-am spus că sunt de la poliţie?

— Ba da, dar n-arăţi a poliţai… adică a ofiţer de poliţie. Chiar sunteţi poliţistă?

Sachs îi arătă legitimaţia.

— Ce făceai la casă?

— Locuiesc în vecini.

— Asta ai mai zis. Ce *făceai?* îl prinse de guler şi îl trase în poziţia şezut.

Băiatul părea speriat de moarte.

— Am văzut că e cineva înăuntru. M-am gândit că poate e doamna Creeley sau poate cineva de la poliţie, sau ceva de genul ăsta. Am vrut numai să-i spun ceva. Apoi m-am uitat înăuntru şi-am văzut că aveţi un pistol. M-am speriat. M-am gândit că sunteţi cu ei.

— Cu care „ei“?

— Tipii ăia care au spart casa. Asta am vrut să-i spun doamnei Creeley.

— Au spart casa?

— Am văzut nişte tipi care le spărgeau casa. Acum câteva săptămâni. Cam de Ziua Recunoştinţei.

— Ai sunat la poliţie?

— Nu. Cred că ar fi trebuit. Dar n-am vrut să mă amestec. Ştiţi, arătau foarte duri, tipii ăia.

— Zi-mi ce s-a întâmplat.

— Eram afară, în curte la noi, şi i-am văzut că merg până lângă uşa din spate, se uită în jur şi apoi, ştiţi, sparg încuietoarea şi intră în casă.

— Albi, negri?

— Albi, cred. Nu am fost aşa de aproape. N-am putut să-i văd la faţă. Atâta că erau, ştiţi, nişte tipi. În blugi şi cu geci. Unul era mai înalt decât celălalt.

— Ce culoare de păr aveau?

— Nu ştiu.

— Cât timp au stat înăuntru?

— Cam o oră, cred.

— Le-ai văzut maşina?

— Nu.

— Au luat ceva?

— Îhî. Un stereo. Nişte CD-uri. Nişte jocuri, cred. Pot să mă ridic acum?

Sachs îl trase în picioare şi-l împinse înaintea sa până la casă. Observă că uşa din spate fusese *într-adevăr* forţată. Şi încă o treabă foarte bună, de profesionist.

Se uită prin casă. În sufragerie se găsea un televizor cu ecran lat. În vitrină erau aşezate mai multe seturi de porţelanuri de calitate. Tot

acolo se găsea şi argintăria. Şi încă argintărie masivă. Jaful nu avea nici o noimă. Furaseră câteva lucruri ca să acopere lipsa altora?

Cercetă şi podeaua. Casa era imaculată – cu excepţia şemineului. Era un model cu gaz, observă ea, dar în interior se găsea foarte multă cenuşă. Pentru a-l aprinde nu era nevoie de hârtie sau de surcele. Spărgătorii făcuseră foc?

Fără să atingă nimic dinăuntru, Sachs aprinse lanterna şi cercetă conţinutul cenuşii.

— Ai observat cumva dacă oamenii aceia au făcut foc aici când au spart casa?

— Nu ştiu. Poate.

Se mai găseau de asemenea urme de noroi în faţa şemineului. Avea echipament de bază pentru investigarea scenei unui crime în portbagajul maşinii. Va lua amprentele din jurul şemineului şi al biroului şi mostre de cenuşă şi de noroi, şi orice alte probe fizice care ar putea fi de folos.

În momentul acela telefonul mobil începu să-i vibreze. Se uită la ecran. Era un mesaj urgent de la Lincoln Rhyme. Avea nevoie de ea în oraş cât de curând posibil. Trimise, la rândul ei, un mesaj de confirmare.

„Oare ce arseseră?“ se întrebă ea, uitându-se în şemineu.

— Deci, zise Greg. Acum ce ziceţi, pot să plec?

Sachs îl studie cu atenţie.

— Nu sunt sigură dacă ştiai asta, dar, de fiecare dată când moare cineva în condiţii suspecte, poliţia face un inventar complet al tuturor obiectelor existente în casă în ziua în care moare proprietarul.

— Serios? Băiatul se uită în jos.

— Într-o oră eu sun la Departamentul de Poliţie Westchester şi îi rog să controleze lista de atunci cu ceea ce este acum în casă. Dacă lipseşte ceva, mă vor suna pe mine şi eu o să le dau numele tău şi o să-i sun pe părinţii tăi.

— Dar…

— Oamenii aceia nu au furat absolut nimic, nu-i aşa? După ce s-au dus ei, tu ai intrat în casă prin uşa din spate şi te-ai servit cu… Ce?

— Am împrumutat numai nişte lucruri, asta-i tot. Din camera lui Todd.

— Fiul domnului Creeley?

— Da. Şi unul dintre jocurile Nintendo era al meu, oricum. Nu mi l-a mai dat înapoi.

— Şi bărbaţii? Au luat ceva?

— Nu păreau să fi luat ceva, zise el după o mică şovăială.

Sachs îi scoase cătuşele.

— În mai puţin de o oră să aduci totul înapoi. Pune-le în garaj. Îţi las uşa deschisă.

— Oh, da. Adică… Da, promit, zise el pe nerăsuflate. Sigur că da… Atâta doar că… începu să plângă. Chestia e că le-am mâncat prăjiturile. Erau în frigider. Şi nu am… Da' o să le cumpăr altele.

— Nu se face inventarul la mâncare, zise Sachs.

— Nu?

— Adu numai restul lucrurilor înapoi.

— Promit. Serios.

Se şterse pe faţă cu mâneca.

Băiatul se întoarse să plece.

— Încă ceva, zise ea. Când ai auzit că domnul Creeley s-a sinucis, ai fost surprins?

— Păi, da!

— De ce?

Băiatul izbucni în râs.

— Avea un BMW 740. Adică, ştiţi, de-ăla lung. Cum să te omori dacă ai un BMW de lux, n-am dreptate?

Capitolul 4

Există o mulţime de feluri îngrozitoare de-a muri.

Amelia Sachs le cam văzuse pe toate sau, cel puţin, aşa se gândise până atunci. Dar acestea erau nişte metode de a ucide mai pline de cruzime decât orice îşi amintea să fi văzut vreodată.

Vorbise cu Rhyme de la Westchester şi acesta îi spusese să se ducă urgent în sudul Manhattanului, unde trebuia să cerceteze două scene de crime comise, se pare, la câteva ore distanţă una de cealaltă, de către o persoană care-şi spunea „Ceasornicarul”.

Sachs terminase deja treaba la prima din cele două – la un debarcader pe râul Hudson. Era o scenă care putuse fi cercetată foarte rapid; nu era nici un cadavru şi majoritatea urmelor fuseseră măturate sau contaminate de viforul năprasnic de pe râu. Fotografiase şi filmase scena din toate unghiurile. Notase locul unde se găsise ceasul – enervată că scena fusese deranjată de echipa de dezamorsare a bombelor care îl luaseră să-l verifice. Dar nu existase nici o altă soluţie, având în vedere că aparatul putea foarte bine să fi fost explozibil.

Luă şi biletul criminalului, parţial acoperit de sânge. Apoi luă mostre din sângele îngheţat. Observă urmele de unghii lăsate pe debarcader în locul unde se ţinuse victima, atârnată deasupra apei, de unde alunecase apoi să moară. Găsi şi o bucată de unghie ruptă – era lată, scurtă şi fără lac, ceea ce sugera că victima fusese un bărbat.

Criminalul intrase tăind gardul din plasă de sârmă care proteja debarcaderul. Sachs prelevă o mostră de sârmă tăiată, pentru urme de unelte. Nu găsi nici o amprentă, urme plantare sau de cauciucuri de maşină lângă punctul de intrare sau lângă balta de sânge îngheţat.

Nu fusese localizat nici un martor.

Medicul legist îi spuse că, dacă victima căzuse în Hudson, aşa cum părea foarte probabil, atunci murise de hipotermie în aproximativ zece minute. Scafandrii poliţiei şi ai Gardei de Coastă continuau să caute cadavrul şi orice altă probă din apă.

Sachs era acum la cea de-a doua scenă, aleea de la Cedar Street, lângă Broadway. Theodore Adams, de treizeci şi cinci de ani, zăcea întins pe spate, cu gura, gleznele şi încheieturile mâinilor lipite cu bandă adezivă. Criminalul aruncase o funie peste balustrada unei ieşiri de incendiu, la trei metri deasupra lui şi legase unul din capetele funiei de o bară metalică grea, lungă de un metru optzeci, având găuri la capete, ca urechea unui ac de cusut. Apoi suspendase această bară deasupra gâtului victimei. Celălalt capăt al funiei îl pusese în mâinile victimei. Fiind legat, Adams nu putea să se tragă afară de sub bară. Singura lui speranţă era să-şi folosească toată puterea ca să ţină

greutatea masivă suspendată în aer până când trecea cineva din întâmplare pe acolo să-l salveze.

Dar nu trecuse nimeni.

Chiar şi după ce murise, bara continuase să îi apese gâtul, până când corpul îngheţase bocnă în frigul de decembrie. Sub greutatea zdrobitoare a metalului, gâtul nu mai avea decât aproximativ doi centimetri şi jumătate grosime. Faţa era palidă, ca de cretă, cu privirea goală a morţii, dar Sachs îşi imagina cum îi arătase probabil faţa timp de – oare câte? – zece sau cincisprezece minute în care se luptase să supravieţuiască, înroşindu-se din cauza efortului, apoi învineţindu-se, cu ochii bulbucaţi.

Cine Dumnezeu ar dori să omoare în felul acesta, prin metode alese evident pentru a prelungi agonia dinaintea morţii?

Sachs purta o salopetă albă Tyvek pentru a nu lăsa scame de la propriile haine şi păr să contamineze scena crimei. Pregăti echipamentul de colectare a probelor, în timp ce discuta despre omor cu cei doi colegi de la NYPD, Nancy Simpson şi Frank Rettig, ofiţeri la unitatea principală de studiere a locului crimei, din Queens. În apropiere se găsea vehiculul CSI – o dubiţă mare, plină cu echipament esenţial de investigare a scenei crimei.

Îşi puse nişte benzi de cauciuc în jurul labelor picioarelor pentru a deosebi urmele ei de cele ale criminalului. (Aceasta era o altă idee a lui Rhyme. „Dar ce contează? Sunt în costum Tyvek, Rhyme, nu în pantofi de stradă”, îi spusese ea odată. Rhyme se uitase la ea cu un aer obosit. „Oh, scuzaţi, vă rog. Presupun că unui criminal nu i-ar putea veni *niciodată* ideea să îşi cumpere un costum Tyvek. Cât costă unul, Sachs? 49,95 dolari?”)

Prima dată se gândi că aceste crime erau fie opera unei grupări de crimă organizată, fie opera unui psihopat. Acţiunile crimei organizate erau deseori regizate în felul acesta, pentru a trimite mesaje bandelor rivale. Un sociopat, pe de altă parte, ar fi în stare să elaboreze o asemenea crimă complicată din cauza demenţei sau pentru propria satisfacţie, care poate fi sadică – dacă are o motivaţie sexuală – sau pur şi simplu cruzime de dragul cruzimii, în afara poftei carnale. De când lucra în poliţie, Sachs îşi dăduse seama că provocarea durerii e o sursă de putere în sine şi că putea deveni uşor o dependenţă.

Se apropie de ea Ron Pulaski, în uniformă şi cu o jachetă de piele. Tânărul agent de poliţie, blond şi subţirel, o ajuta pe Sachs în cazul Creeley şi era întotdeauna disponibil când venea vorba de un caz de care se ocupa Rhyme. Fusese spitalizat o lungă perioadă de timp, după o confruntare cu un infractor periculos, şi i se oferise şansa să se pensioneze medical.

Tânărul poliţist începător îi povestise lui Sachs cum stătuse de vorbă cu Jenny, soţia sa, şi discutaseră problema. Ar trebui sau nu să se

întoarcă la slujbă? Fratele geamăn al lui Pulaski, şi el tot poliţist, îi dăduse şi el sfaturi. Şi, în cele din urmă, se hotărâse să facă terapie psihologică şi să-şi continue munca de poliţist. Sachs şi Rhyme fuseseră impresionaţi de zelul lui tineresc şi trăseseră nişte sfori ca acesta să lucreze cu ei ori de câte ori posibil. Îi mărturisise după aceea lui Sachs (niciodată lui Rhyme, bineînţeles) că refuzul criminalistului de a se lăsa înfrânt de tetraplegia sa şi regimul dur de terapie fizică la care se supunea zilnic, fuseseră principalele motive ale lui Pulaski de a reintra în rândurile forţelor active ale poliţiei.

Pulaski nu îmbrăcase un costum Tyvek, prin urmare se opri la panglica galbenă care delimita scena crimei.

— Dumnezeule, murmură el, uitându-se la priveliştea grotescă.

Pulaski îi spuse că Sellitto şi ceilalţi poliţişti verificau dacă personalul de securitate şi funcţionarii birourilor din clădirile din jurul aleii văzuseră sau auziseră ceva din atac sau dacă îl cunoşteau pe Theodore Adams.

— Echipa de dezamorsare a bombelor încă mai cercetează ceasurile şi o să le trimită după aceea direct la Rhyme, adăugă el. Mă duc să notez numărul tuturor maşinilor parcate în jur. Aşa mi-a zis domnul detectiv Sellitto.

Stând cu spatele la Pulaski, Sachs încuviinţă din cap. Dar, de fapt, nu dăduse prea mare atenţie acestor informaţii; în momentul acela nu îi erau de prea mare folos. Trebuia să înceapă să verifice scena crimei şi încerca să îşi limpezească mintea de orice alte gânduri care ar fi putut să o distragă. În ciuda faptului că, prin definiţie, munca la o scenă a crimei implică de fapt obiecte neînsufleţite, există o ciudată intimitate în această activitate; pentru a fi eficienţi, poliţiştii însărcinaţi cu procesarea scenei crimei trebuiau să *devină,* în mod mental şi emoţional, criminalii. Scenariul macabru se derula ca un film în imaginaţia lor: la ce se gândea criminalul, unde a stat când a ridicat arma sau bâta sau cuţitul, cum şi-a schimbat poziţia corpului, dacă a zăbovit pe loc pentru a vedea cum moare victima sau dacă a fugit imediat, ce anume i-a atras atenţia la locul respectiv, ce anume l-a tentat şi ce i s-a părut respingător, pe unde anume a plecat pentru a scăpa. Nu schiţa acum profilul psihologic al criminalului – acel portret-robot al suspecţilor care era atât de la modă în presă şi, în mod ocazional, şi de ajutor; ci era o întreprindere migăloasă de a depista în grămada imensă şi dezordonată de lucruri de la scena crimei acele puţine urme, dar atât de importante, care te puteau conduce la uşa suspectului.

Asta era ceea ce făcea acum Sachs, devenea altcineva – ucigaşul care pusese la cale această modalitate atât de oribilă, de a curma viaţa unei fiinţe omeneşti.

Cercetă în amănunţime toată scena, în sus şi în jos, în lateral:

pavajul, pereţii, cadavrul, greutatea de fier…

„Sunt el… Sunt el… La ce mă gândesc? De ce am vrut să omor aceste victime? De ce în felul acesta? De ce pe debarcader, de ce aici?"

Dar cauza morţii era atât de neobişnuită, mintea criminalului atât de deosebită de a ei, încât nu putea găsi un răspuns la nici una dintre aceste întrebări, nu încă. Îşi puse la urechi căştile telefonului.

— Rhyme, eşti acolo?

— Unde altundeva ai vrea să fiu? întrebă el, oarecum amuzat. Te-am aşteptat. Unde eşti? La a doua scenă?

— Da.

— Şi ce vezi, Sachs?

„Sunt el…"

— Aleea, Rhyme, zise ea în microfonul subţire ataşat de căşti. E o alee închisă pentru livrări. Nu trece până pe partea cealaltă. Victima e aproape de stradă.

— Cât de aproape?

— Patru metri şi jumătate dintr-o alee de treizeci de metri.

— Cum a ajuns acolo?

— Nu este nici o urmă de paşi, dar cu siguranţă a fost târât la locul unde a fost ucis; are sare şi mizerie pe fundul pantalonilor şi pe spatele jachetei.

— Există uşi în apropiere de cadavru?

— Da. De fapt e chiar aproape în faţa uneia.

— Lucra în clădire?

— Nu. Am cărţile lui de vizită. E un scriitor independent. Adresa locului său de muncă este aceeaşi cu a apartamentului în care locuia.

— Poate că a avut un client acolo sau în una dintre clădirile din apropiere.

— Lon verifică acum.

— Bine. Uşa aceea este cea mai aproape? Se poate să fi fost locul unde ucigaşul l-a aşteptat?

— Da, răspunse ea.

— Zi-i unui gardian s-o deschidă şi vreau să verifici ce e dincolo de ea.

Lon Sellitto strigă de dincolo de banda galbenă care delimita perimetrul scenei.

— Nici un martor. Toţi sunt orbi, dracu' să-i ia. Şi surzi pe deasupra… Şi cred că sunt cam patruzeci sau cincizeci de birouri diferite în clădirile din jurul aleii. Dacă l-a cunoscut cineva, s-ar putea să ne ia ceva timp până aflăm.

Sachs îi transmise cererea criminalistului de a deschide uşa din spate, cea mai aproape de cadavru.

— Imediat, zise Sellitto şi se duse să-şi îndeplinească misiunea, suflându-şi aer cald în mâinile împreunate.

Sachs filmă şi fotografie scena. Căută, dar nu găsi nici o dovadă de activitate sexuală implicând cadavrul, şi nici în apropiere. Apoi începu să traverseze întreg caroiajul – cercetând de două ori fiecare centimetru pătrat din scenă, căutând probe fizice. Spre deosebire de mulţi profesionişti ai scenei crimei, Rhyme insista ca un singur investigator să se ocupe de treaba aceasta – cu excepţia dezastrelor în masă, bineînţeles – şi Sachs trecea întotdeauna peste caroiaj singură.

Dar oricine comisese această crimă fusese foarte atent să nu lase nimic evident în urmă, cu excepţia biletului şi a ceasului, a barei metalice, a benzii adezive şi a funiei.

Îi spuse acest lucru şi lui Rhyme.

— Nu prea le stă în fire să ne facă treaba uşoară, nu-i aşa, Sachs?

Buna lui dispoziţie o irită; *el* nu se afla lângă o victimă care murise într-un mod înfiorător. Îi ignoră comentariul şi îşi continuă treaba: efectuă o cercetare de bază a cadavrului, pentru a putea fi ridicat şi trimis medicului legist, ridicând toate obiectele personale găsite asupra persoanei sale, prelevând toate amprentele digitale şi amprentele electrostatice ale urmelor de pantofi, luând toate probele cu un roler adeziv, asemănător celui folosit pentru a înlătura părul animalelor de casă de pe mobilă.

Cel mai probabil era că ucigaşul venise aici cu maşina, având în vedere greutatea barei, dar nu erau deloc urme de paşi. Centrul aleii era acoperit cu sare grunjoasă pentru a topi zăpada, şi cristalele nu permiteau un contact bun cu pavajul.

Deodată îşi îngustă ochii.

— Rhyme, văd ceva ciudat. În jurul cadavrului, la aproximativ un metru în jurul lui, este ceva pe pământ.

— Ce crezi că e?

Sachs se aplecă şi examină cu o lupă ceea ce părea a fi nisip fin. Îi spuse acest lucru şi lui Rhyme.

— L-a folosit pentru gheaţă?

— Nu. Nu există decât în jurul lui. Şi nu mai este aşa ceva nicăieri pe alee. Au pus sare pentru zăpadă şi gheaţă. Se dădu câţiva paşi înapoi. Dar n-a mai rămas decât un reziduu fin. Pare a fi… da, Rhyme. L-a măturat. Cu o mătură.

— Măturat?

— Se văd urmele de paie. Pare să fi împrăştiat câteva mâini de nisip pe suprafaţa scenei şi după aceea le-a măturat… Dar poate n-a făcut-o el. Nu am văzut nimic de genul ăsta la prima scenă, la debarcader.

— Este nisip pe victimă sau pe bară?

— Nu ştiu… Stai, da, este.

— Deci a făcut chestia asta *după* ce l-a ucis, zise Rhyme. Probabil e un agent obscurizant.

Criminalii meticuloşi foloseau uneori un material prăfos sau

granular de diverse feluri – nisip, granule pentru cutia pisicilor sau chiar şi făină – pe care-l împrăştiau pe pământ după ce comiteau o crimă. După aceea măturau sau aspirau acest material, înlăturând în felul acesta majoritatea particulelor care ar putea constitui probe.

— Dar de ce? se întrebă cu voce tare Rhyme.

Sachs se uită atent la cadavru, apoi îşi îndreptă atenţia asupra aleii acoperite cu pavaj.

„Sunt el… De ce să mătur?“

Criminalii ştergeau deseori amprentele şi luau cu ei probele evidente, dar foarte rar se obosea cineva să folosească un agent obscurizant. Îşi închise ochii şi, deşi era atât de dificil, se imagină pe sine însăşi stând în picioare deasupra tânărului care se chinuia să ţină bara departe de gâtul său.

— Poate că a vărsat ceva.

— Nu prea pare probabil, zise Rhyme. Nu ar fi atât de neatent.

Sachs continuă să se gândească: „Sunt atent, sigur. Dar de ce să mătur? Sunt el…“

— De ce? şopti Rhyme.

— E un…

— Nu *el* e, o corectă criminalistul. Tu eşti el, Sachs. Aminteşte-ţi. Tu.

— *Sunt* un perfecţionist. Vreau să elimin cât de multe probe posibil.

— Adevărat, dar ceea ce câştigi măturând, pierzi stând mai mult timp la scena crimei, zise Rhyme. Cred că trebuie să mai fie un motiv.

Mergând şi mai departe, imaginându-se ridicând bara, punând funia în mâna victimei, privind cu atenţie chipul chinuit al acesteia, ochii bulbucaţi. „Pun ceasul alături de capul lui. Ticăie, ticăie… Mă uit la el cum moare. Nu las nici o probă, mătur…“

— Gândeşte-te, Sachs. Ce are de gând să facă?

„Sunt el…“

— Mă întorc, Rhyme, zise ea brusc, aproape bâlbâindu-se.

— Poftim?

— Mă întorc la scena crimei. Adică, *el* se întoarce. De aceea a măturat. Pentru că nu a vrut în nici un caz să ne lase ceva care să ne dea vreo informaţie despre el: nici o fibră, păr, urme de pantofi, noroi din talpă. Nu-i e teamă că le vom folosi să-l descoperim în vizuina lui – e mult prea bun ca să lase urme de felul ăsta. Nu, i-e frică să nu găsim ceva care să ne ajute să-l recunoaştem când se întoarce.

— OK, ar putea fi asta. Poate e un *voyeur,* îi place să vadă oameni murind, îi place să se uite cum lucrează poliţiştii. Sau poate vrea să vadă cine e pe urmele lui… Ca să poată începe şi el o urmărire.

Sachs simţi un fior de gheaţă pe şira spinării. Se uită împrejur. Ca de obicei, se adunase un mic grup de gură-cască pe partea cealaltă a străzii. Oare criminalul era printre ei acum, oare în secunda asta se

uita la ea?

— Sau poate că a fost deja aici, adăugă Rhyme chiar atunci. Poate a venit azi-dimineaţă, mai devreme, să vadă dacă într-adevăr victima a murit. Ceea ce înseamnă…

— Că poate a lăsat vreo probă altundeva, în afara scenei. Pe trotuare, pe stradă.

— Exact.

Sachs se strecură pe sub panglica galbenă ce delimita scena crimei şi se uită în stradă. Apoi pe trotuarul din faţa clădirii. Acolo găsi vreo şase-şapte urme de pantofi în zăpadă. Nu avea de unde să ştie dacă vreuna dintre ele îi aparţinea Ceasornicarului, dar câteva – făcute de nişte cizme late, rotunde – sugerau că cineva, probabil un bărbat, rămăsese la capătul aleii timp de mai multe minute, mutându-şi greutatea de pe un picior pe altul. Se uită în jur şi ajunse la concluzia că nu exista nici un motiv rezonabil pentru a sta acolo – nu erau telefoane publice în apropiere, nici cutii poştale sau vitrine de magazine.

— Am găsit nişte urme neobişnuite de cizme la capătul aleii, lângă bordura de pe Cedar Street, îi zise ea lui Rhyme. Mari. Controlă şi această zonă, săpând într-un troian de zăpadă. Am mai găsit ceva.

— Ce?

— O clamă metalică de bancnote, aurită. În mănuşile de latex, degetele o usturau de frig. Numără banii din clamă. Are trei sute patruzeci de dolari în bancnote noi de douăzeci. Şi erau chiar lângă urmele de cizme.

— Victima avea bani la el?

— Şaizeci de dolari, şi ăia destul de noi.

— Poate criminalul i-a şterpelit clama şi apoi a scăpat-o când a fugit.

Sachs îi puse într-o pungă de plastic pentru probe, apoi termină de controlat celelalte porţiuni ale zonei, dar nu mai găsi nimic.

Uşa din spate a clădirii de birouri se deschise brusc. În spatele ei erau Sellitto şi un gardian în uniforma personalului de securitate a clădirii. Se traseră amândoi în spate cât timp Sachs studia – descoperi şi fotografie un milion de amprente, după cum îi descrise lui Rhyme (acesta nu făcu decât să chicotească) – şi holul întunecos dinăuntru. Nu găsi nimic care să fie în mod evident relevant pentru crimă.

Dintr-odată aerul rece fu sfâşiat de o voce îngrozită de femeie.

— Oh, Doamne! Oh, nu!

O brunetă plinuţă, de vreo treizeci şi ceva de ani, alergă până la panglica galbenă, unde o opri un agent de poliţie. Îşi acoperise faţa cu amândouă mâinile şi plângea în hohote. Sellitto se apropie de ea. Sachs veni şi ea.

— Îl cunoaşteţi, doamnă? întrebă detectivul înalt.

— Ce s-a întâmplat, ce s-a întâmplat? Nu… Oh, Doamne!…

— Îl cunoaşteţi? repetă detectivul.

Femeia se întoarse cu spatele la scena de groază, cu trupul zguduindu-i-se în continuare de hohote de plâns.

— Fratele meu… Nu, este… oh, Doamne, nu, nu poate fi el… Se prăbuşi în genunchi pe gheaţă.

Deci aceasta trebuie să fie femeia care raportase dispariţia fratelui ei cu o seară înainte, îşi dădu seama Sachs.

Lon Sellitto avea personalitatea unui pitbull când era vorba de suspecţi. Dar cu victimele şi rudele lor dădea dovadă de o gentileţe surprinzătoare.

— Îmi pare aşa de rău, îi zise el cu voce blândă, îngroşată de accentul tărăgănat de Brooklyn. S-a dus, da.

O ajută să se ridice şi femeia se rezemă de zidul aleii.

— Cine a făcut asta? De ce? Vocea i se înălţă în timp ce vorbea, până deveni un ţipăt, uitându-se fix la tabloul terifiant al morţii fratelui ei. Cine-a putut să facă aşa ceva? Cine?

— Nu ştim, doamnă, zise Sachs. Îmi pare rău. Dar îl vom găsi. Vă promit.

— Nu o lăsaţi pe fiica mea să-l vadă, vă rog, zise femeia, cu vocea întretăiată de suspine.

Sachs se uită la maşina parcată pe jumătate pe o bordură, aşa cum o lăsase în starea ei de panică. În scaunul pasagerului era o adolescentă care se uita fix înspre ei, cu capul plecat uşor într-o parte, prinzând privirea lui Sachs cu o încruntare. Detectivul se mută în faţa cadavrului, împiedicând-o pe fată să-şi vadă unchiul.

Sora, pe nume Barbara Eckhart, sărise din maşină fără să-şi mai ia haina pe ea şi acum se zgribulise de frig. Sachs o conduse prin uşa deschisă în holul de serviciu pe care tocmai îl controlase. Femeia, încă isterică, dori să meargă la baie. Când ieşi, era încă palidă şi vizibil tulburată, dar îşi stăpânea plânsul.

Barbara nu avea nici o idee ce motiv ar fi avut cineva să-i omoare fratele. Acesta era burlac, lucra ca autor de texte publicitare în colaborare cu diverse firme. Era o persoană plăcută de toată lumea şi nu avea nici un duşman de care să aibă cunoştinţă sora sa. Nu era implicat în nici un triunghi amoros – nu exista deci nici un soţ gelos – şi nu luase niciodată droguri sau vreo altă substanţă ilegală. Se mutase în New York în urmă cu doi ani.

Faptul că aparent nu avea nici o legătură cu crima organizată o tulbură pe Sachs; în acest fel factorul psihopat ajungea pe locul întâi, şi acest caz era întotdeauna mult mai periculos pentru public decât dacă era vorba de un mafiot profesionist.

Sachs îi explică procedura. Cadavrul va fi eliberat de medicul legist rudei celei mai apropiate între douăzeci şi patru şi patruzeci şi opt de

ore. Chipul Barbarei împietri.

— De ce l-a omorât pe Teddy aşa? Ce Dumnezeu s-a gândit să facă?

Aceasta însă era o întrebare la care Amelia Sachs nu avea nici un răspuns.

În timp ce sora mortului se întorcea la maşină, iar Sellitto o ajuta, Sachs nu putea să-şi dezlipească privirea de cea a fiicei, care se uita fix la poliţistă. Evident că fata îşi dăduse deja seama că bărbatul acela era unchiul ei şi că murise, dar Sachs vedea că fata mai avea încă un strop de speranţă.

O speranţă care urma să fie distrusă.

Foamea.

Vincent Reynolds stătea întins în patul jilav din locuinţa lor temporară, care era, culmea, o fostă biserică, şi simţi o foame intensă în suflet, foame care imita în tăcere chiorăitul stomacului din burta sa rotundă.

Acest vechi edificiu catolic, dintr-o zonă pustie a Manhattanului de lângă râul Hudson, era baza lor de operaţiuni pentru asasinate. Gerald Duncan nu era din oraş, iar apartamentul lui Vincent se afla în New Jersey. Vincent îi spusese de la început că puteau să stea acasă la el, dar Duncan răspunsese că nu, că nu puteau deloc să facă aşa ceva. Nu trebuiau să aibă nici o legătură cu locuinţele lor adevărate. Lui Vincent i se păru că-i ţine o conferinţă. Dar nu era un lucru rău. Era ca un tată care îşi instruieşte fiul.

— O biserică? întrebase Vincent. De ce?

— Pentru că a fost scoasă la vânzare acum paisprezece luni şi jumătate. Nu e cea mai căutată proprietate din oraş. Şi oricum nimeni n-o să apară aici în perioada asta a anului. Îi aruncase lui Vincent o privire rapidă. Nu te-ngrijora. E desanctificată.

— Serios? întrebă Vincent, care socotea că deja comisese suficiente păcate să i se garanteze un bilet direct în iad, dacă acesta exista; pătrunderea ilegală într-o biserică, sanctificată sau desanctificată, era, cu siguranţă, cea mai neînsemnată dintre fărădelegi.

Agentul imobiliar încuiase uşile, bineînţeles, dar îndemânarea unui ceasornicar este în esenţă aceea a unui lăcătuş (primii ceasornicari, îi explicase Duncan, erau lăcătuşi), astfel că Gerald Duncan deschise cu uşurinţă lacătul uneia dintre uşile din spate, fixând după aceea în loc un lacăt al lui, ca să poată intra şi ieşi oricând doreau, fără să fie văzuţi din stradă sau de pe trotuar. Schimbă şi lacătul la uşa din faţă, aplicând un strat subţire de ceară pe el, ca să-şi dea seama dacă a încercat cineva să intre în absenţa lor.

În clădire era întuneric şi curent, şi mirosea a detergenţi ieftini.

Camera lui Duncan era fostul dormitor al preotului, la etaj, în presbiteriu. De partea cealaltă a coridorului se afla un birou, acum

camera lui Vincent, care stătea în acest moment întins pe pat. În încăpere se găseau un pat îngust, o masă, o plită, un cuptor cu microunde şi un frigider (Vincent cel Flămând luase bineînţeles bucătăria, oricât de mică ar fi fost ea). În biserică funcţiona încă electricitatea, în caz că agenţii imobiliari aveau nevoie de lumină, şi ţevile de apă erau încălzite ca să nu crape din cauza îngheţului, dar termostatul era fixat la o temperatură foarte joasă.

— Ce păcat că nu e un turn cu ceas aici, zisese Vincent când văzuse biserica prima dată, cunoscând obsesia lui Duncan pentru măsurarea timpului. Aşa, ca Big Ben.

— Acela e numele clopotului, nu al ceasului.

— Pe Turnul Londrei?

— În turnul cu ceas, îl corectă din nou bărbatul mai în vârstă. La Palatul Westminster, unde este sediul Parlamentului. A fost numit după Sir Benjamin Hall. La sfârşitul secolului al XVIII-lea, era cel mai mare clopot din Anglia. La primele modele de ceasuri de turn, clopotele erau singurele care îţi spuneau ce oră e. Nu aveau cadrane şi ace.

— A!

— Cuvântul „ceas”{1} vine din latinescul *clocca,* care înseamnă „clopot”.

Omul ăsta ştia *absolut orice.*

Lui Vincent îi plăcea mult acest lucru. De fapt îi plăceau foarte multe lucruri la Gerald Duncan. Se întrebase de mai multe ori cum de ei, doi inadaptaţi, deveniseră prieteni buni. Vincent nu avea mulţi prieteni. Uneori ieşea la un pahar cu colegii. Dar Vincent cel Isteţ nu avea obiceiul să spună prea multe, pentru că îi era teamă ca nu cumva să-i scape vreo remarcă nepotrivită despre o chelneriţă sau femeie de la vreo masă din apropiere. Foamea te face neglijent (uită-te numai ce se întâmplase cu Sally Anne).

Vincent şi Duncan erau firi opuse din multe puncte de vedere, dar aveau totuşi ceva în comun: amândoi aveau secrete întunecate în suflet. Şi oricine a împărtăşit aşa ceva cu cineva ştie că asta este suficient pentru a compensa diferenţe majore în stilul de viaţă sau al credinţelor politice.

Da, absolut, Vincent avea neapărat de gând să acorde o şansă prieteniei dintre ei.

Acum se spăla, gândindu-se din nou la Joanne, bruneta pe care o vor vizita azi – florăreasa, următoarea lor victimă.

Vincent deschise micul frigider. Scoase o chiflă şi o tăie în două cu cuţitul său de vânătoare. Avea o lamă de douăzeci de centimetri şi era extrem de ascuţit. Unse chifla cu cremă de brânză, o mâncă şi bău două cutii de Coca-Cola. Îl ustura nasul de frig. Gerald Duncan cel Meticulos insistase să poarte şi aici mănuşi, ceea ce de obicei era o

pacoste, dar azi, fiind atât de frig, nu-l deranja atât de mult pe Vincent.

Se întinse din nou pe pat, imaginându-şi cum arăta trupul Joannei.

„Astăzi mai târziu…”

Simţea că-i e foame, că pur şi simplu moare de foame. Dacă nu avea legătura sufletească cu Joanne cât de curând, se va usca de dorinţă.

Mai bău o cutie de Dr. Pepper, mai mâncă o pungă de chipsuri. Apoi nişte covrigi.

Simţea că moare de foame…

Era atât de flămând…

Lui Vincent Reynolds nu i-ar fi trecut niciodată prin cap ideea că impulsul de a molesta sexual femeile era o foame. Înţelesese acest lucru de la psihiatrul său, doctorul Jenkins.

Pe perioada încarcerării sale din cauza lui Sally Anne – singura dată când fusese arestat – doctorul îi explicase că trebuia să accepte faptul că aceste impulsuri pe care le simţea nu vor dispărea niciodată.

— Nu poţi să te descotoroseşti de ele. Într-un fel sunt ca o foame… Ei, ia să vedem, ce ştim noi despre foame? Că este naturală. Nu ne putem abţine să nu ne fie foame. Nu eşti de acord?

— Ba da, domnule.

Psihiatrul mai adăugase că, deşi nu puteai înlătură niciodată foamea cu totul, puteai totuşi „să o satisfaci în mod acceptabil şi corect. Înţelegi ce vreau să-ţi spun? În ce priveşte mâncarea, trebuie să mănânci o mâncare sănătoasă la ora potrivită de masă, nu să iei tot felul de gustări la orice oră din zi sau noapte. În ce-i priveşte pe oameni, trebuie să intri într-o relaţie sănătoasă, de încredere, care să ducă în final la căsătorie şi la o familie”.

— Înţeleg.

— Bine. Cred că facem progrese. Nu eşti de acord?

Şi băiatul profitase enorm de pe urma acestui sfat, deşi în mintea lui se transformase în ceva oarecum diferit de ceea ce intenţionase doctorul acela cumsecade. După cum raţionase Vincent, analogia cu foamea era un ghid bun. Nu va mânca, adică, nu va avea o legătură sufletească cu o fată decât atunci când va avea într-adevăr nevoie. În felul acesta nu va mai deveni atât de disperat – şi neprevăzător, aşa cum fusese cu Sally Anne.

Genial.

„Nu eşti de acord, domnule doctor Jenkins?”

Vincent îşi termină covrigii şi sucul şi îi mai scrise o scrisoare surorii lui. Vincent cel Isteţ desenă şi câteva caricaturi pe margini. Era convins că aveau să-i placă. Vincent nu era deloc un artist rău.

Se auzi o bătaie la uşă.

— Intră.

Gerald Duncan deschise uşa. Cei doi îşi dădură bună dimineaţa.

Vincent aruncă o privire pe furiş în camera lui Duncan, care era lună. Toate obiectele de pe birou erau aranjate într-o ordine perfect simetrică. Hainele erau călcate şi agăţate în dulap la exact cinci centimetri un umeraş de altul. Asta s-ar putea să fie o piedică în prietenia lor. Vincent era un îngălat.

— Vrei ceva de mâncare? întrebă Vincent.

— Nu, mersi.

De aceea era Ceasornicarul atât de slab. Mânca foarte rar, nu era niciodată flămând. Şi asta s-ar putea să fie o piedică. Dar Vincent se hotărî să ignore acest defect. La urma urmei, nici sora lui Vincent nu mânca niciodată prea mult şi el tot o iubea.

Ucigaşul îşi făcu o cafea. În timp ce apa se încălzea, luă borcanul cu cafea boabe din frigider şi măsură exact cât să iasă două linguri de cafea. Le turnă cu zgomot în râşniţa de mână şi răsuci mânerul de douăsprezece ori, apoi zgomotul încetă. Turnă cafeaua măcinată cu grijă într-un filtru de hârtie aşezat în rezervorul conic al maşinii de cafea. Lovi cu degetul maşina pentru a uniformiza nivelul cafelei măcinate. Lui Vincent îi plăcea întotdeauna să se uite la Gerald Duncan cum făcea cafea.

„Meticulos…”

Duncan îşi privi ceasul de aur de buzunar. Răsuci rotiţa ceasului cu extrem de mare atenţie. Îşi termină cafeaua – o bea întotdeauna rapid, ca pe un medicament – şi apoi se uită la Vincent.

— Florăreasa noastră, zise el. Joanne. Vrei să te duci să o verifici?

Simţi întrebarea ca pe o lovitură în stomac. La revedere, Vincent cel Isteţ.

— Sigur.

— Eu mă duc pe aleea de la Cedar Street. Poliţia ar trebui să fie deja acolo. Vreau să văd cu cine ne vom confrunta.

„Confrunta…”

Duncan îşi îmbrăcă haina şi îşi puse geanta pe umăr.

— Eşti gata?

Vincent dădu din cap şi îşi luă pe el geaca de culoare crem, căciula şi ochelarii de soare.

— Să mă anunţi dacă vin oameni la depozit să ia comenzile sau dacă lucrează singură, îi zise Duncan.

Ceasornicarul aflase că Joanne îşi petrecea mare parte din timp în depozitul ei, la câteva străzi distanţă de florăria unde vindea florile. Depozitul era liniştit şi întunecos. Imaginându-şi-o pe femeie, cu părul ei castaniu cârlionţat, cu faţa lunguiaţă, dar drăgălaşă, Vincent cel Flămând nu şi-o putea scoate din minte.

Coborâră împreună scările şi ieşiră în aleea din spatele bisericii.

Duncan închise lacătul.

— Oh, şi voiam să te mai anunţ ceva, zise el. Victima de mâine? Şi

ea e tot femeie. Asta înseamnă că vor fi două una după alta. Nu ştiu cât de des îţi place ţie să ai… Cum îi spuneai? O legătură sufletească?

— Exact.

— De ce spui aşa? întrebă Duncan. Vincent îşi dăduse demult seama că ucigaşul avea o curiozitate neobosită.

Şi această expresie provenea de la doctorul Jenkins, amicul său, psihiatrul centrului de detenţie, care îi spusese că poate veni la biroul lui oricând dorea ca să vorbească despre sentimentele sale; că această legătură sufletească îi va face enorm de mult bine.

Fără să ştie exact de ce, lui Vincent îi plăceau cuvintele acestea. Şi expresia suna de asemenea mult mai bine decât „viol“.

— Nu ştiu. Aşa spun eu. Mai adăugă că nu îl deranja să fie două femei una după alta.

„Uneori mâncarea te face chiar şi mai flămând, domnule doctor Jenkins. Nu eşti de acord?“

În timp ce mergeau atenţi la porţiunile acoperite cu gheaţă de pe trotuar, Vincent întrebă:

— Ăă, ce o să-i faci lui Joanne?

Duncan nu avea decât o singură regulă în uciderea victimelor sale: moartea lor nu putea să fie rapidă. Asta nu era chiar aşa de uşor pe cât părea, îi explicase el cu vocea aceea a lui clară şi detaşată. Duncan avea o carte numită *Tehnici extreme de interogare*. În ea era vorba despre îngrozirea prizonierilor pentru a-i face să vorbească, supunându-i unor torturi care i-ar fi omorât în cele din urmă, dacă nu mărturiseau: punându-le greutăţi pe gât, tăindu-le venele de la încheieturi şi lăsându-i să sângereze, şi încă alte câteva zeci de metode.

— Nu vreau să ţină prea mult, în cazul ei, îi explică Duncan. Îi voi pune un căluş şi-i voi lega mâinile la spate. Apoi o voi întoarce pe burtă şi-i voi înfăşura o sârmă în jurul gâtului şi al gleznelor.

— O să aibă genunchii îndoiţi? Vincent şi-o şi închipuia.

— Exact. Era în carte. Ai văzut ilustraţiile?

Vincent clătină din cap că nu.

— N-o să poată să-şi ţină picioarele în unghiul acela pentru prea mult timp. Când picioarele o să înceapă să i se îndrepte, o să tragă strâns de sârma din jurul gâtului şi o să se sugrume singură. Cred că-i va lua în jur de opt, zece minute. Zâmbi. O voi cronometra. După cum mi-ai sugerat. Când va fi gata, o să te sun şi va fi a ta.

„O bună legătură sufletească…”

Ieşiră din alee şi îi lovi de îndată o rafală de vânt îngheţat. Vincent nu-şi trăsese fermoarul la geacă, aşa că vântul i-o desfăcu violent.

Se opri alarmat. La câţiva paşi în faţa lor, pe trotuar, venea un tânăr. Avea o bărbuţă rară şi era îmbrăcat cu o jachetă ponosită. Pe umăr avea un rucsac vechi. Un student, ghici Vincent. Acesta continuă

să meargă repede, lăsându-şi capul în jos.

Duncan îi aruncă o privire însoţitorului său.

— Ce s-a întâmplat?

Vincent îi arătă cuţitul imens de vânătoare, agăţat într-o teacă de-o parte a curelei pantalonilor.

— Cred că l-a văzut. Îmi… Îmi pare rău. Ar fi trebuit să-mi închid fermoarul de la geacă, dar…

Duncan strânse din buze.

„Nu, nu…“ Vincent spera din toată inima că nu-l supărase pe Duncan.

— Mă duc să mă ocup de el, dacă vrei. O să…

Ucigaşul se uită după student, care se îndepărta de ei în viteză.

Duncan se întoarse înapoi către Vincent.

— Ai omorât vreodată pe cineva?

Nu reuşi să-şi menţină privirea în ochii albaştri, pătrunzători, ai bărbatului.

— Nu.

— Aşteaptă aici.

Gerald Duncan studie strada, care era pustie, cu excepţia studentului. Îşi vârî mâna în buzunar şi scoase cuţitul cu lamă retractabilă pe care-l folosise să cresteze încheieturile mâinilor bărbatului de pe debarcader, cu o seară înainte. Duncan porni cu pas vioi în urma tânărului. Vincent îl văzu apropiindu-se de el până când ajunsese doar la câţiva paşi în spatele lui. Apoi dădură colţul, spre dreapta, şi nu îi mai văzu.

Era îngrozitor… Vincent nu fusese meticulos. Şi pusese totul în pericol acum: şansa de a-i câştiga definitiv prietenia lui Duncan, şansa de-a avea parte de „legături sufleteşti”. Şi toate astea pentru că fusese neglijent. Îi venea să ţipe, îi venea să plângă.

Îşi vârî mâna în buzunar, găsi un KitKat şi-l înfulecă rapid, mâncând din greşeală şi o bucăţică din ambalaj împreună cu ciocolata.

După cinci minute de agonie, Duncan se întoarse, ţinând în mâini un ziar mototolit.

— Îmi pare rău, zise Vincent.

— OK, e în regulă.

Vocea lui Duncan era calmă şi blândă. Cuţitul însângerat era înfăşurat în ziar. Şterse lama cu hârtia şi o retractă în interiorul mânerului. Aruncă ziarul plin de sânge şi mănuşile. Îşi trase pe mâini o pereche nouă. Insista mereu să aibă întotdeauna la ei două sau trei perechi de rezervă.

— Cadavrul e într-o ladă de gunoi, zise Duncan. L-am acoperit cu gunoaie. Dacă avem noroc o să-l arunce la groapa municipală sau în largul mării până să observe cineva sângele.

— Eşti rănit? întrebă Vincent, observând o urmă roşie pe obrazul lui

Duncan.

— Am fost neglijent, zise bărbatul, ridicând din umeri. S-a luptat cu mine. A trebuit să-i spintec ochii. Aminteşte-ţi chestia asta. Dacă cineva opune rezistenţă, spintecă-i ochii. Asta o să-l facă imediat să nu mai reziste şi apoi îl poţi controla cum vrei tu.

„Spintecă-i ochii…“

Vincent încuviinţă încet din cap.

— Vei fi mai atent de-acum înainte? întrebă Duncan.

— Oh, da. Îţi promit. Serios.

— Acum du-te şi verific-o pe florăreasă şi vino la muzeu la patru şi un sfert. O să te-aştept acolo.

— OK. Sigur.

Duncan îşi întoarse ochii de un albastru-deschis înspre Vincent. Îi oferi unul din rarele sale zâmbete.

— Nu fi supărat. A fost o problemă. S-a rezolvat acum. În marele plan al universului, nu a fost nimic important.

Capitolul 5

Cadavrul lui Teddy Adams fusese ridicat, iar rudele îndurerate plecaseră.

Lon Sellitto tocmai se dusese acasă la Rhyme şi scena – degajată în mod oficial. Ron Pulaski, Nancy Simpson şi Frank Rettig înlăturau panglica galbenă din jurul perimetrului.

Încă tulburată de privirea încărcată de speranţă disperată de pe chipul tinerei nepoate a lui Adams, Amelia Sachs mai verificase o dată scena cu şi mai multă râvnă decât de obicei. Verifică şi celelalte uşi ce dădeau în alee şi toate rutele posibile de intrare şi ieşire care ar fi putut fi folosite de criminal. Dar nu mai găsi nimic. Nici nu îşi amintea când o crimă atât de complicată oferise atât de puţine probe.

După ce îşi împachetă echipamentul, îşi mută atenţia asupra cazului Benjamin Creeley şi o sună pe soţia acestuia, Suzanne, pentru a-i spune că nişte bărbaţi dăduseră o spargere la locuinţa lor din Westchester.

— Nu ştiam asta. Nu ştiţi cumva ce au furat?

Sachs o întâlnise de câteva ori. Era o femeie foarte slabă – alerga zilnic – cu părul încărunţit tuns scurt şi cu un chip plăcut.

— Nu pare să lipsească mare lucru. Se hotărî să nu-i spună nimic despre băiatul din vecini; era convinsă că-l speriase suficient să nu mai facă prostii curând.

Sachs întrebă dacă recent cineva din familie arsese ceva în cămin şi Suzanne îi răspunse că nici unul dintre ei nu fusese pe acolo în ultima vreme.

— Ce credeţi că s-a întâmplat?

— Nu ştiu. Dar face ca sinuciderea să pară mult mai dubioasă. Oh, apropo, trebuie să vă puneţi o încuietoare nouă la uşa din spate.

— O să sun chiar azi pe cineva… Mulţumesc, doamnă detectiv. Este foarte important pentru mine că mă credeţi când spun că Ben nu s-a sinucis.

După ce închise telefonul, Sachs completă o cerere pentru analiza cenuşii, a noroiului şi a celorlalte probe găsite la reşedinţa Creeley şi împachetă aceste materiale separat de cele din cazul Ceasornicarului. Apoi completă formularele aferente şi îi ajută pe Simpson şi pe Rettig să încarce probele în dubiţă. Fu nevoie de doi bărbaţi care să înfăşoare în plastic bara grea de metal şi s-o încarce în maşină.

Sachs tocmai închidea uşa din spate a dubiţei când îşi ridică privirea pentru o clipă, de cealaltă parte a străzii. Frigul îi alungase pe majoritatea spectatorilor, dar observă un bărbat cu ziarul *Post* în mâini, stând în faţa unei clădiri vechi, în renovare, pe Cedar Street, lângă Chase Plaza.

„Aici e ceva în neregulă”, se gândi Sachs. Nimeni nu stă la colţul străzii să citească ziarul pe vremea asta. Dacă eşti într-adevăr îngrijorat din cauza bursei sau curios în legătură cu un dezastru recent, răsfoieşti rapid ziarul, afli câţi bani ai pierdut sau cât de adâncă era prăpastia în care s-a prăbuşit autobuzul bisericii şi apoi îţi continui drumul.

Dar în nici un caz nu stai în stradă în vântul ăsta îngheţat, ca să citeşti rubrica de bârfe mondene.

Nu-l putea vedea bine – era parţial ascuns după ziar şi după o movilă de pietriş de la şantier. Dar un lucru sărea în ochi: cizmele. Aveau tălpile cu striaţii adânci de tracţiune, ce ar fi putut lăsa urmele acelea deosebite pe care le găsise în zăpada de la capătul aleii.

Sachs rămase o clipă pe loc, neştiind ce anume să facă. Majoritatea celorlalţi poliţişti plecaseră deja. Simpson şi Rettig erau înarmaţi, dar nu aveau un antrenament tactic şi suspectul era de partea cealaltă a unei baricade de metal înalte de un metru, montate pentru parada de peste câteva zile. Putea scăpa uşor dacă Sachs s-ar fi apropiat de el din locul unde se găsea acum, de cealaltă parte a străzii. Va trebui să se gândească la o modalitate mai subtilă de imobilizare a suspectului.

Se duse până lângă Pulaski şi îi spuse în şoaptă:

— Ascultă, este cineva vizavi. Vreau să mă duc să vorbesc cu el. Tipul cu ziarul.

— Criminalul? întrebă el.

— Nu ştiu. Poate. Uite care-i planul. Eu mă duc în RRV cu echipa CS. O să mă lase la colţul străzii către est. Poţi conduce o maşină fără neautomată?

— Sigur.

Îi dădu cheile maşinii ei Camaro, de culoare roşie.

— Tu te duci la *vest*, pe Cedar către Broadway, cam doisprezece metri. Te opreşti imediat, ieşi din maşină şi închizi baricada, şi-apoi vii înapoi aici.

— Să-l scoatem afară din vizuină ca la vânătoare.

— Exact. Dacă chiar nu face nimic, şi doar citeşte ziarul, discutăm cu el, îi verificăm actele şi ne vedem de treabă. Dacă nu, mă gândesc că se va întoarce şi va nimeri chiar în braţele mele. Tu vii din spate şi mă acoperi.

— Am înţeles.

Sachs se mai uită o dată ostentativ la scena crimei, şi apoi urcă în duba maronie RRV. Se aplecă înainte.

— Avem o problemă.

Nancy Simpson şi Frank Rettig o priviră cu subînţeles. Simpson îşi desfăcu fermoarul jachetei şi apucă mânerul pistolului.

— Nu, n-avem nevoie de asta. Staţi să vă spun ce se întâmplă. Le explică situaţia şi apoi îi zise lui Simpson, care era la volan: Du-te spre

est. La semafor ia-o la stânga. Apoi încetineşte. Eu o să sar din maşină.

Pulaski se urcă în Camaro, porni motorul şi nu se putu abţine să nu apese acceleraţia până făcu motorul să scoată un zgomot senzual şi un val de fum.

— Nu vreţi să oprim maşina? întrebă Rettig.

— Nu, numai să încetineşti. Vreau ca suspectul să fie sigur că plec.

— OK, zise Simpson. S-a făcut.

Dubiţa RRV se îndreptă spre est. În oglinda retrovizoare, Sachs îl văzu pe Pulaski pornind maşina cu un zvâcnet – „încet", îi spuse ea în gând; era un monstru de motor şi ambreiajul avea o aderenţă ca un arici. Dar poliţistul reuşi să controleze maşina şi înaintă lin, în direcţia opusă dubiţei.

La intersecţia dintre Cedar şi Nasau, dubiţa întoarse şi Sachs deschise uşa.

— Mergi înainte. Nu încetini.

Simpson controla de minune dubiţa.

— Noroc, îi spuse tânăra poliţistă.

Sachs sări afară.

Viteza era mai mare decât se gândise ea. Aproape se împiedică, se redresă şi mulţumi în gând Departamentului de Salubrizare pentru cantitatea generoasă de sare presărată pe strada acoperită de gheaţă. Se apropie din spate de omul cu ziarul, venind către el pe trotuar. Acesta nu o zări.

Un cvartal distanţă, apoi o jumătate de cvartal. Îşi descheie haina şi apucă pistolul din tocul prins de centură. La aproximativ cincizeci de paşi de suspect, Pulaski trase brusc la bordură, ieşi din maşină şi – fără să fie observat de individ – sări cu uşurinţă peste baricadă. Acum îl prinseseră ca-ntr-un sandvici între ei, separat de barieră pe o parte şi de clădirea în curs de renovare pe cealaltă.

Era un plan bun.

Cu excepţia unei mici scăpări.

Vizavi de Sachs, pe trotuarul celălalt, stăteau doi gardieni înarmaţi, chiar în faţa clădirii Departamentului de Locuinţe şi Dezvoltare Urbană. Aceştia îi ajutaseră la scena crimei şi unul din ei o observă pe Sachs. Îi făcu semn cu mâna, strigându-i:

— Aţi uitat ceva, doamnă detectiv?

„Fir-ar să fie!" Bărbatul cu ziarul se răsuci imediat şi o văzu.

Aruncă ziarul, sări peste barieră şi o luă la goană pe mijlocul străzii către Broadway, ajungând imediat lângă Pulaski, care se găsea încă de cealaltă parte a gardului metalic. Tânărul poliţist încercă să sară gardul, dar îşi prinse piciorul şi se prăbuşi pe asfalt cât era de lung. Sachs se opri lângă el, dar văzu că nu se lovise prea tare, aşa că îşi continuă urmărirea suspectului. Pulaski se ridică iute în picioare şi amândoi alergară cu toată viteza după individ, dar acesta avea deja un

avans de vreo opt-nouă metri şi mărea distanţa dintre ei şi mai mult, cu fiecare clipă ce trecea.

Sachs deschise staţia de emisie-recepţie şi apăsă pe butonul TRANSMISIE.

— Detectiv cinci-opt-opt-cinci, zise ea cu voce întretăiată. În urmărire pe jos a unui suspect în cazul de asasinat de lângă Cedar Street. Suspectul se îndreaptă spre vest pe Cedar, nu, stai, acuma spre sud pe Broadway. Am nevoie de întăriri.

— Recepţionat, cinci-opt-opt-cinci. Dirijez unităţi către locaţia indicată.

Mai multe PMR-uri – patrule mobile cu radio, în maşini de poliţie – răspunseră că erau în apropiere şi că porneau deja să-i taie calea suspectului.

În timp ce Sachs şi Pulaski se apropiau de Battery Park, bărbatul se opri brusc, aproape împiedicându-se. Aruncă o privire la dreapta – către metrou.

„Nu, nu metroul”, se gândi Sachs. În apropiere se aflau mult prea mulţi trecători. „Nu face asta…”

Aruncând încă o privire peste umăr, bărbatul se năpusti în jos pe scări. Sachs se opri, strigându-i lui Pulaski:

— Du-te după el. Trase aer adânc în piept. Dacă trage, verifică foarte atent împrejurimile. Mai bine lasă-l să scape decât să tragi dacă nu eşti perfect sigur.

Bobocul încuviinţă din cap, având o expresie nesigură pe chip. Sachs ştia că nu mai fusese niciodată prins într-un schimb de focuri.

— Dar dumneavoastră unde…? zise el.

— Du-te acum! strigă ea.

Bobocul respiră o dată adânc şi apoi o luă din nou la goană. Sachs alergă la intrarea la metrou şi îl văzu pe Pulaski coborând câte trei trepte deodată. Apoi traversă strada şi alergă o jumătate de cvartal mai la sud. Îşi scoase pistolul şi se trase în spatele unui chioşc de ziare.

Începu să numere în gând… patru… trei… doi…

Unu.

Ieşi de după chioşc, întorcându-se spre intrarea la metrou, exact în momentul în care suspectul se năpustea în viteză în sus pe scări. Îndreptă pistolul spre el.

— Nu mişca!

Mai mulţi trecători începură să ţipe şi să se arunce la pământ. Reacţia suspectului însă fu pur şi simplu una de scârbă, probabil din cauză că nu-i ţinuse şmecheria. Sachs se gândise că s-ar putea să vină în această direcţie. Surpriza din ochii lui când văzuse metroul putea foarte bine să fi fost simulată, îşi spuse ea. Ceea ce însemna că poate de la început intenţiona să vină spre staţie – posibil ca să-şi fenteze urmăritorii. Acum îşi ridică mâinile încet.

— La pământ, faţa în jos.

— Ei, hai acum…

— Acum! îl repezi ea.

Aruncă o privire pistolului din mâna ei şi se supuse. Cu răsuflarea tăiată din cauza alergării, cu toate încheieturile urlându-i de durere, Sachs se lăsă cu un genunchi pe spatele lui ca să-i pună cătuşele. Bărbatul se strâmbă. Sachs îl ignoră. Era pur şi simplu într-o dispoziţie infernală.

— Au prins un suspect. La locul crimei.

Lincoln Rhyme şi bărbatul care îi adusese această veste interesantă erau în laborator. Dennis Baker, de aproximativ patruzeci de ani, bine făcut şi chipeş, era locotenent supervizor în Divizia de Cazuri Majore – divizia lui Sellitto – şi primise ordin de la primărie să îl oprească pe Ceasornicar cât de repede posibil. El era unul dintre cei care „insistase" ca Sellitto să-i coopteze pe Rhyme şi pe Sachs la acest caz.

Rhyme ridică o sprânceană. Suspect? Criminalii se întorc deseori la scena crimei, din diverse motive, şi Rhyme se întrebă dacă Sachs îl prinsese chiar pe ucigaş.

Baker îşi continuă discuţia purtată la telefonul mobil, ascultând şi dând din cap. Locotenentul – care aducea mult cu actorul George Clooney – avea o putere de concentrare şi o lipsă de umor care îl făceau să fie un excelent şef, dar un amic de pahar plictisitor.

— E bine că-l avem pe tipul ăsta de partea noastră, îi zisese Sellitto lui Rhyme, înainte ca Baker să fie transferat la ei de la One Police Plaza.

— Bine, dar are de când să se bage în toate? îl întrebase Rhyme pe detectivul care, ca de obicei, avea hainele şifonate.

— Nu aşa de tare încât să bagi de seamă.

— Ce vrea să-nsemne asta?

— Vrea să aibă o victorie majoră şi crede că tu poţi să i-o oferi. Aşa că o să-ţi dea mână liberă – sau ajutor – oricând ai nevoie.

Ceea ce era un lucru bun, deoarece aveau personal redus. Mai lucra cu ei un detectiv din NYPD, Roland Bell, care fusese transferat din sud. Acesta avea o atitudine foarte îngăduitoare, foarte diferită de cea a lui Rhyme, deşi era o fire la fel de metodică. Bell era în vacanţă împreună cu cei doi fii ai săi în Carolina de Nord, în vizită la prietena sa, care era şerif local în acel stat sudist.

Mai colaborau des şi cu un agent FBI, specializat în munca sub acoperire şi în antiterorism, Fred Dellray. Crimele de felul acesta nu erau de obicei delicte federale, dar Dellray îi ajuta pe Sellitto şi pe Rhyme în cazuri de omucideri şi le punea la dispoziţie resursele FBI-ului fără a mai fi nevoiţi să apeleze la toată birocraţia. Dar cei din FBI erau ocupaţi până peste cap cu mai multe investigaţii de fraude

masive, de tipul celei de la corporaţia Enron, care erau în plină desfăşurare. Dellray era prins într-una dintre aceste investigaţii.

Având în vedere toate acestea, prezenţa lui Baker – ca să nu mai vorbim de influenţa lui la Casa Mare – era un dar dumnezeiesc. Sellitto îşi închise telefonul mobil şi le spuse că Sachs îl interoga pe suspect, iar acesta nu se arăta prea cooperant.

Sellitto stătea lângă Mel Cooper, un tehnician criminalist slab şi scund, pasionat de dansurile de societate, pe care Rhyme insista mereu să-l folosească. Cooper avea de suferit de pe urma talentului de geniu de care dădea dovadă în meseria sa; Rhyme îl suna la orice oră ca să se ocupe de partea tehnică a cazurilor sale. Ezitase puţin când Rhyme îl sunase la laboratorul lui din Queens în dimineaţa aceea, explicându-i că plănuia să meargă împreună cu iubita şi cu mama sa în Florida, să-şi petreacă acolo weekendul.

— Deci ai chiar şi mai multe motive să vii aici cât de repede posibil, nu-i aşa? fusese răspunsul lui Rhyme.

— Ajung într-o jumătate de oră.

Acum era lângă una dintre mesele de examinare din laborator, aşteptând probele. Cu o mână acoperită cu mănuşa de cauciuc, îi dădu nişte biscuiţi lui Jackson; câinele era ghemuit la picioarele lui.

— Dacă apare vreo contaminare cu păr canin nu voi fi deloc fericit, bombăni Rhyme.

— E foarte drăgălaş, zise Cooper, schimbându-şi mănuşile.

Criminalistul mormăi îmbufnat. „Drăgălaş” era un cuvânt care nu exista în vocabularul lui Lincoln Rhyme.

Sună din nou telefonul lui Sellitto şi acesta răspunse, apoi închise.

— Victima de pe debarcader – Garda de Coastă şi scafandrii noştri nu au găsit până acum nici un cadavru. Încă verifică rapoartele de persoane dispărute.

Tocmai atunci sosi echipa de la locul crimei şi Thom ajută un poliţist să împingă înăuntru un cărucior cu probe de la cele două scene procesate de Sachs.

Era şi timpul…

Baker şi Cooper târâră după ei înăuntru bara metalică grea, înfăşurată într-o folie de plastic.

Arma crimei de la asasinatul din alee.

Ofiţerul CSI predă formularele de custodie, pe care Cooper le semnă de primire. Bărbatul spuse la revedere înainte de a pleca, dar Rhyme nu îl auzi. Criminalistul se uita la probe. Acestea erau momentele pentru care trăia. După accidentul în urma căruia rămăsese paralizat, pasiunea sa – de fapt o dependenţă – pentru confruntarea pe viaţă şi pe moarte cu criminalii continuase la fel de intens.

Simţea o anticipare plină de entuziasm.

Şi, de asemenea, vinovăţie.

Pentru că nu ar fi fost copleşit de o asemenea stare de euforie dacă cineva nu ar fi suferit o pierdere îngrozitoare: victima de pe debarcader şi Theodore Adams, familiile şi prietenii lor. Oh, evident simţea compasiune pentru suferinţa lor, sigur că da. Dar putea foarte bine să se detaşeze de sentimentele provocate de o tragedie. Mulţi oameni spuneau despre el că era rece şi nesimţitor şi presupunea că era adevărat. Dar cei care excelează într-un domeniu o fac pentru că posedă o serie de calităţi deosebite. Şi la Rhyme mintea ascuţită, voinţa neobosită şi nerăbdarea se întâmplau să coincidă cu detaşarea emoţională care e un atribut necesar celor mai buni criminalişti.

Se uita cu atenţie la cutii, cu ochii mijiţi, când sosi Ron Pulaski. Rhyme îl întâlnise prima dată când tânărul era chiar la începutul carierei sale. Deşi trecuse un an – şi Pulaski era un bărbat însurat cu doi copii – Rhyme nu se putea abţine să nu se gândească la el ca la „bobocul". De unele porecle pur şi simplu nu poţi scăpa.

— Ştiu că Amelia a arestat pe cineva, dar în caz că nu e criminalul, nu vreau să pierd timpul cu asta, zise Rhyme. Se întoarse spre Pulaski. Descrie-mi în amănunt terenul. Prima scenă, debarcaderul.

— Sigur, începu el şovăitor. Debarcaderul se află pe Twenty-second Street care duce la râul Hudson. Se întinde cincisprezece metri peste râu, la o înălţime de cinci metri jumătate deasupra nivelului apei. Crima…

— Deci au găsit cadavrul?

— Nu cred.

— Atunci nu trebuia să zici *posibila* crimă?

— Ba da. Da, domnule. Posibila crimă a avut loc la capătul cel mai îndepărtat de mal al debarcaderului, adică la capătul de vest, cândva între ora şase seara şi şase dimineaţa. În tot acest interval, şantierul pentru reparaţii a fost închis.

Nu erau prea multe probe materiale: doar bucata de unghie, probabil a unui bărbat, sângele, pe care Mel Cooper îl testă, descoperind că era uman şi de tip AB pozitiv, ceea ce însemna că atât antigenii A cât şi B – proteine – erau prezenţi în plasma victimei, şi că nu erau prezenţi nici antigenii anti-A, nici anti-B. În plus, mai era prezentă o proteină separată Rh. Combinaţia dintre antigenii AB şi Rh pozitiv făcea ca victima să aibă cea mai rară grupă de sânge, care nu se regăseşte decât la aproximativ 3,5 la sută din populaţie. Un alt test confirmă că victima era bărbat.

În plus ajunseră la concluzia că era probabil destul de înaintat în vârstă şi că avea probleme de inimă, din moment ce lua un anticoagulant – medicament care subţia sângele. Nu existau urme de alte substanţe şi nici semne de infecţii sau de boli în sânge.

Nu găsiseră amprente sau urme de paşi la scena crimei şi nici urme de roţi de maşină prin apropiere; în afară de cele lăsate de vehiculele

angajaţilor şantierului.

Sachs luase o bucată din sârma împletită şi Cooper examină marginile tăiate, aflând astfel că ucigaşul folosise probabil un cleşte obişnuit de tăiat sârmă pentru a face o gaură în gard. Echipa va putea verifica dacă semnele lăsate se potriveau sau nu cu cele lăsate de o unealtă anume, dacă găseau unealta, dar nu aveau cum să descopere provenienţa cleştelui de tăiat numai după aceste urme.

Rhyme se uită la fotografiile făcute la faţa locului, mai ales la formele lăsate de sângele care se scurgea pe debarcader. Presupuse că victima atârnase peste marginea punţii debarcaderului la nivelul pieptului, cu degetele vârâte cu disperare în spaţiul dintre scânduri. Urmele de unghii arătau că, în cele din urmă, nu mai putuse să se ţină. Rhyme se întrebă cât timp reuşise oare victima să se ţină.

— Povesteşte-mi acum despre cealaltă scenă, zise el, dând încet din cap.

— OK, zise Pulaski. Această crimă a avut loc pe o alee de pe Cedar Street, lângă Broadway. Caracteristicile aleii: această alee este o fundătură. Este lată de patru metri şi jumătate şi lungă de treizeci şi doi de metri şi este acoperită cu pietre de pavaj.

Rhyme îşi aduse aminte că găsiseră cadavrul la patru metri şi jumătate de gura aleii.

— Care a fost ora morţii?

— Cel puţin opt ore înainte de a fi găsit, aşa a zis doctorul legist venit la faţa locului. Cadavrul era complet îngheţat aşa că va fi necesară o mai lungă perioadă de timp pentru a determina ora cu mai mare precizie. Tânărul avea meteahna de a vorbi în jargonul oficial poliţienesc.

— Amelia mi-a spus că erau nişte uşi de serviciu şi ieşiri de incendiu în alee. A întrebat cineva la ce oră au fost încuiate peste noapte?

— Trei dintre clădiri sunt comerciale. Două dintre ele îşi încuie uşile de serviciu la ora opt şi treizeci, iar una la zece. Cealaltă e o clădire de administraţie guvernamentală. Uşa aceea se încuie la şase. La zece vine o maşină să ia gunoiul în fiecare seară.

— Când a fost descoperit cadavrul?

— În jur de şapte dimineaţa.

— OK, victima din alee era moartă de cel puţin opt ore, ultima uşă a fost încuiată la zece şi tot atunci au venit şi după gunoi. Aşa că moartea a avut loc între, să zicem, zece şi un sfert şi unsprezece seara. Situaţia în parcare?

— Am luat numărul tuturor maşinilor pe o rază de două cvartale. Pulaski ridică un caiet cât Moby Dick.

— Ce naiba-i aia?

— Oh, am scris nişte observaţii despre fiecare maşină. M-am gândit că s-ar putea să fie de folos. Ştiţi, unde erau parcate, dacă era ceva

suspect.

— Pierdere de timp. Nu aveam nevoie decât de numere ca să găsim numele şi adresa proprietarilor, explică Rhyme. Să verificăm care apare şi în baza de date DMV şi în NEIC şi în orice altă bază de date. Nu ne interesează care dintre ele are nevoie de revizie tehnică şi care are anvelope uzate sau un far spart la spate… Ei, ai reuşit?

— Ce anume?

— Să verifici numerele?

— Încă nu.

Cooper intră pe internet, dar nu găsi nici un mandat de arestare pentru nici unul dintre proprietarii înregistraţi ai maşinilor. La indicaţia lui Rhyme verifică, de asemenea, dacă la momentul crimei fuseseră emise tichete de parcare în zona respectivă. Nu era nici unul.

— Mel, verifică şi numele victimei. Mandate de arestare? Sau orice altceva pe numele lui?

Nu exista nici un mandat de arestare pe numele Theodore Adams, şi Pulaski le reaminti cuvintele surorii lui despre el – că aparent nu avea nici un duşman şi nici probleme personale care să poate duce până la crimă.

— Dar totuşi, de ce aceste victime? întrebă Rhyme. Le-a ales la întâmplare, oare?… Ştiu că Dellray e ocupat, dar e important. Sună-l şi spune-i să verifice numele lui Adams. Vezi dacă FBI-ul are ceva despre el.

Sellitto sună la sediul Biroului Federal şi dădu de Dellray – care era extrem de nervos din cauza „mlaştinii blestemate” a cazului de fraudă financiară la care lucra. Totuşi, reuşi să intre în bazele de date federale şi în dosarele cazurilor active. Dar rezultatele se dovediră şi aici negative în ce-l privea pe Theodore Adams.

— OK, zise Rhyme în cele din urmă. Până găsim altceva, va trebui să presupunem că sunt victime alese la întâmplare de un nebun. Se uită de-aproape la fotografii. Şi unde naiba-s ceasurile alea?

Un telefon la Brigada de Genişti îi informă că fuseseră testate deja şi nu prezentau nici un pericol, prin urmare chiar în acel moment erau în drum spre Rhyme.

Banii din clama aurie păreau să fi fost tocmai atunci scoşi dintr-un bancomat. Bancnotele erau curate, dar Cooper găsi nişte amprente bune pe clamă. Din nefericire, când le verifică prin IAFIS, Sistemul Integrat Automat de Identificare a Amprentelor Digitale al FBI-ului, nu găsiră nici o potrivire. Mai erau nişte amprente pe banii din buzunarul lui Adams, dar şi acestea dădură rezultate negative, şi numerele de serie de pe bancnote nu erau date în urmărire de Departamentul Trezorerie pentru o posibilă implicare în spălare de bani sau alte infracţiuni.

— Nisipul? întrebă Rhyme, referindu-se la agentul obscurizant.

— Obişnuit, anunţă Cooper, fără să-şi ridice ochii de la microscop. Tipul folosit pe terenurile de joacă ale copiilor mai degrabă decât în construcţii. O să verific dacă mai este ceva deosebit la el.

Şi Sachs îi spusese că pe debarcader nu fusese deloc nisip, îşi aminti Rhyme. Oare pentru că, aşa cum speculase ea, criminalul plănuia să se întoarcă pe alee? Sau pur şi simplu pentru că nu avusese nevoie de aşa ceva pe debarcader, unde ştia că vântul aspru de pe Hudson va mătura oricum scena de orice urmă?

— Dar lonjeronul? întrebă Rhyme.

— Ce?

— Bara cu care i-a zdrobit gâtul victimei. E un lonjeron cu ureche de ac.

Rhyme studiase materialele de construcţie din oraş, deoarece o metodă foarte comună de a scăpa de un cadavru era de a-l arunca undeva pe un şantier. Cooper cântări bara de metal – avea treizeci şi şase de kilograme şi şaptezeci şi patru de grame – şi o aşeză pe masa de examinare. Lonjeronul avea aproximativ doi metri lungime, doi centimetri jumătate lăţime şi opt centimetri grosime. La fiecare capăt avea o gaură.

— Sunt folosite mai ales în construcţiile de nave, echipament greu, macarale, antene şi poduri.

— Asta trebuie să fie cea mai grea armă a crimei pe care-am văzut-o vreodată, zise Cooper.

— Mai grea ca un Suburban? întrebă Lincoln Rhyme, omul pentru care precizia însemna totul. Se referea la cazul unei soţii care trecuse cu o maşină foarte mare peste soţul ei fustangiu, în mijlocul Third Avenue, cu câteva luni înainte.

— Oh, da… „Inima lui de trădător”, intonă el pe un ton plângăreţ, cu vocea subţiată. Testă apoi bara de amprente, dar nu găsi nici una. Prelevă apoi o cantitate mică de pilitură metalică de pe bară. Probabil fier. Văd urme de oxidare. Un test chimic demonstră că avea dreptate.

— Nu prezintă nici un semn identificator?

— Nu.

Rhyme se strâmbă.

— Asta e o problemă. Trebuie să fie pe puţin cincizeci de surse în zona oraşului… Stai. Amelia a zis că era un şantier în apropiere…

— Oh, zise Pulaski. Mi-a zis să verific şi n-au folosit nici o bară metalică de genul ăsta. Am uitat să vă spun.

— Ai uitat, murmură Rhyme. Ei, bine, ştiu că primăria are în desfăşurare nişte lucrări majore la Podul Queensboro. Hai să încercăm acolo. Se întoarse apoi spre Pulaski. Sună-l pe maistrul şantierului de la Queensboro şi află dacă folosesc acolo lonjeroane şi dacă da, dacă lipseşte vreunul.

Bobocul încuviinţă din cap şi îşi scoase mobilul.

Cooper se uită peste rezultatele obţinute în urma analizării nisipului.

— OK, am ceva aici. Sulfat de talium.

— Ce-i asta? întrebă Sellitto.

— Otravă de şobolani, zise Rhyme. E interzisă la noi în ţară, dar uneori poţi s-o găseşti în comunităţile de imigranţi sau în clădirile unde lucrează imigranţii. Cât e de concentrat?

— Foarte… şi nu e prezent în reziduurile pe care le-a prelevat Amelia. Ceea ce înseamnă că provine probabil de la un loc unde a fost criminalul.

— Poate că are de gând să omoare pe cineva cu el, sugeră Pulaski, care aştepta cu telefonul la ureche să se facă legătura.

Rhyme clătină din cap.

— Foarte puţin probabil. Nu e uşor de administrat şi ai nevoie de o doză mare pentru oameni. Dar s-ar putea să ne conducă la el. Află dacă a avut loc vreo confiscare recentă sau vreo plângere a unei agenţii de protecţie a mediului.

Cooper se apucă să dea telefoanele necesare.

— Hai să ne uităm la banda adezivă, hotărî Rhyme.

Tehnicianul examină dreptunghiurile de bandă gri lucioasă, care fusese folosită să lege mâinile şi picioarele victimei şi să-i acopere gura. Le spuse că banda era obişnuită, de tipul celei care se vindea în mii de băcănii şi în magazine universale din toată ţara. Testarea adezivului de pe bandă nu relevă decât foarte puţine lucruri, doar câteva grăunţe de sare folosită la topirea zăpezii, care se potrivea cu mostrele prelevate de Sachs din acea zonă, şi nisipul pe care Ceasornicarul îl răspândise pentru a uşura la curăţarea celor mai mici urme.

Dezamăgit că banda adezivă nu era de mai mare ajutor, Rhyme îşi întoarse atenţia către fotografiile cadavrului lui Adams pe care le făcuse Sachs. Apoi îşi apropie scaunul cu rotile de masa de examinare şi se uită cu atenţie la ecran.

— Uitaţi-vă la marginile benzii.

— Interesant, zise Cooper, luându-şi privirea de la fotografiile digitale pentru a se uita efectiv la bandă.

Ceea ce li se păruse atât de ciudat era faptul că banda fusese tăiată cu precizie extremă şi aplicată cu foarte mare atenţie. De obicei era ruptă de pe rolă, câteodată sfâşiată de dinţii atacatorului (fapt care ducea deseori la prelevarea urmelor de salivă cu ADN-ul făptaşului), şi apoi era înfăşurată neglijent în jurul mâinilor, gleznelor şi peste gura victimei. Dar fâşiile folosite de Ceasornicar erau tăiate perfect, cu un obiect ascuţit. Toate erau de o lungime identică.

Ron Pulaski închise telefonul şi le spuse:

— Nu folosesc lonjeroane cu ureche de ac la lucrările pe care le

efectuează acum la pod.

Ei, Rhyme nu se aşteptase oricum la o rezolvare uşoară şi fără probleme.

— Şi funia care îl ţinea?

Cooper o verifică şi pe aceasta, examinând mai multe baze de date. Clătină din cap.

— Absolut obişnuită.

Rhyme arătă cu o mişcare a capului mai multe table albe care aşteptau goale în colţul laboratorului.

— Începeţi diagramele. Tu, Ron, scrii frumos de mână?

— Destul de bine.

— Nu avem nevoie de mai mult. Hai şi scrie.

La toate cazurile la care lucra, Rhyme făcea diagrame cu toate probele pe care le găseau. Acestea erau ca nişte globuri de cristal pentru el; se uita îndelung la cuvinte, fotografii şi schiţe, încercând să înţeleagă cine ar putea fi criminalul, unde se ascundea, unde avea de gând să dea următoarea lovitură. Contemplarea acestor diagrame de probe era lucrul cel mai apropiat de o meditaţie pe care îl făcea vreodată Lincoln Rhyme.

— Vom folosi numele lui ca titlu, din moment ce a fost *atât* de politicos şi ne-a spus cum vrea să-l numim.

În timp ce Pulaski scria ceea ce-i dicta Rhyme, Cooper luă un tub care conţinea o mică mostră din ceea ce părea a fi un fel de pământ. Îl analiză la microscop, începând cu puterea 4 x (regula numărul unu la microscoapele optice este să începi cu puterea cea mai mică; dacă începeai cu amplificările cele mai mari ajungeai să priveşti nişte imagini abstracte foarte interesante din punct de vedere artistic, dar complet inutile ca probe de laborator criminalistic).

— Pare a fi tipul cel mai obişnuit de sol. Nimic deosebit. Să văd ce mai are în plus.

Pregăti o mostră pentru cromatograful/spectometrul de masă, un instrument de mari dimensiuni care separă şi identifică substanţele într-o urmă. Când apărură rezultatele, Cooper se uită la ecranul calculatorului şi le spuse:

— OK, am găsit nişte uleiuri, nitrogen, uree, clorură… Şi proteine. Staţi să fac un profil. Un minut mai târziu calculatorul oferi mai multe informaţii suplimentare. Proteine de peşte.

— Deci poate criminalul lucrează într-un restaurant de peşte, zise Pulaski cu entuziasm. Sau la o tarabă de peşte în Chinatown. Sau, staţi, poate la raionul de peşte dintr-un magazin alimentar.

— Ron, zise Rhyme. Ai auzit vreodată pe cineva zicând la începutul unui discurs: „Înainte să încep, aş vrea să vă spun ceva”?

— Ăă. Cred că da.

— Ceea ce e destul de ciudat, pentru că, dacă vorbeşte, atunci

înseamnă că a început deja, nu?

Pulaski ridică o sprânceană.

— Ceea ce vreau să spun este că analizând proba asta trebuie să faci ceva înainte să începi.

— Ce anume?

— Să afli de unde *provine* proba. Ia să vedem, de unde a prelevat Sachs mostra de sol cu proteină de peşte?

Pulaski se uită la etichetă.

— O!

— Unde este „o“?

— Din interiorul hainei victimei.

— Deci despre cine ne oferă informaţii această probă?

— Despre victimă, nu despre criminal.

— Exact! Are vreun rost să ştim ce are *în* haina sa, nu numai pe haină? Cine ştie? Poate că va avea. Dar ceea ce este important este să nu ne pripim să trimitem oamenii la toţi vânzătorii de peşte din New York. Eşti de acord cu această teorie, Ron?

— Foarte tare.

— Mă bucur. Scrie „pământul cu peşte“ la profilul victimei şi hai să trecem mai departe, OK? Când ne trimite medicul legist raportul?

— S-ar putea să-i ia o vreme, zise Cooper. Vine Crăciunul.

Sellitto începu să cânte:

— „Care-aduce crime multe la fetiţe şi băieţi…”

Pulaski se încruntă. Rhyme îi explică:

— Perioadele cu cele mai multe crime din an sunt zilele cu arşiţă şi vacanţele. Ţine minte, Ron: stresul nu omoară oameni; oamenii omoară oameni – dar stresul îi pune s-o facă.

— Am găsit nişte fibre aici, maro, anunţă Cooper. Aruncă o privire la notele de pe etichetă. Partea din spate a tocului de la pantoful victimei şi cureaua de la ceas.

— Ce fel de fibre?

Cooper le examină de aproape şi verifică profilul prin baza de date despre fibre a FBI-ului.

— Par a fi de la un automobil.

— Normal că are o maşină – nu prea poţi să transporţi o bară de metal de treizeci şi şase de kilograme cu metroul. Deci Ceasornicarul nostru a parcat în partea din faţă a aleii şi a târât victima până la locul unde şi-a sfârşit zilele. Ce putem afla despre vehicul?

Nu prea multe, se dovedi. Fibra era de la o carpetă folosită în mai mult de patruzeci de modele de maşini, camioane şi dubiţe. Cât despre urme de cauciucuri, parcase într-o zonă a aleii acoperită cu sare, care afectase contactul direct cu pavajul şi împiedicase transferul urmelor de cauciuc.

— Deci un zero mare şi gras în ceea ce priveşte vehiculul. Ei, acum

hai să ne uităm la biletul de dragoste pe care ni l-a lăsat.

Cooper scoase foaia albă de hârtie din folia de plastic.

A răsărit Luna Rece şi plină,
luminând cadavrul pământului,
arătându-i morţii ora să vină
să pună capăt vieţii şi drumului.

– Ceasornicarul

— Şi este? întrebă Rhyme.

— Ce să fie? întrebă Pulaski, de parcă nu auzise bine.

— Lună plină. Bineînţeles. Azi.

Pulaski răsfoi ediţia din ziua aceea a ziarului *New York Times* a lui Rhyme.

— Da. Plină.

— Ce vrea să-nsemne Luna Rece cu litere mari? întrebă Dennis Baker.

Cooper căută pe internet.

— OK, este o lună din calendarul lunar… Noi folosim calendarul solar, trei sute şaizeci şi cinci de zile pe an. Calendarul lunar marchează timpul scurs de la o lună nouă la alta. Numele lunilor descriu ciclul vieţii noastre de la naştere la moarte. Sunt numite după punctele de referinţă din an: Luna Căpşunii primăvara, Luna Recoltei şi Luna Vânătorului toamna. Luna Rece e în decembrie, luna hibernării şi a morţii.

Aşa cum remarcase Rhyme înainte, ucigaşii care făceau referiri la lună sau la alte teme astrologice aveau tendinţa să fie criminali în serie. Existau anumite studii care sugerau că oamenii erau efectiv motivaţi de lună să comită crime, dar Rhyme credea că nu era decât puterea sugestiei – cum fusese şi numărul crescut de rapoarte de răpiri de către extratereştri imediat după apariţia în cinematografe a filmului lui Steven Spielberg *Întâlnire de gradul trei.*

— Verifică numele Ceasornicarul prin bazele de date, împreună cu „Luna Rece”. Oh, şi cu celelalte luni din calendarul lunar.

După zece minute în care controlaseră atât prin bazele de date ale Programului de Capturarea a Infractorilor Violenţi ale FBI-ului şi ale Centrului Naţional de Informaţii Criminalistice, cât şi în bazele de date ale statului, nu reuşiră să găsească nimic.

Rhyme îl rugă pe Cooper să descopere cui aparţinea poezia, dar nu găsi nimic nici măcar apropiat, pe mai multe zeci de website-uri de poezie. Tehnicianul îl sună, de asemenea, pe un profesor de literatură de la New York University, care îi ajuta uneori. Acesta nu auzise niciodată de poezia aceasta. Deci poezia era fie prea obscură ca să

apară într-o căutare pe internet, fie, mult mai probabil, era creaţia proprie a Ceasornicarului.

— Cât despre biletul în sine, zise Cooper. Este hârtie obişnuită de la o imprimantă de calculator. Tuş de Hewlett-Packard LaserJet, nimic deosebit.

Rhyme clătină din cap, frustrat de lipsa oricărei piste. Dacă Ceasornicarul era într-adevăr un ucigaş în serie, atunci era posibil să fie oriunde în momentul acela, urmărindu-şi – sau chiar ucigându-şi – următoarea victimă.

Un moment mai târziu apăru Amelia Sachs. Îşi dădu jos haina şi îi fu prezentată lui Dennis Baker, care îi spuse că se bucura că era repartizată la acest caz, şi că reputaţia ei ajunsese foarte departe, adăugă poliţistul fără verighetă pe deget, zâmbindu-i într-un început de flirt. Sachs îi răspunse strângându-i mâna întinsă scurt şi profesional. Era o zi obişnuită din viaţa unei femei angajate în poliţia metropolitană.

Rhyme îi spuse tot ce aflaseră din studierea probelor până în momentul acela.

— Nu e prea mult, murmură ea. E bun tipul.

— Care-i povestea cu suspectul? întrebă Baker.

— Va fi aici imediat, zise ea arătând uşa cu capul. A luat-o la goană când am încercat să-l prindem, dar nu cred că e omul nostru. L-am verificat. Căsătorit, agent de bursă la aceeaşi firmă de cinci ani, nici un mandat de arestare pe numele lui. Nici nu cred că ar fi în stare să care aşa ceva. Indică printr-o mişcare a capului lonjeronul de fier.

Se auzi o bătaie la uşă.

În urma ei, doi poliţişti în uniformă aduseră cu ei un bărbat cu cătuşe şi cu o expresie extrem de nefericită pe chip. Ari Cobb avea treizeci şi cinci de ani şi era simpatic, genul de om de afaceri peste care dai pe toate drumurile. Bărbatul era destul de slab, îmbrăcat într-un palton frumos, probabil de caşmir, dar pătat pe alocuri, probabil în momentul arestării.

— Care-i povestea? îl întrebă Sellitto cu voce răguşită.

— După cum i-am spus şi *ei* – un semn dispreţuitor din cap către Sachs – pur şi simplu m-am dus la metrou pe Cedar Street aseară şi am scăpat nişte bani pe jos. Aceia de acolo. Arătă iar cu un semn din cap bancnotele şi clama de bani. Azi-dimineaţă mi-am dat seama ce s-a întâmplat şi m-am întors să-i caut. Am văzut poliţia acolo. Nu ştiu, dar pur şi simplu nu am vrut să fiu implicat. Eu sunt agent de bursă. Am clienţi care au probleme foarte delicate în ceea ce priveşte publicitatea. Asta ar fi putut să-mi dăuneze afacerilor. De-abia în clipa aceea bărbatul păru să-şi dea seama că Rhyme era într-un scaun cu rotile. Clipi o dată nedumerit, depăşi însă momentul imediat, şi îşi reluă expresia plină de indignare de pe chip.

O percheziţie a hainelor pe care le purta nu scoase la iveală nici o urmă din nisipul fin, de sânge sau de orice altceva, care să-l lege în vreun fel de crime. Ca şi Sachs, şi Rhyme se îndoia că acesta era Ceasornicarul, dar având în vedere gravitatea crimelor, nu avea de gând să fie neglijent.

— Luaţi-i amprentele, ordonă el.

Cooper făcu acest lucru şi descoperi că amprentele digitale de pe clama de bani erau ale lui. Aflară printr-o verificare în DMV că Ari Cobb nu deţinea un automobil, şi printr-un telefon la companiile de la care avea cărţi de credit, că nu închiriase recent nici o maşină folosindu-se de cărţile de credit.

— Când ai scăpat banii? întrebă Sellitto.

Le spuse că plecase de la serviciu la aproximativ şapte şi jumătate, cu o seară înainte. Băuse câteva beri cu prietenii, plecase pe la nouă şi se îndreptase pe jos spre metrou. Îşi aducea aminte că îşi scosese legitimaţia de călătorie de metrou din buzunar în timp ce mergea pe Cedar Street şi, probabil, atunci îşi pierduse banii. Şi-a continuat drumul până la staţie şi s-a întors acasă, în Upper East Side, în jurul orei 9.45. Soţia îi era plecată într-o călătorie de serviciu, aşa că s-a dus la un bar din apropiere ca să ia cina. A ajuns acasă pe la ora unsprezece.

Sellitto dădu câteva telefoane să-i verifice povestea. Paznicul de noapte de la birou confirmă că plecase la şapte treizeci, o chitanţă de carte de credit arătă că fusese la un bar pe Water Street în jur de ora nouă, iar portarul de la clădirea lui, plus un vecin, confirmară că se întorsese acasă la ora la care pretindea. Părea deci că i-ar fi fost imposibil să răpească două victime, să omoare una pe debarcader şi apoi să aranjeze moartea lui Theodore Adams pe alee, toate între orele nouă şi cincisprezece minute şi unsprezece.

— Investigăm o crimă extrem de gravă aici, zise Sellitto. A avut loc aproape de locul unde te găseai aseară. Ai observat ceva, *orice*, care să ne fie de folos?

— Nu, absolut nimic. Jur că v-aş ajuta dacă aş putea.

— Criminalul ar putea să atace din nou, înţelegi.

— Îmi pare foarte rău să aud asta, zise el, fără a da deloc senzaţia că îi părea rău de ceva. Dar am intrat în panică. Asta nu e împotriva legii.

— Duceţi-l afară pentru un minut, zise Sellitto aruncând o privire spre gardieni.

— Pierdere de vreme, murmură Baker, după ce bărbatul ieşise din încăpere.

— Ştie ceva, zise Sachs clătinând din cap. Am o presimţire.

Rhyme îi lăsa ultimul cuvânt lui Sachs când venea vorba de ceea ce el numea – cu o oarecare condescendenţă – partea „umană“ a meseriei

de poliţist: martori, psihologie şi, Doamne fereşte, presimţiri.

— OK, zise el. Dar ce putem noi *face* cu bănuiala ta?

Dar nu îi răspunse Sachs, ci Lon Sellitto.

— Am o idee, zise el. Îşi descheie jacheta, lăsând să i se vadă cămaşa şifonată, şi-şi scoase din buzunar mobilul.

Capitolul 6

Vincent Reynolds mergea pe străzile reci din SoHo, în lumina albastră a acestei zone pustii, la sud de Broadway, la câteva străzi de restaurantele şi buticurile şic ale cartierului. Era la cincisprezece metri în spatele florăresei – Joanne, femeia care în curând avea să fie a lui.

Avea privirea fixată asupra ei şi se simţi copleşit de o foame devoratoare, la fel de intensă ca aceea pe care o simţise în noaptea când îl întâlnise pentru prima dată pe Gerald Duncan, noapte care se dovedise a fi un moment extrem de important în viaţa lui.

După incidentul cu Sally Anne – când Vincent fusese arestat pentru că îşi pierduse controlul – îşi spusese că va trebui să fie mult mai deştept. Va purta o mască de schi, va prinde femeile din spate, astfel încât să nu poată să-l vadă, va folosi un prezervativ (care îl va mai potoli oricum), nu va mai vâna niciodată aşa de aproape de casă, va folosi tehnici diferite şi fiecare atac se va petrece în alt loc. Va plănui violurile cu atenţie şi va fi pregătit să plece, dacă exista riscul să fie prins.

Ei bine, asta era teoria. Dar în ultimul an îi fusese din ce în ce mai greu să controleze foamea. Impulsul prelua controlul asupra lui şi, când vedea o femeie singură pe stradă, se gândea: *„Trebuie* să fie a mea. Acum! Nu-mi pasă dacă mă vede cineva”.

Foamea poate să-ţi facă aşa ceva.

Cu două săptămâni înainte, mâncase o bucată de prăjitură cu ciocolată şi băuse o Coca Cola într-un restaurant de pe strada unde se afla şi biroul unde era angajat temporar. Se uită la chelneriţă, era o chelneriţă nouă. Avea faţa rotundă şi trupul zvelt, cu părul auriu cârlionţat. Îi observă bluziţa albastră strâmtă care avea doi nasturi desfăcuţi şi în sufletul lui foamea erupse ca un vulcan.

Femeia îi zâmbi când îi aduse nota de plată şi Vincent se hotărî să o posede. Chiar atunci.

O auzi zicându-i şefului ei că merge afară în alee la o ţigară. Vincent plăti şi ieşi în stradă. Se duse până la alee şi aruncă o privire. Iat-o, în pardesiu, rezemată de perete, uitându-se în direcţia opusă. Era târziu – el prefera tura dintre orele 15 şi 23 – şi, deşi mai erau câţiva trecători pe trotuarul de pe stradă, aleea era complet pustie. Aerul era rece, pavajul era cu siguranţă şi mai rece, dar nu-i păsa. Trupul ei îi va ţine de cald.

În momentul acela auzi o voce şoptindu-i în ureche:

— Aşteaptă cinci minute.

Vincent tresări violent, se răsuci imediat şi dădu cu ochii de un bărbat cu o faţă rotundă şi corpul subţire. Acesta avea cincizeci şi ceva de ani, părea extrem de calm şi se uita dincolo de Vincent, pe alee.

— Ce?

— Aşteaptă.

— Cine eşti? Lui Vincent nu-i era frică, nu chiar – era cam cu cinci centimetri mai înalt şi cu vreo douăzeci de kilograme mai greu – dar privirea ciudată din ochii şocant de albaştri ai bărbatului îi făcuse pielea de găină.

— Asta nu contează. Prefă-te că nu suntem decât nişte prieteni, care discută.

— Du-te dracului. Cu inima bubuindu-i în piept şi mâinile tremurând, Vincent începu să se îndepărteze.

— Aşteaptă, zise încă o dată bărbatul, încet. Avea o voce aproape hipnotică.

Violatorul aşteptă.

Un minut mai târziu văzu o uşă deschizându-se într-o clădire de partea cealaltă a aleii, vizavi de restaurant. Chelneriţa se duse până la uşă şi vorbi cu doi bărbaţi. Unul din ei era îmbrăcat în costum, celălalt într-o uniformă de poliţist.

— Hristoase! murmură Vincent.

— E o înscenare, zise bărbatul. Tipa e poliţistă sub acoperire. Cred că proprietarul spală bani prin restaurant. Îi pregătesc o capcană.

Vincent îşi reveni rapid.

— Ei, şi? Asta n-are nici o importanţă pentru mine.

— Dacă ai fi făcut ceea ce aveai de gând să faci, ai fi în cătuşe acum. Sau împuşcat mortal.

— Aveam de gând? întrebă Vincent, încercând să pară nevinovat. Nu ştiu despre ce vorbeşti.

Străinul nu zise nimic, zâmbi doar, făcându-i semn lui Vincent să iasă în stradă.

— Locuieşti aici?

— În New Jersey, zise Vincent, după o pauză.

— Lucrezi în oraş?

— Da.

— Cunoşti bine Manhattanul?

— Destul de bine.

Bărbatul dădu din cap, privindu-l pe Vincent din cap până-n picioare. Se prezentă sub numele de Gerald Duncan şi sugeră să meargă undeva la căldură să vorbească. Merseră pe jos trei cvartale, până la un restaurant, şi Duncan comandă cafea, iar Vincent înfulecă o bucată de prăjitură şi un suc.

Vorbiră despre vreme, despre bugetul oraşului, despre cum arată centrul Manhattanului la miezul nopţii.

— Doar o idee, Vincent, îi zise la un moment dat Duncan. Dacă te interesează o mică slujbă, aş avea nevoie de cineva care nu este exagerat de preocupat de respectarea legii. Şi ai putea şi tu să-ţi

practici… hobby-ul. Făcu un semn din cap în direcţia aleii.

— Colecţionarea de reviste de benzi desenate din anii şaptezeci? întrebă Vincent cel Isteţ.

Duncan zâmbi din nou şi Vincent hotărî că îi plăcea de el.

— Ce vrei să fac?

— N-am fost în New York decât de puţine ori. Am nevoie de un om care să cunoască străzile, metrourile, stilul de trafic, cartierele… care ştie ceva despre felul cum lucrează poliţia. Detaliile – le putem lăsa pe mai târziu.

— Ce meserie ai? îl întrebă Vincent.

— Om de afaceri. Să ne rezumăm la atât pe moment.

„Hmm."

Vincent îşi spuse că ar fi bine să se ridice şi să plece. Dar îl tenta comentariului bărbatului – acela despre hobby-ul lui. Orice îl putea ajuta să-şi hrănească foamea merita luat în considerare, chiar dacă era riscant. Continuară să vorbească aproximativ o jumătate de oră, împărtăşindu-şi anumite informaţii, ţinând secret altele. Duncan îi spuse că hobby-ul *lui* era să colecţioneze ceasuri vechi, pe care le repara el însuşi. De fapt, şi construise câteva, numai din bucăţi.

Când îşi termină cel de-al patrulea desert pe ziua aceea, Vincent întrebă:

— De unde ai ştiut că era poliţistă?

Duncan păru să se gândească pentru o clipă ce, sau dacă, să răspundă.

— Am urmărit pe cineva în restaurantul acela, zise el în cele din urmă. Bărbatul de la capătul tejghelei. Îţi aduci aminte de el? Avea un costum negru.

Vincent dădu din cap că da.

— Îl urmăresc de o lună. O să-l omor.

Vincent zâmbi.

— Glumeşti.

— Eu nu glumesc niciodată.

Şi Vincent avea să afle că asta era adevărat. Nu exista un Gerald cel Isteţ. Sau un Gerald cel Flămând. Nu era decât unul singur: Gerald cel Calm şi Meticulos, care îşi exprimase în acea seară intenţia de a-l ucide pe omul din restaurant – Walter şi nu-mai-ştiu-cum – în acelaşi stil perfect obişnuit în care îşi îndeplinise acea promisiune, crestându-i încheieturile nenorocitului şi privindu-l cum se zbate agăţat de debarcader până căzuse în apa maronie şi îngheţată a râului Hudson.

Ceasornicarul îi spuse în continuare lui Vincent că venise în oraş ca să omoare şi alţi oameni. Printre aceştia se numărau şi câteva femei. Atâta timp cât Vincent avea grijă şi nu pierdea mai mult de douăzeci sau treizeci de minute, putea să le primească trupurile după ce mureau – să facă orice voia cu ele. În schimb, Vincent îl va ajuta – pe

post de ghid al oraşului, cu străzile şi sistemul său de transport, şi totodată va sta de pază şi uneori va conduce maşina cu care vor fugi de la locul crimei.

— Deci. Te interesează?

— Cred că da, zise Vincent, deşi în mintea lui răspunsul era mult mai entuziast.

Şi acum Vincent era preocupat să-şi facă treaba, urmărind-o pe cea de-a treia victimă: Joanne Harper, florăreasa lor, cum o poreclise Vincent cel Isteţ. O privi scoţând o cheie din buzunar şi dispărând în spatele uşii de serviciu a depozitului. Vincent se opri, mâncă un baton de ciocolată şi se rezemă de un stâlp de felinar, uitându-se prin fereastra murdară a clădirii.

Atinse cu mâna umflătura de la brâu, unde aştepta cuţitul Buck. Se uită fix la silueta vagă a Joannei, care aprindea luminile, îşi dădea jos haina, se mişca prin încăpere. Era singură.

Apucă strâns mânerul cuţitului.

Se întrebă dacă are pistrui, se întrebă cum mirosea parfumul ei. Se întrebă dacă scâncea când simţea o durere. Se întrebă cum…

Dar nu, nu avea voie să stea să se gândească la asta! Nu era aici decât ca să culeagă informaţii. Nu putea să încalce regulile, nu putea să-l dezamăgească pe Gerald Duncan. Vincent trase în piept aerul dureros de rece. Ar trebui să aştepte.

Dar în clipa aceea, Joanne trecu pe lângă fereastră. De data aceasta reuşi să o vadă bine de tot. O, e frumoasă…

Lui Vincent începură să-i transpire palmele. Bineînţeles, putea pur şi simplu să o posede acum, s-o lase legată şi Duncan să o ucidă după aceea. Era un lucru pe care un prieten îl putea înţelege. Amândoi obţineau ceea ce voiau în felul acesta.

La urma urmei, uneori pur şi simplu *nu poţi* să aştepţi.

Foamea poate să-ţi facă aşa ceva…

*

„Data viitoare ia-ţi cu tine haine călduroase. La ce *naiba* te-ai gândit?“

Mergând în taxiul atât de urât mirositor, Kathryn Dance, de treizeci şi ceva de ani, îşi ţinea mâinile în faţa radiatorului din spatele maşinii, care dădea aer nu fierbinte, nici măcar cald; în cel mai bun caz, nu se putea spune despre el decât că nu era rece. Îşi frecă degetele, cu unghiile date cu lac roşu, şi apoi le dădu şi genunchilor ei îmbrăcaţi doar în ciorapi negri de nailon o şansă să stea în aerul dezmorţit.

Dance venea dintr-o zonă unde temperatura era de aproximativ douăzeci şi trei de grade tot timpul anului şi trebuia să te duci foarte, foarte departe, până în Carmel Valley Road, ca să găseşti suficientă zăpadă pentru săniuş şi să-ţi faci fiica şi fiul fericiţi. Îşi pregătise bagajele pentru seminarul de aici din New York în ultimul moment şi

nu se ştie cum, dar uitase că nord-estul ţării plus luna decembrie este egal cu munţii Himalaya.

Acum se gândea: „Nu voi putea scăpa aici de ultimele două kilograme căpătate luna trecută în Mexic“ (unde nu făcuse nimic altceva decât să stea într-o cameră plină de fum, interogând un suspect de răpire). „Dacă nu pot să slăbesc, cel puţin grăsimea în plus ar trebui să-şi facă datoria de izolaţie termică. Nu-i cinstit…” Îşi strânse jacheta subţire mai bine în jurul ei.

Kathryn Dance era agent special al Biroului de Investigaţii California, cu baza la Monterey. Era unul dintre experţii cei mai de seamă din ţară în interogatorii şi kinezie – ştiinţa observării şi analizării limbajului corporal şi al comportamentului verbal al martorilor şi al suspecţilor. Se afla de trei zile în New York ca să ţină cursuri de kinezie la câteva secţii locale de poliţie.

Kinezia este o specializare foarte rară în munca de poliţie, dar pentru Kathryn Dance era cea mai interesantă ramură a ei. Era dependentă de oameni. O fascinau, o electrizau. De asemenea, o nedumireau şi o provocau. Aceste miliarde de creaturi bizare mişunând prin lume, spunând cele mai ciudate şi mai minunate, şi mai îngrozitoare lucruri… Dance simţea ce simţeau ei, se temea de ce îi speria şi pe ei, găsea plăcere în bucuria lor.

Fusese reporter la terminarea colegiului: jurnalismul, această profesie făcută parcă la comandă pentru oamenii fără nici un ţel, dar cu o curiozitate insaţiabilă. Ajunsese în cele din urmă să lucreze la cazurile de crimă şi îşi petrecuse ore întregi în săli de judecată, observând avocaţi, suspecţi şi juraţi. Şi astfel făcu o descoperire despre ea însăşi: putea să se uite la un martor, să-i asculte cuvintele şi să simtă imediat când spune adevărul şi când nu. Putea să se uite la juraţi şi să îşi dea seama când erau plictisiţi, derutaţi, nervoşi sau şocaţi, când îl credeau pe suspect, când nu-l credeau. Îşi dădea seama imediat care avocaţi erau foarte nepotriviţi pentru munca în Barou şi care urmau să aibă cariere strălucite.

Putea, de asemenea, să repereze poliţiştii care puneau tot sufletul în slujba lor şi pe cei care nu făceau decât să piardă vremea până la salariu. (Unul dintre cei din prima categorie îi atrăsese atenţia în mod deosebit: un agent FBI prematur încărunţit, detaşat de la biroul său din San Jose, pentru a depune mărturie, cu simţ al umorului şi vervă, în procesul unei bande de cartier despre care ea voia să scrie un articol. Reuşi să-i smulgă promisiunea unui interviu în exclusivitate după sentinţa de vinovăţie şi el reuşi să-i smulgă promisiunea unei întâlniri. Opt săptămâni mai târziu se mărita cu William Swenson).

În cele din urmă, plictisită de viaţa de reporter, Kathryn Dance se hotărî să-şi schimbe cariera. Pentru o vreme viaţa ei devenise un adevărat balamuc, cât timp jonglase cu toate rolurile, de mamă a doi

copii mici, de soţie şi de studentă, dar reuşi să termine Universitatea Santa Cruz California cu o diplomă în psihologie şi una în comunicare. Îşi deschise o afacere de consultanţă în alegerea juraţilor, sfătuindu-i pe avocaţi ce juraţi să aleagă şi pe care să-i evite în timpul selecţiilor preliminare ale juriului. Era talentată şi câştiga foarte bine din asta. Dar cu şase ani în urmă se hotărâse din nou să-şi schimbe cariera. Cu ajutorul unui soţ neobosit, care o susţinea întru totul, a mamei şi a tatălui ei, care locuiau în apropiere, în Carmel, se dusese din nou la şcoală: la Academia de pregătire pentru Biroul de Investigaţii al Statului California din Sacramento.

Şi aşa deveni Kathryn Dance poliţistă.

Kinezia nu era o specializare anume în cadrul CBI, aşa că, tehnic, Dance era pur şi simplu un agent de investigaţii, care se ocupa de cazuri de omucideri, răpiri, narcotice, terorism şi aşa mai departe. Cu toate acestea, talentele sunt rapid sesizate şi veştile despre talentul ei se răspândiră foarte repede. Se trezi astfel expertul local în interogatorii şi întrevederi (ceea ce îi convenea perfect, deoarece îi dădea posibilitatea să se târguiască cu ceilalţi agenţi pentru a scăpa de munca sub acoperire şi de criminalistică, pentru care nu nutrea nici un interes deosebit).

Acum aruncă o privire pe ceas, întrebându-se cât timp va dura această misiune de voluntariat. Avionul care avea s-o ducă acasă nu pleca decât după-amiază, dar trebuia să-şi rezerve suficient timp să ajungă la JFK; traficul în oraş era îngrozitor, chiar mai aglomerat decât pe autostrada din jurul oraşului San Jose. Nu putea în nici un caz să piardă avionul. Era nerăbdătoare să-şi revadă copiii şi – o caracteristică ciudată a cazurilor de poliţie – dosarele de pe biroul tău nu păreau niciodată să dispară când nu te găseai la birou; nu făceau decât să se înmulţească.

Taxiul se opri cu un scrâşnet de roţi.

Dance se uită pe geam, încruntându-se.

— Aceasta e adresa corectă?

— Asta-i adresa pe care mi-aţi dat-o.

— Nu pare a fi o secţie de poliţie.

Taximetristul aruncă o privire fugară clădirii bogat ornamentate.

— Chiar deloc. Costă şase dolari şaptezeci şi cinci.

„Da şi nu“, se gândi Dance.

Era o secţie de poliţie şi totuşi nu era.

Lon Sellitto o întâmpină în holul de la intrare. Detectivul participase la cursul ei de kinezie cu o zi înainte la One Police Plaza şi tocmai o sunase, rugând-o să vină să le dea o mână de ajutor într-un caz de crimă multiplă. Îi dăduse această adresă la telefon şi Dance se gândise că era o secţie de poliţie. Observă că de fapt avea aproape tot atât

echipament de criminalistică pe cât se găsea în laboratorul sediului CBI din Monterey, dar, cu toate acestea, era o locuinţă privată.

Şi era în proprietatea lui Lincoln Rhyme, nici mai mult, nici mai puţin.

Alt lucru pe care Sellitto uitase să-l menţioneze.

Dance auzise de Rhyme, bineînţeles – mulţi poliţişti aflaseră de existenţa genialului detectiv criminalist tetraplegic –, dar nu cunoştea detalii despre viaţa lui sau despre rolul pe care îl juca în cadrul departamentului new-yorkez de poliţie. În curând n-o mai preocupă handicapul lui; în afară de momentele când studia în mod intenţionat limbajul corporal, Kathryn Dance avea tendinţa să acorde cea mai mare atenţie ochilor oamenilor. În plus, unul dintre colegii ei de la CBI era paraplegic şi, prin urmare, era obişnuită cu oameni în cărucioare cu rotile.

Sellitto o prezentă lui Rhyme şi unei femei înalte şi energice, tot detectiv de poliţie, pe nume Amelia Sachs. Dance observă imediat că cei doi erau mai mult decât simpli parteneri profesionali. Pentru a face această conexiune nu avusese nevoie de nici o deducţie kinezică specială; în momentul în care intrase ea, Sachs îl ţinea de mână pe Rhyme şi îi şoptea ceva zâmbind.

Sachs o întâmpină călduros şi Sellitto o prezentă şi altor câţiva ofiţeri.

Dance remarcă un sunet subţirel care-i venea din spate – căştile minuscule îi atârnau pe umăr. Râse şi-şi opri iPod-ul, pe care îl purta peste tot cu ea, ca pe un sistem de protecţie vitală.

Sellitto şi Sachs îi vorbiră despre cazul de crimă la care aveau nevoie de ajutor – un caz pe care Rhyme părea să îl conducă, deşi era civil.

Rhyme nu se implică prea mult în discuţie. Ochii lui se reîntorceau mereu la o tablă mare albă, pe care erau notate probele cazului. Ceilalţi ofiţeri îi dădeau detalii despre caz, dar nu putea să nu-l observe pe Rhyme – felul în care privea concentrat spre tablă, cum murmura imperceptibil şi clătina din cap, de parcă se mustra pe sine însuşi pentru că nu observase ceva. Din când în când îşi închidea ochii. O dată sau de două ori oferi un comentariu despre caz, dar în general o ignoră pe Dance.

Aceasta era amuzată. Agenta era obişnuită să fie tratată cu scepticism. De cele mai multe ori acesta se datora pur şi simplu faptului că nu arăta ca o poliţistă obişnuită. Era o femeie de un metru şaizeci şi doi cu părul blond, purtat de obicei într-o coadă împletită la spate, cu ruj de buze mov-deschis, cu capsulele iPod-ului bălăngănindu-i-se la gât, cu bijuteriile de aur şi din scoci pe care i le făcuse mama ei, ca să nu mai vorbim de pasiunea ei – pantofii cât mai excentrici (alergatul după criminali nu figura de obicei pe lista

activităţilor cotidiene din viaţa de poliţistă a lui Dance).

Acum însă, bănui că înţelegea şi mai bine lipsa de interes a lui Rhyme. Ca mulţi alţi oameni de ştiinţă criminalişti, nu punea mare preţ pe kinezie şi pe interogatorii. Probabil ar fi preferat să nu fi fost chemată aici.

În ce-o privea pe Dance, ei bine, recunoştea valoarea probelor fizice, dar acestea n-o entuziasmau. Ceea ce-o făcea să-i bată inima cu putere era factorul uman implicat în crime şi în rezolvarea lor.

Kinezia *versus* laborator…

„Mi se pare cinstit, domnule detectiv Rhyme."

În timp ce criminalistul chipeş, sardonic şi nerăbdător continua să se uite la diagramele cu probele fizice, Dance asimilă detaliile acestui caz destul de ciudat. Crimele înfăptuite de autoproclamatul Ceasornicar erau oribile, bineînţeles, dar Dance nu era şocată. Mai lucrase la cazuri tot atât de înfiorătoare. Şi, la urma urmei, locuia în California, unde Charles Manson stabilise standardul pentru răutatea umană.

Alt detectiv de la NYPD, Dennis Baker, îi spuse de ce o chemaseră de fapt pe ea. Găsiseră un martor care era posibil să aibă nişte informaţii folositoare, dar care nu era deloc dispus să le împărtăşească vreun detaliu.

— Pretinde că n-a văzut nimic, adăugă Sachs. Dar am senzaţia că a văzut ceva.

Dance era dezamăgită că persoana pe care trebuia s-o interogheze era un martor şi nu un suspect. Prefera provocarea oferită de confruntarea cu criminalii, şi cu cât erau mai înşelători, cu atât mai bine. Totuşi, interogarea martorilor lua mult mai puţin timp decât a-l face pe un suspect să cedeze şi să mărturisească, şi trebuia să ajungă la timp la aeroport.

— Voi încerca tot posibilul, le zise ea. Scotoci în poşeta Coach şi îşi puse ochelarii rotunzi cu rame de un roz-deschis.

Sachs îi dădu toate detaliile în legătură cu Ari Cobb, martorul recalcitrant, explicându-i cronologia serii petrecute de acesta, aşa cum reuşiseră să o determine, şi totodată cum se comportase în acea dimineaţă.

Dance ascultă cu atenţie în timp ce sorbea din cafeaua oferită de îngrijitorul lui Rhyme şi se trată cu o jumătate de felie de prăjitură.

După ce află toate amănuntele, Dance îşi puse ordine în gânduri.

— OK, să vă spun la ce mă gândesc eu, le zise ea. Prima dată, o scurtă lecţie despre ceea ce fac eu. Lon a mai auzit asta ieri la seminar, dar vreau să vă spun şi vouă cum fac eu interogatoriile. Kinezia în mod tradiţional studiază comportamentul fizic al cuiva – limbajul corporal – pentru a-i înţelege starea emoţională şi a afla dacă vrea să mintă sau nu. Majoritatea oamenilor, inclusiv eu, folosim acum

termenul pentru toate formele de comunicare – nu numai limbaj corporal, ci şi comentarii vorbite şi, de asemenea, declaraţii scrise. Prima dată am să fac o „citire” preliminară a martorului – să văd cum se comportă când spune lucruri despre care ştim că sunt adevărate – nume, adresă, slujbă, lucruri de felul acesta. Îi voi observa gestica, ţinuta, cuvintele pe care le foloseşte şi substanţa a ceea ce spune. Odată ce am această citire de bază, voi începe să-i pun întrebări şi să văd dacă prezintă reacţii de stres. Ceea ce înseamnă fie că minte, fie că are nişte probleme importante în legătură cu subiectul întrebărilor mele. Până în momentul acela, ceea ce am făcut a fost un „interviu”. Odată ce bănuiesc că minte, atunci discuţia se va transforma într-un „interogatoriu”. Încep să ciobesc în apărarea lui, folosindu-mă de diverse tehnici, până ajungem la adevăr.

— Perfect, zise Baker.

Deşi se pare că Rhyme era la conducerea cazului, Dance deduse că Dennis Baker era de la centru; avea aspectul chinuit al unui om pe umerii căruia cădea în ultimă instanţă responsabilitatea unei asemenea investigaţii, inclusiv din punct de vedere politic.

— Aveţi o hartă a zonei despre care e vorba, zise Dance. Aş vrea să cunosc geografia zonei respective. Nu poţi conduce un interogatoriu eficient fără asta. Îmi place să spun că trebuie să ştiu terariul subiectului.

Lon Sellitto izbucni într-un hohot de râs. Dance zâmbi curioasă.

— Lincoln zice exact acelaşi lucru despre criminalistică, explică el. Dacă nu ştii geografia, lucrezi într-un vid. Nu-i aşa, Linc?

— Poftim? întrebă criminalistul.

— Terariul, îţi place expresia asta?

— Ah. Zâmbetul său politicos era echivalentul expresiei „mă laşi?“ al fiului lui Dance.

Dance examină harta Manhattanului de sud, memorând detaliile scenei crimei şi programul de după orele de lucru al lui Ari Cobb din ziua precedentă, în timp ce Sachs şi un tânăr agent de poliţie, pe nume Pulaski, i le arătau pe hartă.

În cele din urmă se simţi suficient de familiarizată cu faptele.

— OK, să trecem la treabă. Unde e?

— Într-o altă cameră de aici.

— Aduceţi-l înăuntru.

Capitolul 7

Un moment mai târziu, un agent de poliţie din NYPD aduse înăuntru un om de afaceri scund, îngrijit, îmbrăcat într-un costum scump. Dance nu ştia dacă îl arestaseră de fapt, dar după felul în care îşi freca încheieturile mâinilor îşi dădu seama că avusese până nu de mult cătuşe.

Dance îl salută şi-i făcu semn să ia loc. Bărbatul arăta neliniştit şi nervos. Dance se aşeză în faţa lui – fără a avea nimic între ei – şi se lăsă în faţă pe scaun până când era într-o zonă proxemică neutră, termenul referindu-se la spaţiul fizic dintre un subiect şi interviator. Această zonă putea fi ajustată pentru a face subiectul să se simtă mai mult sau mai puţin confortabil. Acum Dance nu era prea aproape pentru a părea că-i invadează spaţiul, dar nici suficient de departe, încât să-i dea senzaţia de siguranţă. („Îl strângi cu uşa pe cel care se află la strâmtoare" cum spunea ea în conferinţele ei.)

— Domnule Cobb, mă numesc Kathryn Dance. Sunt agent de poliţie şi aş dori să discutăm despre ceea ce aţi văzut aseară.

— Ridicol. Le-am zis deja lor – un semn din cap către Rhyme – tot ce am văzut.

— Ei bine, eu tocmai am sosit, aşa că nu am putut beneficia de răspunsurile dumitale de dinainte.

Îi puse o serie de întrebări simple – unde locuia şi lucra, dacă era căsătorit sau nu, şi aşa mai departe – care o ajutară să-şi facă o idee despre reacţiile de bază ale lui Cobb la stres. Îi ascultă cu mare atenţie răspunsurile. („Privitul şi ascultatul sunt cele mai importante două părţi dintr-un interviu. Vorbitul vine pe ultimul loc").

Una dintre primele sarcini ale anchetatorului este să determine tipul de personalitate a subiectului – dacă e introvertit sau extrovertit. Aceste tipuri nu înseamnă ceea ce cred majoritatea oamenilor; nu este vorba de a fi gălăgios şi violent sau timid şi rezervat. Diferenţa constă în felul în care oamenii iau decizii. Un introvertit este condus de intuiţie şi de emoţie mai mult decât de logică şi de raţiune; un extrovertit, exact invers. Atribuirea tipului de personalitate ajută anchetatorul să stabilească întrebările şi să aleagă tonul vocii şi atitudinea fizică cea mai potrivită pe care să o adopte când pune întrebări. De exemplu, o abordare morocănoasă, cu fraze scurte şi concise, a unui introvertit, îl va face pe acesta să se retragă în cochilia sa.

Ari Cobb însă era un extrovertit clasic şi pe deasupra arogant – nu va fi nevoie să se poarte cu mănuşi cu el. Acesta era tipul favorit de subiect al lui Dance. Avea ocazia să îi tăbăcească zdravăn când le lua interviul.

Cobb îi întrerupse una din întrebări.

— M-aţi ţinut aici de prea mult timp. Trebuie să mă duc la serviciu. Ce s-a întâmplat cu omul acela nu a fost vina mea.

— Oh, îi răspunse Dance, pe un ton respectuos, dar plin de fermitate. Nu e o chestiune de vină… Ei, acum, Ari, hai să vorbim despre seara trecută.

— Nu mă credeţi. Mă faceţi mincinos. N-am fost *acolo* când s-a întâmplat crima.

— Nu sugerez că minţi. Dar tot e posibil să fi văzut ceva care ne-ar putea fi de folos. Ceva ce dumneata crezi că nu e important. Vezi, o parte a meseriei mele este să îi fac pe oameni să-şi amintească tot felul de lucruri. O să trecem împreună prin tot ce s-a întâmplat aseară şi poate o să-ţi aminteşti ceva.

— Ei bine, n-am văzut chiar nimic. Mi-am scăpat nişte bani pe jos, asta-i tot. Nimic altceva. Pur şi simplu am făcut o mică greşeală neînsemnată. Şi acum este un caz federal. Ce rahat!

— Hai să ne întoarcem mai bine la ziua de ieri, OK? Pas cu pas. Ai lucrat în biroul dumitale. Stenfeld Brothers Investments. În clădirea de birouri Hartsfield.

— Mda.

— Toată ziua?

— Exact.

— La ce oră ai terminat lucrul?

— Şapte şi jumătate, un pic înainte.

— Şi ce-ai făcut după aceea?

— Am mers la Hanover, la un pahar.

— Asta e pe Water Street, zise ea. Întotdeauna să-l faci pe subiect să nu poată ghici cât de multe ştii de fapt.

— Mda. Aveau o chestie cu martini şi karaoke. Îi spun Martuney Night. De la „tune”[{2}].

— Ce isteţ.

— Suntem un grup care ne întâlnim acolo. Mergem des. Nişte prieteni de-ai mei. Prieteni apropiaţi.

Dance observă că limbajul său corporal arăta că era pe punctul să adauge ceva – probabil anticipa că îl va întreba cum îi cheamă. Când cineva e prea dispus să ofere un alibi e semn de înşelăciune – subiectul are tendinţa să creadă că alibiul este suficient şi că poliţia nu se va obosi să-l verifice, sau nu vor fi suficient de deştepţi să-şi dea seama că un pahar la 8 seara nu te disculpă de un jaf armat petrecut la şapte treizeci.

— Când ai plecat?

— În jur de nouă.

— Şi te-ai dus acasă?

— Da.

— Până în Upper East Side.

Un semn din cap că da.

— Ai luat o limuzină?

— Da, exact, o limuzină, zise el sarcastic. Nu, metroul.

— De la care staţie?

— Wall Street.

— Ai mers pe jos?

— Da.

— Cum?

— Cu grijă, zise el, rânjind. Era gheaţă.

Dance zâmbi.

— Ruta?

— Am mers pe Water Street, am trecut pe Cedar până în Broadway şi apoi spre sud.

— Şi atunci ţi-ai pierdut banii. Pe Cedar. Cum s-a întâmplat asta?

Tonul vocii ei şi întrebările puse erau complet neameninţătoare. Se relaxa acum. Atitudinea îi era mai puţin agresivă. Zâmbetele şi vocea ei calmă şi joasă îl făceau să se simtă în largul lui.

— Din câte pot să-mi dau eu seama, a căzut când mi-am scos legitimaţia de metrou.

— Câţi bani erau?

— Peste trei sute.

— Au…

— Da, au.

Dance îi arătă cu un gest punga de plastic în care erau banii şi clama.

— Şi se pare că tocmai când ai luat bani din bancomat. Cel mai rău moment să-ţi pierzi banii, nu-i aşa? Chiar după ce-ai scos bani.

— Da. Îi aruncă un zâmbet strâmb.

— Când ai ajuns la metrou?

— La nouă şi jumătate.

— Nu a fost mai târziu, eşti sigur?

— Absolut. M-am uitat la ceas când am ajuns pe peron. Era nouă treizeci şi cinci, mai exact. Aruncă o privire la Rolexul mare de aur pe care-l avea la mână. Ceea ce voia să însemne, presupuse Dance, că un ceas atât de scump nu avea cum să dea ora greşită.

— Şi apoi?

— M-am dus acasă şi am luat cina la un bar din apropierea blocului meu. Soţia nu era în oraş. E avocat. Lucrează în finanţe corporatiste. E asociat la firma ei.

— Hai să ne întoarcem la Cedar Street. Era aprinsă vreo lumină la geamuri? Oamenii care locuiau acolo în apartamente?

— Nu, nu sunt decât birouri şi magazine acolo. Nu e zonă rezidenţială.

— Dar restaurante?

— Câteva, dar nu sunt deschise decât pentru prânz.

— Vreun şantier de construcţii?

— Renovează o clădire pe partea de sud a străzii.

— Era cineva pe trotuar?

— Nu.

— Vreo maşină care să meargă încet, suspect?

— Nu, zise Cobb.

Dance era vag conştientă de privirile celorlalţi poliţişti urmărind-o atât pe ea, cât şi pe Cobb. Fără îndoială erau nerăbdători, aşteptând, ca majoritatea oamenilor, să apară marele Moment al Mărturisirii. Îi ignoră. Nu exista cu adevărat nimeni în afară de agentă şi subiectul ei. Kathryn Dance era în lumea ei – o „zonă“, cum spunea fiul ei Wes (acesta era sportivul familiei).

Îşi aruncă o privire peste notiţele pe care şi le lua. Apoi închise carnetul şi păru să-şi schimbe ochelarii de citit cu nişte ochelari de distanţă. Dioptriile erau exact aceleaşi, dar în loc de lentilele rotunde şi mari cu rame pastel, aceştia aveau lentile mai mici, dreptunghiulare, cu rame negre de metal, făcând-o să semene cu un animal de pradă. Le spunea „ochelarii de Terminator”. Dance se trase mai în faţă pe scaun, să fie mai aproape de Cobb. Acesta îşi încrucişă picioarele.

— Ari, de unde proveneau de fapt banii aceia? îl întrebă ea, cu o voce mult mai tăioasă.

— B…

— Banii? Nu i-ai luat de la un bancomat.

Observase o creştere a nivelului de stres când veni vorba despre bani – ochii îi rămăseseră fixaţi într-ai ei, dar pleoapele i se coborâseră uşor şi respiraţia i se schimbase, ambele reprezentând devieri majore de la atitudinea sinceră de până atunci.

— Ba da, se opuse el.

— De la ce bancă?

O pauză.

— Nu mă puteţi obliga să vă spun asta.

— Dar un mandat ne va da posibilitatea să obţinem extrasele bancare. Şi te putem reţine până le obţinem. Ceea ce s-ar putea să ne ia o zi sau două.

— Am fost la un afurisit de bancomat!

— Nu asta te-am întrebat. Te-am întrebat de unde proveneau banii din clamă.

Cobb se uită în pământ.

— Nu ai fost cinstit cu mine, Ari. Ceea ce înseamnă că ai o problemă majoră. Deci, banii?

— Nu ştiu. Probabil o parte din ei provin din banii de protocol de la

firma mea.

— Pe care i-ai luat ieri?

— Cam aşa.

— Cât de mulţi?

— Nu…

— Vom obţine un mandat şi pentru registrele şefului tău.

Părea complet şocat auzind asta.

— O mie de dolari, zise rapid.

— Unde-s restul? Erau trei sute patruzeci în clama de bani. Unde-s restul?

— Am cheltuit câţiva la Hanover. E o cheltuială de afaceri. Legală. Slujba mea…

— Te-am întrebat unde-s restul.

O pauză.

— Am lăsat câţiva şi acasă.

— Acasă? Soţia s-a întors? Poate să ne confirme?

— Încă nu e în oraş.

— Atunci trimitem un poliţist să caute banii. Unde se află, exact?

— Nu-mi amintesc.

— Peste şase sute de dolari? Cum se poate să uiţi unde-ai pus peste şase sute de dolari?

— Nu ştiu. Mă încurci.

Dance se dădu şi mai aproape de el, într-o zonă proximică chiar mai ameninţătoare.

— Ce făceai de fapt pe Cedar Street?

— Mergeam spre afurisitul ăla de metrou.

Dance îi trânti în faţă harta Manhattanului.

— Hanover este *aici*. Metroul este *aici*. Degetul ei făcea un zgomot puternic de fiecare dată când arăta pe hârtia tare a hărţii. Nu are nici o logică să mergi pe Cedar ca să ajungi de la Hanover până la staţia de metrou de la Wall Street. De ce ai luat-o pe acolo?

— Am vrut să fac puţină mişcare. Să mai scap de caloriile de la aripile de pui şi de la cocteilurile Cosmopolitan.

— Plimbându-te pe trotuarele acoperite de gheaţă la o temperatură mult sub zero grade? Faci deseori aşa ceva?

— Nu. Dar s-a întâmplat s-o fac aseară.

— Dacă nu mergi pe-acolo des, atunci cum se face că ştii atât de multe lucruri despre Cedar Street? Faptul că nu sunt locuinţe, ora de închidere a restaurantelor şi lucrările de renovare?

— Pur şi simplu ştiu. De ce naiba mă întrebi toate chestiile astea? Pe frunte îi apăruseră broboane de sudoare.

— Când ai scăpat banii, ţi-ai dat jos mănuşile ca să-ţi scoţi legitimaţia de metrou din buzunar?

— Nu ştiu.

— Presupun că le-ai scos. Nu poţi să-ţi bagi mâinile în buzunar dacă ai mănuşi de iarnă.

— OK, se răsti el. Dacă ştii aşa de bine, atunci le-am dat jos.

— Având în vedere că era atât de frig, de ce ai face asta cu zece minute înainte să ajungi la staţia de metrou?

— Nu poţi să-mi vorbeşti în felul ăsta.

— Şi nici nu te-ai uitat cât e ora când ai ajuns pe peron, nu-i aşa? zise ea ferm, cu vocea coborâtă.

— Ba da, m-am uitat. Era nouă treizeci şi cinci.

— Nu, nu te-ai uitat. Nu o să arăţi un ceas de cinci mii de dolari noaptea, într-o staţie de metrou.

— OK. Gata. Nu mai spun nimic.

Când un investigator are în faţă un subiect care minte, observă că acea persoană trăieşte o stare foarte intensă de stres şi reacţionează în diverse feluri pentru a scăpa de stres – bariere în faţa adevărului, le numea Dance. Cea mai distructivă reacţie şi mai greu de înlăturat este furia, urmată de deprimare, apoi negare şi, în cele din urmă, negocierea. Rolul celui care conduce interogatoriul e să-şi dea seama de nivelul de stres al suspectului şi să îl neutralizeze – la fel şi orice altă dispoziţie ulterioară – până când, în cele din urmă, subiectul ajunge într-o stare de spirit în care acceptă, adică mărturiseşte, şi spune în sfârşit adevărul.

Dance socotise că, deşi Cobb dăduse într-o anume măsură semne de furie, era încă în starea de negare – aceşti subiecţi invocă foarte des probleme de memorie şi dau vina pe anchetator pentru neînţelegere. Cea mai bună metodă de a distruge apărarea unui subiect în starea de negare este să faci ceea ce tocmai făcuse Dance – adică să „ataci faptele”. Unui extrovertit îi trânteşti în faţă una după alta orice slăbiciuni şi contradicţii din relatările sale, până când îi distrugi toate portiţele de scăpare.

— Ari, ai ieşit de la serviciu la şapte şi jumătate şi te-ai dus la Hanover. Ştim asta. Ai stat acolo aproximativ o oră şi jumătate. După aceea ai mers pe jos în altă direcţie două cvartale până pe Cedar Street, în loc să mergi direct spre metrou. Cunoşti strada Cedar foarte bine pentru că mergi acolo la agăţat târfe. Aseară între nouă şi nouă treizeci, una a oprit cu maşina lângă alee. Ai negociat un preţ cu ea şi ai plătit-o. Ai urcat în maşină cu ea. Ai ieşit din maşină la aproximativ zece şi un sfert. Atunci ai scăpat banii lângă bordură, probabil pentru că ţi-ai verificat telefonul să vezi dacă te-a sunat soţia sau poate ca să-i dai nişte bani în plus ca bacşiş. Între timp ai observat că ucigaşul a intrat cu maşina în alee şi ai văzut ceva. Ce anume? Ce ai văzut?

— Nu…

— Ba da, zise Dance calm. I se uită ţintă în ochi şi nu mai spuse nimic.

În cele din urmă Cobb îşi lăsă capul în jos şi îşi schimbă poziţia în scaun, fără să mai stea picior peste picior. Îi tremura buza. Încă nu mărturisea, dar îl mutase cu o treaptă în sus în şirul stărilor de răspuns la stres – de la negare la negociere. Acum Dance trebuia să schimbe tactica. Acum trebuia să-i ofere compasiune şi să-i dea posibilitatea să-şi păstreze obrazul. Chiar şi cel mai cooperant subiect va continua să mintă sau să rămână tăcut dacă nu-i permiţi să-şi păstreze un strop de demnitate şi să găsească o cale de a scăpa de consecinţele cele mai grave ale faptelor pe care le săvârşise.

Îşi scoase ochelarii şi se trase înapoi în scaun.

— Uite, Ari, nu vrem să-ţi distrugem viaţa. Te-ai speriat. Este de înţeles. Dar bărbatul pe care încercăm să-l oprim este extrem de periculos. A omorât deja doi oameni şi credem că vrea să mai ucidă şi pe alţii. Dacă ne ajuţi să-l găsim, ceea ce am aflat astăzi despre tine aici nu trebuie să ajungă la cunoştinţa publicului. Nici o citaţie, nici un telefon la soţia sau la şeful dumitale.

Dance îi aruncă o privire detectivului Baker, care zise imediat:

— Absolut, aşa e.

Cobb oftă adânc. Cu ochii în pământ, murmură:

— La dracu'. N-au fost decât trei sute de dolari nenorociţi. De ce naiba m-am întors acolo azi-dimineaţă?

„Lăcomie şi prostie", se gândi Kathryn Dance. Dar cu voce tare zise cu blândeţe:

— Toţi facem greşeli uneori.

O ezitare. Apoi oftă din nou.

— Vezi, asta-i nebunia. Nici măcar n-a fost mare lucru – ceea ce am văzut, adică. Poate că nici n-o să mă credeţi. Aproape că n-am văzut nimic. Nici măcar n-am văzut vreo persoană.

— Dacă ne spui adevărul, te vom crede. Continuă.

— Era aproximativ zece jumate, poate un pic mai târziu. După ce am coborât din maşina… fetei, am început să merg către staţia de metrou. Ai dreptate. M-am oprit şi mi-am scos mobilul din buzunar. L-am deschis să-mi verific mesajele. Presupun că atunci mi-au căzut banii. *Eram* lângă alee. M-am uitat într-acolo şi am văzut la capătul ei farurile din spate ale unei maşini.

— Ce fel de maşină? întrebă Sachs.

— N-am văzut maşina, numai farurile din spate. Jur.

Dance îl crezu. Îi făcu semn din cap lui Sachs.

— Stai un pic, zise brusc Rhyme. La *capătul* aleii?

Deci, până la urmă, criminalistul ascultase totuşi.

— Exact. Chiar la capăt. Apoi şi-a aprins farurile de marşarier şi a început să dea înapoi înspre mine. Şoferul venea destul de repede, aşa că am continuat să merg. Apoi am auzit scrâşnetul strident al frânelor, a rămas pe loc şi a oprit motorul. A stat pe alee. Eu am continuat să

merg. Am auzit cum se trânteşte uşa şi încă un sunet puternic. Ca o bucată mare de metal care se loveşte de pământ. Asta a fost tot. Nu am văzut pe nimeni. Trecusem deja de alee în momentul acela. Serios.

Rhyme îi aruncă o privire lui Dance, care îi făcu semn din cap că spunea adevărul.

— Descrie fata cu care ai fost, zise Dennis Baker. Vreau să vorbesc şi cu ea.

— De vreo treizeci de ani, zise Cobb rapid. Afro-americană, cu părul creţ şi scurt. Maşina ei e o Honda, cred. Nu i-am văzut numărul. Era drăguţă. Partea din urmă o adăugase ca pe o justificare jalnică.

— Nume?

— Tiffanee, oftă Cobb. Cu doi *e*. Nu cu *y*.

Rhyme izbucni într-un mic hohot de râs.

— Sună la Moravuri, întreabă ce fete lucrează regulat pe Cedar, îi ordonă asistentului său slab şi cu început de chelie.

Dance mai puse câteva întrebări, apoi dădu din cap, aruncă o privire către Lon Sellitto şi spuse:

— Cred că domnul Cobb ne-a spus tot ce ştie. Se uită la omul de afaceri şi-i spuse cu sinceritate: Mulţumesc pentru cooperare.

Acesta clipi, nedumerit, neştiind ce să creadă despre comentariul ei. Dar Kathryn Dance nu fusese sarcastică. Nu considera niciodată cuvintele sau privirile pline de ură (ocazional chiar câte un scuipat sau un obiect aruncat în ea) din partea subiecţilor drept injurii personale. Un anchetator kinezic trebuie să-şi amintească faptul că duşmanul nu e niciodată subiectul însuşi, ci pur şi simplu barierele pe care le ridică în faţa adevărului, uneori nici măcar în mod intenţionat.

Sellitto, Baker şi Sachs discutară între ei câteva minute şi apoi se hotărâră să-i dea drumul lui Cobb fără să-l acuze de nimic. Omul de afaceri plecă, aruncându-i lui Dance o privire cu care era foarte obişnuită: un amestec de respect, dezgust şi ură.

După ce acesta plecă, Rhyme, care se uita la o diagramă a scenei crimei din alee, exclamă:

— Ce ciudat! Dintr-un anume motiv criminalul a hotărât că nu voia ca victima să se afle la capătul aleii, aşa că a dat înapoi şi a ales un loc la cinci metri de trotuar… Acesta este un fapt interesant. Dar este el oare *folositor?*

— Ştii, s-ar putea să fie, zise Sachs, dând din cap. La capătul cel mai îndepărtat al aleii nu părea să fie deloc zăpadă. Probabil acolo nu au folosit sare. Ne-am putea uita după urme de paşi sau de roţi de maşină.

Rhyme dădu un telefon – folosind un program impresionant de recunoaştere a vocii – şi trimise la scena crimei câţiva poliţişti. Aceştia îl sunară în scurt timp şi raportară că găsiseră urme proaspete de cauciucuri la capătul aleii, împreună cu o fibră maro, care părea să se

potrivească bine cu cele de la pantoful şi cureaua de ceas ale victimei. Încărcară în calculator imaginile digitale ale fibrei şi ale urmelor şi dădură dimensiuni bazei roţii.

În ciuda faptului că nu era în general deloc interesată de criminalistica de laborator, Dance se descoperi intrigată de această coregrafie. Rhyme şi Sachs formau o echipă deosebit de perspicace. Nu putu să nu fie impresionată când, după doar zece minute, tehnicianul Mel Cooper îşi întoarse privirea de la monitorul calculatorului şi le spuse:

— Judecând după baza roţii şi tipul acela de fibre maro, probabil e un Ford Explorer, fie de doi, fie de trei ani vechime.

— Pun pariu că de trei, zise Rhyme.

„De ce spunea asta?“ se întrebă Dance.

Sachs îi văzu nedumerirea de pe chip şi îi răspunse:

— Frânele au scos un sunet ascuţit.

„Ah!”

Sellitto se întoarse spre Dance.

— Ai făcut treabă bună, Kathryn. L-ai prins.

— Cum ai făcut-o? întrebă Sachs.

Le explică tactica pe care-o folosise.

— Am mers pe pipăite. Am recapitulat tot ce ne-a zis – barul de după lucru, metroul, banii şi clama, aleea, cronologia evenimentelor şi geografia. I-am verificat reacţiile kinezice la fiecare răspuns. Banii s-au dovedit a fi un subiect extrem de sensibil. Ce anume făcea el cu banii şi nu ar fi trebuit de fapt să facă? Un om de afaceri extrovertit, narcisist, aşa ca el? Mi-am dat seama că nu putea fi vorba decât de droguri sau de sex. Dar un agent de bursă de pe Wall Street nu cumpără droguri de pe stradă; ar avea cu siguranţă un om de legătură. Aşa că n-au mai rămas decât târfele. Simplu.

— Isteaţă treabă, nu crezi, Lincoln? întrebă Cooper.

Dance fu surprinsă să vadă că Rhyme putea să ridice din umeri.

— A funcţionat bine, zise el pe un ton evaziv. Am obţinut nişte probe care altfel ne-ar fi luat mai multă vreme ca să le obţinem. Îşi întoarse privirea către diagrame.

— Ei, Linc, hai acum. Avem marca maşinii. Nu am fi avut-o dacă nu venea ea, zise Sellitto, întorcându-se apoi spre Dance. Nu te supăra, n-are nimic cu tine. Dar n-are încredere în martori.

Rhyme se încruntă la detectiv.

— Nu e un concurs, Lon. Ţelul nostru este aflarea adevărului şi din experienţa mea coeficientul de siguranţă oferit de martori este mai mic decât cel al probelor fizice. Asta-i tot. Nu e vorba de nimic personal.

— Ce ciudat că spui asta, zise Dance. Şi eu le spun oamenilor în conferinţele mele acelaşi lucru: că scopul nostru principal ca poliţişti

nu este să băgăm la închisoare oamenii răi, ci să obţinem adevărul. Ridică şi ea din umeri. Tocmai am avut un caz în California – un prizonier din celula condamnaţilor la moarte, achitat cu o zi înainte de ziua planificată pentru execuţie. Un prieten de-al meu, detectiv particular, a petrecut trei ani lucrând pentru avocatul lui, ca să încerce să descopere ce s-a întâmplat de fapt. Pur şi simplu n-a putut accepta că totul era aşa cum părea. Prizonierul mai avea treisprezece ore până să moară şi s-a dovedit că era nevinovat… Dacă detectivul acela particular nu ar fi continuat să caute adevărul atâţia ani, acum omul ar fi fost mort.

— Şi ştiu exact ce s-a întâmplat, zise Rhyme. Inculpatul a fost condamnat din cauza mărturiei mincinoase sub jurământ a unui martor şi analiza ADN-ului l-a eliberat, nu?

— Nu, zise Dance, răsucindu-se spre el. De fapt, nu a existat nici un martor la crimă. Adevăratul ucigaş a „plantat" probe false care să-l implice pe condamnat.

— Ca să vezi, zise Sellitto, şi el şi Amelia Sachs zâmbiră.

Rhyme le aruncă amândurora o privire rece.

— Ei, zise el către Dance. E foarte bine că s-a rezolvat în cele din urmă… Acum însă ar trebui să ne întoarcem la treabă. Îşi mută privirea către tablele cu diagrame.

Dance le spuse tuturor la revedere şi îşi îmbrăcă haina. Lon Sellitto o conduse afară. Ajunsă în stradă, Dance merse până la bordură, unde îşi vârî înapoi în urechi căştile iPod-ului şi porni aparatul. Lista muzicală pe care o avea în memorie în momentul acela conţinea folk rock, muzică irlandeză şi nişte melodii superbe de Rolling Stones (odată, la un concert, le făcuse o analiză kinezică lui Mick Jagger şi Keith Richards, spre deliciul prietenilor ei).

În timp ce făcea semne cu mâna unui taxi să oprească, îşi dădu seama că o năpădise un sentiment ciudat, de nelinişte. Îi trebuiră câteva clipe până să-l recunoască. Simţea un regret sâcâitor că implicarea ei atât de scurtă în cazul Ceasornicarului se sfârşise deja.

Joanne Harper se simţea bine.

Frumoasa femeie, în vârstă de treizeci şi doi de ani, era în depozitul ei, la câteva străzi de florăria ei din SoHo. Se afla între prieteni.

Adică între trandafiri, orhidee cymbidium, pasărea paradisului, crini, heliconia, anthurium şi ghimber roşu.

Depozitul era de fapt parterul de mari dimensiuni al unei clădiri care fusese înainte un mare antrepozit. Era foarte mult curent şi era rece, şi pentru a proteja florile, majoritatea încăperilor erau mereu întunecate. Totuşi, îi plăcea foarte mult să fie aici: răcoarea, lumina slabă, mirosul crinilor şi al îngrăşămintelor. Era în mijlocul Manhattanului, da, dar părea mai degrabă că se află într-o pădure

tăcută.

Femeia mai adăugă puţin material spongios de florărie în vasul imens de ceramică din faţa ei.

Se simţea bine.

Din mai multe motive: pentru că lucra la un proiect profitabil la care avea mână liberă în aranjamentul florilor.

Şi din cauza stării de euforie pe care i-o lăsase întâlnirea din seara dinainte.

Cu Kevin, care ştia că trompetele-îngerului au nevoie de un sistem de drenaj deosebit de bun pentru a înflori, şi că şoaldina roşie agăţătoare are o inflorescenţă de un stacojiu strălucitor pe toată durata lunii septembrie, şi că Donn Clendenon lovise trei peste zidul de apărare ca să-i ajute pe Mets să-i bată pe Baltimore în 1969 (tatăl ei prinsese pe Kodakul său două lovituri la baza a doua).

Kevin cel simpatic, Kevin cel cu gropiţe în obraji şi zâmbet şmecher. *Sans* neveste prezente sau trecute.

Se poate oare mai bine de-atât?

O umbră trecu prin faţa ferestrei. Îşi ridică privirea pentru o clipă, dar nu văzu pe nimeni. Depozitul se afla într-o zonă destul de pustie a Spring Street şi trecătorii erau foarte rari. Se uită cu atenţie la ferestre. Chiar ar trebui să-l pună pe Ramon să le cureţe. Ei, va aştepta până se face puţin mai cald.

Continuă să aranjeze vaza, gândindu-se din nou la Kevin. Oare va ieşi ceva bun din asta? Vor avea oare vreo relaţie?

Poate.

Poate că nu.

Nu e chiar aşa de important (OK, sigur că e important, dar o FNO – Femeie Nemăritată de Oraş – de treizeci şi doi de ani trebuie neapărat să adopte atitudinea de nu-e-chiar-aşa-de-important). Dar lucrul cu *adevărat* important era să se distreze bine cu el. Având în vedere că de câţiva ani se juca de-a întâlnirile de după divorţ în Manhattan, se simţea îndreptăţită să se distreze puţin cu un alt bărbat.

Joanne Harper, care semăna într-o oarecare măsură cu roşcata din *Totul despre sex,* venise în New York cu zece ani în urmă, ca să devină o artistă faimoasă, să trăiască într-un studio cu vedere la stradă în East Village şi să-şi vândă tablourile într-o galerie din Tribeca. Dar lumea artei avea alte intenţii. Era prea dură, prea meschină, prea, ei bine, *neartistică.* Singurul lucru care conta era să fii şocant, angoasat, sexy sau bogat. Joanne renunţase la artele frumoase şi îşi încercase norocul în design grafic pentru o vreme, dar fusese din nou dezamăgită. Dintr-un capriciu îşi luă o slujbă la o firmă de decoraţiuni interioare din Tribeca şi se îndrăgosti de meserie. Se hotărî că, dacă tot îi era dat să fie muritoare de foame, măcar să facă o meserie de care chiar să fie pasionată.

Chestia amuzantă era că, de data asta, avu un adevărat succes. Reuşise să-şi deschidă propria companie cu câţiva ani în urmă. Acum deţinea atât florăria de pe Broadway, cât şi depozitul – afacerea comercială din Spring Street, care deservea diverse companii şi organizaţii, cărora le furniza zilnic flori pentru birouri şi aranjamente mari pentru întâlniri, ceremonii şi evenimente speciale.

Continuă să adauge material spongios, verdeaţă, eucalipt şi pietricele în vaze – florile nu urmau să fie aşezate decât în ultimul moment. Joanne tremură uşor din cauza aerului rece. Se uită la ceasul de pe peretele întunecat al încăperii. Nu mai avea mult de aşteptat, se gândi ea. Kevin trebuia să facă nişte livrări în oraş în ziua aceea. O sunase de dimineaţă şi îi spusese că va veni la florărie după-amiază. „Şi, hei, dacă nu eşti ocupată, poate vrei să ieşim la un cappuccino sau aşa ceva."

Cafea *a doua* zi după o întâlnire? Ei bine, asta chiar că…

Mai trecu o umbră prin faţa geamului.

Îşi ridică imediat privirea. Nimeni. Dar începu să se neliniştească. Se uită aproape fără să vrea la uşa de la intrare, pe care nu o folosea niciodată. În faţa ei erau aşezate câteva stive de cutii. Era încuiată… sigur era încuiată?

Joanne se uită mai atent, dar nu reuşi să-şi dea seama din cauza luminii orbitoare a soarelui. Înconjură masa de lucru şi se apropie de uşă să verifice.

Apăsă clanţa. Da, era încuiată. Joanne îşi ridică privirea şi i se tăie răsuflarea.

La câţiva paşi de ea, pe trotuar, stătea un bărbat imens, care se uita la ea insistent. Înalt şi gras, se aplecase înainte şi se uita pe geam, punându-şi mâna pavăză la ochi, să vadă mai bine. Purta nişte ochelari demodaţi de soare, de aviator, cu lentile reflectorizante, o şapcă de baseball şi o geacă de culoare crem. Din cauza luminii şi a geamurilor murdare, nu observă că Joanne se găsea chiar în faţa lui.

Joanne îngheţă. Uneori oamenii se uitau înăuntru, curioşi să vadă ce era în clădire, dar atitudinea foarte ciudată a bărbatului şi faptul că nu părea deloc să fie doar în trecere o tulburară pe Joanne. Uşa din faţă nu avea un geam special securizat; oricine putea să-l spargă cu un ciocan sau cu o cărămidă. Şi având în vedere cât de slab era traficul de pietoni în această parte din SoHo, un atac ar putea trece complet neobservat.

Se dădu înapoi.

Probabil ochii lui se obişnuiseră cu lumina sau găsise o parte mai curată de geam, dar o observă. Tresări vizibil şi se trase înapoi surprins. Rămase o clipă nemişcat, părând nehotărât ce să facă. Apoi se întoarse şi dispăru.

Joanne făcu un pas înainte şi îşi lipi faţa de geam, dar nu reuşi să

vadă încotro o luase. Dar era ceva extrem de sinistru la omul acela – felul în care pur şi simplu stătea acolo, aplecat în faţă, cu capul răsucit, cu mâinile vârâte în buzunar, uitându-se fix prin ochelarii aceia bizari de soare.

Joanne împinse vazele la o parte şi se uită iar afară. Bărbatul nu se mai vedea. Totuşi, se hotărî să ţină seama de sentimentul negativ care-o copleşise şi să plece de acolo. Mai bine să meargă la florărie, să verifice chitanţele din dimineaţa aceea, să stea de vorbă cu angajaţii ei până va veni Kevin. Îşi luă pe ea haina, ezită o clipă şi apoi ieşi pe uşa de serviciu. Se uită în sus pe stradă. Nu-l zări pe individ. Se îndreptă spre stânga, spre Broadway, direcţia în care plecase şi bărbatul masiv. Păşi brusc într-o zonă unde soarele bătea cu o lumină perfect limpede şi care părea a fi aproape fierbinte. Strălucirea o orbi pe moment şi clipi, speriată pentru că nu mai putea vedea clar. Se opri în loc, nevoind să treacă pe lângă aleea îngustă care ieşea din stradă. Oare acolo intrase bărbatul acela? Oare se ascundea acolo, aşteptând-o pe ea?

Se hotărî să o ia la dreapta, în direcţia opusă, şi să facă un ocol pe Prince Street până la Broadway. Era mai pustiu pe acolo, dar cel puţin nu va trebui să treacă pe lângă nici o alee. Îşi strânse mai tare haina în jurul ei şi grăbi pasul, ţinându-şi capul plecat. În curând imaginea bărbatului gras de dinainte îi dispăru din minte şi se gândi din nou la Kevin.

Dennis Baker se duse în centru să raporteze progresele făcute, iar restul echipei continuă să examineze probele.

Se auzi ţârâitul faxului şi Rhyme se uită la aparat nerăbdător, sperând să primească veşti folositoare. Dar paginile transmise erau pentru Amelia Sachs. Rhyme îi privi atent chipul în timp ce le citea. Îi cunoştea privirea aceea. Ca un ogar după o vulpe.

— Ce e, Sachs?

— Analiza probelor de acasă de la Ben Creeley din Westchester, zise ea, clătinând din cap. N-au găsit nici o potrivire de amprente în IAFIS, dar pe câteva dintre uneltele de lângă şemineu şi de pe biroul lui Creeley au rămas urme de textură de piele. Cine deschide sertare purtând mănuşi?

Bineînţeles că nu era nici o bază de date cu urme de mănuşi, dar, dacă Sachs putea găsi în posesia suspectului o pereche care să se potrivească acestui model, atunci asta s-ar putea constitui într-o dovadă circumstanţială solidă, care să-l plaseze la locul crimei, aproape tot atât de bine cât o amprentă clară.

— Şi noroiul pe care l-am găsit în faţa şemineului? continuă Sachs să citească. Nu se potriveşte cu solul din curtea lui Creeley. Are un conţinut de acizi mai ridicat şi s-a detectat prezenţa unor substanţe

poluante. Precum cele de pe un teren industrial, continuă ea. Erau de asemenea şi nişte urme de cocaină arsă în şemineu. Se uită la Rhyme şi îi zâmbi ironic. Ce păcat dacă prima mea victimă se dovedeşte a nu fi fost chiar aşa de nevinovată.

— Călugăriţă sau traficant de droguri, Sachs, crima tot crimă e, zise Rhyme, ridicând din umeri. Ce altceva mai ai?

— Cenuşa pe care am găsit-o în şemineu – cei de la laborator nu au putut recupera prea mult din ea, dar au găsit astea. Îi arătă fotografia unor înscrisuri financiare, un fel de bilanţ sau registru, în care păreau să fie intrări totalizând milioane de dolari. Au găsit o parte dintr-o siglă sau ceva în genul ăsta pe ea. Încă o verifică la laborator. Şi o să trimită înscrisurile unui expert contabil ca să vadă dacă poate să-şi dea seama despre ce e vorba. Au mai găsit şi o parte din agenda lui. Are trecute tot felul de lucruri, să schimbe uleiul la maşină, să se programeze la frizer – nu prea pare programul pentru săptămâna în care ai de gând să te sinucizi, dacă tot veni vorba… Şi cu o zi înainte de a muri s-a dus la St. James Tavern. Arătă o foaie de hârtie – pagina recuperată din agendă.

Un bilet de la Nancy Simpson descria locul.

— E un bar pe East Ninth Street. Într-un cartier rău famat. De ce să se fi dus acolo un contabil bogat? Pare caraghios.

— Nu neapărat.

Îi aruncă lui Rhyme o privire şi apoi se duse în colţul camerei. Acesta îi înţelese mesajul şi o urmă în scaunul lui roşu Storm Arrow.

Sachs se lăsă pe vine lângă el. Rhyme se întrebă dacă îl va lua de mână (de când îi revenise într-o oarecare măsură senzaţia în degetele şi încheietura mâinii drepte, ţinutul de mână devenise extrem de important pentru amândoi). Dar exista o linie foarte subţire care separa vieţile lor personale de cele profesionale, şi acum Sachs rămase complet profesionistă.

— Rhyme, zise ea în şoaptă.

— Ştiu ce…

— Lasă-mă să termin

Rhyme mârâi ceva.

— Trebuie să văd unde mă va duce asta.

— Priorităţi. Cazul tău e mai rece decât Ceasornicarul, Sachs. Orice i s-a întâmplat lui Creeley, chiar dacă a fost omorât, criminalul probabil nu e un ucigaş în serie. Ceasornicarul e. El trebuie să fie prioritatea noastră. Orice probă ai găsit despre Creeley va fi tot acolo după ce îl prindem pe omul nostru de aici.

Sachs clătină din cap.

— Nu sunt de acord, Rhyme. Am pornit deja tăvălugul. Am început să pun întrebări. Ştii şi tu cum funcţionează chestiile astea. Începe să se ducă vestea despre caz. Probele şi suspecţii s-ar putea să dispară

chiar acum.

— Şi *Ceasornicarul* poate că îşi alege chiar acum o altă victimă şi el. Poate că *omoară* pe cineva chiar acum… Şi, crede-mă, dacă mai are loc o crimă şi o facem de oaie, plătim chestia asta de ne ia dracu'. Baker mi-a zis că ordinele în legătură cu noi au venit de la etajul cel mai de sus.

— N-o voi face de oaie. Mai găseşti o scenă a crimei, o procesez. Dacă Bo Haumann aranjează o operaţie tactică, voi fi acolo.

Rhyme se încruntă.

— Tactică? Nu primeşti desert până nu termini tot ce ai în farfurie.

Sachs râse, şi acum Rhyme simţi apăsarea mâinii ei.

— Haide, Rhyme, suntem pe planeta poliţiştilor. Nimeni nu are un singur caz la un moment dat. Majoritatea birourilor celor de la Cazuri Majore sunt încărcate de zeci de dosare. Mă pot şi eu descurca cu *două*.

Tulburat de o presimţire neagră pe care nu o putea formula în cuvinte, Rhyme şovăi şi apoi îi spuse:

— Să sperăm, Sachs. Să sperăm.

Era singura binecuvântare pe care o putea da.

Capitolul 8

A venit *aici?*

Lângă un ghiveci decorativ de pe stradă, care mirosea a urină şi avea în centru o tulpină galbenă moartă de mult, Amelia Sachs se uită prin fereastra mizerabilă.

Bănuise că locul va fi urât şi murdar, având în vedere adresa, dar nici chiar în *halul* ăsta. Sachs stătea în faţa barului St. James Tavern, pe o bucată spartă de asfalt, ieşită în afară din trotuar. Barul era pe East Ninth Street, în Alphabet City, porecla referindu-se la bulevardele de la nord la sud care treceau prin el: A, B, C şi D. Zona aceasta fusese un adevărat infern acum câţiva ani, o rămăşiţă a câmpului de bătălie al găştilor de cartier din Lower East Side. Progresase într-o oarecare măsură (adăposturile drogaţilor se transformau în imobile scumpe renovate, însă lipsite de o privelişte spectaculoasă), dar rămăsese un cartier dur şi periculos; în zăpadă, la picioarele lui Sachs, era aruncat un ac de seringă folosit şi pe pervazul unei ferestre, la cincisprezece centimetri de faţa ei, era un cartuş gol de la un glonţ de 9 milimetri.

Ce naiba căutase Benjamin Creeley, un prosper contabil/investitor, proprietar a două case şi al unui BMW de lux, într-un asemenea loc la ora aceea, cu o zi înainte de a muri?

În acel moment barul mare şi dărăpănat nu era prea aglomerat. Prin ferestrele jegoase văzu nişte localnici în vârstă la bar şi la mese, femei dolofane şi bărbaţi costelivi care îşi luau mare parte, sau majoritatea, din necesarul de calorii zilnice dintr-o sticlă. Într-o încăpere mai mică din spate stăteau nişte bărbaţi albi în blugi, pantaloni de stambă sau salopete de lucru. Erau patru, toţi gălăgioşi – chiar şi prin geam le auzea vocile şi râsetele grosolane. Se gândi imediat la derbedeii care îşi petrec ore întregi în cluburile sociale ale Mafiei, câţiva retardaţi, câţiva leneşi – dar toţi periculoşi. O singură privire îi spuse că aceştia erau oameni care le făcuseră rău altor oameni.

Sachs intră şi se aşeză pe un scaun la capătul mai scurt al tejghelei în formă de L, unde să fie mai puţin vizibilă. Barmaniţa era o femeie în jur de cincizeci de ani, cu faţa îngustă, degetele roşii, părul prins sus ca al unei cântăreţe din filmele western. Avea un aer de oboseală profundă. Sachs se gândi că problema ei nu era că văzuse prea multe în viaţa ei, ci că tot ce *văzuse* se întâmplase să fie în locuri exact de genul ăsta.

Detectiva comandă o cola dietetică.

— Hei, Sonja, strigă o voce din camera din spate.

În oglinda slinoasă din spatele barului Sachs văzu că era vocea unui bărbat blond în nişte blugi extrem de strâmţi şi cu o jachetă de piele. Avea o faţă de nevăstuică şi părea să fi început să bea de multă vreme

în ziua aceea.

— Uite aici, Dickey te doreşte. Dar e băiat ruşinos. Hai tu aici. Hai să-i faci o vizită la băiatul ăsta ruşinos.

— Du-te dracu', strigă altcineva. Foarte probabil Dickey.

— Hai aici, Sonja, iubire! Hai şi stai în poală la băiatul ăsta ruşinos. Să vezi ce confortabil e. Neted de tot. Nici o umflătură.

Câteva hohote înăbuşite.

Sonja ştia că şi de ea îşi băteau joc de fapt cu umorul lor răutăcios, dar le strigă îndrăzneaţă:

— Dickey? E mai tânăr ca fi-miu.

— Nu-i nimic – toată lumea ştie că e băieţelu' lui mămica!

Râsete interminabile.

Sonja întâlni privirea lui Sachs şi apoi se uită imediat în altă parte, de parcă ar fi fost prinsă ajutând şi tăinuind duşmanul. Dar un avantaj al beţivilor e acela că nu pot susţine nimic pentru multă vreme – nici cruzime, nici veselie – şi în curând bărbaţii trecură la discuţii despre sport şi bancuri porcoase. Sachs luă o înghiţitură din suc şi o întrebă:

— Deci. Cum merge treaba?

Femeia îi oferi un zâmbet profesionist impenetrabil.

— Perfect. Nu voia deloc milă, şi mai ales nu de la o femeie mai tânără şi mai frumoasă şi care nu stătea în spatele tejghelei într-o cârciumă infectă ca aceea.

Corect. Sachs trecu la motivul venirii ei aici. Îi arătă discret insigna şi apoi îi arătă o fotografie cu Benjamin Creeley.

— Îţi aminteşti dacă l-ai văzut vreodată pe aici?

— Pe el? Da, de câteva ori. Da' care-i problema?

— Îl cunoşti?

— Nu prea. I-am vândut băutură. Vin, dacă-mi aduc bine aminte. A vrut vin roşu. Avem un vin de rahat aici, dar l-a băut. Părea să fie de treabă. Nu ca alţii. Nu era nevoie să facă semn spre camera din spate ca să arate la cine se referea. Dar nu l-am mai văzut de-o bucată de vreme. Cam de-o lună. Ultima dată când a fost aici s-a luat la harţă cu cineva. Aşa că m-am gândit că n-a mai vrut să vină pe-aici.

— Ce s-a întâmplat?

— Nu ştiu. Atâta c-am auzit nişte urlete şi-apoi a ieşit afară trântind uşa.

— Cu cine s-a certat?

— N-am văzut. Am auzit numai.

— L-ai văzut vreodată să ia droguri?

— Nu.

— Ştiai că s-a sinucis?

Sonja clipi.

— Serios?

— Îi investigăm moartea… Ţi-aş fi recunoscătoare dacă nu ai spune

nimănui, faptul că îţi pun acum întrebări.

— Da, sigur.

— Poţi să-mi spui ceva despre el?

— Cerule, nici măcar nu ştiu cum îl cheamă. Cred că a fost aici, poate, de vreo trei ori. Avea familie?

— Da.

— Oh, asta-i rău. Urât de tot.

— O soţie şi un băiat adolescent.

Sonja clătină din cap.

— Gerte poate că l-a cunoscut mai bine, zise ea după aceea. Ea e cealaltă barmaniţă. Lucrează mai mult ca mine.

— E aici acum?

— Nu, da' trebuie să sosească. Vreţi să-i zic să vă sune?

— Dă-mi numărul ei.

Femeia scrise numărul. Sachs se aplecă în faţă şi făcu un semn spre fotografia lui Creeley.

— Îţi aminteşti să se fi întâlnit aici cu cineva în mod deosebit? zise ea.

— Tot ce ştiu e că a fost aici. Acolo unde stau *ei* de obicei, zise ea, făcând un semn din cap spre camera din şapte.

Un om de afaceri milionar şi gaşca aceea? Oare doi dintre oamenii aceia erau cei care spărseseră casa lui Creeley din Westchester şi făcuseră foc în şemineu?

Sachs se uită în oglindă, studiindu-i pe bărbaţii de la masa încărcată cu sticle de bere, scrumiere şi oase roase de aripi de pui. Indivizii aceştia făceau cu siguranţă parte dintr-o bandă. Poate era tineri capi dintr-o filieră a mafiei locale. Erau o mulţime de bande tip Soprano prin oraş. De obicei erau infractori mărunţi, dar deseori grupările mai mici erau mult mai periculoase decât Mafia tradiţională, care nu prea ataca civilii obişnuiţi şi evita să se implice în traficul cu metamfetamină şi cocaină de proastă calitate, sau alte facţiuni ale lumii interlope. Încercă să şi-l închipuie pe Benjamin Creeley ca om de legătură cu bandele. Era destul de dificil.

— I-ai văzut cu iarbă, cocaină – *orice* fel de droguri?

— Nu, zise Sonja, clătinând din cap.

Sachs se aplecă înspre Sonja şi îi spuse în şoaptă:

— Ştii cu ce grupare au legături?

— Grupare?

— Bandă. Cine e şeful lor, în faţa cui răspund? Orice poţi să-mi spui?

Pentru moment, Sonja nu spuse nimic. Se uită la Sachs parcă să se asigure că nu glumeşte şi apoi izbucni în râs.

— Nu sunt într-o bandă. Am crezut că ştiai. Sunt poliţişti.

În cele din urmă ceasurile – „cărţile de vizită“ ale Ceasornicarului – fuseseră trimise de Brigada de Genişti cu avizul de sănătate perfectă.

— Oh, vrei să spui că n-au găsit nici o armă de distrugere în masă de dimensiuni extraordinar de micuţe înăuntru? întrebă Rhyme pe un ton caustic.

Îl enervase faptul că ceasurile nu ajunseseră în posesia sa de la început – mai multe riscuri de contaminare – şi, de asemenea, întârzierea cu care sosiseră.

Pulaski semnă formularele de custodie şi agentul care adusese ceasurile plecă.

— Hai să vedem ce-avem aici, zise Rhyme mergând cu scaunul cu rotile spre masa de examinare în timp ce Cooper despacheta ceasurile din pungile de plastic.

Erau identice, singura diferenţă fiind sângele de la marginea de jos a ceasului lăsat pe debarcader. Păreau a fi vechi – nu erau electrice, trebuiau întoarse manual. Dar piesele componente erau moderne. Rotiţele dinăuntru erau într-o cutie sigilată, care fusese deschisă de cei de la Brigadă de Genişti, dar amândouă ceasurile funcţionau încă şi arătau ora corectă. Cutia exterioară era de lemn, vopsit în negru, iar cadranul era de metal alb. Orele erau indicate de cifre romane, iar orarul şi minutarul, de asemenea negre, aveau la capete nişte săgeţi ascuţite. Nu avea un secundar, dar ceasul ticăia zgomotos la fiecare secundă.

Cea mai neobişnuită caracteristică era geamul mare din partea de sus a cadranului, unde se vedea un disc pe care erau pictate fazele lunii. În centrul gemuleţului era acum lună plină, desenată cu un chip uman straniu, care se holba cu ochi ameninţători şi buze subţiri.

„A răsărit Luna Rece şi plină…”

Cooper examină ceasurile cu minuţiozitatea sa obişnuită şi raportă că nu găsise nici o amprentă digitală şi doar urme minime de alte probe fizice, care toate se potriveau cu mostrele prelevate de Sachs la locul celor două crima, ceea ce însemna că nici una din ele nu era o probă din maşina din sau locuinţa Ceasornicarului.

— Cine le produce?

— Arnold Products. Framingham, Massachusetts. Cooper căută prin Google pe internet şi citi de pe website-ul găsit: „Vând ceasuri, bunuri de piele, obiecte decorative pentru birouri, cadouri. Pentru oameni bogaţi”. Chestiile astea nu-s ieftine deloc. Douăsprezece modele diferite de ceasuri. Acesta e modelul victorian. Mecanism autentic de alamă, stejar, construit după modelul unui ceas britanic din secolul al XIX-lea. Costă cincizeci şi cinci de dolari la vânzarea angro. Nu vând direct publicului. Trebuie să cumperi de la un intermediar.

— Numere de serie?

— Numai pe mecanisme. Nu şi pe ceasuri.

— OK, comandă Rhyme. Sună.

— Eu? întrebă Pulaski, clipind.

— Da. Tu.

— Şi trebuie să…

— Suni la fabricant şi îi spui numărul de serie de pe mecanism.

Pulaski dădu din cap.

— Şi apoi să văd dacă poate să ne spună la ce magazin a fost expediat.

— Sută la sută corect, zise Rhyme.

Bobocul îşi scoase telefonul, luă numărul de la Cooper şi îl formă.

Bineînţeles, ucigaşul putea foarte bine să nu fi cumpărat ceasul. Putea să-l fi furat dintr-un magazin. Putea să-l fi furat dintr-o casă. Putea să-l fi cumpărat de la un târg de vechituri.

Dar „putea" este un cuvânt care face parte din vocabularul celui care lucrează la o scenă a crimei, se gândi Rhyme.

Trebuia să începi de undeva.

CEASORNICARUL
SCENA CRIMEI UNU

Locaţia:

•Debarcader de reparaţii pe râul Hudson, 22nd Street.

Victima:

•Identitate necunoscută
•Sex masculin
•Posibil de vârstă mijlocie sau mai bătrân şi poate avea probleme cardiace (prezenţa anticoagulanţilor în sânge).
•Nici o urmă de droguri, infecţie sau boală în sânge
•Garda de Coastă şi scafandri ESU caută cadavrul şi alte probe în Portul New York.
•Se verifică şi rapoartele de persoane date dispărute.

Criminalul:

•A se vedea mai jos

Modul de operare:

•Criminalul a forţat victima să se ţină de punte, peste apă, crestându-i degetele sau încheieturile mâinilor până a căzut.
•Ora atacului: între 6 p.m. luni şi 6 a.m. marţi

Probe:

•Sânge de grupa AB pozitiv
•Unghie ruptă, fără lac de unghii, lată

•Porţiune din gardul de plasă de sârmă, tăiat cu cleşte obişnuit de tăiat sârma, care nu este identificabil.
•Ceas. A se vedea mai jos
•Poezie. A se vedea mai jos
•Urme de zgârieturi de unghii pe puntea debarcaderului
•Nici o urmă identificabilă, nici o amprentă, nici o urmă de paşi, nici o urmă de cauciucuri de maşină

SCENA CRIMEI DOI

Locaţia:
•Alee din Cedar Street, lângă Broadway, în spatele a trei clădiri comerciale (uşile din spate încuiate între 8.30 şi 10 p.m.) şi o clădire administrativă guvernamentală (uşa din spate încuiată la 6 p.m.)
•Aleea este o fundătură. Lată de patru metri jumătate şi lungă de treizeci şi doi de metri şi acoperită cu pietre de pavaj; cadavrul era la patru metri jumătate de Cedar Street.

Victima:
•Theodore Adams
•Locuia în Battery Park.
•Scriitor independent
•Fără duşmani cunoscuţi
•Nici un mandat împotriva lui, de stat sau federal
•S-a verificat o legătură cu clădirile din jurul aleii. Nu s-a găsit nici una.

Criminalul:
•Ceasornicarul
•Sex masculin
•Ceasornicarul nu apare în nici una dintre bazele de date.

Modul de operare:
•Târât din vehicul pe alee, unde o bară de fier a fost suspendată deasupra lui. În cele din urmă aceasta i-a zdrobit gâtul.
•Se aşteaptă raportul medicului legist pentru confirmare.
•Nici o dovadă de activitate sexuală.
•Ora morţii: aproximativ între 10:15 p.m. şi 11 p.m. luni noaptea. Se aşteaptă confirmarea medicului legist.

Probe:
•Ceas
•Nici un explozibil, agent chimic sau biologic
•Identic cu ceasul de pe debarcader.

•Nici o amprentă, urme minime.
•Arnold Products, Framingham, MA. Telefon pentru a afla distribuitorii şi magazinele de desfacere
•Poezie lăsată de criminal la ambele scene
•Imprimantă de calculator, hârtie obişnuită, tuş HP LaserJet.
•Text:

A răsărit Luna Rece şi plină,
luminând cadavrul pământului,
arătându-i morţii ora să vină
să pună capăt vieţii şi drumului.

– Ceasornicarul

•Nu apare în nici o bază de dată de poezie: probabil creaţie proprie.
•Luna Rece este luna din calendarul lunar, luna morţii.
•60 de dolari în buzunar, numerele de serie nu sunt date în urmărire; amprente, negativ. Nisip fin folosit ca „agent obscurizant". Nisip obişnuit. Din cauză că vrea să se întoarcă la scenă?
•Bară metalică, de 36 de kilograme, lonjeron cu ureche de ac. Nu este folosit în şantierul de vizavi de alee. Nici o altă sursă găsită. Bandă adezivă, obişnuită, dar tăiată cu precizie, în mod neobişnuit. Bucăţi de exact aceeaşi lungime.
•Sulfat de talium (otravă de rozătoare) găsit în nisip
•Sol conţinând proteină de peşte găsit în interiorul jachetei victimei
•Foarte puţine probe găsite
•Fibre maro, probabil covoraş de maşină

Altele:
•Vehicul
•Probabil Ford Explorer, de aproximativ trei ani vechime; covor maro
•Verificarea numerelor de înmatriculare a maşinilor din zonă de marţi dimineaţa rezultă că nu au nici un mandat.
•Nu s-a dat nici o amendă în seara de luni în zonă.
•A se verifica la Divizia Moravuri despre prostituate, în legătură, cu martorul.
•A se verifica la Divizia Moravuri despre prostituate, în legătură cu martorul.

*

Există o reţea a băieţilor buni, băieţii de comitet, din conducerea unui oraş, o matrice a banilor, a patronajului şi a puterii care se întinde pretutindeni ca o pânză de păianjen din oţel, în straturile de sus şi în cele de jos, legând între ei politicieni de funcţionari civili, de parteneri de afaceri, de şefi de sindicate, de muncitori… O reţea nesfârşită.

Oraşul New York nu se deosebeşte cu nimic de alte oraşe în această privinţă, bineînţeles, dar reţeaua băieţilor de comitet în care se găsea

prinsă Amelia Sachs în acel moment avea o singură diferenţă: unul dintre jucătorii de bază era o fată de comitet.

Femeia avea în jur de cincizeci şi cinci de ani, purta o uniformă albastră cu o mulţime de zorzoane în faţă – insigne, panglici, medalii, trese. O insignă cu steagul american, bineînţeles. (Ca şi politicienii, ofiţerii superiori din NYPD *trebuie* să poarte culorile roşu, alb, albastru când apar în public). Avea părul cărunt şi o tunsoare de paj, care-i încadra faţa lunguiaţă, sumbră.

Marilyn Flaherty era inspector, una dintre puţinele femei ajunse la o asemenea cinste în departament (gradul de inspector e mai mare decât cel de căpitan). Era ofiţer senior în Divizia de Operaţiuni. Aceasta era o funcţie de comandă imediat sub cea a şefului de departament – echivalentul şefului de poliţie în NYPD. Divizia de Operaţiuni avea numeroase competenţe, printre ele şi aceea de a face legătura cu celelalte organizaţii şi agenţii în cazul tuturor evenimentelor majore din oraş – cum ar fi cele planificate, bunăoară vizitele demnitarilor străini, şi cele neaşteptate, bunăoară atacurile teroriste. Rolul cel mai important al lui Flaherty era să fie legătura Departamentului de Poliţie cu Primăria.

Flaherty avansase în grad, ca şi Sachs (printr-o coincidenţă amândouă femeile crescuseră în cartiere vecine din Brooklyn). Inspectoarea lucrase în Serviciile de Patrulă – cu mare succes –, apoi în Biroul Detectivilor, apoi condusese o secţie de poliţie. Severă şi dificilă, vânjoasă şi lată în umeri, era o femeie formidabilă în toate sensurile posibile ale cuvântului, având motivaţia – OK, *tupeul* – să se strecoare pe câmpul minat pe care îl reprezenta pentru o femeie eşaloanele înalte ale puterii în poliţie.

Pentru a observa că reuşise, nu aveai nevoie decât să arunci o privire la peretele din spatele ei şi să iei notă de fotografiile înrămate care o înfăţişau împreună cu diverşi prieteni: oficialităţi din primărie, şefi de sindicate, antreprenori bogaţi şi oameni de afaceri. Într-o fotografie se găsea alături de un bărbat chel distins, stând pe veranda unei case elegante, cu vedere la mare. Într-alta era la Metropolitan Opera, la braţul unui bărbat pe care Sachs îl recunoscu – un om de afaceri la fel de bogat ca Donald Trump. Un alt indicator al succesului era mărimea biroului ei din One Police Plaza unde se găseau acum; Flaherty pusese cumva mâna pe un model de birou imens, pe colţ, cu vedere spre port; toţi ceilalţi inspectori pe care îi cunoştea Sachs nu aveau nici pe departe condiţii aşa grozave.

Sachs stătea pe un scaun în faţa lui Flaherty, cu biroul vast şi lustruit al inspectoarei între ele. Cealaltă persoană prezentă în încăpere era Robert Wallace, viceprimar. Acesta era fălcos, încrezător în sine şi avea părul argintiu aranjat într-o frizură perfectă şi la modă printre politicienii cu experienţă.

— Eşti fiica lui Herman Sachs, zise Flaherty. Fără să aştepte un răspuns, se uită la Wallace. Agent de poliţie. Om de calitate. Am fost la ceremonie când i-au dat diploma aceea de merit.

Tatăl lui Sachs primise mai multe diplome de merit de-a lungul anilor. Se întrebă la care dintre ele fusese prezentă şi Flaherty. Atunci când convinsese un soţ beat să lase jos cuţitul pe care-l ţinea la gâtul soţiei sale? Sau atunci când trecuse printr-un geam, dezarmând un hoţ într-o băcănie, deşi era, de fapt, în afara orelor de serviciu? Sau când asistase la naşterea unui copil într-un cinematograf din Rialto, în timp ce Steve McQueen se lupta cu tipii cei răi pe ecranul imens, iar mama, de origine hispanică, era culcată pe podeaua plină de popcorn, gemând, cuprinsă pe neaşteptate de durerile facerii?

— Despre ce e vorba? întrebă Wallace. Am înţeles că s-ar putea să existe nişte infracţiuni în care sunt implicaţi poliţişti?

Flaherty îşi întoarse ochii cenuşii ca oţelul spre Sachs şi dădu din cap că da.

„Începe."

— E posibil… Avem un caz cu droguri. Şi o moarte suspectă.

— OK, zise Wallace, prelungind silabele cu un suspin şi crispându-se.

Fostul om de afaceri din Long Island, acum membru al staffului principal al primarului, avea funcţia de împuternicit special împotriva corupţiei în guvernarea oraşului. Era nemilos şi extrem de eficient în această slujbă; numai în ultimul an pusese capăt mai multor aranjamente de fraudă majoră între inspectorii de construcţii şi şefii sindicatelor profesorilor. În mod evident îl tulbura să afle ceva despre poliţişti corupţi.

Chipul ridat al lui Flaherty însă, spre deosebire de cel al lui Wallace, nu lăsa să se întrevadă nimic din ceea ce gândea.

Sub privirea inspectoarei, Sachs povesti despre sinuciderea lui Benjamin Creeley, suspectă din cauza degetului mare rupt, cât şi a probelor arse acasă la el, urmele de cocaină şi posibila legătură cu câţiva poliţişti care frecventau barul St. James.

— Poliţiştii sunt de la o sută optsprezece.

Ceea ce însemna Secţia de Poliţie numărul 118, cu sediul în East Village. St. James, după cum aflase, era cârciuma preferată a secţiei.

— Erau patru la bar când am fost eu acolo, dar şi alţii îşi pierd vremea pe-acolo din când în când. Nu ştiu cu cine s-a întâlnit Creeley acolo. Nu ştiu nici dacă a fost unul sau doi, sau şase.

— Le-ai luat numele? întrebă Wallace.

— Nu. N-am vrut să pun prea multe întrebări în stadiul ăsta. Şi nici măcar nu am vreo confirmare că domnul Creeley s-a întâlnit cu unul dintre băieţii noştri. Dar e probabil, totuşi.

Flaherty îşi atinse inelul cu diamant de pe degetul mijlociu al mâinii

drepte. Era imens. În afara lui şi a unei brăţări groase de aur, nu purta nici o altă bijuterie. Inspectoarea rămase impasibilă, dar Sachs ştia că acest gen de veste o tulbura peste măsură. Simpla aluzie că ar exista poliţişti corupţi le dădea fiori reci celor din conducerea primăriei, dar o problemă la 118 ar fi fost şi mai neplăcută. Era o secţie-model, cu un număr mai mare de arestări şi cu o rată mai mare de victime în rândul poliţiştilor săi, decât alte secţii. Mai mulţi poliţişti decât oriunde altundeva în New York, odată ce avansau în grad la 118, ajungeau să ocupe poziţii importante în Casa Mare.

— După ce am aflat că s-ar putea să existe o legătură între ei şi Creeley, am mers la un bancomat şi am scos câteva sute de dolari, zise Sachs. I-am schimbat pe toţi banii lichizi din casa de marcat de la St. James. Câteva din bancnote provin, cu siguranţă, de la ofiţerii de acolo.

— Bine. Şi le-ai verificat numerele de serie. Flaherty roti un stilou Mont Blanc de-a lungul sugativei de pe birou, pierdută în gânduri.

— Exact. Rezultat negativ la numerele de la Trezorerie şi Justiţie. Dar aproape toate bancnotele au ieşit pozitive la testul de cocaină. Una pentru heroină.

— Doamne Sfinte! exclamă Wallace.

— Nu te repezi să tragi concluzii, zise Flaherty.

Sachs încuviinţă din cap şi îi explică viceprimarului la ce se referea inspectoarea: multe bancnote de douăzeci de dolari aflate în circulaţie conţin urme de droguri. Dar faptul că aproape toate bancnotele cu care au plătit poliţiştii în barul St. James aveau urme pe ele era un motiv de îngrijorare.

— Aceeaşi compoziţie ca a cocainei găsite în şemineul lui Creeley? întrebă Flaherty.

— Nu. Şi barmaniţa a zis că nu i-a văzut niciodată cu droguri.

— Ai măcar *o* dovadă că poliţiştii au fost implicaţi direct în crimă? întrebă Wallace.

— Oh, nu! Nici măcar n-am sugerat asta. Scenariul la care m-am gândit eu sună aşa: dacă anumiţi poliţişti sunt într-adevăr implicaţi, atunci asta se întâmplă pur şi simplu pentru că l-au pus pe Creeley în legătură cu vreo bandă, că s-au făcut că nu văd şi şi-au luat şi ei partea, dacă a fost spălare de bani, sau un procent din profit, dacă au fost droguri. Apoi au „îngropat" orice plângeri sau investigaţii asupra cazului de la alte secţii.

— A fost arestat vreodată?

— Creeley? Nu. Şi am vorbit cu soţia lui. Mi-a zis că nu l-a văzut niciodată să ia droguri. Dar mulţi drogaţi ştiu să păstreze secretul foarte bine. Iar traficanţii pot s-o facă şi mai bine, mai ales dacă nici nu folosesc produsul ei înşişi.

— Bineînţeles, s-ar putea să nu fie nimic în neregulă, zise

inspectoarea, ridicând din umeri. Poate Creeley pur şi simplu s-a întâlnit cu o cunoştinţă de afaceri la St. James. Ai pomenit ceva despre faptul că s-a certat cu cineva chiar înainte să moară?

— Aşa se pare.

— Deci una dintre afacerile lui s-a terminat urât. Afaceri imobiliare sau cine ştie ce. Poate că nu are chiar nici o legătură cu 118.

Sachs încuviinţă energic.

— Absolut. S-ar putea să fie o pură coincidenţă că St. James e locul favorit de întâlnire al poliţiştilor. Poate Creeley a fost omorât pentru că a împrumutat bani de la cine nu trebuia sau a văzut ce nu trebuia să vadă.

Wallace se uită afară pe fereastră la cerul rece şi strălucitor.

— Având în vedere crima, cred că ar trebui să ne ocupăm serios de chestia asta. Rapid. Hai să-i chemăm pe cei de la DAI.

Divizia de Afaceri Interne este organismul care ar trebui să investigheze orice infracţiuni implicând poliţia. Dar Sachs nu voia asta, cel puţin nu aşa de repede. Le va transfera cazul mai târziu, dar nu înainte de a pune ea însăşi mâna pe criminali.

Flaherty mai atinse o dată stiloul alb, apoi păru să se controleze. Bărbaţii pot avea tot felul de ticuri; femeile însă nu-şi pot permite un asemenea lux, nu la acest nivel. Cu degetele cu unghii cu o manichiură perfectă, date cu lac transparent, Flaherty puse stiloul în sertarul de sus al biroului.

— Nu. Nu DAI.

— De ce nu? întrebă Wallace.

Inspectoarea clătină din cap.

— E prea aproape de 118. S-ar putea să ajungă vorba la ei.

— Dacă aşa crezi că e cel mai bine, zise Wallace, dând încet din cap.

— Aşa cred.

Dar încântarea lui Sachs că Divizia de Afaceri Interne nu îi va prelua cazul nu dură mult.

— Voi găsi pe cineva aici la care să i-l dau, adăugă Flaherty. Cineva cu experienţă.

Sachs nu ezită decât o clipă.

— Aş vrea *eu* să continui cazul, doamnă inspector.

— Eşti nouă, zise Flaherty. N-ai avut încă nici un caz intern. Deci şi inspectoarea se informase despre activitatea ei. Acestea sunt diferite de alte cazuri.

— Înţeleg acest lucru. Dar mă voi descurca. Ceea ce gândea de fapt Sachs era: „Eu sunt cea care a pornit cazul. Eu l-am adus aşa de departe. Şi e primul meu caz de omucidere. Naiba să te ia, nu mi-l lua!“.

— Aceasta nu e doar o procesare a scenei crimei.

— Sunt investigator-şef în cazul uciderii lui Creeley, zise ea calm.

Nu tehniciană.

— Totuşi, cred că aşa e cel mai bine… Deci. Aş vrea să-mi aduci toate dosarele cazului, tot ce ai.

Sachs stătea pe scaun aplecată înainte, strângându-şi degetele mâinii drepte atât de tare, încât i se albiseră de încordare. Ce putea face să-şi păstreze cazul?

În momentul acela viceprimarul se încruntă.

— Stai puţin. Nu dumneata eşti cea care lucrează cu poliţistul acela pensionat, care e acum într-un scaun cu rotile?

— Lincoln Rhyme. Da, eu sunt.

Wallace reflectă pentru o clipă şi apoi se întoarse spre Flaherty.

— Eu zic s-o lăsăm pe ea să conducă acest caz, Marilyn.

— De ce?

— Are o reputaţie de 24 de carate.

— Nu avem nevoie de o reputaţie aici. Avem nevoie de cineva cu experienţă. Nu te supăra.

— Nu m-am supărat, răspunse Sachs pe un ton neutru.

— Acestea sunt chestiuni extrem de delicate. Explozive.

Dar lui Wallace îi plăcea ideea.

— Domnului primar o să-i placă la nebunie. E asociată cu Rhyme şi el dă totdeauna bine în presă. *Şi* este civil. Oamenii o vor percepe ca pe un investigator independent.

Oamenii… adică reporterii, înţelese Sachs.

— Nu vreau o investigaţie mare şi plină de scandaluri, zise Flaherty.

— Nu va fi, se repezi să răspundă Sachs. Nu am decât un singur poliţist care lucrează cu mine.

— Cine?

— De la Patrule. Ronald Pulaski. E bun. Tânăr, dar bun.

— Cum vei proceda? întrebă Flaherty, după o pauză.

— Voi afla mai multe lucruri despre legăturile lui Creeley cu Secţia 118 şi St. James. Şi despre viaţa lui – să văd dacă e posibil să fi existat un alt motiv pentru crimă. Vreau să vorbesc cu partenerul lui de afaceri. Poate au avut o problemă cu vreun client sau cu un proiect la care lucra. Şi trebuie să aflăm şi dacă a avut de-a face cu traficul de droguri.

Flaherty nu era pe deplin convinsă, dar spuse:

— OK, vom încerca aşa pentru moment. Dar vreau să mă informezi în legătură cu tot ce afli. Doar pe mine şi pe nimeni altcineva.

Sachs fu copleşită de un sentiment uriaş de uşurare.

— Bineînţeles.

— Să mă informezi prin telefon sau în persoană. Nu prin e-mailuri sau rapoarte scrise… Flaherty se încruntă. Încă ceva. Mai ai şi alte cazuri la care lucrezi acum?

Inspectorii nu ajungeau în această funcţie fără să posede un al

şaselea simţ. Femeia tocmai pusese singura întrebare pe care Sachs spera că nu i-o va pune.

— Sunt detectiv-asistent în cazul de omucidere – Ceasornicarul.

— Oh, la *acela?* se încruntă Flaherty. Nu am ştiut asta… În comparaţie cu un ucigaş în serie, situaţia de la St. James nu e chiar aşa de importantă.

Cuvintele lui Rhyme îi răsunau în minte ca un ecou: „Cazul tău e mai rece decât al Ceasornicarului…".

Wallace rămase pierdut pe gânduri pentru o clipă. Apoi îi aruncă o privire lui Flaherty.

— Cred că trebuie să fim realişti. Ce o să arunce o imagine mai proastă asupra municipalităţii? Un tip care omoară nişte oameni sau un scandal în cadrul departamentului de poliţie care să apară în presă înainte să apucăm să-l controlăm? Reporterii se reped la poliţiştii murdari ca rechinii după sânge. Nu, vreau să lucrezi la cazul ăsta. Mult.

Sachs se abţinu să zică ceva auzind comentariul lui Wallace – „omoară nişte oameni" –, dar nu putea nega că aveau aceleaşi scopuri. Şi ea voia să ducă la capăt cazul Creeley şi să afle tot adevărul.

Pentru a doua oară în aceeaşi zi se trezi spunând:

— Mă descurc cu două cazuri. Vă promit că nu va fi o problemă.

În minte o voce sceptică îi şoptea: „Să sperăm, Sachs".

Capitolul 9

Amelia Sachs îl luă pe Ron Pulaski de acasă de la Rhyme, o „răpire” cu care criminalistul nu era prea mulţumit, după câte îşi dădu ea seama, deşi bobocul nu părea prea ocupat în acel moment.

— Cât bagă pe oră? zise Pulaski atingând tabloul de bord al maşinii ei Camaro SS din 1969. Apoi adăugă repede: Adică, până la ce viteză poate ajunge?

— Nu e nevoie să te exprimi aşa de corect, Ron. Cel mai tare a mers cu două sute douăzeci.

— Uau.

— Îţi plac maşinile?

— Mai mult îmi plac motocicletele, ştiţi. Eu şi frate-meu am avut motociclete când eram în liceu.

— La fel?

— Poftim?

— Motocicletele?

— Oh, pentru că suntem gemeni, vreţi să spuneţi? Nu, niciodată n-am făcut aşa. Să ne îmbrăcăm la fel sau chestii de-astea. Mama a vrut să ne oblige, dar şi aşa arătam ca nişte tonţi. Acum râde de noi, bineînţeles – din cauza uniformelor. Oricum, pe vremea aceea, nu puteam pur şi simplu să mergem şi să ne cumpărăm orice voiam, două motociclete Honda 850 la fel sau mai ştiu eu ce. Aşa că ne-am dus şi ne-am luat şi noi ce-am putut, la mâna a doua sau a treia. Zâmbi şmechereşte. Într-o noapte, când Tony dormea, m-am furişat în garaj şi am schimbat motorul de la a mea cu cel de la a lui. Niciodată nu s-a prins.

— Şi acum mai mergi cu motocicleta?

— Dumnezeu îţi dă să alegi: copii sau motociclete. O săptămână după ce Jenny a rămas gravidă, un individ norocos din Queens s-a făcut cu un Moto Guzzi superfain, la un preţ bun. Rânji. Cu un motor marfă.

Sachs izbucni în râs. Apoi îi explică misiunea. Aveau mai multe piste pe care voia să le urmărească: cealaltă barmaniţă de la St. James – pe nume Gerte – trebuia să sosească la lucru în curând şi Sachs trebuia să discute cu ea. Voia să vorbească şi cu asociatul lui Creeley, Jordan Kessler, care se întorcea din călătoria de afaceri de la Pittsburgh.

Dar prima dată mai era ceva de făcut.

— Cum e, ţi-ar plăcea să lucrezi sub acoperire? îl întrebă ea.

— Păi, ar fi bine, cred.

— Câţiva poliţişti din echipa de la 118 se poate să mă fi văzut la St. James. Aşa că sarcina asta-ţi revine ţie. Dar nu o să porţi microfon sau

chestii de-astea. Nu căutăm probe, numai informaţii.

— Ce trebuie să fac?

— În valiza mea. Pe bancheta din spate. Schimbă viteza brusc, luă o curbă cu derapaj, şi îndreptă maşina puternică.

Pulaski ridică valiza de pe podea.

— Am prins-o.

— Hârtiile de deasupra.

Pulaski dădu din cap, uitându-se peste ele. Titlul unui formular oficial era *Controlul inventarului de probe cu risc ridicat.* Era însoţit de un raport care explica o nouă procedură prin care trebuiau făcute controale periodice neanunţate ale probelor cu risc ridicat, cum ar fi armele de foc şi substanţele chimice, pentru a se asigura de faptul că erau întotdeauna exact unde trebuiau să fie.

— N-am auzit niciodată de asta.

— Nu, pentru că am inventat-o eu. Îi explică ideea ei de a le oferi un pretext plauzibil care să le permită să meargă până în măruntaiele Secţiei 118 şi să compare registrele de probe cu probele efectiv prezente în depozite.

— Le spui că verifici toate probele, dar ceea ce vreau de fapt să verifici sunt registrele cu stupefiantele care au fost confiscate în ultimul an. Notează infractorul, data, cantitatea şi arestul. Le vom compara cu raportul procurorului districtual despre probele din aceleaşi cazuri.

Pulaski dădu aprobator din cap.

— Deci vom vedea dacă au dispărut droguri între momentul când au fost trecute în registru şi până când infractorul a ajuns la proces sau a făcut o înţelegere cu procuratura… OK, asta-i bine.

— Sper că va fi bine. Nu vom şti neapărat cine le-a luat, dar e un început bun. Acum, du-te şi fă-o pe spionul. Opri la un cvartal distanţă de 118, pe o străduţă sărăcăcioasă cu clădiri de apartamente ieftine de închiriat din East Village. Ai vreo problemă în legătură cu misiunea?

— Nu am făcut niciodată aşa ceva, drept să spun. Dar, sigur, o să încerc. Şovăi o clipă, se uită încă o dată la formular, apoi respiră adânc şi ieşi din maşină.

După ce Pulaski plecă, Sachs sună câţiva colegi discreţi şi de încredere din NYPD, FBI şi DEA ca să afle dacă existase vreun caz de CO – crimă organizată, omucidere sau stupefiante la 118 care fusese abandonat sau tărăgănat în condiţii ce ar putea fi considerate suspecte. Nimeni nu auzise de aşa ceva, dar statisticile arătară că, în ciuda recordului de condamnări, existaseră foarte puţine investigaţii de crimă organizată în acea secţie. Ceea ce sugera că, probabil, detectivii protejau bandele locale. Un agent FBI îi spuse că unele facţiuni ale mafiei tradiţionale făcuseră din nou câteva incursiuni în East Village, acum că zona începea să devină mai înstărită.

Sachs îşi sună apoi un prieten care conducea o echipă de intervenţii în forţă în conflicte între bande din Midtown. Acesta îi spuse că existau două bande importante în East Village – una jamaicană şi una anglo-saxonă. Amândouă făceau trafic cu metamfetamină şi cocaină şi nu ar ezita să omoare un martor sau să elimine pe cineva care încercase să-i înşele sau nu plătise la timp. Totuşi, îi spusese detectivul, înscenarea unei morţi să semene cu o sinucidere prin spânzurare nu era în stilul nici uneia din aceste bande. L-ar termina pe loc cu un Mac-10 sau un Uzi şi s-ar duce apoi la un Red Stripe sau un Jameson.

Pulaski se întoarse după puţin timp cu o mulţime de notiţe. „Băiatul ăsta scrie *totul”,* se gândi Sachs.

— Deci, cum a mers?

Pulaski se chinuia din răsputeri să nu zâmbească.

— Cred că bine.

— I-ai prins, nu?

Pulaski ridică din umeri.

— Sergentul de la birou n-a vrut să mă lase să intru la început, dar m-am uitat la el aşa, ştiţi, adică: *Ce naiba faci, să mă opreşti pe mine? Vrei să suni tu la Police Plaza şi să le spui că n-o să-şi primească formularul din cauza ta?* A cedat pe loc. M-am şi mirat.

— Ai făcut treabă bună. Sachs îşi atinse pumnul de al lui, în semn de victorie şi văzu cât de încântat era tânărul de rezultatul obţinut.

Semnalizăşi porni maşina, ieşind din East Village. Când se gândi că erau suficient de departe de secţia de poliţie, trase pe dreapta şi începură să compare cele două seturi de cifre.

După zece minute aveau rezultatele. Cantităţile notate în registrul secţiei şi raportul procuraturii erau foarte apropiate. Doar o sută şaptezeci – o sută optzeci de grame de marijuana şi o sută douăsprezece grame de cocaină lipseau, de-a lungul întregului an.

— Şi nici unul din dosarele de depozitare a probelor nu pare măsluit, zise Pulaski. M-am gândit că şi asta merită verificat.

Aşadar, acest motiv – că echipa de la St. James vindea droguri furate din depozitul de probe de la 118 – nu era valabil. Cantitatea lipsă era atât de mică, încât se putea datora testelor criminalistice efectuate, sau poate se vărsase în timpul transportului, sau nu fusese înregistrată corect cantitatea la momentul confiscării.

Dar, chiar dacă poliţiştii nu furau din depozit, asta nu însemna că nu puteau totuşi să facă trafic. Poate că făceau rost de droguri direct de la o sursă. Sau le şterpeleau de la locul unde efectuau o arestare, înainte să fie trecute în registru ca probe. Sau poate Creeley însuşi era furnizorul.

Prima misiune sub acoperire a lui Pulaski îi oferise răspunsul la o întrebare, dar rămăseseră o mulţime de alte întrebări fără răspuns.

— OK, tot mai departe, cu curaj, Ron. Acum, ia spune, vrei o barmaniţă sau un om de afaceri?

— Mi-e indiferent. Ce-aţi zice să dăm cu banul?

— Ceasornicarul probabil a cumpărat ceasurile de la Hallerstein's Timepieces, le zise Mel Cooper lui Rhyme şi lui Sellitto, închizând telefonul. În Flatiron District.

Înainte de a fi târât de Sachs în cazul Creeley, Pulaski dăduse de urma angrosistului lui Arnold Products pe zona de nord-est. Şeful companiei de distribuţie tocmai îi sunase ca răspuns la telefonul bobocului.

Cooper le spuse că distribuitorul nu păstra înregistrări ale numerelor de serie, dar dacă ceasurile *fuseseră* într-adevăr vândute în zona New York, atunci trebuia să fie de la Hallerstein's, căci ei aveau singurul magazin care vindea acest produs în zonă. Magazinul era situat la sud de Midtown, aproape de zona numită după clădirea triunghiulară istorică de pe Fifth Avenue şi Twenty-third Street, care semăna cu un călcător de modă veche – *flatiron.*

— Verificaţi magazinul, le spuse Rhyme.

Cooper căută pe internet. Hallerstein's nu avea un website propriu, dar era listat în mai multe alte site-uri care vindeau antichităţi, cum ar fi ceasuri şi orologii. Magazinul funcţiona de mai mulţi ani. Proprietarul se numea Victor Hallerstein. Îi verificară numele în bazele de date ale poliţiei şi nu găsiră nici un cazier. Sellitto îşi setă mobilul pe ascunderea identităţii şi îl sună, fără să spună cine este, pentru a întreba care era programul. Pretinse că mai fusese la magazin şi înainte şi întrebă dacă vorbea cu Hallerstein însuşi. Bărbatul îi răspunse că da. Sellitto îi mulţumi şi închise.

— Mă duc să vorbesc cu el, să văd ce are de spus, zise Sellitto, luându-şi paltonul pe el. Era întotdeauna mai bine să mergi să vorbeşti cu martorii când nu se aşteptau să-i vizitezi. Dacă îi sunai înainte, nu făceai decât să le dai timp să inventeze minciuni, fie că aveau sau nu ceva de ascuns.

— Aşteaptă, Lon, zise Rhyme.

Detectivul înalt îi aruncă o privire.

— Dar dacă nu i-a *vândut* ceasul Ceasornicarului?

— Da, zise Sellitto, dând din cap. Şi eu m-am gândit la asta – dar dacă e chiar *el,* Ceasornicarul sau un partener, sau un prieten de-al lui?

— Sau poate el este în spatele întregii afaceri şi Ceasornicarul lucrează pentru el.

— Şi la asta m-am gândit. Dar, hei, nu te îngrijora. Sunt pregătit.

Cu sunetul unui cântec de harpă irlandez pulsându-i în urechi,

agenta Biroului de Investigaţii California, Kathryn Dance, privea absentă străzile din sudul Manhattanului care treceau în viteză pe lângă ea, în drum spre Aeroportul Kennedy.

Decoraţiuni de Crăciun, luminiţe şi cartoane vopsite ţipător.

De asemenea, îndrăgostiţi. Braţ la braţ, cu mâini înmănuşate ţinându-se de mâini înmănuşate. Împreună la cumpărături. În vacanţă.

Se gândea la Bill. Se întreba dacă i-ar fi plăcut să locuiască aici.

Ce ciudat, ce lucruri mărunte îţi aminteşti perfect – chiar şi după doi ani şi jumătate, o veşnicie, în aceste condiţii.

„Doamnă Swenson?"

„Sunt Kathryn Dance. Numele soţului meu e Swenson."

„Oh. Sunt sergentul Wilkins, CHP."

De ce o suna un ofiţer din patrula autostrăzii acasă şi nu îi spunea agent Dance?

Dance fusese întotdeauna neîndemânatică în bucătărie. În momentul acela pregătea cina, fredonând în surdină un cântec de Roberta Flack şi încercând să priceapă unde se ataşa una dintre piese la mixerul electric. Voia să facă supă de mazăre.

„Mă tem că trebuie să vă spun ceva, doamnă Dance. E în legătură cu soţul dumneavoastră."

Ţinând telefonul într-o mână şi cartea de bucate în cealaltă, rămăsese nemişcată, cu ochii aţintiţi asupra reţetei, în timp ce încerca să priceapă cuvintele. Dance vedea şi acum cu ochii minţii pagina din cartea de bucate, deşi singura dată când o citise fusese atunci. Îşi amintea şi ce scria sub imagine: „O supă gustoasă şi săţioasă, pe care-o poţi face cât ai clipi din ochi. Şi, de asemenea, nutritivă."

Putea face supa aceea din minte.

Deşi nu o făcuse niciodată.

Kathryn Dance ştia că va trece încă o vreme până se va vindeca – mă rog, „a vindeca" era cuvântul pe care-l folosise psihologul cu care făcuse terapie. Dar nu era un cuvânt potrivit, îşi dăduse ea seama în cele din urmă, pentru că niciodată nu te vindeci cu adevărat. O cicatrice care înlocuieşte carnea sfâşiată este tot o cicatrice. Cu timpul o amorţeală înlocuieşte durerea. Dar carnea rămâne schimbată pentru totdeauna.

Dance zâmbi în sinea ei acum, în taxi, observând că-şi încrucişase braţele pe piept şi-şi trăsese picioarele sub ea. Un expert în kinezie ştie foarte bine ce înseamnă *acele* gesturi.

Străzile i se păreau identice – canioane întunecate, cenuşii şi cafenii, punctate de neoane strălucitoare: *Bancomat, Salad Bar, Unghii 9,95$*. Era un contrast atât de mare faţă de Peninsula Monterey, cu pinii, stejarii şi eucalipţii săi, cu zonele nisipoase presărate cu verdeaţă luxuriantă. Micul taxi Chevy înainta foarte încet. Oraşul în care locuia, Pacific Grove, era un sat victorian situat la 192 de kilometri sud de

San Francisco. Cu o populaţie de optsprezece mii de oameni şi cuibărit între cochetul Carmel şi muncitorescul Monterey, faimos din cauza romanului *Străduţa Cannery* de Steinbeck, Pacific Grove putea fi traversat în timpul cât îi luase taxiului să parcurgă cele patru cvartale până aici.

Uitându-se la străzile oraşului, se gândea că era întunecat şi congestionat, haotic, complet frenetic, da… Totuşi, iubea New Yorkul. (Era, la urma urmei, dependentă de oameni şi încă nu mai văzuse niciodată aşa de mulţi oameni într-un singur loc.) Dance se întrebă ce părere ar avea copiii ei de acest oraş.

Maggie i-ar acorda o şansă, Dance era sigură de asta. Putea să şi-o închipuie perfect pe fetiţa de zece ani, cu părul prins într-o coadă la spate, fluturându-i în toate părţile, stând în mijlocul pieţei Times Square, uitându-se vrăjită de jur împrejur, la panourile publicitare, la trecători, la vânzători ambulanţi, la maşini, la teatrele de pe Broadway.

Wes? El era altfel… Avea doisprezece ani şi trecuse printr-o perioadă foarte dificilă de când murise tatăl lui. Dar, în sfârşit, umorul şi încrederea în sine păreau să-i revină. De-abia de curând se împăcase Dance cu ideea de a-l lăsa la bunici pe perioada cât se dusese în Mexico pentru extrădarea victimelor unei răpiri, prima ei călătorie peste hotare de la moartea lui Bill. După părerea mamei lui Dance, Wes se simţise bine cât timp fusese ea plecată, aşa că îşi planificase venirea aici: NYPD şi poliţia de stat insistau de mai mult de un an să ţină un seminar şi în această zonă.

Totuşi, ştia că va trebui să fie foarte atentă la băiatul frumos şi zvelt, cu părul creţ şi ochii verzi ca ai ei. Şi acum devenea morocănos uneori, detaşat sau furios. Pe de o parte, nu era decât adolescenţă masculină, dar, pe de alta, era vorba de sechelele lăsate de faptul că-şi pierduse tatăl la o vârstă atât de tânără. „Comportament tipic, îi explicase consilierul ei, nu ai nici un motiv de îngrijorare.” Dar Dance simţea că probabil ar trebui să mai treacă o perioadă până să fie pregătit pentru haosul acestui oraş, şi Dance nu l-ar forţa niciodată. Când va ajunge acasă, îl va întreba dacă ar vrea să viziteze New Yorkul. Dance nu putea să-i înţeleagă pe părinţii care păreau să creadă că au nevoie de incantaţii magice sau de psihoterapie ca să afle ce doresc copiii lor. Tot ce trebuie, de fapt, să faci, este să-i întrebi şi să asculţi cu atenţie ce-ţi răspund.

Da, se hotărî ea, dacă lui Wes îi surâde ideea, îi va aduce aici pe amândoi în vacanţă anul viitor, chiar înainte de Crăciun. Fiind născută şi crescută în Boston, principala obiecţie a lui Dance împotriva coastei centrale a Californiei era lipsa anotimpurilor. Vremea era minunată – dar în timpul vacanţelor îţi doreai să simţi muşcătura frigului la nas şi gură, viscolele, zăpada, buştenii licărind roşiatic în cămin, florile de

gheaţă de la geam.

Dintr-odată Dance fu smulsă din reveria ei de ciripitul muzical al mobilului, sunet care se schimba frecvent – o glumă a copiilor (deşi respectau întotdeauna regula numărul unu – Niciodată să nu programezi telefonul unei poliţiste pe TĂCERE).

Se uită la numele celui ce o suna.

Hm. Interesant. Da sau nu?

Kathryn Dance cedă impulsului şi apăsă butonul RĂSPUNDE.

Capitolul 10

Poliţistul înalt nu stătea deloc locului în scaun în timp ce conducea, îşi atingea stomacul, îşi aranja gulerul.

Kathryn Dance sesiză limbajul corporal al lui Lon Sellitto care conducea maşina rapidă, – acelaşi tip de vehicul oficial de care avea şi ea în California –, pe străzile new-yorkeze, cu luminile intermitente de pe capotă aprinse, dar fără sirenă.

Telefonul pe care-l primise în taxi fusese de la el, rugând-o din nou să-i ajute la caz.

— Ştiu că ai un avion, ştiu că trebuie să ajungi acasă, dar…

Îi spuse că descoperiseră o sursă posibilă a ceasurile lăsate de Ceasornicar la locurile crimelor şi că voia ca ea să vină să-i pună întrebări bărbatului care probabil i le vânduse. Exista posibilitatea – deşi foarte mică – să aibă o legătură cu Ceasornicarul şi voiau să vadă ce credea ea despre el.

Dance nu stătuse pe gânduri decât extrem de puţin înainte de a accepta. Regreta faptul că trebuise să plece atât de brusc de la casa lui Lincoln Rhyme mai devreme; lui Kathryn Dance nu-i plăcea să lase un caz neterminat, chiar dacă nu era cazul ei. Îi spuse taximetristului să întoarcă maşina şi reveni acasă la Rhyme, unde o aştepta Lon Sellitto.

Acum, în maşina detectivului, Dance întrebă:

— A fost ideea ta să mă suni, nu-i aşa?

— Poftim? întrebă Sellitto.

— Nu a lui Lincoln. El încă nu şi-a format o părere clară despre mine.

Pauza de o secundă era ca un semnal luminos.

— Ai făcut o treabă foarte bună cu martorul acela, Cobb, zise Sellitto.

— Ştiu asta, zise Dance, zâmbind. Dar el nu ştie sigur ce să creadă despre mine.

Încă o pauză.

— Fiecare are slăbiciunile lui.

Femeia izbucni în râs. Sellitto apăsă butonul sirenei şi trecură în viteză pe lumina roşie a semaforului.

Dance se uită la el cum conduce, îi privi mâinile şi ochii, îi ascultă vocea. Evaluă: E cu adevărat obsedat de prinderea Ceasornicarului, iar celelalte cazuri care, fără îndoială, aşteaptă pe biroul lui, sunt acum tot atât de imateriale ca un abur. Şi, aşa cum observase şi în timpul seminarului de ieri, era încăpăţânat şi deştept, fără să-şi facă probleme dacă îi trebuia mai mult timp să înţeleagă ceva sau să înveţe corect o tehnică de interogare; dacă cineva se enerva şi îşi pierdea răbdarea din cauza sa, asta era treaba lui.

E plin de energie, de nervozitate, dar foarte diferită de cea a Ameliei Sachs, care se teme mereu să nu rănească pe cineva sau să nu fie rănită, la rândul ei. Sellitto bombăne mai mult din obişnuinţă, dar e un bărbat foarte mulţumit.

Dance făcea chestia asta, analiza, în mod automat. Un gest sau o privire, o frază nepregătită, devenea pentru ea încă o piesă din acest puzzle miraculos care era o fiinţă umană. De obicei se putea abţine când dorea – nu e prea distractiv să mergi în oraş la un pahar de Pinot Grigio sau la o bere şi să te trezeşti că îţi analizezi prietenii de pahar (şi cu mult mai puţin distractiv pentru ei să fie analizaţi). Dar uneori gândurile pur şi simplu îi veneau de la sine; acest obicei făcea parte integrantă din faptul de a fi Kathryn Dance.

Dependentă de oameni…

— Ai familie? întrebă el.

— Doi copii, da.

— Şi ce meserie are soţul dumitale?

— Sunt văduvă.

Datorită meseriei, Dance recunoştea efectul diferitelor inflexiuni ale vocii, şi acum rostise aceste cuvinte într-un fel anume, pe un ton grav, dar care suna oarecum lipsit de importanţă, lăsând însă să se înţeleagă că „Nu vreau să vorbesc despre asta“. O femeie poate ar fi prins-o de braţ pentru a-şi exprima compasiunea; Sellitto făcu ceea ce făcea majoritatea bărbaţilor într-o asemenea situaţie: murmură un „condoleanţe” sincer, dar stânjenit, şi schimbă subiectul. Începu să vorbească despre probele pe care le găsiseră la caz şi despre pistele urmate – care erau în principal non-piste. Era amuzant şi morocănos.

„Ah, Bill… Ştii ceva? Cred că ţi-ar fi plăcut de tipul ăsta.“ Ştia bine că ei îi plăcea.

Sellitto îi povesti despre magazinul de unde probabil proveneau ceasurile.

— Vreau să spun că nu credem că Hallerstein ăsta e făptaşul. Dar asta nu înseamnă că nu e implicat. Există posibilitatea ca situaţia să devină un pic, ştii, periculoasă.

— Nu sunt înarmată, îi atrase Dance atenţia.

Legile privind purtarea armelor dintr-o jurisdicţie în alta sunt foarte stricte şi, în general, poliţiştilor nu li se permite să aducă arme dintr-un stat în altul. Nu că asta conta; Dance nu-şi folosise niciodată Glockul decât pe poligonul de tragere şi spera să fie în stare să spună acest lucru şi la petrecerea ei de pensionare.

— Voi sta aproape, o asigură Sellitto.

Magazinul Hallerstein’s Timepieces se afla pe o stradă întunecată, lângă nişte magazii şi depozite de desfacere en gros. Dance studie locul. Faţada clădirii era acoperită cu vopsea decojită şi cu murdărie, dar în vitrina magazinului lui Hallerstein, protejate de bare groase de

oţel, ceasurile şi orologiile expuse erau imaculate.

— Dacă nu te superi, zise Dance în timp ce se apropiau de uşă. Chiar la început îi arăţi legitimaţia, şi apoi mă laşi pe mine să mă ocup de tot. OK?

Uneori, poliţişti erau extrem de neîncrezători să o lase pe ea să preia comanda. Deşi simţise că Sellitto nu va face aşa (avea suficientă încredere în sine încât putea să dea şi la vecini), trebuia totuşi să pună lucrurile la punct.

— Tu ştii cum funcţionează chestia asta, nu? La urma urmei, de-aia te-am chemat, îi răspunse el.

— Voi spune unele lucruri care vor suna destul de ciudat. Dar toate sunt parte din plan. Dacă simt că el e făptaşul, mă voi apleca înainte şi-mi voi împreuna mâinile ca pentru rugăciune. Acest gest mă va face mai vulnerabilă şi îl va face în mod inconştient pe criminal să se simtă în siguranţă – mult mai puţin probabil să apuce o armă de undeva. Dacă mi se pare că e nevinovat, îmi iau poşeta de pe umăr şi o pun pe tejghea.

— Am înţeles.

— Gata?

— După tine.

Dance apăsă pe butonul interfonului şi li se dădu drumul în magazin. Era o încăpere mică, plină cu toate felurile de ceasuri imaginabile: ceasuri mari cu pendulă, ceasornice asemănătoare de masă, dar mai mici, sculpturi bogat ornamentate conţinând ceasornice, o sută de alte ceasuri netede şi lucioase, moderne, cât şi cincizeci sau şaizeci de ceasuri de mână nou-nouţe.

Se duseră în spate, unde un bărbat voinic, cu început de chelie, în jur de şaizeci de ani, îi privea cu prudenţă din spatele unei tejghele. Avea în faţă un mecanism desfăcut de ceas la care lucra.

— Bună ziua, zise Sellitto.

— Bună, zise bărbatul, dând din cap.

— Sunt detectivul Sellitto de la departamentul de poliţie, şi dumneaei este agent Dance. Sellitto îi arătă legitimaţia. Sunteţi Victor Hallerstein?

— Da, eu sunt. Îşi scoase de pe ochi perechea de ochelari cu lupă ataşată de un suport pe margine şi aruncă o privire spre insigna lui Sellitto. Zâmbi, dar numai cu gura, zâmbetul neatingându-i ochii, şi apoi dădu mâna cu ei.

— Dumneavoastră sunteţi proprietarul? întrebă Dance.

— Proprietarul, exact. Bucătarul-şef şi spălătorul de sticle. Am magazinul acesta de zece ani. În acelaşi loc. Aproape unsprezece ani.

Informaţii inutile. Deseori un semn de încercare de a minţi. Dar e posibil şi să fi oferit aceste informaţii pur şi simplu pentru că se simţea neliniştit din cauza apariţiei neaşteptate a doi poliţişti. Una dintre cele

mai importante reguli în kinezie este că un singur gest sau comportament înseamnă foarte puţin. Nu poţi aprecia cu acurateţe un răspuns izolat, ci numai căutând „ciorchini” – de exemplu, limbajul corporal al unei persoane care îşi încrucişează braţele pe piept trebuie considerat în lumina contactului ocular al subiectului, a mişcării mâinilor, a tonului vocii şi a conţinutului celor spuse, dar şi după felul în care-şi alege cuvintele.

Şi, pentru a avea o semnificaţie, comportamentul trebuie să fie consecvent când aceiaşi stimuli sunt repetaţi.

Analiza kinezică nu înseamnă lovituri directe la poartă, spunea Kathryn Dance în toate seminariile ei, este un meci jucat bine în mod constant.

— Cu ce vă pot fi de folos? Poliţia, nu? A mai avut loc vreun jaf prin apropiere?

Sellitto îi aruncă o privire lui Dance, care nu răspunse, ci izbucni într-un mic hohot de râs încântat şi se uită în jur.

— N-am mai văzut în viaţa mea atâtea ceasuri într-un singur loc.

— Le vând de multă vreme.

— Toate sunt de vânzare?

— Faceţi-mi o ofertă pe care să n-o pot refuza. Râse. Apoi: Serios, pe câteva nu le-aş vinde. Dar pe majoritatea, da, sigur. Hei, e un magazin, nu?

— Acesta e minunat.

Bărbatul se uită la ceasul pe care i-l arăta. Era un ceas în stil Art Nouveau, de metal aurit, cu un cadavru simplu.

— Seth Thomas, făcut în 1905. Elegant, demn de încredere.

— Scump?

— Trei sute. Nu e decât placat cu aur, fabricat în masă… Acuma, dacă vreţi scump? Hallerstein arătă un ceas în ceramică roz, albastru şi mov, pictat cu flori. Lui Dance i se păru enervant de ţipător. De cinci ori pe-atâta.

— Ah.

— Văd ce reacţie aveţi. Dar în lumea colecţionarilor de ceasuri, ceea ce e de prost-gust pentru unul e artă pentru altul. Zâmbi. Prudenţa şi îngrijorarea nu dispăruseră, dar Hallerstein avea un aer mai puţin defensiv.

Dance se încruntă.

— Şi la ora douăsprezece ce faceţi? Vă puneţi dopuri de urechi?

Din nou un râset.

— La majoritatea li se poate opri gongul. Cele cu cuc însă mă scot din minţi. Mă rog, mă enervează.

Dance îi mai puse câteva întrebări despre afacere, înregistrând între timp o întreagă colecţie de gesturi, priviri, tonuri ale vocii şi cuvinte – stabilind citirea de bază a comportamentului său.

În cele din urmă, pe acelaşi ton de conversaţie, îl întrebă:

— Domnule Hallerstein, am vrea să ştim: A cumpărat cineva recent două ceasuri ca acesta?

Îi arătă fotografia unuia dintre ceasurile de la Arnold Products lăsate la scenele crimei. Îl analiză din priviri în timp ce se uita la fotografie, văzând că încerca să pară indiferent. Ajunse la concluzia că studia fotografia de prea mult timp, o indicaţie că omul se confrunta cu o mare dilemă.

— Nu pot să spun că-mi aduc aminte. Vând o mulţime de ceasuri, puteţi să mă credeţi.

O memorie defectuoasă – un steguleţ roşu al stării de stres provocate de negare la o persoană care vrea să mintă, exact ca Ari Cobb mai înainte. Bărbatul mai studie fotografia o dată, cu atenţie, dorind parcă să arate că vrea să le fie de folos, dar umărul îi era întors uşor înspre ea, capul îi era plecat şi vocea se ridică cu un ton.

— Nu, chiar nu cred. Îmi pare rău, nu pot să vă ajut.

Dance îşi dădu seama că îi minţea, nu numai din kinezie, ci şi din răspunsul de recunoaştere (în acest caz, chipul neutru, total diferit de mimica lui obişnuită, care era extrem de expresivă); era foarte probabil că recunoscuse ceasul. Dar încerca să-i înşele pentru că pur şi simplu nu voia să fie implicat, sau pentru că vânduse ceasurile cuiva despre care credea că s-ar putea să fie un criminal, sau pentru că era implicat în crime el însuşi?

Să-şi împreuneze mâinile în faţă sau să-şi pună poşeta pe tejghea?

Când determinase tipul de personalitate, Dance îl categorisise pe martorul reticent de dinainte, Cobb, ca fiind extrovertit; Hallerstein era exact opusul, un introvertit, o persoană care ia decizii în baza intuiţiilor şi a emoţiilor. Trăsese această concluzie din cauza pasiunii evidente pe care o avea pentru ceasurile sale şi din faptul că era un om de afaceri cu un succes doar moderat (prefera să vândă lucruri care îi plăceau, în loc să conducă o afacere de vânzare în masă, care să-i aducă un profit mai mare).

Pentru a face un introvertit să spună adevărul, trebuie să stabileşti o legătură personală cu el, să-l faci să se simtă confortabil. Dacă l-ar fi atacat şi pe el cum îl atacase pe Cobb, Hallerstein ar fi îngheţat instantaneu.

Dance suspină, lăsându-şi umerii în jos.

— Eraţi ultima noastră speranţă.

Suspină, aruncând o privire către Sellitto, care, slavă Domnului, arătă foarte credibil în rolul de poliţist dezamăgit, clătinând din cap cu o grimasă.

— Speranţă? întrebă Hallerstein.

— Bărbatul care a cumpărat aceste ceasuri a comis o crimă foarte gravă. Ceasurile sunt singura pistă concretă pe care-o aveam.

Îngrijorarea care apăru pe chipul lui Hallerstein părea să fie autentică, dar Kathryn Dance întâlnise deja o mulţime de actori foarte buni. Îşi puse fotografia înapoi în poşetă.

— Ceasurile acelea a fost găsite lângă victimele omorâte de el.

Pentru o clipă ochii lui Hallerstein îngheţară. Avem aici de-a face cu un vânzător foarte stresat.

— Omorâte?

— Exact. Doi oameni au fost ucişi noaptea trecută. Este posibil ca ceasurile să fi fost lăsate ca un fel de mesaj. Nu suntem siguri. Dance se încruntă. Este un lucru foarte derutant, de fapt. Dacă *eu* aş vrea să omor pe cineva şi să las un mesaj, nu l-aş ascunde la nouă metri de victimă. L-aş lăsa mult mai aproape şi la loc deschis. Aşa că pur şi simplu nu înţelegem.

Dance îi privi reacţiile cu atenţie. Declaraţia ei era intenţionat eronată, dar Hallerstein oferi răspunsul pe care l-ar fi oferit oricine nu era familiarizat cu situaţia, o clătinare din cap la această tragedie, dar nici o altă reacţie. Dacă el ar fi fost criminalul, ar fi dat cu siguranţă un răspuns de recunoaştere – de obicei centrat în jurul ochilor şi a nasului – a faptului că ceea ce auzise nu coincidea cu ceea ce ştia el despre fapte. S-ar fi gândit: „Dar criminalul l-a lăsat *lângă* cadavru; de ce să-l mute cineva?" Şi acel gând ar fi fost însoţit de nişte gesturi şi de un limbaj corporal foarte specifice.

Un om obişnuit să mintă poate să-şi reducă la minimum reacţia de recunoaştere, astfel că majoritatea oamenilor nu pot să-şi dea seama de asta, dar radarul lui Dance opera la capacitatea maximă şi era convinsă că vânzătorul trecuse testul. Era complet sigură că nu fusese la scenele crimelor şi că nu-l cunoştea pe Ceasornicar.

Îşi aşeză poşeta pe tejghea.

Lon Sellitto îşi luă mâna de lângă centură, unde şi-o ţinuse până atunci.

Dar misiunea ei de-abia începuse. Stabiliseră că vânzătorul nu era ucigaşul şi că nu-l cunoştea, dar în mod cert deţinea informaţii.

— Domnule Hallerstein, oamenii care au fost ucişi au murit în chinuri groaznice.

— Staţi, a fost la ştiri, nu-i aşa? Un om a fost zdrobit? Şi altcineva a fost aruncat în râu.

— Exact.

— Şi ceasul… acesta era acolo?

Aproape ceasul „meu". Dar nu chiar.

„Aruncă momeala cu grijă, acum", îşi spuse Dance. Încuviinţă din cap.

— Credem că are de gând să mai omoare pe cineva. Şi, după cum v-am spus, eraţi singura noastră speranţă. Dacă trebuie să mergem să căutăm prin tot New Yorkul alţi vânzători de ceasuri de-astea s-ar

putea să ne ia săptămâni.

Chipul lui Hallerstein se întunecă.

Demoralizarea e uşor de recunoscut pe faţa unui om, dar poate apărea ca răspuns la un număr mare de emoţii diferite – compasiune, durere, dezamăgire, tristeţe, jenă – şi doar kinezia poate să dezvăluie sursa, dacă subiectul nu oferă informaţia de bunăvoie. Kathryn Dance examină acum ochii bărbatului, care mângâia cu vârful degetelor ceasul din faţa lui, atingându-şi cu vârful limbii colţul buzelor. Brusc înţelese: Hallerstein prezenta răspunsul de fugă sau de luptă.

Îi era frică – pentru siguranţa propriei persoane.

„L-am prins."

— Domnule Hallerstein, dacă vă puteţi aminti orice care să ne fie de folos, vă vom garanta siguranţa.

O privire aruncată către Sellitto, şi acesta dădu aprobator din cap.

— Oh, da, absolut. Vom pune un poliţist chiar în faţa magazinului dacă e nevoie.

Bărbatul se juca întruna cu şurubelniţa minusculă din faţa lui.

Dance scoase iar fotografia din poşetă.

— Nu vreţi să vă mai uitaţi o dată? Să vedeţi dacă vă amintiţi ceva?

Dar nu avea nevoie să se uite. Corpul i se pleoşti uşor, umerii i se lăsară în jos, capul se plecă. Hallerstein intră în viteză maximă în starea răspunsului de acceptare.

— Îmi pare rău. Am minţit.

Ceea ce nu auzeai aproape niciodată. Dance îi oferise şansa să pretindă că se uitase la fotografie prea repede sau că se încurcase. Dar el nu se sinchisise de asta. Nu mai trecuse prin starea intermediară – era timpul să mărturisească, pur şi simplu.

— Am recunoscut ceasul chiar de la început. Chestia e însă că mi-a zis că dacă spun cuiva va veni înapoi şi-mi va face rău, îmi va distruge toate ceasurile şi orologiile, întreaga colecţie! Dar n-am ştiut nimic de nici o crimă. Vă jur! Am crezut că era un maniac.

Îi tremura bărbia şi-şi puse iar mâna pe cutia ceasului la care lucra. Un gest pe care Dance îl interpretă ca însemnând că avea nevoie disperată de consolare şi că încerca să o găsească în obiectele dragi şi familiare.

Şi mai simţi ceva la el. Experţii kinezici trebuie să judece dacă răspunsurile subiecţilor sunt potrivite cu întrebările puse sau cu faptele care li s-au relatat. Hallerstein era tulburat de crime, da, şi speriat de ce i s-ar putea întâmpla lui însuşi şi comorilor sale, dar reacţia lui nu era deloc proporţională cu ceea ce discutaseră.

Tocmai era pe punctul de a explora acest lucru, când vânzătorul de ceasuri îi explică de ce era, de fapt, atât de supărat.

— Lasă ceasurile astea la locurile unde îşi omoară victimele? întrebă el.

Sellitto dădu din cap.

— Ei bine, atunci trebuie să vă spun. I se frânse glasul şi continuă în şoaptă: Nu a cumpărat doar două ceasuri. A cumpărat zece.

Capitolul 11

— *Câte?* întrebă Rhyme, clătinând din cap în timp ce repeta ceea ce tocmai îi spusese Sellitto. Plănuieşte *zece* victime?

— Aşa se pare.

Stând de o parte şi de cealaltă a lui Rhyme în laborator, Kathryn Dance şi Sellitto îi arătară portretul-robot al Ceasornicarului pe care detectivul îl făcuse la magazinul de ceasuri, folosind TIFE – Tehnologia de Identificare Facială Electronică, o versiune computerizată a vechiului Identi-Kit, care reconstruia trăsăturile unui suspect după instrucţiunile martorilor. Imaginea era cea a unui bărbat alb, între patruzeci şi cinci şi cincizeci şi cinci de ani, cu faţa rotundă, bărbia dublă, nasul gros şi ochi de un albastru neobişnuit de deschis. Hallerstein adăugase că ucigaşul avea puţin peste un metru optzeci. Era slab şi avea părul negru, de lungime medie. Nu purta bijuterii. Hallerstein îşi amintea că era îmbrăcat în haine închise la culoare, dar nu le putea descrie.

Dance repetă şi ce le spusese Hallerstein. Un bărbat sunase la magazin cu o lună înainte, zicând că doreşte un anume fel de ceas – nu o marcă anume, ci un ceas compact, cu un desen al fazelor lunii şi cu un ticăit zgomotos.

— Asta era cel mai important, zise ea. Luna şi ticăitul zgomotos.

Probabil pentru ca victimele să poată să audă sunetul în timp ce mureau.

Hallerstein comandase zece ceasuri. Când acestea sosiră, bărbatul veni la magazin şi plăti cu bani gheaţă. Nu-şi dădu numele şi nici nu-i spuse de unde era sau de ce îi trebuiau ceasurile, dar ştia foarte multe lucruri despre toate felurile de ceasuri. Discutaseră despre piesele de colecţie, despre cine cumpărase recent anumite ceasuri celebre la licitaţii şi ce expoziţii de orologerie erau în oraş în acea perioadă.

Ceasornicarul nu-l lăsase pe Hallerstein să-l ajute să ducă ceasurile la maşină. Le cărase el singur, făcând mai multe drumuri.

Cât despre probe fizice, la magazin nu erau decât foarte puţine. Hallerstein nu prea vindea mult pe bani lichizi, aşa că majoritatea celor nouă sute de dolari şi ceva mărunţiş pe care îi plătise Ceasornicarul erau încă în casa de bani. Dar Hallerstein îi spusese lui Sellitto:

— Nu vă foloseşte la nimic dacă găsiţi vreo amprentă. A purtat mănuşi.

Cooper scană banii pentru amprente oricum, şi nu găsi decât amprentele lui Hallerstein, pe care Sellitto le luase pentru control. Numerele de serie de pe bancnote nu erau înregistrate nicăieri. Perierea banilor pentru a găsi urme nu arătă decât praf, fără nici o

caracteristică deosebită.

Încercară să determine exact ziua când Ceasornicarul îl contactase pe Hallerstein şi, verificând convorbirile telefonice, descoperiră apelurile care proveniseră cel mai probabil de la el. Dar se dovedi că toate fuseseră făcute de la telefoane publice, localizate în centrul Manhattanului.

Nu mai găsiră nimic altceva în magazinul lui Hallerstein care să le fie de folos.

Primiră un telefon de la Moravuri şi aflară că aceştia nu avuseseră nici un succes în descoperirea prostituatei Tiffanee, cu *e* sau *y,* în zona Wall Street. Detectivul le spuse că vor continua să o caute, dar din moment ce avusese loc o crimă acolo, majoritatea fetelor dispăruseră din peisaj.

În momentul acela îi căzură lui Rhyme ochii pe unul dintre elementele din diagrama probelor.

Sol cu proteină de peşte…

Târât de la vehicul până în alee…

Se uită din nou la fotografiile luate la scena crimei.

— Thom!

— Ce e? strigă asistentul din bucătărie.

— Am nevoie de tine.

Tânărul apăru instantaneu.

— Ce s-a întâmplat?

— Culcă-te pe jos pe podea.

— Ce vrei să fac?

— Culcă-te pe jos pe podea. Şi Mel, trage-l până la masa aceea.

— Am crezut că s-a întâmplat ceva, zise Thom.

— Se întâmplă ceva. Am nevoie să te culci pe podea. Acum!

Asistentul îl privi cu o expresie de uluire ironică.

— Glumeşti, nu?

— Acum! Grăbeşte-te.

— Nu pe podeaua asta.

— Eu ţi-am spus să porţi blugi la serviciu. Tu eşti cel care insistă să poarte numai pantaloni scumpi. Ia-ţi şi haina aceea pe tine – aceea din cuier. Şi grăbeşte-te. Întinde-te pe spate.

Un suspin.

— Asta o să te coste, nu glumă. Asistentul îşi luă jacheta pe el şi se întinse pe jos.

— Stai o clipă, luaţi câinele de-aici, strigă Rhyme.

Jackson havanezul sărise din cutia sa, gândindu-se se pare că venise timpul de joacă. Cooper prinse căţelul şi i-l dădu lui Dance.

— Începem odată? Nu, închide-ţi fermoarul. Ar trebui să fie iarnă.

— *Este* iarnă, îi replică Cooper. Atâta că nu e iarnă înăuntru.

Thom îşi încheie fermoarul până sus şi se întinse la loc pe spate.

— Mel, ia-ţi nişte pulbere de aluminiu pe degete şi apoi târăşte-l de-a lungul camerei.

Tehnicianul nici măcar nu se obosi să întrebe care era scopul exerciţiului. Îşi vârî degetele în pulberea de un cenuşiu întunecat pentru amprente şi se duse lângă Thom.

— Cum să-l trag?

— Asta vreau să vedem, zise Rhyme. Se încruntă. Care e metoda cea mai eficientă?

Îi spuse lui Cooper să apuce haina de poale, să o tragă peste faţa lui Thom şi să-l târască aşa, cu capul înainte.

Cooper îşi scoase ochelarii şi apucă de haină.

— Scuze, îi şopti asistentului.

— Ştiu, nu faci decât să urmezi ordine.

Cooper făcu aşa cum îi spusese Rhyme. Tehnicianul respira greu din cauza efortului, dar asistentul alunecă lin pe podea. Sellitto îi privea netulburat şi Kathryn Dance încerca să se abţină să nu zâmbească.

— De-ajuns. Dezbracă haina şi ţine-o deschisă să o văd.

Încă pe podea, Thom se dezbrăcă.

— Acuma pot să mă ridic de pe joc?

— Da, da, da. Rhyme se uita fix la haină.

Asistentul se ridică în picioare şi se scutură de praf.

— Şi care a fost toată chestia? întrebă Sellitto.

Rhyme se strâmbă.

— La naiba, bobocul a avut dreptate şi nici măcar n-a ştiut de ce.

— Pulaski?

— Da. A presupus că urmele de peşte sunt de la Ceasornicar. *Eu* am presupus că sunt de la victimă. Dar uită-te la haină.

Degetele lui Cooper lăsaseră amprente de pudră de aluminiu în *interiorul* hainei, exact în locurile unde găsiseră pământ şi pe jacheta lui Theodore Adams. Ceasornicarul însuşi lăsase substanţa pe victimă când o târâse pe alee.

— Ce prostie, repetă Rhyme. Gândirea neglijentă îl înfuria întotdeauna – mai ales când era a lui proprie. Acum, următorul pas. Vreau să ştiu tot ce e de ştiut despre proteina de peşte.

Cooper se întoarse înapoi la calculator.

Rhyme o observă pe Kathryn Dance uitându-se la ceas.

— Ţi-ai pierdut avionul? o întrebă.

— Mai am o oră. Dar nu prea cred că o să-mi ajungă, totuşi. Nu cu securitatea şi aglomeraţia de Crăciun.

— Îmi pare rău, îi spuse detectivul zburlit.

— Dacă am putut ajuta cu ceva, atunci a meritat.

Sellitto îşi scoase telefonul de la centură.

— Zic să trimită o maşină a poliţiei încoace. Într-o jumătate de oră te duce până la aeroport. Cu lumini şi sirene.

— Asta ar fi grozav. S-ar putea să prind avionul aşa. Dance îşi luă haina şi se îndreptă spre uşă.

— Aşteaptă o clipă. Am o ofertă pentru dumneata.

Atât Sellitto, cât şi Dance îşi întoarseră capul spre bărbatul care vorbise.

Rhyme o privi în ochi pe agenta din California.

— Ce zici de o noapte cu toate cheltuielile plătite în frumosul oraş New York?

Dance ridică o sprânceană.

Criminalistul continuă:

— Mă întrebam dacă n-ai vrea să mai stai o zi.

— Linc, zise Sellitto, izbucnind în râs. Nu pot să cred. Tu eşti cel care se plânge totdeauna că martorii sunt complet inutili. Îţi schimbi acuma năravul?

— Nu, Lon, zise Rhyme încruntându-se. De fapt mă plâng de felul în care majoritatea oamenilor *se poartă* cu martorii – visceral, sentiment de la stomac, toate porcăriile alea voodoo. Aiureli. Dar Kathryn lucrează corect – aplică o metodologie bazată pe răspunsuri observabile şi repetabile la stimuli şi trage concluzii verificabile. Evident că nu este la fel de sigură ca amprentele digitale sau reagentul A-zece în analiza drogurilor, dar ceea ce face ea este… Căută un cuvânt. Util.

— Ăsta-i cel mai bun compliment pe care l-ai găsit, util? râse Thom.

— Nu e nevoie să-ţi dai şi tu cu părerea, Thom, îl repezi Rhyme. Se întoarse spre Dance. Deci? Ce zici?

Ochii femeii scanară tabla cu diagrame şi Rhyme observă că nu se concentra pe notiţele reci ale indiciilor, ci pe imagini. Mai ales pe fotografiile cadavrului lui Theodore Adams, cu ochii lui îngheţaţi, holbându-se înspre cer.

— Voi rămâne, zise ea.

*

Vincent Reynolds urcă încet treptele Muzeului Metropolitan de pe Fifth Avenue, gâfâind din greu când ajunse sus. Avea mâinile şi braţele foarte puternice – ceea ce-i era de mare folos în timpul legăturii de suflet cu doamnele –, dar nu făcea nici un fel de exerciţiu de aerobic.

Joanne, florăreasa, îi plutea prin gânduri. Da, o urmărise şi fusese pe punctul de a o viola. Dar în ultimul moment preluase controlul o altă incarnare a sa, Vincent cel Deştept, care era cel mai rar din toată turma. Ispita fusese foarte mare, dar nu putea să-şi dezamăgească prietenul. (De asemenea Vincent nu credea că era o idee prea bună să îl supere pe un om al cărui sfat în legătură cu ce să facă într-un conflict fusese să „spintece ochii”.) Aşa că pur şi simplu o mai verificase odată, mâncase enorm de mult la prânz şi venise până aici

cu metroul.

Acum plăti şi intră în muzeu, observând o familie – soţia semăna cu sora lui. Tocmai îi scrisese săptămâna trecută şi o rugase să vină la New York de Crăciun, dar încă nu primise nici un răspuns. I-ar plăcea să-i arate oraşul. Bineînţeles însă că nu putea veni acum, când el şi Duncan erau atât de ocupaţi. Spera însă să-i facă o vizită curând. Vincent era convins că prezenţa surorii lui i-ar face viaţa mai bună. I-ar oferi o stabilitate care l-ar face să-i fie mai puţin foame, aşa credea el. Nu ar avea nevoie atât de des de legături de suflet.

„Chiar că *nu* m-ar deranja să mă schimb un picuţ, doctore Jenkins.

Nu eşti de acord?“

Poate că o să vină să-l vadă de Anul Nou. Ar putea să meargă în Times Square şi să se uite cum cade balonul.

Vincent se îndreptă spre muzeul propriu-zis. Ştia fără nici o umbră de îndoială unde îl va găsi pe Gerald Duncan. Va fi în zona unde ţineau cele mai importante exponate – comorile Nilului, de exemplu, sau bijuterii din Imperiul Britanic. Acum, expoziţia era „Orologeria în Antichitate”.

Orologeria, îi explicase Duncan, era studiul timpului şi al ceasurilor.

Ucigaşul venise deja aici de mai multe ori în ultima vreme. Îl atrăgea pe bărbatul mai în vârstă în acelaşi fel în care magazinele de pornografie îl atrăgeau pe Vincent. În mod normal distant şi impasibil, Duncan se lumina întotdeauna la faţă când se uita la aceste exponate. Vincent era foarte fericit să-l vadă pe prietenul său bucurându-se cu adevărat de ceva.

Duncan se uita la nişte chestii vechi de ceramică, numite ceasuri de tămâie. Vincent se strecură lângă el.

— Ce-ai descoperit? îl întrebă Duncan, care nu îşi întoarse capul.

Văzuse deja reflecţia lui Vincent în geamul din faţa exponatelor.

Întotdeauna era aşa – întotdeauna pe fază, întotdeauna văzând tot ceea ce trebuia să vadă.

— A fost singură în depozit cât timp am rămas eu acolo. N-a venit nimeni. S-a dus la florăria ei de pe Broadway şi s-a întâlnit cu un tip de la livrări la domiciliu. Au plecat împreună. Am sunat şi am cerut să vorbesc cu ea…

— De la?

— De la un telefon public. Sigur.

Meticulos.

— Şi vânzătorul a zis că s-a dus la o cafea. Că o să vină înapoi într-o oră, dar că nu vine la florărie. Ceea ce cred că înseamnă că se duce înapoi la depozit.

— Bine, încuviinţă Duncan.

— Şi *tu,* ce ai descoperit?

— Debarcaderul a fost închis de poliţie, dar nu era nimeni acolo.

Am văzut nişte bărci ale poliţiei pe râu, deci încă nu au găsit cadavrul. Nu am putut să mă apropii prea tare de Cedar Street. Dar se ocupă foarte serios de caz. Erau o grămadă de poliţişti acolo. Erau doi care păreau să fie şefii. Una era drăguţă.

— O fată? Serios?

Vincent cel Flămând îşi iţi capul imediat. Încă nu îi venise niciodată ideea de a avea o legătură de suflet cu o poliţistă. Dar brusc îşi dădu seama că-i plăcea ideea aceasta.

Mult de tot.

— Tânără, de treizeci de ani şi ceva. Roşcată. Îţi plac roşcatele?

Nu va uita niciodată părul roşcat al lui Sally Anne, cum se revărsase în cascade pe pătura veche şi împuţită în timp ce el era peste ea.

Foamea se înălţă ca un torent. Efectiv saliva. Vincent îşi vârî mâna în buzunar, scoase un baton de ciocolată şi îl mâncă rapid. Se întrebă unde voia de fapt să ajungă Duncan cu comentariile lui despre păr roşcat şi poliţista drăguţă, dar ucigaşul nu mai spuse nimic. Se îndreptase spre altă vitrină cu exponate, de data aceasta ceasuri demodate cu pendulă.

— Ştii cui trebuie să îi mulţumim pentru că timpul se măsoară atât de precis în zilele noastre?

„Profesorul este la catedră, se gândi domnul Vincent cel Isteţ, care-l înlocuise pe domnul Vincent cel Flămând pentru moment, acum că îşi mâncase ciocolata.

— Nu.

— Trenurilor.

— Cum aşa?

— Când întreaga viaţă a oamenilor se limita la un singur oraş, puteau începe ziua oricând voiau ei. Ora şase dimineaţa din Londra putea fi şase şi optsprezece minute în Oxford. Cui îi păsa? Şi dacă *trebuia* să mergi la Oxford, încălecai pe cal şi nu conta dacă timpul nu era sincronizat. Dar cu o cale ferată, dacă un tren nu pleacă dintr-o gară la timp şi vine celălalt în mare viteză pe aceleaşi şine, ei bine, rezultatele sunt neplăcute.

— Logic.

Duncan se întoarse cu spatele la exponate. Vincent speră că vor pleca acum, că vor merge în centru la Joanne. Dar Duncan traversă încăperea până la o cutie mare de sticlă groasă. Se găsea în spatele unei frânghii de catifea. Lângă ea stătea un gardian înalt.

Duncan se uită îndelung la obiectul dinăuntru, o cutie de aur şi argint de aproximativ şaizeci de centimetri pătraţi şi douăzeci de centimetri adâncime. Partea din faţă era plină cu douăsprezece cadrane ştanţate cu sfere şi imagini a ceea ce păreau a fi planete, stele şi comete, şi între ele câteva cu numere şi litere bizare şi simboluri, ca în astrologie. Cutia era sculptată cu diverse imagini şi era de asemenea

acoperită cu bijuterii.

— Ce-i asta? întrebă Vincent.

— E Mecanismul Delfic, explică Duncan. E din Grecia, vechi de mai bine de o mie cinci sute de ani. E în turneu în jurul lumii.

— Şi ce face?

— Mai multe lucruri. Vezi cadranele alea de-acolo? Ele calculează mişcarea soarelui, a lunii şi a planetelor. Îi aruncă o privire rapidă lui Vincent. Arată efectiv pământul şi planetele învârtindu-se *în jurul* soarelui, ceea ce era complet revoluţionar, şi eretic, pentru timpul acela – o mie de ani înainte de modelul sistemului solar al lui Copernic. Uluitor.

Vincent îşi aminti ceva despre Copernic de la ora de fizică din liceu – deşi ceea ce-şi amintea cel mai bine era o fată din clasă, Rita Johansson. Amintirea care îi plăcea cel mai mult era aceea a brunetei grăsuţe dintr-o după-amiază de toamnă târzie, culcată pe burtă într-un câmp lângă şcoală, cu un sac de pânză peste cap, zicând cu voce politicoasă: „Te rog, nu, te rog, nu face asta“.

— Şi priveşte cadranul acela, zise Duncan, întrerupând amintirea atât de plăcută a lui Vincent.

— Acela de argint?

— E de platină. Platină pură.

— Asta-i mai scumpă decât aurul, nu-i aşa?

Duncan nu răspunse.

— Arată calendarul lunar. Dar unul foarte special. Calendarul gregorian – pe care-l folosim noi – are 365 de zile şi luni neregulate. Calendarul *lunar* este mai consecvent decât cel gregorian – lunile sunt mereu de aceeaşi lungime. Dar nu corespund cu soarele, ceea ce înseamnă că luna lunară care începe să zicem în cinci aprilie anul acesta va cădea într-o zi diferită anul viitor. Dar Mecanismul Delfic arată un calendar *lunisolar,* care le combină pe cele două. Eu le urăsc pe cel gregorian şi pe cel pur lunar. Vocea îi era plină de patimă. Sunt şleampete.

„Le urăşte?” se gândi Vincent.

— Dar cel lunisolar – este elegant, armonios. Minunat. Duncan arătă din cap faţa Mecanismului Delfic. Multă lume nu crede că este autentic, deoarece oamenii de ştiinţă nu sunt în stare să-i refacă toate calculele fără calculatoare. Nu pot să creadă că cineva a construit un calculator atât de complicat cu atât de mult timp în urmă. Dar eu sunt convins că e adevărat.

— Valorează mult?

— E nepreţuit. După un moment adăugă: Au existat zeci de zvonuri despre el – că ar conţine răspunsurile la secretul vieţii şi al universului.

— Tu crezi asta?

Duncan continuă să se uite fix la lucirea albă a metalului.

— Într-un fel. Este în stare să facă ceva supranatural? Bineînţeles că nu. Dar face ceva foarte important: unifică timpul. Ne ajută să înţelegem că e un râu nesfârşit. Mecanismul nu tratează diferit o secundă de un mileniu. Şi cumva a fost capabil să măsoare toate intervalurile acelea cu o acurateţe de aproape sută la sută. Arătă cutia. Anticii considerau timpul o forţă separată, un fel de zeu în sine, cu puteri proprii. Mecanismul este o emblemă a acelei filozofii, ai putea spune. Cred că ne-ar fi mai bine la toţi dacă am privi timpul în acest fel: cum o singură secundă poate avea tot atâta putere cât un glonţ, sau un cuţit, sau o bombă. Poate să-i schimbe cu totul.

Marele plan universal…

— Asta e ceva.

Deşi poate că tonul lui Vincent probabil arătase că nu împărtăşea entuziasmul lui Duncan.

Dar se pare că asta nu era totuşi o problemă. Ucigaşul îşi privi ceasul de buzunar. Izbucni într-unul dintre rarele sale hohote de râs.

— Te-ai plictisit de divagaţiile mele nebuneşti. Hai să mergem să-i facem o vizită florăresei noastre.

Viaţa agentului de poliţie Ron Pulaski era formată din: soţia şi copiii săi, părinţii şi fratele lui geamăn, casa lui cu trei dormitoare din Queens şi micile plăceri ale gătitului în aer liber cu amicii şi soţiile lor (avea propria reţetă de sos de barbecue şi de salată), să facă jogging, să adune ceva bani pentru o babysitter ca să se strecoare cu soţia la un film din când în când, să lucreze în curtea din spate, care era atât de mică, încât fratele lui geamăn o poreclise covoraşul de iarbă.

Chestii simple. Aşa că Pulaski nu se simţea chiar în largul lui ştiind că trebuia să se întâlnească cu Jordan Kessler, asociatul de afaceri al lui Benjamin Creeley. După ce dăduseră cu banul în maşina lui Sachs şi i se nimerise lui omul de afaceri, şi nu barmaniţa, sunase şi aranjase o întâlnire pe Kessler, care tocmai se întorsese dintr-o călătorie de afaceri. (Avionul lui, care însemna efectiv *al lui,* nu *un* avion, tocmai aterizase, şi şoferul *lui* îl aducea în oraş.)

Acum îşi dorea s-o fi ales pe barmaniţă. Atâţia bani îl făceau să se simtă stânjenit.

Kessler era la biroul unui client în sudul Manhattanului şi dorise să amâne întâlnirea cu Pulaski. Dar Sachs îi spusese să fie insistent, şi aşa fusese. Kessler acceptă să-l întâlnească în Starbucks, la parterul clădirii clientului său.

Bobocul intră în holul firmei Penn Energy Transfer, care era un loc impresionant – sticlă şi crom şi plină până la refuz cu statui de marmură. Pe pereţi erau fotografii imense cu conductele de petrol ale companiei, vopsite în diverse culori. Având în vedere că erau accesorii

de fabrică, erau foarte artistice. Lui Pulaski chiar îi plăcură fotografiile.

În Starbucks, un bărbat se uită încruntat înspre poliţist şi-i făcu semn cu mâna să se apropie. Pulaski îşi cumpără o cafea – omul de afaceri deja avea una – şi dădură mâna. Kessler era un om solid, cu părul rar, pieptănat peste o porţiune lucitoare de chelie într-un mod care-ţi distrăgea atenţia. Purta o cămaşă de un albastru întunecat, apretată neted ca lemnul de plută. Gulerul şi manşetele îi erau albe şi butonii erau de aur masiv.

— Vă mulţumesc că aţi acceptat să vă întâlniţi cu mine aici, zise Kessler. Nu sunt prea sigur ce ar gândi un client dacă ar vedea că sunt căutat de poliţie la etajul birourilor conducerii.

— Ce faceţi pentru ei?

— Ah, viaţa unui contabil. Nici un moment de odihnă. Kessler sorbi din cafea, îşi încrucişă picioarele şi zise cu voce joasă: E îngrozitoare, moartea lui Ben. Absolut îngrozitoare. Nu mi-a venit să cred când am auzit… Cum sunt soţia şi fiul lui? Apoi clătină din cap şi îşi răspunse singur. Cum ar *putea* să fie? Sunt sigur că sunt absolut devastaţi. Ei, bine, cu ce vă pot fi de folos?

— Cum v-am explicat, pur şi simplu îi investigăm moartea.

— Sigur, orice pot să fac să vă ajut.

Kessler nu părea speriat că vorbeşte cu un poliţist. Şi nu era nimic condescendent în felul în care vorbea cu un om care avea de o mie de ori mai puţini bani ca el.

— Domnul Creeley avea o problemă cu drogurile?

— Droguri? Nu am văzut să fi avut vreodată. Ştiam că lua uneori calmante pentru durerea de spate. Dar asta a fost mai demult. Şi nu cred că l-am văzut vreodată, cum aţi spune? Nu l-am văzut niciodată să nu fie în deplinătatea capacităţilor mintale. Dar totuşi nu petreceam prea mult timp împreună. Aveam personalităţi diferite. Conduceam această afacere împreună şi ne cunoaştem de şase ani, dar vieţile noastre personale erau, ei bine, personale. Cu excepţia cinelor cu clienţii, poate o dată, de două ori pe an.

Pulaski aduse conversaţia înapoi la ceea ce-l interesa pe el.

— Dar droguri ilegale?

— Ben? Nu. Kessler izbucni în râs.

Pulaski îşi recapitulă rapid întrebările în minte. Sachs îi spusese să le înveţe pe de rost. Dacă te tot uiţi la notiţe, îi spusese ea, arăţi neprofesionist.

— S-a întâlnit vreodată cu cineva pe care l-aţi descrie ca periculos, poate cineva care să vă dea impresia că ar fi infractor?

— Niciodată.

— I-aţi spus doamnei detectiv Sachs că era deprimat.

— Corect.

— Ştiţi de ce era deprimat?

— Nu. Repet, nu vorbeam prea mult despre lucruri personale.

Bărbatul îşi rezemă braţul de masă şi butonul masiv lovi masa cu zgomot. Probabil costa cât întreg salariul lui Pulaski pe o lună.

O auzi în minte pe soţia sa spunându-i: „Relaxează-te iubitule. Te descurci foarte bine“.

Fratele lui interveni cu: „Poate că are el butoni de aur, dar tu ai un afurisit de revolver”.

— În afara deprimării, aţi observat ceva neobişnuit la el în ultima vreme?

— Da, ca să spun drept. Bea mai mult ca de obicei. Şi se apucase de jocuri de noroc. S-a dus la Vegas şi la Atlantic City de câteva ori. Nu s-a dus niciodată înainte.

— Recunoaşteţi asta? Pulaski îi înmână o copie a imaginilor găsite în cenuşa recuperată de Amelia Sachs în casa lui Creeley din Westchester. Este un bilanţ sau un tabel financiar, zise poliţistul.

— M-am prins. Acum era puţin condescendent, dar părea să fie neintenţionat.

— Erau în posesia domnului Creeley. Înseamnă ceva pentru dumneavoastră?

— Nu. Sunt greu de citit. Ce s-a întâmplat cu ele?

— Aşa le-am găsit.

„Nu spune că au fost arse“, îl atenţionase Sachs. „Ţine cărţile lipite de piept, adică”, zisese Pulaski, şi apoi se gândi că nu ar fi trebuit să folosească acele cuvinte cu o femeie. Roşise. Fratele lui geamăn nu ar fi roşit. Aveau toate genele în comun în afara aceleia care te face sfios.

— Pare să fie vorba despre o mulţime de bani.

— Nu chiar aşa de mulţi, zise Kessler, după ce se mai uită o dată la ele. Doar câteva milioane.

Nu chiar aşa de mult.

— Să ne întoarcem la depresia lui. De unde aţi ştiut că era deprimat? Dacă nu v-a vorbit despre asta.

— Era mereu bosumflat. Foarte iritat. Distrat. Se vedea clar că ceva îl rodea pe dinăuntru.

— V-a spus vreodată ceva despre St. James Tavern?

— Despre…?

— Un bar din Manhattan.

— Nu. Ştiu că pleca uneori de la lucru devreme. Se întâlnea cu prietenii la un pahar, presupun. Dar nu mi-a zis niciodată cu cine.

— A fost vreodată anchetat?

— Pentru ce?

— Orice ilegal.

— Nu. Aş fi auzit.

— Domnul Creeley avea probleme cu clienţii săi?

— Nu. Avea o relaţie foarte bună cu toţi. Profitul lor mediu era de trei, patru ori mai mare decât la S & P 500. Cine n-ar fi bucuros?

S & P… Pulaski nu ştia la ce se referise. O scrise totuşi în carnet. Apoi şi cuvântul „bucuros”.

— Aţi putea să-mi trimiteţi o listă cu clienţii?

Kessler ezită.

— Sincer să spun, aş prefera să nu-i contactaţi. Îşi aplecă uşor capul şi privi fix în ochii bobocului.

Pulaski îl privi înapoi fără ezitare.

— De ce? întrebă el.

— Este jenant. Nu e bine pentru afaceri. Cum am mai spus.

— Ei bine, domnule, dacă staţi un pic să vă gândiţi, nu e nimic jenant dacă poliţia îţi pune câteva întrebări după ce a murit cineva, nu-i aşa? Asta *este,* la urma urmei, slujba noastră.

— Presupun.

— Şi clienţii dumneavoastră ştiu ce s-a întâmplat cu domnul Creeley, nu-i aşa?

— Da.

— Deci faptul că investigăm circumstanţele – clienţii se vor aştepta la aşa ceva.

— Unii poate, dar alţii nu.

— În orice caz, aţi *făcut* ceva pentru a controla situaţia, nu-i aşa? Aţi angajat o firmă de relaţii cu publicul sau poate v-aţi întâlnit personal cu clienţii să-i asiguraţi că totul e în regulă?

Kessler ezită.

— Voi pune să se alcătuiască o listă şi vă va fi trimisă, zise el.

„Super! se gândi Pulaski, lovitură de trei puncte!” Şi se forţă să nu zâmbească.

Amelia Sachs îi spusese să păstreze întrebarea cea mare pentru sfârşit.

— Ce se va întâmpla cu jumătatea de companie a domnului Creeley?

Care conţinea o sugestie infimă că Kessler şi-a omorât asociatul ca să preia toată afacerea. Dar Kessler fie că nu sesiză asta, fie că nu se supără dacă înţelesese.

— O voi cumpăra eu. Acordul nostru de asociere stipulează acest lucru. Suzanne – soţia lui – va primi valoarea corectă de pe piaţă a acţiunilor lui. O să se-aleagă cu o sumă frumuşică.

Pulaski scrise în carnet acest lucru. Îi arătă fotografia cu conductele de petrol, vizibilă prin uşa de sticlă.

— Toţi clienţii voştri sunt companii mari aşa ca asta?

— Lucrăm mai ales pentru persoane fizice, manageri şi membri ai consiliilor de administraţie. Kessler adăugă un pliculeţ de zahăr în cafea şi amestecă. Aţi făcut vreodată afaceri? îl întrebă Kessler.

— Eu? Pulaski rânji. Nu. Adică, am lucrat într-o vară la un unchi de-al meu. Dar s-a dus la fund. Adică nu el s-a dus la fund. Tipografia lui.

— Este fascinant să creezi o afacere şi să ai grijă de ea până creşte în ceva cu adevărat mare. Kessler sorbi din cafea, o amestecă din nou şi apoi se aplecă în faţă. Este destul de clar că nu credeţi că moartea lui a fost doar o sinucidere.

— Ne place să urmărim toate pistele. Pulaski habar n-avea ce anume voia de fapt să zică cu asta, pur şi simplu aşa îi ieşise. Se gândi iar la întrebările pe care voia să le pună. I se terminase rezerva. Mă gândesc că asta a fost tot pentru moment, domnule. Vă mulţumesc pentru ajutor.

Kessler îşi termină cafeaua.

— Dacă îmi mai vine o idee vă voi suna. Aveţi o carte de vizită? Pulaski îi înmână una, şi omul de afaceri adăugă: Doamna detectiv cu care am discutat? Cum o chema?

— Detectiv Sachs.

— Exact. Dacă nu reuşesc să vă contactez, să o sun pe ea? Mai lucrează încă la caz?

— Da, domnule.

Pulaski îi dictă, iar Kessler scrise numele şi numărul de mobil ale lui Sachs pe spatele cărţii de vizită. Apoi şi pe cel al lui Rhyme.

— Spor la treabă, zise Kessler, dând din cap.

Pulaski îi mulţumi din nou, îşi termină cafeaua şi plecă. O ultimă privire către cea mai mare dintre fotografiile cu conducte petroliere. Chiar că erau deosebite. I-ar fi plăcut să aibă una să şi-o agaţe în camera de recreaţie. Dar probabil că o companie ca Penn Energy nu avea un magazin de suvenire, aşa ca Disney World.

Capitolul 12

O femeie solidă intră în cafeneaua sărăcăcioasă. Haină neagră, păr scurt, blugi. Aşa se descrisese la telefon. Amelia Sachs îi făcu semn cu mâna dintr-un separeu.

Aceasta era Gerte, cealaltă barmaniţă de la St. James. Era în drum spre lucru şi acceptase să o întâlnească pe Sachs înainte să intre în tură.

Pe perete se găsea un afiş cu fumatul interzis, dar femeia continuă să ţină o ţigară aprinsă între degetele rumene. Însă nimeni nu îi spuse nimic. „Probabil face parte din eticheta profesională a celor care lucrează în restaurante", se gândi Sachs.

Ochii întunecaţi ai femeii se încruntară uşor citind legitimaţia detectivei.

— Sonja a zis că vrei să-mi pui nişte întrebări. Dar n-a zis ce. Avea vocea groasă şi răguşită.

Sachs avea senzaţia că Sonja îi povestise probabil totul. Dar detectiva se prefăcu că nu bagă de seamă şi îi dădu detaliile mai importante – acelea pe care i le putea spune, cel puţin – şi apoi îi arătă fotografia lui Ben Creeley.

— S-a sinucis. Şi acum îi anchetăm moartea.

Ochii lui Gerte nu arătară nici o surpriză.

— L-am văzut de vreo două-trei ori, cred. Se uită la tabla cu meniul zilei. La St. James mănânc pe gratis. Dar acuma o să pierd cina. Pentru că sunt aici. Cu dumneata.

— Ce-ai zice dacă ţi-aş oferi ceva de mâncare?

Gerte făcu semn chelneriţei şi comandă.

— Dumneavoastră vreţi ceva? o întrebă chelneriţa pe Sachs.

— Aveţi ceai de plante?

— Dacă Lipton e o plantă, atunci avem.

— Nişte ceai, atunci.

— Ceva de mâncare?

— Nu, mersi.

Gerte se uită la talia subţire a detectivei şi râse cu cinism. Apoi o întrebă:

— Deci tipul ăsta care s-a sinucis – a lăsat în urmă o familie?

— Exact.

— Asta-i rău. Cum îl chema?

O întrebare care nu îi dădea mare încredere că Gerte va fi o sursă bună de informaţii. Şi, într-adevăr, se dovedi că de fapt nu putu fi de mai mare ajutor ca Sonja. Tot ceea ce-şi amintea era că îl văzuse la bar aproximativ o dată pe lună în ultimele trei luni. Îi spuse că avea impresia că-şi pierdea timpul cu poliţiştii din camera din spate, dar nu

era absolut sigură.

— Barul e destul de aglomerat, ştii.

„Depinde de cum defineşti *aglomerat”,* se gândi Sachs.

— Îi cunoşti pe vreunul dintre poliţişti personal?

— De la secţie? Da, pe câţiva.

În timp ce le aduceau băuturile, Gerte menţionă câteva prenume şi descrise nişte persoane. Nu ştia nici un nume de familie.

— Cei mai mulţi din ăştia care vin pe la noi sunt băieţi de treabă. Câţiva nişte rahaturi. Dar aşa-i peste tot, nu?… Cât despre el – un gest către fotografia lui Creeley – îmi amintesc că nu prea râdea mult. Se uita totdeauna în jur, peste umăr, pe fereastră. Ca şi cum ar fi fost speriat de ceva. Îşi turnă lapte în cafea.

— Sonja a zis că s-a certat ultima dată când a fost la bar. Îţi aminteşti şi alte dăţi când s-a certat cu cineva?

— Nu. Îşi sorbi cafeaua cu zgomot. Nu când am fost eu acolo.

— L-ai văzut vreodată luând droguri?

— Nu.

„N-are nici un rost”, se gândi Sachs. Părea să fie o fundătură.

Barmaniţa trase un fum adânc din ţigară şi suflă fumul spre tavan. Se uită la Sachs cu ochii îngustaţi şi îi oferi un zâmbet inexpresiv, cu buzele date cu ruj roşu aprins.

— Deci, de ce sunteţi interesaţi de tipul ăsta?

— Pur şi simplu rutină.

Gerte o privi cu subînţeles şi zise într-un final:

— *Doi* tipi intră în St. James şi nu mult după aceea amândoi mor. Şi asta-i rutină, hm?

— Doi?

— N-ai ştiut.

— Nu.

— M-am gândit eu că nu ştii. Altfel ai fi zis ceva de la-nceput.

— Spune-mi.

Gerte rămase tăcută şi îşi mută privirea. Sachs se întrebă dacă femeia se temea de ceva. Dar pur şi simplu se uita la hamburgerul şi cartofii pai pe care îi aducea chelneriţa la masa lor.

— Mersi, dragă, îi zise răguşit. Apoi se uită iar la Sachs. Sarkowski. Frank Sarkowski.

— Ce s-a întâmplat cu el?

— A fost omorât într-un jaf, aşa am auzit.

— Când?

— La începutul lui noiembrie. Cam pe-atunci.

— Cu cine s-a întâlnit la St. James?

— A fost în camera din spate, asta-i tot ce ştiu.

— Se cunoşteau? Făcu un gest către fotografia lui Creeley.

Femeia ridică din umeri şi se uită la hamburger. Ridică jumătatea

de chiflă de deasupra, turnă nişte maioneză pe hamburger şi se chinui să deschidă capacul de la ketchup. I-l deschise Sachs.

— Cine era? întrebă detectiva.

— Om de afaceri. Arăta ca un tip de la poduri şi tunele. Dar am auzit că trăia în Manhattan şi avea bani. Purta blugi de la Gucci. Eu, una, n-am vorbit niciodată cu el, l-am servit doar.

— Cum ai aflat de moartea lui?

— Am auzit şi eu ce vorbeau.

— Poliţiştii de la secţie?

Dădu din cap.

— Ai mai auzit şi de *alte* morţi?

— Nu.

— Alte infracţiuni? Şantaje, atacuri, mită?

Femeia clătină din cap, îşi turnă ketchup pe hamburger şi pe farfurie ca să poată înmuia cartofii pai.

— Nimic. Asta-i tot ce ştiu.

— Mulţumesc.

Sachs puse zece dolari pe masă ca să ajungă şi pentru mâncarea barmaniţei. Aceasta se uită la bani.

— Au un desert foarte bun aici. Plăcinta mai ales. Dacă vrei să mănânci vreodată aici, să mănânci plăcintă.

Detectiva mai adăugă cinci dolari.

Gerte se uită în sus şi îi zâmbi şmechereşte.

— De ce-ţi spun toate chestiile astea? Te-ai întrebat de ce, nu?

Sachs încuviinţă cu un zâmbet. De fapt, se întrebase exact acelaşi lucru.

— N-ai putea să înţelegi. Tipii ăia din camera din spate, poliţiştii? Să-i vezi cum se uită la noi, la Sonja şi la mine, şi ce chestii spun, ce lucruri *nu* spun. Ce bancuri fac despre noi când cred că noi nu-i auzim… Zâmbi cu amărăciune. Ei da, le dau la oameni de băut ca să câştig o pâine. Ei şi? Asta-i tot ce fac. Da' asta nu le dă lor dreptul să-şi bată joc de mine. Toată lumea are dreptul la un pic de demnitate, nu?

Joanne Harper, fata visurilor lui Vincent, încă nu se întorsese la depozit.

Cei doi bărbaţi erau în Plasture-mobil, care era parcat la sud de Spring Street, vizavi de depozitul întunecat unde Duncan urma să-şi omoare cea de-a treia victimă şi Vincent să aibă prima „legătură de suflet" după foarte, foarte multă vreme.

Maşina nu era mare lucru, dar era sigură. Ceasornicarul o furase de undeva de unde nu avea să se bage de seamă prea repede că lipseşte, cel puţin aşa spunea el. Avea tot număr de New York, dar pe care-l furase de la un alt Explorer maro – ca să treacă de verificarea iniţială a poliţiştilor, dacă se întâmplă să fie observaţi („Rareori controlează

numărul de identificare a vehiculului, ci numai pe cel de înmatriculare", îi explicase Ceasornicarul).

Vincent fu de acord că era un lucru deştept, deşi îl întrebase ce-o să facă dacă poliţistul verifică totuşi *şi* numărul de identificare. Nu s-ar potrivi cu cel de înmatriculare şi atunci ar şti că Explorerul era furat.

Duncan îi răspunsese: „Oh, l-aş omorî". De parcă era ceva firesc.

Schimbând subiectul…

Duncan se uită la ceasul de buzunar şi apoi îl puse la loc, încheinduşi din nou fermoarul. Îşi deschise rucsacul, unde avea ceasul şi celelalte unelte pe care le va folosi, toate aranjate cu grijă dinainte. Întoarse ceasul, fixă ora şi închise fermoarul rucsacului. Vincent auzea ticăitul prin nailon.

Ataşară căştile la telefoanele mobile, ca să aibă mâinile libere şi Vincent puse un scaner al poliţiei pe scaunul de lângă el (ideea lui Duncan, bineînţeles). Îl porni şi ascultară transmisiuni cu pălăvrăgeala obişnuită despre accidente în trafic, stadiul închiderii străzilor pentru un eveniment de joia viitoare, un atac de cord de undeva de pe Broadway, un lanţ furat…

Viaţă de oraş mare…

Duncan se controlă cu grijă, se asigură că toate buzunarele îi erau bine închise. Îşi trecu peste corp o rolă de îndepărtat părul de câine, ca să îndepărteze orice urmă care să poată fi folosită ca probă şi îi reaminti lui Vincent să facă acelaşi lucru înainte de a merge înăuntru pentru „legătura lui de suflet" cu Joanne.

„Meticulos…"

— Gata?

Vincent dădu din cap că da. Duncan ieşi din Plasture-mobil, se uită în sus şi în jos pe stradă, apoi se duse la uşa de serviciu. O deschise cu şperaclul în aproximativ zece secunde. Uluitor. Vincent zâmbi, admirând îndemânarea prietenului său. Mâncă două batoane de ciocolată, mestecându-le cu muşcături feroce.

Un moment mai târziu, îi vibră telefonul mobil şi răspunse.

— Sunt înăuntru, zise Duncan. Cum arată strada?

— Sunt câteva maşini care mai trec din când în când. Nu e nimeni pe trotuare. E liber.

Vincent auzi câteva clinchete metalice. Apoi bărbatul îi şopti:

— Te chem eu când e gata pentru tine.

După zece minute, Vincent văzu pe cineva într-un palton negru îndreptându-se spre depozit. Ţinuta şi felul de a se mişca sugerau că era o femeie. Da, da, era florăreasa lui, Joanne.

I se făcu o foame de lup.

Se lăsă în jos în scaun, ca să nu-l vadă. Apăsă butonul TRANSMITE pe telefon.

Auzi clicul telefonului lui Duncan. Fără „alo" sau „da".

Vincent îşi ridică puţin capul şi o văzu ajungând lângă uşă. Zise în telefon:

— E ea. E singură. O să ajungă înăuntru imediat.

Ucigaşul nu spuse nimic. Vincent auzi clicul telefonului închis la celălalt capăt.

OK, ăsta trebuia păstrat.

Joanne Harper şi Kevin băuseră trei cafele la Kosmo's Diner, care până atunci nu fusese decât un restaurant banal, plictisitor, ca atâtea altele în SoHo, dar care de azi avea să fie un loc extrem de special. Se îndrepta acum spre uşa din spate a depozitului, gândindu-se că i-ar fi plăcut să mai stea cu Kevin măcar încă o jumătate de oră. El ar fi dorit ca ea să mai rămână – mai avea să-i spună nişte bancuri şi să-i povestească nişte întâmplări –, dar slujba ei plana ca un nor la orizont. Termenul era abia mâine-seară, dar acesta era un client important şi trebuia să se asigure că toate aranjamentele erau perfecte. Îi spusese cu mare reticenţă că trebuie să se întoarcă.

Îşi ridică ochii şi se uită în sus şi în jos pe stradă, încă destul de neliniştită din cauza grăsanului cu geacă şi ochelari ciudaţi. Dar nu se vedea nimeni nicăieri. Intrând în depozit, trânti uşa în urma ei şi o încuie de două ori.

Joanne îşi atârnă paltonul şi trase adânc aer în piept, aşa cum făcea întotdeauna când intra aici, bucurându-se de miile de arome amestecate în încăpere: iasomia, trandafirii, liliacul, crini, gardeniile, îngrăşământul, huma, paiele. Era ameţitor.

Aprinse luminile şi se îndreptă spre aranjamentele la care lucrase şi înainte. Încremeni de spaimă şi scoase un ţipăt.

Lovise ceva cu piciorul. Ceva care făcu un zgomot de picioruşe micuţe care se îndepărtează în viteză. Sări un pas înapoi, gândindu-se că era un şobolan.

Dar când se uită la podea izbucni în râs. Ceea ce lovise cu piciorul era o bobină mare de sârmă de flori, aflată în mijlocul coridorului. Oare cum ajunsese acolo? Toate bobinele erau atârnate pe un perete în apropiere. Îşi miji ochii prin întuneric şi văzu că aceasta alunecase cumva de pe cârligul ei şi se rostogolise pe podea. Ce ciudat!

„Poate că e fantoma unui alt florar", îşi spuse în gând, regretând imediat gluma. Depozitul arăta şi aşa suficient de sinistru în întuneric şi îi reveni în minte şi imaginea grăsanului cu ochelari de soare. „Ei, nu te speria acuma din nimic."

Ridică bobina şi îşi dădu seama de ce căzuse: cârligul ieşise afară din peretele de scândură. Asta era tot. Dar apoi mai observă ceva ciudat. Bobina aceasta era una dintre cele noi; încă nu folosise deloc sârmă din ea. Dar *sigur* folosise, lipsea puţină.

Izbucni iar în râs. Nimic nu face o fată să-şi piardă minţile, ca

dragostea.

Apoi se opri, aplecându-şi capul într-o parte să audă mai bine. Auzea un sunet cu care nu era obişnuită.

Ce era?

Foarte ciudat… apă curgând?

Nu, era mecanic. Metal…

Bizar. Suna ca un ticăit de ceas. Oare de unde venea? În magazie era un ceas mare de perete, în spate, dar era electric şi nu făcea nici un zgomot. Joanne se uită în jur. În cele din urmă îşi dădu seama că zgomotul se auzea dintr-o zonă de lucru, mică şi fără ferestre, imediat în spatele camerei frigorifice. Se va duce de îndată să verifice.

Joanne se aplecă să repare cârligul.

Capitolul 13

Maşina Ameliei Sachs se opri cu scrâşnet de roţi chiar în faţa lui Ron Pulaski. După ce acesta urcă înăuntru, Sachs întoarse spre nord şi apăsă pe acceleraţie.

Bobocul îi dădu detaliile întâlnirii cu Jordan Kessler.

— Pare a fi în regulă, adăugă el. Om de treabă. Dar m-am gândit totuşi că ar fi bine ca doamna Creeley personal să îmi confirme totul – despre ce obţine Kessler la moartea lui Creeley. Mi-a zis că are încredere în el şi că totul e corect, cum scrie la carte. Dar tot n-am fost sigur, aşa că l-am sunat pe avocatul lui Creeley. Sper că nu-i o problemă.

— De ce să fie o problemă?

— Nu ştiu. M-am gândit să întreb.

— Niciodată nu e o problemă să faci prea *multă* treabă în meseria asta, zise Sachs. Problema apare când cineva nu face de-ajuns.

Pulaski scutură din cap.

— Nu prea pot să-mi imaginez că ar putea cineva să lucreze pentru Lincoln şi să fie leneş.

Sachs izbucni într-un râs misterios.

— Şi ce-a zis avocatul?

— În principiu acelaşi lucru ca şi Kessler şi soţia. El cumpără partea lui Creeley la valoarea corectă de pe piaţă. Totul e legal şi cinstit. Kessler a zis că Creeley începuse să bea din ce în ce mai mult în ultima vreme şi că se apucase de jocuri de noroc. Soţia lui mi-a zis că pe ea o surprindea să audă asta. Că nu a fost niciodată genul de om care să meargă în Atlantic City.

— Jocuri de noroc, zise Sachs dând din cap. Aici s-ar putea să fie ceva legături cu crima organizată. Fie c-a făcut trafic, fie că a luat droguri pentru uz propriu. Poate şi spălare de bani. Nu ştii cumva, a câştigat sau a pierdut?

— A lăsat ceva bănet, se pare. Mă întrebam dacă nu a mers la vreun cămătar să-şi acopere pierderile. Dar nevastă-sa a zis că pierderile nu-s cine ştie ce, dacă ne gândim la ce venituri avea. Câteva sute de mii nu le-au făcut mare gaură prin buzunare. Nu c-ar fi fost ea *fericită* din cauza asta, evident… Kessler a zis că avea o relaţie bună cu toţi clienţii. Dar i-am cerut o listă. Cred că ar trebui să vorbim şi noi cu ei.

— Bine, îi zise Sachs. Apoi adăugă: Chestia asta pare din ce în ce mai necurată. A mai murit cineva. Crimă/jaf, se pare. Îi povesti ce discutase cu Gerte şi îi spuse despre Frank Sarkowski. Va trebui să-mi cauţi dosarul acela.

— Sigur că da.

— Am… Se întrerupse brusc. Se uită în oglinda retrovizoare şi simţi

un nod în stomac. Hm.

— Ce e? întrebă Pulaski.

Sachs nu îi răspunse, ci făcu o întoarcere calmă spre dreapta, mai merse câteva cvartale şi apoi luă o curbă bruscă la stânga.

— OK, se poate să fim urmăriţi. Am observat acum câteva minute. Mercedesul ăla a luat aceleaşi curbe ca noi. Nu, nu te uita.

Era un Mercedes negru cu geamuri fumurii.

Întoarse din nou, foarte brusc, şi opri maşina. Bobocul scoase un geamăt din cauza presiunii centurii. Mercedesul merse mai departe. Sachs se uită înapoi, nu reuşi să prindă numărul, dar văzu că era un AMG, versiunea scumpă, îmbunătăţită, a maşinii germane.

Făcu o întoarcere de o sută optzeci de grade, dar chiar atunci un camion parcă pe două spaţii în faţa ei. Până când reuşi să treacă de el, Mercedesul dispăruse.

— Cine credeţi că era?

Sachs schimbă viteza violent.

— Probabil o coincidenţă. E foarte rar să fii urmărit. Şi, crede-mă, nu se-ntâmplă *niciodată* să te urmărească un tip într-o maşină de o sută patruzeci de mii de dolari.

Îi atingea trupul rece; florăreasa zăcea pe ciment, cu chipul tot atât de palid ca trandafirii albi risipiţi pe podea.

Trupul rece, rece ca Luna Rece, dar totuşi moale; rigiditatea morţii încă nu se instalase.

Îi tăia hainele de pe ea, bluza, sutienul…

Atingând…

Gustând…

Acestea erau imaginile care-i invadau gândurile lui Vincent Reynolds în timp ce aştepta pe scaunul şoferului din Plasture-mobil, uitându-se fix spre depozitul întunecat de peste drum, respirând rapid, imaginându-şi în amănunt tot ceea ce-i va face Joannei. Hămesit de foame…

Îl întrerupse un zgomot.

— *Trafic patruzeci şi doi, puteţi să… vor să mai pună nişte bariere la Nassau şi Pine. Lângă chioşcul de reviste.*

— *Sigur, mergem acum. Terminat.*

Cuvintele nu reprezentau nici un pericol pentru el ori Gerald Duncan, aşa că Vincent îşi continuă fantezia.

Gustând, atingând…

Vincent îşi imagină că ucigaşul o trăgea pe Joanne pe podea, legând-o chiar în acel moment. Apoi se încruntă. Oare Duncan o atingea în anumite locuri? Pe piept, între picioare?

Vincent era gelos.

Joanne era iubita *lui,* nu a lui Duncan. Ce naiba! Dacă voia să se

culce cu cineva, n-are decât să-şi găsească o fată drăguţă şi singur…

Dar apoi îşi spuse că ar fi bine să se calmeze. Foamea îţi făcea chestii din astea. Te înnebunea, te poseda ca oamenii din filmele acelea sângeroase cu zombi la care se uita Vincent. „Duncan e prietenul tău. Dacă vrea să se distreze şi el un pic cu ea, lasă-l. O puteţi împărţi."

Vincent se uită nerăbdător la ceas. Dura aşa de muuuult. Duncan îi spusese că timpul nu e absolut. Nişte oameni de ştiinţă cică au făcut odată un experiment; au pus un ceas sus la înălţime pe un turn şi unul la nivelul mării. Cel de sus merge mai repede decât cel de jos. E o lege a fizicii, sau aşa ceva. Duncan mai spusese apoi că şi psihologic timpul e relativ. Dacă faci ceva ce îţi place foarte mult, trece foarte repede. Dacă aştepţi ceva, trece încet.

Exact aşa ca acum. Hai odată, hai odată!

Radioul de pe bord pârâi din nou. Iar sunt informaţii despre trafic, se gândi el.

Dar greşea.

— *Centrala către orice unitate disponibilă din sudul Manhattanului. Mergeţi în Spring Street, la est de Broadway. Instrucţiuni: căutaţi o florărie în apropiere, în legătură cu omuciderile de la debarcaderul din Two Two Street şi aleea de pe Cedar Street de azi-noapte. Acţionaţi cu prudenţă.*

— Doamne sfinte, murmură Vincent tare, tresărind la auzul anunţului. Apăsând Redial pe telefon, se uită în sus pe stradă – încă nu se vedea nici un semn al poliţiei.

Sună o dată, de două ori…

— Răspunde odată!

Clic. Duncan nu spuse nimic – aşa plănuiseră. Dar Vincent ştia că îl auzea.

— Ieşi acum! Mişcă-te! Vine poliţia.

Vincent auzi un icnet uşor. Telefonul se deconectă.

— *Aici e PMR trei-trei-şapte. Suntem la trei minute de locul indicat.*

— *Recepţionat, trei-trei-şapte… Completare la apelul de mai înainte – avem un anunţ, un zece-trei-patru, atac în desfăşurare, pe Spring, numărul patru sute optsprezece. Răspundeţi, toate unităţile disponibile.*

— *Recepţionat.*

— *PMR patru-şase-unu, şi noi mergem acolo.*

— Hai odată, ce naiba faci, murmură Vincent. Porni motorul şi apăsă ambreiajul.

Un vas de ceramică sparse cu zgomot puternic uşa de sticlă de la intrarea depozitului florăresei. Duncan ieşi în viteză prin cadrul uşii sparte. Porni în viteză peste cioburile de sticlă, aproape căzu pe gheaţă şi veni în goană spre Explorer, sărind pe locul din faţă. Vincent acceleră.

— Încetineşte, îi ordonă ucigaşul. Întoarce la următoarea stradă.

Vincent slăbi apăsarea pe pedala de acceleraţie. Ceea ce fu chiar un noroc, pentru că imediat ce reduse viteza apăru de după colţ o maşină de poliţie cu sirena şi luminile pornite, scrâşnind din roţi la curbă.

Alte două maşini ale poliţiei opriră în plină stradă; poliţiştii săriră din ele imediat.

— Opreşte la semafor, zise Duncan, calm. Nu intra în panică.

Vincent simţi un fior pe şira spinării. Voia să apese acceleraţia, să rişte, orice numai să plece. Duncan simţi asta.

— Nu. Comportă-te exact ca toată lumea de aici. Eşti curios. Uită-te la maşinile de poliţie. E normal să faci asta.

Vincent se uită.

Se schimbă lumina semaforului.

— Încet.

Porni de la semafor cu viteză scăzută.

Mai trecură pe lângă ei şi alte maşini de poliţie care răspundeau apelului.

Auziră prin staţie că mai multe maşini veneau în aceeaşi direcţie. Un poliţist spunea că nu aveau semnalmentele suspectului de crimă. Nimeni nu pomenise nimic de Plasture-mobil. Lui Vincent îi tremurau mâinile, dar reuşi să menţină maşina exact pe mijlocul benzii, cu viteza perfect constantă. În cele din urmă, după ce se îndepărtaseră suficient de depozitul florăresei, Vincent zise încet:

— Au ştiut că noi am fost.

Duncan se întoarse brusc către el.

— Poftim?

— Poliţia. Au trimis maşinile ca să caute florării prin zonă, şi-au zis că are ceva de-a face cu crimele de-azi noapte.

Gerald Duncan reflectă în linişte. Nu părea tulburat sau nervos. Se încruntă.

— Ştiau că eram acolo? Ce ciudat. Cum e posibil să fi ştiut?

— Unde să merg? întrebă Vincent.

Prietenul lui nu-i răspunse. Continuă să se uite afară în stradă.

— Pentru moment, continuă să conduci, zise el în cele din urmă, cu vocea perfect calmă. Trebuie să mă gândesc.

— A reuşit să fugă? se auzi tonul ridicat al vocii lui Rhyme prin receptorul telefonului Motorola. Ce s-a întâmplat?

— Timpul. Norocul. Cine naiba ştie? îi răspunse Lon Sellitto, stând lângă Sachs la scena din faţa florăriei.

— Norocul? îl repezi Rhyme dur, de parcă era un cuvânt dintr-o limbă străină pe care n-o înţelegea. Apoi făcu o pauză: Stai puţin… Folosiţi o frecvenţă codată?

— Noi da, pentru echipa tactică, dar centrala nu, nu pentru apelurile de nouă-unu-unu, zise Sellitto. Sigur a auzit apelul iniţial.

Fir-ar să fie! OK, o să transmitem totul codat în cazul Ceasornicarului.

— Ce ai găsit la locul faptei, Sachs? întrebă apoi Rhyme.

— Tocmai am ajuns aici.

— Păi, *vezi* atunci.

Clic.

Oh, mamă… Sellitto şi Sachs schimbară o privire. De îndată ce recepţionaseră apelul 10-34 de pe Spring, Sachs îl lăsase pe Pulaski să caute dosarul omuciderii lui Sarkowski şi se repezise aici să controleze scena.

— „Pot să le fac pe amândouă."

— „Să sperăm, Sachs…"

Îşi aruncă poşeta pe scaunul din spate al maşinii, încuie uşa şi se îndreptă spre depozitul de flori. O văzu pe Kathryn Dance venind pe jos de la florăria principală, unde discutase cu proprietara, Joanne Harper, care scăpase ca prin urechile acului să devină a treia victimă a Ceasornicarului.

O maşină fără însemne trase pe dreapta lângă bordură, cu luminile de urgenţă aprinse. Dennis Baker coborî din ea, după ce opri luminile. Se grăbi să vină lângă Sachs.

— *El* a fost? întrebă Baker.

— Da, îi răspunse Sellitto. Patrula a găsit alt ceas înăuntru. De acelaşi fel.

„Trei până acum, se gândi furioasă Sachs. Încă şapte…"

— Şi bileţelul de dragoste?

— De data asta nu. Dar am ajuns foarte repede. Am impresia că n-a mai avut timp să-l lase.

— Am auzit apelul în staţie, zise Baker. Cum v-aţi dat seama că e el?

— O agenţie de mediu a efectuat o razie la un cvartal de-aici – o deversare la o companie de deratizare care depozita ilegal sulfat de talium, otravă de şobolani. Şi Lincoln a descoperit că principala utilizare a proteinei de peşte găsite la crima Adams e ca fertilizant pentru orhidee. Lon a chemat prin dispecerat maşini la florării şi la companii de grădinărit şi de decoraţiuni din apropiere de locaţia firmei de deratizare.

— Otravă de şobolani, izbucni Baker în râs. Rhyme ăsta se gândeşte la toate, nu?

— Şi încă cum, adăugă Sellitto.

Dance li se alătură. Le spuse ce aflase din discuţia cu femeia: Joanne Harper tocmai se întorsese de la o cafea şi găsise o bobină de sârmă nelalocul ei în depozit.

— Asta n-a deranjat-o chiar aşa de tare. Dar a auzit un ticăit ciudat şi apoi i s-a părut că aude pe cineva într-o încăpere din spate. A sunat la 911.

— Şi din moment ce aveam mai multe maşini care veneau în zonă oricum, am ajuns aici înainte s-apuce s-o omoare, continuă Sellitto. Dar *chiar* înainte.

Dance adăugă că florăreasa n-avea nici o idee cine ar vrea să-i facă vreun rău. A trecut printr-un divorţ cu mai mulţi ani în urmă, dar n-a mai avut nici o veste de la fostul soţ de ani de zile. Şi nu are nici un duşman, din câte ştie ea.

Joanne îi mai spusese lui Dance că văzuse pe cineva uitându-se la ea prin geam cu câteva ore înainte, un bărbat alb masiv cu o geacă de culoare crem, cu ochelari de soare demodaţi şi cu o şapcă de baseball. Nu reuşise să vadă mai mult din cauza ferestrelor murdare. Dance se întrebase dacă era vreo legătură cu Adams, prima victimă, dar Joanne nu auzise niciodată de el.

— Cum se simte? întrebă Sachs.

— E zguduită. Dar merge iar la lucru. Dar nu la depozit. La florăria de pe Broadway.

— Până-l prindem pe individul ăsta sau ne dăm seama ce motiv are, o să pun o maşină să stea în faţa florăriei, zise Sellitto. Îşi scoase radioul şi aranjă să fie trimisă maşina de protecţie.

Nancy Simpson şi Frank Rettig, poliţiştii de la SC, veniră la Sachs. Între ei se găsea un tânăr cu o căciulă şi o geacă ponosită. Era foarte slab şi părea să fie îngheţat de frig.

— Domnul acesta vrea să ne ajute, zise Simpson. A venit la noi la RRV.

Cu o privire la Sachs, care încuviinţă scurt din cap, Dance se întoarse spre el şi îl întrebă ce a văzut. Nu era însă nevoie de un expert în kinezie. Băiatul era foarte încântat să joace rolul de cetăţean model. Le povesti cum venea încet pe stradă şi a văzut dintr-odată pe cineva sărind afară din depozitul de flori. Era un bărbat de vârstă mijlocie cu o haină neagră. Uitându-se la portretul robot TIFE pe care Sellitto şi Dance îl alcătuiseră la magazinul de ceasuri, le spuse:

— Da, s-ar putea să fie el.

Bărbatul alergase spre un SUV, condus de un individ alb cu faţa rotundă şi care purta ochelari de soare. Dar nu mai văzuse nimic deosebit la şofer.

— Erau *doi?* oftă Baker. Are un partener.

Probabil cel pe care îl văzuse Joanne la depozit puţin mai devreme.

— Maşina era un Explorer?

— Nu pot să deosebesc un Explorer de un… de orice alt tip de SUV.

Sellitto îl întrebă ce număr avea maşina, dar martorul nu-l văzuse.

— Ei, măcar avem culoarea.

Sellitto transmise un semnal de Localizare de Urgenţă a Vehiculelor. Un LUV va alerta toate maşinile PMR – Patrule Mobile cu Radio – cât şi majoritatea celorlalte forţe poliţieneşti din zonă, inclusiv pe cei de

la circulaţie, să caute un Explorer maro cu doi bărbaţi albi.

— OK, hai să începem, zise Sellitto.

Simpson şi Rettig o ajutară pe Sachs să asambleze echipamentul ca să proceseze zonele. Erau mai multe: depozitul în sine, aleea, zona de pe trotuar pe unde ieşise infractorul şi locul unde fusese parcat Explorerul.

Kathryn Dance şi Sellitto se întoarseră la Rhyme acasă, iar Baker continuă să caute martori, arătând portretul-robot al Ceasornicarului oamenilor de pe stradă şi angajaţilor diferitelor depozite şi firme de-a lungul Spring Street.

Sachs adună toate probele materiale pe care le putu localiza. Din moment ce în primele ceasuri nu fuseseră dispozitive explozive, nu era necesar să-i mai implice şi pe genişti: un simplu test de teren pentru detectarea nitraţilor era suficient ca să fie siguri. Îl împachetă, împreună cu restul probelor, apoi îşi dădu jos costumul Tyvek şi-şi îmbrăcă jacheta de piele. Traversă strada aproape în fugă, se aruncă în maşina ei, porni motorul şi dădu drumul la încălzire la maximum.

Se răsuci să-şi ia poşeta de pe bancheta din spate ca să-şi pună mănuşile. Dar, când apucă geanta de piele, tot conţinutul se vărsă.

Sachs se încruntă. Întotdeauna era foarte atentă să-şi ţină poşeta bine închisă. Nu-şi putea permite să piardă obiectele din ea, printre care se găseau două încărcătoare de rezervă pentru revolverul ei Glock şi, de asemenea, un flacon de gaz lacrimogen. Îşi amintea foarte clar că răsucise închizătoarea poşetei când sosise.

Se uită la geamurile de pe partea pasagerului. Sticla era mânjită cu urme de mănuşi, compatibile cu cele lăsate de o persoană care foloseşte un şperaclu ca să deschidă butucul unei uşi de maşină. Şi o parte a buretelui izolator de la geam era tras la o parte.

Jefuită în timp ce procesa o scenă a crimei. Ei drăcie, asta chiar că nu i se mai întâmplase!

Îşi verifică poşeta, fiecare obiect pe rând. Nu lipsea nimic. Banii şi cărţile de credit erau toate la locul lor – deşi va trebui să sune la companiile de credit în caz că hoţul îşi notase numerele. Muniţia şi spray-ul de gaz lacrimogen erau intacte. Îşi duse mâna la pistol şi se uită în jur. Un grup mic de oameni se adunaseră în apropiere, urmărind curioşi activitatea poliţiştilor. Ieşi din maşină şi merse la ei, întrebând dacă cineva văzuse spargerea. Nimeni nu văzuse nimic.

Reîntorcându-se la Chevy Camaro, Sachs îşi scoase trusa din portbagaj şi verifică maşina exact cum ar fi făcut în orice alt caz – verifică amprentele, urmele de paşi, orice altă urmă pe dinafară sau pe dinăuntru. Nu găsi nimic. Puse echipamentul la loc şi se aşeză înapoi pe scaunul şoferului.

În clipa aceea zări pentru o clipă, la o jumătate de cvartal distanţă, o maşină mare neagră ieşind puţin dintr-o alee. Se gândi la

Mercedesul pe care-l văzuse înainte, când îl luase pe Pulaski. Nu reuşi să distingă marca maşinii şi aceasta dispăru înainte să apuce ea să-şi întoarcă maşina şi s-o urmărească.

„Coincidenţă sau nu?" se întrebă.

Motorul puternic al maşinii sale începu să încălzească interiorul şi Sachs îşi puse centura. Băgă în viteza întâi. Porni uşor, gândindu-se: „Ei, măcar bine că n-a fost nimic mai grav".

Trecuse aproape de jumătatea cvartalului, şi schimba viteza într-a treia, când îi veni brusc ideea: „Dar *ce* anume căutase?". Faptul că banii şi cărţile de credit erau încă la loc sugera că spărgătorul căuta altceva.

Amelia Sachs ştia că oamenii cu motive pe care nu le poţi înţelege sunt întotdeauna cei mai periculoşi.

Capitolul 14

Ajunsă la Rhyme acasă, Sachs îi predă toate probele lui Mel Cooper.

Înainte să-şi pună mănuşile de latex, se duse la o cutie de tablă şi scoase câţiva biscuiţi, pe care i-i dădu căţelului Jackson. Acesta îi înfulecă imediat.

— Te-ai gândit vreodată să-ţi iei un câine care să te-ajute? îl întrebă Kathryn Dance pe Rhyme.

— Câinele ăsta mă ajută.

— Jackson? întrebă Sachs nedumerită.

— Da. Mă ajută enorm. Distrage atenţia oamenilor, aşa că nu trebuie să le mai ţin eu de urât.

Cele două femei izbucniră în râs.

— Vorbesc serios, un câine dresat.

Unul dintre terapeuţii săi îi sugerase să-şi ia un câine. Mulţi paraplegici şi tetraplegia aveau animale dresate să-i ajute. La scurt timp după accident, când psihologul îi sugerase pentru prima dată ideea, se opusese vehement. Nu putea explica exact de ce, dar credea că avea de-a face cu sentimentul extrem de neplăcut de a fi dependent de ceva sau de cineva. Acum însă, ideea nu i se mai părea chiar aşa de rea.

Se încruntă.

— Îi poţi dresa să-ţi toarne whisky? Criminalistul se uită când la câine, când la Sachs. Oh, ai fost sunată când erai la locul faptei. Cineva pe nume Jordan Kessler.

— Cine?

— A zis că o să ştii.

— Oh, stai… da, sigur, asociatul lui Creeley.

— A vrut să discute cu tine. I-am spus că nu eşti aici, aşa că a lăsat un mesaj. A zis că a vorbit cu restul personalului de la companie şi că toţi sunt absolut siguri că domnul Creeley era deprimat în ultima vreme. Şi Kessler alcătuieşte în continuare lista clienţilor. Dar o să dureze o zi sau două.

— Câteva zile?

— Aşa a zis.

Ochii lui Rhyme erau fixaţi pe probele pe care Sachs le aşeza pe masa de examinare de lângă Cooper. Mintea îi zbură de la problema cu St. James – ceea ce numea „celălalt caz“. Spre deosebire de „cazul lui“, al Ceasornicarului.

— Hai să ne ocupăm de probe acum, zise el hotărât.

Sachs îşi puse o pereche de mănuşi şi începu să despacheteze cutiile şi punga.

Ceasul era la fel cu celelalte două, ticăind şi arătând ora exactă.

Faţa lunii era doar puţin trecută de faza de lună plină.

Cooper şi Sachs îl demontară împreună, dar nu găsiră nici o probă cât de cât semnificativă.

Nici o urmă de paşi, nici o amprentă digitală, arme sau orice altceva nu fusese lăsat în depozitul florăresei. Rhyme se întrebă dacă ucigaşul folosise vreo unealtă mai specială ca să taie sârma de împachetat flori sau poate vreo tehnică aparte care să dezvăluie o carieră din trecut sau din prezent, sau o anume pregătire. Dar nu, folosise cleştele Joannei. Ca şi banda adezivă, şi sârma fusese tăiată în bucăţi de aceeaşi lungime. Fiecare avea exact un metru şi optzeci de centimetri lungime. Rhyme se întrebă dacă avea de gând să o lege cu sârma sau dacă intenţiona s-o omoare cu ea.

Joanne Harper încuiase uşa când plecase de la magazin ca să se întâlnească cu un prieten la o cafea. Era evident că ucigaşul deschisese uşa cu şperaclul ca să intre înăuntru. Acest lucru nu îl surprinse pe Rhyme; un om care cunoaşte structura şi funcţionarea mecanică a unui ceas poate învăţa cu uşurinţă să deschidă o uşă cu şperaclul.

O căutare prin baza de date DMV le indică faptul că existau 423 de proprietari de SUV Explorer de culoare maro în zona metropolitană. Verificară încă o dată care dintre aceştia aveau pe numele lor mandate de arestare şi nu găsiră decât doi: un bărbat de şaizeci şi ceva de ani, căutat pentru încălcarea legii circulaţiei – avea câteva zeci de tichete de parcare neplătite – şi un bărbat mai tânăr, arestat pentru vânzare de droguri. Se întrebă dacă acesta era asistentul ceasornicarului, dar se dovedi că se afla încă în închisoare pentru trafic. Ceasornicarul putea foarte bine să fie unul dintre ceilalţi de pe listă, dar nu aveau cum să meargă să-i verifice pe toţi, deşi Sellitto intenţiona să trimită pe cineva să discute cu cei care locuiau în sudul Manhattanului. Primiră şi câteva semnale de la sistemul de Localizare de Urgenţă a Vehiculelor, dar nici una dintre descrierile şoferilor nu se potrivea cu cea a Ceasornicarului şi a partenerului său.

Sachs luase diverse mostre din urmele lăsate în depozit şi descoperi astfel că solul cu proteină de peşte, sub formă de îngrăşământ, provenea într-adevăr de aici. Mai mult, Sachs găsise cantităţi considerabile şi afară, între resturile rămase în pungile de îngrăşământ aruncate.

Rhyme clătina din cap.

— Care-i problema? întrebă Sellitto.

— Nu e efectiv o problemă. E faptul că s-a găsit la a *doua* victimă, Adams.

— De ce?

— Asta înseamnă că ucigaşul a verificat depozitul înainte – probabil să controleze dacă există alarme sau camere de filmat. Adică îşi urmăreşte din timp victima şi locul unde o va ataca. Ceea ce înseamnă

că are un motiv anume pentru care îi alege pe aceşti oameni. Dar care naiba e motivul ăsta?

Bărbatul cu gâtul zdrobit în alee nu era implicat aparent în nici o activitate ilegală şi nu avea nici un duşman. Acelaşi lucru era valabil şi în cazul lui Joanne Harper. Şi nu auzise niciodată de Adams – deci nu era nici o legătură între ei. Şi totuşi, deveniseră amândoi ţinta atacurilor Ceasornicarului. „De ce ei", se întrebă Rhyme. O victimă necunoscută la debarcader, un tânăr om de afaceri, o florăreasă… Şi încă şapte alţii. Ce anume au în comun oamenii aceştia de îl fac pe Ceasornicar să îi omoare? Care e legătura?

— Ce altceva aţi mai descoperit?

— Nişte fulgi negri, zise Cooper arătându-i un plic de plastic. Înăuntru se găseau nişte puncte mici negre, ca nişte picături uscate de cerneală neagră.

— I-am găsit lângă bobina de sârmă şi în locul unde probabil se ascundea, zise Sachs. Am găsit câţiva şi în faţa uşii de la intrare, pe unde a călcat pe cioburile de sticlă fugind către Explorer.

— Verifică-i prin GC atunci.

Cooper porni cromatograful de gaz/ spectometrul de masă şi puse înăuntru o mostră de fulgi. În câteva minute apărură rezultatele pe ecran.

— Deci, ce avem, Mel?

Tehnicianul îşi împinse ochelarii mai sus pe nas. Se aplecă înainte.

— Organic… Pare a fi aproximativ şaptezeci şi trei la sută n-alcani, apoi hidrocarboni aromatici policiclici şi tiaarene.

— Oh, smoală pentru acoperişuri, zise Rhyme cu ochii îngustaţi.

Kathryn Dance izbucni în râs.

— Ştiai chestia asta?

— Oh, zise Sellitto. Lincoln a mers prin tot oraşul recoltând mostre din tot ce-a putut găsi pentru baza de date pentru probe… Pun pariu că era foarte distractiv să meargă cineva la cină cu tine la un restaurant, Linc. Îţi luai cu tine eprubete şi punguliţe?

— Fosta mea soţie poate să-ţi povestească în amănunţime, replică Rhyme oftând amuzat. Era foarte concentrat asupra punctelor negre de smoală. Pun pariu că verifică o nouă victimă, de undeva unde se pune un acoperiş nou.

— Sau poate îşi pune un acoperiş nou acasă la el, îşi dădu cu părerea Cooper.

— Nu cred eu că-şi petrece prea mult timp savurând cocteiluri şi admirând apusul soarelui pe *propriul* acoperiş pe vremea asta, replică Rhyme. Hai să presupunem că este acoperişul altora. Vreau să aflu numărul clădirilor cărora li se repară acoperişul chiar acum.

— S-ar putea să fie sute sau mii, răspunse Sellitto.

— Probabil nu pe vremea asta.

— Şi cum naiba aflăm asta, oricum? întrebă bombănind detectivul.

— RARETS.

— Ce anume? întrebă Dance.

— Radiometru Avansat de Reflexie şi Emisie Termică Spaţială, recită Rhyme. E un instrument cu pachet de date de pe satelitul Terra – un proiect comun între NASA şi guvernul japonez. Capturează imagini termale din spaţiu. Orbitează la fiecare… cât, Mel?

— Aproximativ nouăzeci şi opt de minute. Dar îi ia şaisprezece zile să acopere întreg Pământul.

— Află când a fost cel mai recent deasupra New Yorkului. Vreau imagini termale şi vezi dacă pot să delimiteze o temperatură peste nouăzeci de grade – presupun că smoala este cel puţin atât de fierbinte când o toarnă. Aşa am putea micşora zona în care a fost.

— Întreg oraşul? întrebă Cooper.

— Se pare că vânează în Manhattan. Hai să începem de aici.

Cooper vorbi îndelung la telefon şi apoi închise.

— Se apucă de asta chiar acum. O să facă tot posibilul.

Thom îl conduse pe Dennis Baker înăuntru.

— Nu am mai găsit nici un alt martor lângă depozitul florăriei, raportă tânărul locotenent, dându-şi jos haina şi acceptând recunoscător o ceaşcă de cafea fierbinte. Am căutat o oră întreagă. Fie că nimeni n-a văzut nimic, fie că n-au curajul să recunoască. Individul ăsta i-a băgat pe toţi în sperieţi.

— Avem nevoie de mai mult. Rhyme se uită la diagrama scenei schiţată de Sachs. Unde era parcat SUV-ul? întrebă el.

— Vizavi de depozit, răspunse Sachs.

— Şi ai controlat locul unde a fost parcat. Nu era o întrebare. Rhyme ştia că făcuse acest lucru. Erau maşini în faţa sau în spatele maşinii?

— Nu.

— OK, fuge la maşină, partenerul conduce până la cea mai apropiată intersecţie şi ia curba, sperând să se piardă în trafic. Nu vrea să încalce nici o lege, deci va lua curba frumos, atent – şi brusc, rămânând însă în banda lui. Denivelările pentru micşorarea vitezei şi frânele bruşte, cât şi curbele luate prea rapid sau prea încet deseori dislocă fragmente importante din cauciucurile maşinilor, care pot fi analizate ca probe. Dacă strada e încă închisă pentru public, vreau o echipă de la Divizia de investigaţie a scenelor să verifice toată zona intersecţiei. Nu e sigur că va funcţiona, dar cred că merită să încercăm. Se întoarse spre Baker. Tu tocmai ai venit de-acolo, nu? Cam de zece, cincisprezece minute?

— Cam aşa, răspunse Baker, aşezându-se pe un scaun şi lungindu-şi picioarele în faţă în timp ce-şi sorbea cafeaua. Arăta complet epuizat.

— Strada era încă blocată?

— Nu am fost prea atent. Cred că da.

— Află, îi zise Rhyme lui Sellitto. Şi dacă e, trimite o echipă.

Detectivul telefonă, dar află că strada era acum deschisă traficului.

Orice urmă lăsată de Explorerul ucigaşului era deja complet distrusă de primul sau al doilea vehicul care luase aceeaşi curbă.

— La naiba, murmură Rhyme, uitându-se iar la diagrama probelor, gândindu-se cât de mult timp trecuse de când avuseseră un caz de o asemenea dificultate.

Thom bătu în tocul uşii şi invită înăuntru o altă persoană, o femeie de vârstă mijlocie cu un palton negru foarte scump. Rhyme ştia că o mai văzuse, dar nu îşi amintea exact cum o cheamă.

— Bună, Lincoln.

În clipa aceea îşi aminti.

— Doamnă inspector.

Marilyn Flaherty era mai în vârstă decât Rhyme, dar amândoi fuseseră căpitani în aceeaşi perioadă şi lucraseră împreună la câteva misiuni mai deosebite. Rhyme îşi amintea că era inteligentă şi ambiţioasă – şi, din necesitate, puţin mai dură şi mai zeloasă decât bărbaţii care ocupau aceeaşi poziţie. Vorbiră câteva minute despre cunoştinţe comune şi despre foşti şi actuali colegi. Flaherty îl întrebă cum merge cazul Ceasornicarului şi Rhyme îi făcu un scurt rezumat.

După aceea inspectoarea o trase la o parte pe Sachs şi o întrebă care era stadiul anchetei, ceea ce însemna, bineînţeles, Celălalt Caz. Rhyme o auzi fără să vrea pe Sachs spunând că încă nu găsise nimic concludent. Nu avusese loc nici un furt de droguri de proporţii din depozitul de probe de la Secţia 118. Asociatul lui Creeley şi angajaţii lor confirmau faptul că omul de afaceri era deprimat şi spuneau de asemenea că în ultima vreme bea mai mult decât de obicei. Se pare că fusese de curând la Vegas şi/sau în Atlantic City.

— Posibil o legătură cu crima organizată, îi atrase Flaherty atenţia.

— La asta m-am gândit şi eu, zise Sachs. Apoi adăugă că nu părea să existe vreun client nemulţumit sau care să-i poarte ranchiună lui Creeley, dar că aştepta împreună cu Pulaski să primească lista cu clienţi de la Jordan Kessler pentru a verifica.

Totuşi, Suzanne Creeley rămânea convinsă că soţul ei nu avusese nimic de-a face cu drogurile sau cu orice altă activitate ilegală, şi că nu se sinucisese.

— Şi mai avem un deces, adăugă Sachs.

— *Încă* unul?

— Un bărbat care a venit la St. James de câteva ori. Poate s-a întâlnit cu aceiaşi oameni ca şi Creeley.

„Încă o moarte?" se gândi Rhyme. Trebuia să recunoască acum că Celălalt Caz părea să se desfăşoare în direcţii interesante.

— Cine? întrebă Flaherty.

— Alt om de afaceri. Frank Sarkowski. A locuit în Manhattan.

Flaherty se uită prin laborator, la diagramele probelor, la echipament, încruntându-se.

— Ai vreun indiciu cine l-a ucis?

— Cred că a fost în timpul unui jaf. Dar nu voi şti cu siguranţă până nu verific dosarul.

Rhyme observă cât de frustrată părea Flaherty.

Şi Sachs era încordată. În curând îşi dădu seama de ce.

— Încă nu voi transfera cazul la Afacerile Interne, zise Flaherty şi în secunda aceea Sachs se relaxă.

Nu aveau de gând să-i ia cazul. Lincoln Rhyme era într-adevăr bucuros pentru Sachs, deşi în adâncul inimii ar fi preferat să o vadă predând Cazul Celălalt la Afaceri Interne şi să se întoarcă la lucrul pentru Cazul Lui.

— Tânărul poliţist? întrebă Flaherty. Ron Pulaski? Se descurcă bine?

— Face o treabă bună.

— Îi voi spune şi lui Wallace. Inspectoarea îl salută din cap pe Rhyme. Lincoln, mă bucur că te-am revăzut. Ai grijă de tine.

— La revedere, doamnă inspector.

Flaherty se îndreptă spre uşă şi ieşi singură, păşind exact ca un general la paradă.

Amelia Sachs era pe punctul de a-l suna pe Pulaski pentru a afla ce descoperise despre Sarkowski, când auzi o voce foarte aproape de ureche.

— Marele Inchizitor. Sachs se răsuci să-l privească în ochi pe Sellitto, care îşi turna zahăr în cafea. Hai, pofteşte în biroul meu, îi zise el şi făcu un gest către vestibulul casei lui Rhyme.

Lăsându-i în urmă pe ceilalţi, cei doi detectivi păşiră în vestibulul luminat mult mai slab.

— Inchizitor. Aşa i se spune lui Flaherty? întrebă Sachs.

— Da. Nu că nu ar fi bună.

— Ştiu. Am verificat-o.

— Hm. Detectivul masiv sorbi din cafea şi termină o felie de prăjitură. Uite, eu sunt vârât până-n gât în meşteri de ceasuri psihopaţi, aşa că nu ştiu care-i treaba cu St. James ăsta. Dar dacă ai de-a face cu poliţişti corupţi, cum se face că tu eşti la conducerea cazului ăsta şi nu Afacerile Interne?

— Flaherty a zis că nu vrea să-i aducă încă. Şi Wallace a fost de acord.

— Wallace?

— Robert Wallace. Viceprimarul.

— Ah, da, îl ştiu. Un tip de treabă. Dar ar fi corect să aducă DAI-ul. De ce n-a vrut Flaherty?

— A vrut să-l dea cuiva din subordinea ei. A zis că cei de la 118

sunt prea aproape de Casa Mare. Cineva o să afle că Afacerile Interne sunt implicate şi că o s-o rupă la fugă.

Sellitto îşi împinse în afară buza de jos, ca o concesie.

— S-ar putea. Apoi însă îi spuse pe o voce chiar mai scăzută: Şi tu nu ai zis nimic, pentru că voiai cazul.

— Exact, îi zise ea, privindu-l în ochi.

— Deci ai cerut şi ai primit. Râse cu răceală.

— Poftim?

— Acuma eşti o iscoadă în recunoaştere.

— Şi care-i problema?

— Nimic, dar trebuie să ştii şi tu cum stă treaba. Acum, dacă ceva nu merge bine, absolut orice – dacă oameni cinstiţi sunt pătaţi pe nedrept sau cei murdari scapă basma curată –, toată beleaua pică pe capul tău, chiar dacă faci totul cum scrie la carte. Flaherty e în siguranţă şi cei de la DAI ies curaţi ca lacrima. Pe de altă parte, dacă arestezi pe cine trebuie, îţi iau cazul şi dintr-odată nimeni nu mai ştie nici cum te cheamă.

— Vrei să zici că m-au fraierit? Sachs clătină din cap. Dar Flaherty nu a *vrut* să iau eu cazul. Avea de gând să-l dea altcuiva.

— Amelia, hai să fim serioşi. La sfârşitul unei întâlniri, un tip zice: „Hei, m-am simţit grozav, dar cred că ar fi mai bine să nu urci acum la mine.“ Care e primul lucru pe care-l zice fata?

— „Hai să mergem sus“. Ceea ce voia el de fapt încă de la-nceput. Vrei să zici că Flaherty m-a jucat pe degete?

— Tot ce-ţi spun e că *nu* ţi-a luat cazul, nu? Ceea ce putea să facă pe loc şi fără jenă, nu?

Sachs se scărpină în cap. Simţea un nod în stomac la gândul politicii de culise a departamentului la acest nivel atât de înalt – care era în mare măsură un teritoriu virgin pentru ea.

— Ascultă ce vreau să-ţi spun, aş dori să nu fii tu la conducerea unui asemenea caz, nu în momentul ăsta din cariera ta. Dar eşti. Deci trebuie să ţii minte – nu face valuri. Adică rămâi naibii invizibilă.

— Dar…

— Lasă-mă să termin. Invizibilă din două motive. Unu, dacă se află că eşti pe urma unor poliţişti pătaţi, o să-nceapă să circule zvonurile – că nu ştiu care ia bani, că celălalt pierde probele, chestii de genul ăsta, orice. Faptul că nu e adevărat *nu* înseamnă absolut nimic. Afurisitele astea de zvonuri sunt ca răceala. Nu poţi să vrei doar să-ţi treacă şi ţi-a şi trecut. O suporţi până ce-ţi trece şi numai ce vezi că a luat şi carierele unor oameni cu ea.

— Care e al doilea motiv? întrebă ea dând din cap.

— Numai pentru că ai şi tu insignă de poliţist, să nu crezi că eşti imună. Un poliţist pătat din 118, ăăă… Poate că n-o să te-omoare el. Nu prea se întâmplă chestii din astea. Dar civilii cu care e înhăitat n-o

să vrea s-asculte ce părere are el. Şi ăştia n-o să stea pe gânduri nici o clipă dacă să te-arunce într-un portbagaj de maşină în parcarea pe termen lung de la JFK… Dumnezeu să-ţi ajute, fetiţo. Tu prinde-i numai. Dar fii atentă. Nu vreau să trebuiască să-i dau nişte veşti rele lui Lincoln. N-o să mă ierte niciodată.

Ron Pulaski se întoarse acasă la Rhyme şi o găsi pe Sachs în vestibul, unde stătea uitându-se spre uşa deschisă de la bucătărie şi gândindu-se la ce îi zisese Sellitto.

Îi spuse ultimele noutăţi din cazul Ceasornicarului şi apoi îl întrebă:

— Care-i situaţia cu Sarkowski?

Pulaski îşi răsfoi notiţele.

— Am localizat-o pe soţie şi am procedat la interogarea ei. Aşa… decedatul era un bărbat alb de cincizeci şi şapte de ani care deţinea o afacere în Manhattan. Nu avea cazier judiciar. A fost ucis pe patru noiembrie anul curent şi a lăsat în urmă soţia sus-numită şi doi copii adolescenţi, unul de sex masculin şi unul de sex feminin. Decesul a survenit prin împuşcare. A…

— Ron? îi zise ea pe un ton rugător.

Pulaski se strâmbă, stânjenit.

— Oh, scuze. Vorbire normală, sigur.

Sachs era hotărâtă să-l dezbare de obiceiul lui de a vorbi ca-n formularele de poliţie.

Relaxându-se puţin, bobocul continuă:

— Era proprietarul unei clădiri din West Side, Manhattan. Acolo şi locuia. Era şi proprietarul unei companii de întreţinere şi colectare a gunoiului pentru companii mari şi instituţii publice din oraş. Compania are cazierul curat – federal, municipal, de stat. Nici o legătură cu crima organizată, nici o anchetă în desfăşurare. Nici el personal n-are pe numele lui vreun mandat sau vreo arestare, în afară de o amendă de depăşire a vitezei, primită anul trecut.

— Există suspecţi în moartea lui?

— Nu.

— Ce secţie a condus ancheta?

— 131.

— Era în Queens când a murit, nu în Manhattan?

— Exact.

— Ce s-a întâmplat?

— Criminalul i-a luat portmoneul şi banii şi l-a împuşcat de trei ori în piept.

— Şi despre St. James? Nevastă-sa l-a auzit zicând ceva de bar?

— Nu.

— Îl cunoştea pe Creeley?

— Nu era sigură, dar crede că nu. I-am arătat fotografia lui şi nu l-a

recunoscut. Tăcu un moment şi apoi adăugă: Încă ceva. Cred că l-am văzut din nou. Mercedesul.

— Serios?

— După ce-am coborât din maşină am traversat strada rapid ca să nu se schimbe culoarea verde la semafor şi m-am uitat în spate să văd dacă erau maşini. N-am văzut foarte bine, dar cred că era Mercedesul. Nu i-am văzut numărul. M-am gândit să vă spun.

Sachs clătină din cap.

— Şi eu am avut un vizitator. Îi povesti despre spargerea maşinii. Şi de asemenea că i se părea că şi ea văzuse Mercedesul. Şoferul ăsta chiar că a fost ocupat. Se uită la mâinile lui, în care nu ţinea decât carnetul. Unde-i dosarul Sarkowski?

— Ei, da. Asta-i problema. Nu există nici un dosar, nici o probă. Am verificat tot dulapul de probe de la 131. Nimic.

— OK, acum chiar că începe să miroasă urât. Nici o probă?

— Lipsesc toate.

— Dosarul a fost scos cu aprobare?

— Poate, dar nu e trecut nimic în registrul computerizat. Trebuia să fie acolo, dacă cineva l-ar fi scos sau transferat undeva. Dar am obţinut numele detectivului cazului. Locuieşte în Queens. Tocmai s-a pensionat. Art Snyder. Pulaski îi dădu o hârtie cu numele şi adresa unui bărbat. Vreţi să merg să vorbesc cu el?

— Nu, mă duc eu. Vreau ca tu să rămâi aici şi să scrii notiţele pe tablă. Vreau să văd imaginea completă. Dar nu face asta în laborator. E prea mare aglomeraţie acolo. Poliţiştii de la Omucideri şi alţi poliţişti veneau în mod frecvent să facă diverse livrări pentru Rhyme. Cu un caz în care erau implicaţi poliţişti corupţi, Sachs nu voia să vadă oricine ce descoperiseră. Îi arătă camera de gimnastică a lui Rhyme, unde erau ergometrul şi aparatul pentru terapie. O să punem tabla aici.

— Sigur. Dar asta n-o să-mi ia mult timp. Când termin, vreţi să vin şi eu la Snyder?

Sachs se gândi din nou la Mercedes. Şi auzea cuvintele lui Sellitto ca un refren în minte: „… portbagajul unei maşini în parcarea pe termen lung de la JFK…“

— Nu, când termini, stai aici şi ajută-l pe Lincoln. Izbucni în râs. Poate o să fie mai bine dispus, mai ştii?

CEASORNICARUL
SCENA CRIMEI UNU

Locaţia:

•Debarcader de reparaţii pe râul Hudson, 22nd Street

Victima:
•Identitate necunoscută
•Sex masculin
•Posibil de vârstă mijlocie sau mai bătrân şi poate avea probleme cardiace (prezenţa anticoagulanţilor în sânge).
•Nici o urmă de droguri, infecţie sau boală în sânge
•Garda de Coastă şi scafandri ESU caută cadavrul şi probe în Portul New York.
•Se verifică şi rapoartele de persoane date dispărute.

Criminalul:
•A se vedea mai jos

Modul de operare:
•Criminalul a forţat victima să se ţină de punte, peste apă, crestându-i degetele sau încheieturile mâinilor până a căzut.
•Timpul atacului: între 6 p.m. luni şi 6 a.m. marţi

Probe:
•Sânge de grupa AB pozitiv
•Unghie ruptă, fără lac de unghii, lată
•Porţiune din gardul de plasă de sârmă, tăiat cu cleşte obişnuit de tăiat sârma, care nu este identificabil.

Ceas.
•A se vedea mai jos

Poezie.
•A se vedea mai jos
•Urme de zgârieturi de unghii pe puntea debarcaderului
•Nici o probă identificabilă, nici o amprentă, nici o urmă de picioare, nici o urmă de cauciucuri de maşină.

SCENA CRIMEI DOI

Locaţia:
•Alee din Cedar Street, lângă Broadway, în spatele a trei clădiri comerciale (uşile din spate încuiate între 8.30 şi 10 p.m.) şi o clădire administrativă guvernamentală (uşa din spate încuiată la 6 p.m.)
•Aleea este o fundătură. Lată de patru metri jumătate şi lungă de treizeci şi doi de metri şi acoperită cu pietre de pavaj, cadavrul era la patru metri jumătate de Cedar Street.

Victima:

•Theodore Adams
•Locuia în Battery Park
•Scriitor independent
•Fără duşmani cunoscuţi
•Nici un mandat împotriva lui, de stat sau federal
•S-a verificat o legătură cu clădirile din jurul aleii. Nu s-a găsit nici una.

Criminalul:
•Ceasornicarul
•Sex masculin
•Ceasornicarul nu apare în nici una dintre bazele de date.

Modul de operare:
•Târât din vehicul pe alee, unde a fost suspendată deasupra lui o bară de fier. În cele din urmă aceasta i-a zdrobit gâtul.
•Se aşteaptă raportul medicului legist pentru confirmare.
•Nici o dovadă de activitate sexuală.
•Ora morţii: aproximativ între 10.15 p.m. şi 11 p.m. luni noaptea. Se aşteaptă confirmarea medicului legist.

Probe:
•Ceas
- •Nici un explozibil, agent chimic sau biologic
- •Identic cu ceasul de pe debarcader
- •Nici o amprentă, urme minime
- •Arnold Products, Framingham, MA
- •Vândut de magazinul Hallerstein's Timepieces, Manhattan

•Poezie lăsată de criminal la ambele scene.
- •Imprimantă de calculator, hârtie obişnuită, tuş HP LaserJet
- •Text:

A răsărit Luna Rece şi plină,
luminând cadavrul pământului,
arătându-i morţii ora să vină
să pună capăt vieţii şi drumului.

– Ceasornicarul

- •Nu apare în nici o bază de dată de poezie; probabil creaţie proprie.
- •Luna Rece este o lună din calendarul lunar, luna morţii.

•60 de dolari în buzunar, numerele de serie nu sunt date în urmărire; amprente, negativ.
•Nisip fin folosit ca „agent obscurizant". Nisip obişnuit. Din cauză că vrea să se întoarcă la scenă?
•Bară metalică, de 36 de kilograme, lonjeron cu ureche de ac. •Nu este

folosit în şantierul vizavi de alee. Nici o altă sursă găsită.
•Bandă adezivă, obişnuită, dar tăiată cu precizie, în mod neobişnuit. Bucăţi de exact aceeaşi lungime.
•Sulfat de talium (otravă de rozătoare) găsită în nisip
•Sol conţinând proteină de peşte găsită în interiorul jachetei victimei
•Foarte puţine urme găsite
•Fibre maro, probabil covoraş de maşină

Altele:

•Vehicul
    •Probabil Ford Explorer, de aproximativ trei ani vechime. Covor maro.
    •Verificarea numerelor de înmatriculare a maşinilor din zonă de marţi dimineaţa rezultă că nu au nici un mandat. Nu s-a dat nici o amendă în seara de luni în zonă.
•A se verifica la Divizia Moravuri despre prostituate, în legătură cu martorul.
•Nici o pistă

INTERVIU CU HALLERSTEIN

Criminalul:

•Portret-robot TIFE al Ceasornicarului – între 45 şi 55 de ani, faţă rotundă, bărbie dublă, nas gros, ochi albaştri neobişnuit de deschişi la culoare. Înalt de peste 1,80 metri, slab, păr negru, lungime medie, fără bijuterii, haine închise la culoare.
•Nici un nume.
•Ştie foarte multe lucruri despre ceasuri, ceasornice şi aparatele de măsurat timpul vândute la licitaţiile recente şi este la curent cu expoziţiile de orologerie din oraş.
•A ameninţat vânzătorul să păstreze tăcerea.
•A cumpărat 10 ceasuri. Pentru 10 victime?
•A plătit în bani gheaţă.
•A vrut cadran cu lună pe ceas, a vrut ticăit zgomotos.

Probe:

•Sursa ceasurilor a fost Hallerstein's Timepieces, Flatiron District.
•Nu există amprente pe banii plătiţi pentru ceasuri, numerele de serie nu au fost date în urmărire. Nu există nici o urmă pe bani.
•A sunat de la un telefon public.

SCENA CRIMEI TREI

Locaţia:

•Spring Street, numărul 481

Victima:
•Joanne Harper
•Nici un motiv aparent
•Nu o cunoştea pe a doua victimă, Adams.

Criminalul:
•Ceasornicarul
Asistent
•Probabil bărbatul observat mai devreme de victimă, lângă depozitul ei.
•Alb, solid, ochelari de soare, geacă de culoare crem şi şapcă. Conducea un SUV.

Modul de operare:
•A intrat înăuntru cu şperaclul.
•Metoda intenţionată de atac necunoscută. Probabil plănuia să folosească sârma de florărie.
Probe:
•Proteina de peşte provenea de la depozitul lui Joanne (îngrăşământ de orhidee).
•Sulfat de taliu în apropiere
•Sârmă de florărie, tăiată în lungimi exacte (Pentru a fi folosite ca armă a crimei?)

Ceas
•Identic cu celelalte; fără urme de nitraţi
•Nici o probă
•Nu există bilet sau poezie.
•Nu există amprente, urme de paşi, arme sau orice altceva lăsat în urmă.
•Fulgi negri – smoală de acoperiş
•A se verifica imaginile termice FIARETS din New York pentru posibile surse

Altele:
•Criminalul a verificat victima înaintea atacului. A ales-o pentru un motiv anume. Care?
•Are staţie radio de poliţie; a se schimba frecvenţa.

Vehicul
•SUV maro
•Nu se ştie numărul de înmatriculare.
•Se anunţă Localizatorul de Urgenţă al Vehiculelor.

•423 proprietari de Explorer maro în zonă. Dintre ei doi au şi cazier. Un proprietar prea bătrân; celălalt în închisoare pentru trafic de droguri.

CRIMA BENJAMIN CREELEY

•Creeley, vârsta 56 de ani, aparentă sinucidere prin spânzurare. Frânghie de rufe. Dar avea degetul mare rupt, nu putea lega laţul.
•Bilet de sinucidere scris la calculator despre depresie. Dar nu părea să aibă o depresie sinucigaşă, nu are în trecut probleme mintale/ emoţionale.
•Aproximativ de Ziua Recunoştinţei doi bărbaţi i-au spart casa şi e posibil să fi ars probe. Bărbaţi de rasă albă, dar nu li s-a văzut faţa. Unul mai înalt decât celălalt. Au stat înăuntru aproximativ o oră.

Probe din casa de la Westchester
•Încuietoare spartă; treabă de profesionist
•Urme de mănuşi de piele pe uneltele şemineului şi pe biroul lui Creeley
•Solul în faţa şemineului are conţinut acid mai ridicat decât solul din jurul casei şi conţine substanţe poluante. Dintr-o zonă industrială?
•Urme de cocaină arsă în şemineu

Cenuşa din şemineu:
•Înscrisuri financiare, bilanţuri, referindu-se la milioane de dolari.
•Se verifică sigla de pe documente, se trimit copii expertului contabil.
•Jurnal personal: schimbarea uleiului, programare la frizer şi mers la St. James Tavern

St. James Tavern
•Creeley a venit aici de mai multe ori.
•Aparent nu a consumat droguri în timp ce era aici.
•Nu e sigur cu cine s-a întâlnit, dar poate cu poliţişti de la Secţia 118 a NYPD.
•Ultima dată când a fost aici – chiar înainte de a muri – s-a certat cu persoane necunoscute.
•S-au verificat banii de la poliţiştii de la St. James – numerele de serie sunt curate, dar s-au găsit cocaină şi heroină. Furate de la secţie?
•Nu lipseşte o cantitate prea mare de droguri, doar 170-190 grame marijuana, 110 grame cocaină.
•Neobişnuit de puţine cazuri de crimă organizată la Secţia 118, dar nici o dovadă că poliţiştii blochează cazurile intenţionat.
•Două bande din East Village, suspecţi posibili, dar improbabili
•Întrevedere cu Jordan Kessler, asociatul lui Creeley, şi cu soţia lui

•S-a confirmat faptul că nu consuma droguri.
•Nu pare să fi avut o legătură cu infractori cunoscuţi.
•Bea mai mult decât de obicei, s-a apucat de jocuri de noroc; deplasări la Vegas şi Atlantic City. Pierderi mari, dar nu semnificative pentru Creeley.
•Nu e limpede de ce era deprimat.
•Kessler nu a recunoscut înscrisurile arse.
•Se aşteaptă lista clienţilor.
•Kessler nu pare să câştige din moartea lui Creeley.
•Sachs şi Pulaski urmăriţi de un Mercedes AMG.

CRIMA FRANK SARKOWSKI

•Sarkowski avea 57 de ani, fără cazier judiciar, ucis pe 4 noiembrie anul acesta, cu soţie şi doi copii adolescenţi.
•Victima deţinea o clădire şi o firmă în Manhattan. Activitatea firmei constă în prestarea de muncă de întreţinere pentru alte companii şi instituţii.
•Art Snyder a fost detectivul care s-a ocupat de caz
•Nici un suspect
•Crimă/jaf?
•Afacere nereuşită?
•Ucis în Queens – nu e sigur de ce era acolo.
•Dosarul şi probele lipsesc.
•Nu există nici o legătură cunoscută cu Creeley.
•Nici un cazier – Sarkowski sau compania lui.

Capitolul 15

Casa cu verandă se găsea în Long Island City, acea zonă din Queens imediat după East River venind din Manhattan şi Roosevelt Island.

În curte erau aranjate decoraţiuni de Crăciun – în număr mare – şi trotuarul era măturat de gheaţă şi zăpadă, maşina Camry din alee – perfect curată, în ciuda zăpezii recente. Ramele ferestrelor erau răzuite pentru a fi date cu un strat nou de vopsea, şi nişte cărămizi aranjate ordonat aşteptau să fie dispuse pe o nouă alee sau curte interioară.

Aceasta era casa unui om care dobândise recent foarte mult timp liber.

Amelia Sachs apăsă soneria de la uşă.

Câteva secunde mai târziu un bărbat solid de aproape şaizeci de ani deschise uşa şi o privi încruntat. Purta un trening verde de pluş.

— Domnul detectiv Snyder? Sachs folosi cu grijă fostul său titlu. Tatăl ei zicea întotdeauna că politeţea te duce mai departe decât o armă.

— Da, intră. Eşti Amelia, nu?

Numele mic în locul celui de familie. Trebuie întotdeauna să-ţi alegi bătăliile care merită luptate. Îi zâmbi, îi strânse mâna şi îl urmă înăuntru. Camera de zi dădea înspre stradă şi avea un aspect rece inospitalier. Sachs simţi fum rânced din şemineu şi miros de pisică. Îşi scoase haina şi se aşeză pe canapeaua care scârţâi neplăcut. Evident, fotoliul Barcalounger, lângă care se găseau trei telecomenzi, era tronul regal.

— Soţia-i în oraş, îi spuse el. O privi mijind ochii. Eşti fata lui Herman Sachs?

„Fata…”

— Exact. Aţi lucrat cu el?

— Puţin, da. BK şi câteva cazuri în Manhattan. Tip de treabă. Am auzit că a dat o petrecere super de pensionare. A ţinut până dimineaţă. Vrei un suc sau apă, sau ceva? N-am băutură, îmi pare rău.

Zise asta pe un ton special al vocii care – împreună cu vinişoarele atât de vizibile de pe nas – o făcură să-şi dea seama că, asemenea multor alţi poliţişti de o anumită vârstă, avea o problemă cu băutura. Şi că acum era în perioada de recuperare. Foarte bine pentru el.

— Nu, mulţumesc, nu doresc nimic… Am doar câteva întrebări. V-aţi ocupat de un caz de jaf/omucidere chiar înainte de a vă pensiona. Pe numele Frank Sarkowski.

— Da, îmi amintesc de el, răspunse Snyder, cu privirea fixată pe covor. Un om de afaceri. A fost împuşcat într-o tâlhărie pe stradă sau aşa ceva.

— Am vrut să văd dosarul. Dar a dispărut. Şi tot aşa şi probele.

— Nu mai e dosarul? zise Snyder ridicând din umeri, nu foarte surprins. Depozitul de documente de la secţie… Întotdeauna e o harabaură acolo.

— Trebuie să descopăr ce s-a întâmplat.

— Vai de mine, nu prea-mi amintesc mare lucru. Snyder se scărpină pe dosul mâinii musculoase, acoperite cu o eczemă urâtă. Ştii, era un caz din *ălea*. N-am avut nici o pistă… Vreau să zic efectiv nimic. După o săptămână sau aşa ceva nici nu-ţi mai aminteşti nimic de ele. Precis c-ai dat şi dumneata de aşa ceva, nu?

Întrebarea era aproape o batjocură, un comentariu ironic al faptului că evident nu era detectiv de prea multă vreme şi, prin urmare, probabil *nu* dăduse de prea multe cazuri de genul acela. Sau de orice alt fel de caz, dacă tot veni vorba.

Sachs nu-i răspunse însă nimic.

— Spuneţi-mi ce vă amintiţi.

— L-am găsit pe un maidan, zăcea lângă maşina lui. N-avea bani la el, nici portmoneu. Pistolul era alături.

— Ce tip era?

— O imitaţie de Smittie. Curat ca lacrima – nici o amprentă.

Interesant. Rece însemna că nu avea numere de serie. Răufăcătorii le cumpărau pe stradă când voiau o armă care nu putea fi dată în urmărire. Nu puteai niciodată distruge cu totul numerele de pe o armă ştanţată – ceea ce e o cerinţă obligatorie pentru toţi fabricanţii de arme din SUA – dar în unele ţări din străinătate companiile producătoare de arme nu puneau numere de serie pe produsele lor. Acestea erau armele folosite de ucigaşii profesionişti şi deseori erau lăsate la locul crimei.

— Turnătorii n-au auzit nimic?

Multe cazuri de omucidere sunt rezolvate deoarece criminalul face greşeala de a se lăuda cu îndemânarea sa într-o tâlhărie sau exagerând cât de mult a furat. De multe ori ajungea vorba până la turnători, care îl pârau pe individ pentru o favoare din partea poliţiştilor.

— Nimic.

— Unde era maidanul?

— Lângă canal. Ştii containerele alea mari?

— Containerele de gaz natural?

— Da.

— Ce făcea acolo?

— Habar n-am, zise Snyder, ridicând din umeri. Avea o companie de întreţinere. Cred că unul dintre clienţii lui era acolo şi s-a dus să-l verifice sau aşa ceva.

— Poliţiştii de la CSU au găsit vreo probă solidă? Urme? Amprente? Paşi?

— Nu ne-a sărit nimic în ochi. O examina intens cu ochii lui apoşi. Părea a fi puţin consternat. Poate se gândea: „Deci asta e noua generaţie din NYPD. Mă bucur că am ieşit la timp“.

— Aţi fost convinşi că totul era aşa cum părea să fie? Un jaf care s-a terminat urât?

— Destul de convinşi, zise el după o clipă de şovăială.

— Dar nu complet convinşi?

— Cred că e posibil să fi fost o execuţie.

— Profesionişti?

Snyder ridică din umeri.

— Ce vreau să zic e că nu era nimeni pe-acolo. Trebuia să te duci cam un kilometru ca să ajungi pe o stradă cu locuinţe. Nu erau decât fabrici şi chestii de-astea. Băieţii de cartier – nu se plimbă ei pe-acolo. Nici n-au motiv. Aşa că m-am gândit că i-au luat banii şi portmoneul ca să facă să pară jaf. Şi pe lângă asta au lăsat arma acolo – asta mie-mi miroase a execuţie.

— Dar nici o legătură cu mafia?

— Eu, unul, n-am găsit nimic. Dar unul dintre angajaţii lui mi-a spus că tocmai pierduse o afacere. O grămadă de bani. Am mers pe pista asta, dar n-am ajuns nicăieri.

Deci era posibil ca Sarkowski – şi poate şi Creeley – să lucreze cu un grup din crima organizată: droguri sau spălare de bani. Când s-a împuţit treaba, l-au omorât. Aşa s-ar explica şi Mercedesul care-i urmărise – nişte capi mafioţi sau oameni de-ai lor o ţineau în vizor din cauza anchetei – şi poliţiştii de la 118 îi puneau beţe-n roate ca să-i acopere.

— Numele Benjamin Creeley a apărut vreodată în timpul anchetei?

Snyder clătină din cap.

— Ştiaţi că victima – Sarkowski – mergea mereu pe la St. James?

— St. James… Stai un pic, nu cumva barul ăla din Alphabet City? După colţ de… Îi pieri vocea.

— Da, exact. De 118.

Snyder era evident tulburat.

— Nu, n-am ştiut asta.

— Ei bine, acolo mergea. Nu vi se pare ciudat ca un tip care trăieşte în West Side şi lucrează în centru să-şi piardă vremea într-o crâşmă amărâtă aşa de departe de casa lui? Ştiţi ceva de chestia asta?

— Nu. Absolut nimic. Se uită prin cameră cu un aer mohorât. Dar dacă mă-ntrebi dacă a venit cineva de la 118 să-mi zică să-ngrop cazul Sarkowski, să ştii că nu s-a întâmplat aşa ceva. Am lucrat ca la carte şi-apoi am trecut la celelalte cazuri.

Sachs îl privi în ochi.

— Ce ştiţi despre 118?

Snyder luă una dintre telecomenzi în mână, se jucă un moment cu

ea şi apoi o puse la loc.

— Am zis eu ceva? zise Sachs.

— Poftim? o întrebă el încruntat. Sachs văzu că privirile îi fug spre un dulăpior gol dintr-o parte a camerei. Se vedeau şi acum nişte urme rotunde pe lemn, unde fuseseră sticlele.

— Am o memorie de rahat, îi zise ea.

— Memorie?

— Aproape că nu pot să-mi amintesc nici cum mă cheamă.

Snyder era nedumerit.

— O copilă ca tine?

— Da, chiar aşa, îi zise ea râzând. În secunda în care ies pe uşă am uitat c-am fost aici. Am uitat şi cum te cheamă şi cum arăţi. A zburat cu totul. Ciudat cum se-ntâmplă.

Snyder înţelese în sfârşit ce-i spunea. Totuşi, clătină încă din cap.

— De ce faci chestia asta? o întrebă el în şoaptă. Eşti tânără. Trebuie să-nveţi – cu unele lucruri, mai bine nu te legi la cap dacă nu te doare.

— Şi dacă te doare? întrebă ea, apropiindu-se de el. Am aici două văduve şi trei copii cărora le-au murit taţii.

— Două?

— Creeley, tipul de care-am zis mai înainte. Şi el mergea la acelaşi bar ca Sarkowski. Şi se pare că şi el îi cunoştea pe băieţii de la 118. Şi amândoi sunt morţi acum.

Snyder se uita în gol spre televizorul cu ecran plat. Era un televizor nou, impresionant.

— Deci, ce-ai auzit? întrebă ea.

Snyder studie cu atenţie podeaua, păru să observe nişte pete. Poate avea de gând să adauge şi înlocuirea covorului pe lista de proiecte domestice.

— Zvonuri, zise el în cele din urmă. Dar asta-i tot. Îţi spun adevărul, crede-mă. Nu ştiu nici un nume. Nu ştiu nimic exact.

Sachs încuviinţă printr-un semn încurajator.

— Zvonurile sunt de ajuns.

— Nişte mălai umbla din mână-n mână. Asta-i tot.

— Bani? Cât?

— S-ar putea să fi fost mai multe zerouri. Adică multe de tot. Sau poate că nu era decât ceva mărunţiş de buzunar.

— Continuă.

— Nu ştiu nici un amănunt. Uite cum e, uneori eşti pe stradă şi-ţi faci datoria şi auzi pe cineva zicând ceva către tipul cu care eşti şi nu te prinzi ce e, adică, înţelegi, nu-ţi pică fisa imediat, da' apoi te gândeşti că asta a zis.

— Îţi aminteşti vreun nume?

— Nu, nu. Asta a fost mai demult. Atâta doar, că s-ar putea să fie

vorba de ceva bani. Nu ştiu cum erau plătiţi. Sau cât. Sau la cine. Tot ce-am auzit e că persoana care i-a făcut avea ceva de-a face cu Maryland. Că acolo se duc banii ăştia.

— Nimic mai specific? Baltimore? Pe litoral?

— Nu.

Sachs se gândi la asta, întrebându-se care ar fi putut fi scenariul. Oare Creeley sau Sarkowski aveau o casă în Maryland, poate pe litoral – Ocean City sau Rehobeth? Sau nişte poliţişti de la 118? Sau era mafia din Baltimore? Asta ar putea fi; s-ar explica de ce nu găseau nici o pistă la nici una dintre găştile dintre Manhattan, Brooklyn sau Jersey.

— Vreau să văd dosarul lui Sarkowski, zise ea. Poţi să-mi spui încotro să mă uit?

Snyder ezită o clipă.

— O să dau nişte telefoane.

— Mulţumesc.

Sachs se ridică.

— Stai, zise Snyder. Vreau să-ţi zic ceva. Ţi-am zis copilă. OK, nu trebuia să-ţi zic aşa. Văd că ai curaj, nu te laşi călcată în picioare şi eşti deşteaptă. Oricine poate să vadă asta. Dar nu eşti în meseria asta de de-ajuns de multă vreme. Trebe să-nţelegi că ce gândeşti tu că sentâmplă la 118… Ăştia nu se pun să omoare oameni. Şi… Şi dacă chiar se *întâmplă* ceva acolo, nu e totul alb-negru, aşa ca-n filme. Aşa că trebe să te gândeşti şi tu, ştii: Ce naiba contează toată porcăria asta? Câţiva dolari aici sau dincolo? Câteodată un poliţist pătat salvează viaţa unui copil. Şi câteodată un poliţist cinstit pune mâna pe ceva ce nu-i a lui. Aşa e viaţa în lumea adevărată. O privi în ochi cu o încruntare perplexă. Adică, Sfinte Hristoase, tu măcar ar fi cazul sănţelegi treaba asta.

— Eu?

— Păi, da, sigur că tu. O măsură din cap până-n picioare. Clubul de pe Sixteenth Avenue.

— Nu ştiu ce e.

— Oh, pun pariu că ştii.

Şi îi spuse tot.

— Am auzit că ţinteşte excelent, îi zicea Dennis Baker lui Rhyme.

Laboratorul era populat exclusiv de bărbaţi în acel moment; Kathryn Dance se dusese înapoi la hotel ca să se cazeze şi Amelia era plecată să lucreze pentru Cazul Celălalt. Nu erau cu ei decât Pulaski, Cooper şi Sellitto, împreună cu Jackson, căţelul.

Rhyme îi povesti despre clubul de tir al lui Sachs şi despre concursurile la care se înscria. Îi spuse cu mândrie că era foarte aproape de a fi cel mai bun trăgător la ţintă cu pistolul din toată liga

metropolitană. În curând urma să participe la un alt concurs şi spera să ajungă pe locul întâi.

— Pare să fie într-o formă fizică excelentă, ca majoritatea novicilor care tocmai au ieşit de pe băncile Academiei, zise Baker aprobator. Îşi atinse burta. Şi eu ar cam trebui să mă apuc de nişte exerciţii.

În mod ironic, Rhyme făcea şi el mai multe exerciţii de gimnastică de când era ţintuit în scaunul cu rotile decât înainte de accident. Folosea în fiecare zi o bicicletă electrică – un ergometru – şi o bandă rulantă de mers computerizată. Făcea de asemenea terapie acvatică de câteva ori pe săptămână. Acest regim drastic avea două scopuri. Trebuia să-i păstreze masa musculară solidă pentru ziua în care, aşa cum credea el, va putea să umble din nou. Şi, de asemenea, exerciţiile îl ajutau să ajungă la acest ţel mai repede, îmbunătăţindu-i funcţionarea terminaţiilor nervoase din părţile degradate ale corpului. În ultimii ani reuşise să-şi recapete funcţiuni nervoase pe care doctorii îi spuseseră că nu le va mai avea niciodată.

Dar Rhyme îşi dădu seama că Baker nu era deosebit de interesat de reflexele Bowflex ale lui Sachs – o deducţie confirmată de următoarea întrebare a lui Baker:

— Am auzit de voi doi… că ai umblat cu ea o vreme…

Amelia Sachs era o flacără care atrăsese multe molii şi Rhyme nu era surprins că detectivul verifica dacă locul era liber la căldura ei. Râse însă de exprimarea caraghioasă a detectivului. *Să umble cu ea.*

— S-ar putea zice aşa, zise el.

— Cred că e foarte greu. Imediat Baker clipi. Oh, stai, n-am vrut să sune aşa.

Rhyme însă ghicise foarte bine la ce se referea de fapt detectivul. Nu era vorba de relaţia dintre un handicapat şi o persoană normală – Baker nu părea să bage prea tare de seamă boala lui Rhyme. Nu, se referea la un conflict potenţial foarte diferit.

— Doi poliţişti, vrei să zici.

Celălalt Caz versus Cazul Lui.

Baker încuviinţă.

— Am umblat o vreme cu o agentă FBI. Am avut mai multe probleme de jurisdicţie.

Rhyme izbucni în râs.

— Îmi place cum sună asta. Bineînţeles, fosta mea soţie nu era poliţistă şi nici noi n-am dus-o ca pe roze. Blaine arunca la poartă grozav. Am pierdut nişte veioze foarte frumoase. Şi un microscop Bausch & Lomb. Probabil n-ar fi trebuit să-l aduc acasă… Sau, mă rog, să-l aduc acasă n-ar fi fost o problemă; nu trebuia să-l pun pe noptieră, în dormitor.

— Nu o să fac bancuri despre microscoape în dormitor, strigă Sellitto din celălalt capăt al încăperii.

— Mie mi se pare că tocmai ai făcut, îi răspunse Rhyme.

Evitând continuarea discuţiei cu Baker, Rhyme îşi duse scaunul lângă Pulaski şi Cooper, care încercau să recolteze amprente de pe bobina de sârmă din depozitul florăresei, în urma speranţei exprimate de Rhyme că poate Ceasornicarul nu reuşise să desfacă sârma metalică verde cu mănuşile şi trebuise să-şi folosească mâinile goale. Dar nu aveau nici un succes.

Rhyme auzi uşa deschizându-se şi o clipă mai târziu Sachs intră în laborator, dându-şi jos haina şi aruncând-o la întâmplare pe spătarul unui scaun. Nu zâmbea. Îi salută scurt pe ceilalţi membri ai echipei şi apoi îl întrebă pe Rhyme:

— Aţi găsit ceva?

— Încă nu, nimic. LUV a avut câteva piste, dar nici una nu s-a dovedit corectă. Şi n-avem informaţii nici de la RARETS.

Sachs studie diagrama. Dar Rhyme avu impresia că nu vedea nici un cuvânt. Se întoarse către boboc.

— Ron, zise ea. Detectivul din cazul Sarkowski mi-a zis că a auzit zvonuri despre nişte bani care-au ajuns la amicii noştri de la 118 la St. James. El crede că e o legătură cu Maryland. Dacă găsim legătura, găsim banii şi probabil numele unora dintre băieţii implicaţi. Eu mă gândesc că are de-a face cu CO din Baltimore.

— Crima organizată?

— Dacă nu cumva ai fost la altă Academie decât mine, asta înseamnă CO.

— Scuze.

— Dă nişte telefoane. Află dacă cineva dintr-o gaşcă din Baltimore a operat în ultima vreme în New York. Şi află şi dacă Creeley, Sarkowski sau oricine de la 118 are o casă acolo sau face multe afaceri în Maryland.

— O să mă opresc pe la secţie în drum spre…

— Nu, sună numai. Anonim.

— N-ar fi mai bine s-o fac personal? Aş putea să…

— Ce e *mai bine* e să faci ce-ţi zic eu, îi zise Sachs cu asprime.

— OK. Îşi ridică mâinile într-un gest de predare.

— Hei, Linc, zise Sellitto. Văd că buna ta dispoziţie contaminează şi restul trupei.

Sachs îşi strânse buzele. Apoi însă se destinse puţin.

— E mai sigur aşa, Ron.

Era o scuză în stilul lui Lincoln Rhyme, adică nu prea era deloc o scuză, dar Pulaski o acceptă.

— Sigur.

Sachs se întoarse cu spatele la tablă.

— Trebuie să vorbesc cu tine, Rhyme. Singur. Îi aruncă o privire rapidă lui Baker. Te superi?

— Deloc, răspunse acesta clătinând din cap. Am oricum nişte cazuri la care mai trebuie să lucrez. Îşi luă paltonul pe el. Dacă aveţi nevoie de mine, mă găsiţi în centru.

— Deci? o întrebă Rhyme încet.

— Sus. Singuri.

Rhyme încuviinţă.

— Bine.

„Oare ce s-a întâmplat?”

Sachs şi Rhyme luară liftul până la al doilea etaj şi Rhyme intră înainte în dormitor, iar Sachs îl urmă imediat.

Aici se îndreptă imediat la calculator şi începu să scrie frenetic.

— Ce e? întrebă Rhyme.

— Aşteaptă un minut. Căuta ceva înnebunită.

Rhyme observă două lucruri la ea: Se scărpinase în cap şi acum avea degetul mare pătat de sânge. Celălalt lucru era că plânsese. Lucru care nu se întâmplase decât de două sau de trei ori în toţi anii de când o cunoştea.

Sachs apăsa tastele cu forţă exagerată, derulând paginile atât de repede pe ecran, încât aproape nu putea să le citească din cauza vitezei.

Rhyme era nerăbdător. Era îngrijorat. În cele din urmă nu mai rezistă şi i se adresă pe un ton hotărât:

— Spune-mi, Sachs.

Dar ea se uita în continuare la ecran, clătinând din cap. Se întoarse totuşi spre el.

— Tata… era corupt. I se frânse glasul.

Rhyme îşi apropie scaunul, în timp ce ochii ei se întoarseră către documentele de pe monitor. Văzu că erau articole de ziar.

Sachs tremura în scaun, lovind încordată cu piciorul în pământ.

— Lua mită, şopti ea.

— Imposibil.

Rhyme nu-l cunoscuse pe Herman Sachs, care murise de cancer înainte s-o întâlnească el pe Sachs. Fusese toată viaţa poliţist de patrulă, de stradă (fapt care îi atrăsese lui Sachs porecla de „Fiica Patrulistului” când lucra ca agent de poliţie). Herman avea sânge de poliţist în vine – tatăl său, Heinrich Sachs, venise din Germania în 1937, imigrând împreună cu tatăl logodnicei lui, un detectiv poliţist din Berlin. După ce obţinuse cetăţenia, Heinrich se înrolase în NYPD.

Gândul că cineva din familia lui Sachs putea fi corupt era de neconceput pentru Rhyme.

— Tocmai am vorbit cu un detectiv despre cazul St. James. A lucrat cu tata. A fost un scandal la sfârşitul anilor şaptezeci. Extorcare de bani, mită, inclusiv câteva atacuri de molestare fizică. În jur de doisprezece detectivi şi agenţi de poliţie au fost arestaţi. Au fost

cunoscuţi sub numele de Clubul de pe Sixteenth Avenue.

— Da, sigur. Am auzit de asta.

— Eu eram mică de tot pe atunci, zise ea cu vocea tremurând. N-am auzit nimic despre asta, nici chiar după ce am intrat şi eu în poliţie. Mami şi tati nu au vorbit niciodată despre asta în faţa mea. Dar şi el era între ei.

— Sachs, pur şi simplu nu pot să cred. N-ai întrebat-o pe maică-ta?

Detectiva făcu semn că da.

— A zis că n-a fost nimic. Că nişte agenţi de poliţie care-au fost arestaţi au început să înşire nume ca să facă târguri cu procuratura.

— Asta se întâmplă des în anchetele DAI. Aproape totdeauna. Lumea dă vina pe oricine altcineva, chiar şi pe nevinovaţi. Apoi se descurcă lucrurile. Să ştii că asta a fost tot.

— Nu, Rhyme. Asta *nu* a fost tot. Am trecut pe la arhiva Afacerilor Interne şi am găsit dosarul. Tati *era* vinovat. Doi dintre poliţiştii care făceau parte din schemă au dat declaraţii sub jurământ că l-au văzut ameninţând nişte proprietari de magazine şi protejând nişte cămătari, chiar şi făcând pierdute dosare şi probe în mai multe cazuri puternice împotriva găştilor din Brooklyn.

— Din auzite.

— *Probe,* se răsti ea. Au avut probe. Amprentele lui pe banii plătiţi. Şi pe nişte pistoale neînregistrate pe care le-a ascuns în garaj la el. Continuă în şoaptă: Cei de la balistică au descoperit că unul dintre ele se potrivea cu arma folosită într-o tentativă de crimă care avusese loc cu un an înainte. Tatăl meu ascundea o armă „fierbinte", Rhyme. E totul la dosar. Am văzut cu ochii mei raportul examinatorului amprentelor. Am văzut *amprentele.*

Rhyme nu mai spuse nimic.

— Şi atunci cum a scăpat? întrebă în cele din urmă.

— Aicea-i buba, ştii, zise ea izbucnind într-un hohot amar de râs. Cei de la CSI au făcut o treabă de rahat. Formularele de custodie nu au fost completate aşa cum trebuie şi la proces avocatul lui a exclus probele.

Formularele de custodie există pentru ca probele să nu poată fi măsluite sau alterate intenţionat, pentru a mări şansele ca un suspect să poată fi condamnat. Dar era imposibil să fi avut loc o falsificare a probelor în cazul lui Herman Sachs; este virtual imposibil să obţii amprente pe probe dacă suspectul nu le atinge personal. Totuşi, regulile trebuie aplicate la fel la toată lumea şi, dacă formularele de custodie nu sunt corecte sau complete, probele sunt excluse la proces aproape întotdeauna.

— Şi încă ceva… există fotografii cu el împreună cu Tony Gallante.

Unul dintre capii principali ai crimei organizate din Bay Ridge.

— Tatăl tău şi Gallante?

— Luau cina împreună, Rhyme. L-am sunat pe un poliţist cu care lucra tati, Joe Knox – şi el a fost în Clubul de pe Sixteenth Avenue. El a fost închis. L-am întrebat despre tata, direct în faţă. La început n-a vrut să-mi spună nimic. Era foarte tulburat că l-am sunat, dar până la urmă a recunoscut că e adevărat. Tata şi Knox şi alţi câţiva prieteni de-ai lor au stors de bani mai mulţi contractori şi proprietari de magazine mai mult de un an. Au distrus probe, i-au ameninţat cu bătaia pe cei care îndrăzneau să se plângă. Toţi au crezut că tati o să intre la răcoare multă vreme, dar din cauza greşelii cu formularele, a fost achitat. I-au zis „peştele care a scăpat”.

Ştergându-şi lacrimile, continuă să ruleze documente pe calculator. Acum se uita şi în acte oficiale – arhive din NYPD la care Rhyme avea acces datorită faptului că lucra pentru Departament. Rhyme îşi mută scaunul aproape de ea, atât de aproape încât îi simţea mirosul săpunului pe care-l folosise.

— Doisprezece poliţişti din Clubul de pe Sixteenth Avenue au fost acuzaţi. Afacerile Interne mai ştiau de încă trei, dar nu au reuşit să construiască un caz pentru proces din cauza unor probleme cu probele. El a fost unul dintre aceştia trei, zise Sachs. Doamne Sfinte, Rhyme, peştele care a scăpat…

Se lăsă în scaun deprimată, încă o dată trecându-şi mâna prin păr şi scărpinându-se. Îşi dădu seama ce făcea şi-şi lăsă mâna moale în poală. Avea sânge proaspăt pe unghie.

— Când s-a întâmplat chestia cu Nick… începu ea. Trase adânc aer în piept. Când s-a întâmplat asta, tot ce am putut gândi era că nu se poate să fie ceva mai rău pe lumea asta decât un poliţist corupt. Nimic… Şi acum aflu că tatăl meu era unul.

— Sachs…

Rhyme simţi o frustrare dureroasă la gândul că nu putea să-şi ridice mâna şi să o îmbrăţişeze, să încerce să îi aline puţin amărăciunea din suflet. Se simţi copleşit de furie din cauza neputinţei sale.

— Au luat mită ca să distrugă probe, Rhyme. Ştii şi tu ce înseamnă asta. Câţi criminali au scăpat basma curată din cauza lor? Se întoarse iar spre calculator. Câţi mafioţi au rămas în libertate? Câţi oameni nevinovaţi au murit din cauza tatălui meu? Câţi?

Capitolul 16

Lui Vincent îi revenise foamea, grea şi apăsătoare, şi nu se putea abţine să nu se holbeze la toate femeile de pe stradă.

Violurile mentale îl făceau să-i fie şi mai foame.

Iată o blondă cu părul scurt, cu o sacoşă de cumpărături. Vincent îşi imagina deja cum şi-ar pune mâinile în jurul capului ei când s-ar culca pe ea.

Şi aici era o brunetă, cu părul lung ca al lui Sally Anne, fluturându-i ademenitor de sub căciuliţa de mohair împletit. Aproape că-i putea simţi freamătul muşchilor când ar ţine-o în loc apăsând-o cu mâna pe şale.

Şi aici, altă blondă, într-un costum, cu o servietă. Se întrebă dacă ar ţipa sau ar plânge. Ar fi putut pune pariu că ar ţipa.

Gerald Duncan era la volanul Plasture-mobilului, conducându-l cu abilitate pe o străduţă lăturalnică şi apoi iar pe bulevard, înspre nord.

— Nu mai transmit nimic, zise ucigaşul, arătând din cap spre staţia poliţiei, din care se auzeau acum doar apeluri de rutină şi informaţii de trafic. Au schimbat frecvenţa.

— Ar trebui să încerc să găsesc alta?

— Acum o codează, sunt sigur. De fapt, sunt surprins că nu au codat transmisiunile de la început.

Vincent mai văzu o brunetă – „Oh, ce drăguţă el“ – ieşind din Starbucks. Era încălţată cu cizmuliţe. Lui Vincent îi plăceau mult cizmuliţele.

Oare cât mai putea să aştepte? se întreba.

Nu prea mult. Poate până diseară, poate până mâine. Când îl întâlnise pe Duncan, ucigaşul îi spusese că trebuia să renunţe la „legăturile lui de suflet” cu fetele până când îşi începe „proiectul”. Vincent acceptase – de ce nu? Ceasornicarul îi spusese că printre victime vor fi cinci femei. Două erau mai bătrâne, de vârstă mijlocie, dar putea să le aibă şi pe ele dacă era interesat („E muncă grea, dar cineva trebuie s-o facă şi pe asta”, glumise în sinea sa Vincent cel Isteţ).

Aşa că se abţinuse.

Duncan clătină din cap.

— Am tot încercat să aflu cum de au vădit atâta spirit să ştie că am fost noi.

Vădit? Chiar că vorbea caraghios uneori.

— Tu nu ai nici o idee?

— Nu, recunoscu Vincent.

Nici de data aceasta Duncan nu era furios, ceea ce-l surprindea pe Vincent. Tatăl vitreg al lui Vincent urla şi striga când era furios, aşa

făcuse de pildă după incidentul cu Sally Anne. Şi Vincent turba uneori de furie când una dintre doamnele sale se lupta cu el şi-l rănea. Dar nu şi Duncan. Duncan zicea că furia este ineficientă. Zicea că trebuie să ai în vedere marele plan universal. Că întotdeauna exista un mare plan, şi că micile obstacole sau întârzieri erau nesemnificative, că nu meritau să-ţi iroseşti energia cu ele.

— E exact ca timpul. Secolele şi mileniile sunt cele care contează. La oameni, e exact la fel. O singură viaţă nu înseamnă nimic. Numai generaţiile contează.

Vincent presupunea că era de aceeaşi părere, deşi în ceea ce-l privea pe el, *fiecare* „legătură sufletească" era importantă; nu voia să piardă şansa nici uneia dintre ele. De aceea întrebă acum:

— Încercăm din nou? Cu Joanne?

— Nu acum, răspunse ucigaşul. S-ar putea să-i fi lăsat un gardian la uşă. Şi chiar dacă am reuşi să ajungem la ea, şi-ar da seama că vreau să moară pentru un motiv anume. E foarte important ca ei să creadă că acestea sunt victime alese la întâmplare. Ceea ce vom face acum este să…

Se opri brusc din vorbit. Se uita în oglinda retrovizoare.

— Ce e?

— Poliţişti. O maşină a poliţiei a ieşit de pe stradă laterală. Au început să întoarcă într-o parte, dar apoi s-a întors către noi.

Vincent se uită peste umăr. Vedea maşina albă cu girofarul pe capotă aproximativ un cvartal în urma lor. Părea să accelereze.

— Cred că vine după noi.

Duncan luă o curbă bruscă pe o stradă laterală îngustă şi mări viteza. La următoare intersecţie întoarse spre sud.

— Ce vezi?

— Nu cred că… Nu, stai. Vine acum. E după noi. Sigur.

— Strada aceea de-acolo – următoarea la dreapta. O ştii? Merge până pe autostrada West Side?

— Da. Mergi pe-acolo. Vincent îşi simţea palmele asudate.

Duncan întoarse şi coborî în viteză strada cu sens unic, apoi luă curba la stânga intrând pe autostradă, în direcţia sud.

— În faţa noastră? Ce-s acelea? Lumini de girofar?

— Da. Vincent le vedea foarte clar. Apropiindu-se de ei. Întrebă cu voce piţigăiată: Ce facem acum?

— Orice e necesar, zise Duncan calm, răsucind volanul cu precizie şi luând o curbă imposibilă.

Lincoln Rhyme se chinui să nu audă vocea lui Sellitto vorbind la telefon. Îl ignoră, de asemenea, şi pe boboc, Ron Pulaski, care dădea telefoane pentru a afla informaţii despre mafia din Baltimore.

Ignora tot ce se întâmpla în jur, pentru a se putea concentra asupra

unui alt gând.

Nu era sigur ce. O amintire vagă nu-l lăsa în pace.

Numele unei persoane, un incident, un loc. Nu-şi dădea seama ce anume. Dar era ceva important, vital, pur şi simplu *ştia* asta.

Ce anume?

Îşi închise ochii şi se concentră cât putu. Dar amintirea îi scăpa.

Efemeră, ca puful de păpădie pe care-l urmărea când era copil în Midwest, lângă Chicago, alergând pe câmp, alergând, alergând. Lincoln Rhyme adorase să alerge, adorase să prindă puful de păpădie şi seminţele ca nişte sfârleze care alunecau în zbor spiralat din copaci, asemenea unor elicoptere micuţe. Adorase să urmărească libelule şi molii şi albine.

Să le studieze, să afle lucruri despre ele. Lincoln Rhyme se născuse cu o curiozitate arzătoare, de pe atunci dorindu-şi să devină om de ştiinţă.

Alergând… fără suflare.

Şi acum bărbatul imobilizat în scaun alerga, încercând să apuce o altfel de sămânţă care-ţi scapă printre degete. Şi chiar dacă urmărirea se desfăşura numai în mintea lui, nu era mai puţin chinuitoare şi intensă decât urmăririle din copilărie.

Aici… aici…

Aproape o prinsese.

Nu, nu chiar.

La naiba.

„Nu te gândi, n-o forţa. *Las-o* să vină.“

Mintea zbura printre amintiri şi crâmpeie de amintiri, la fel cum îi alergau odinioară picioarele prin iarba frumos mirositoare şi pe pământul fierbinte, printre trestii foşnitoare şi câmpuri de porumb, pe sub fulgere imense explodând incandescente şi bubuitoare în văzduhul albastru.

Mii de imagini din cazurile de omucidere, de răpiri sau de incendieri, fotografii de la scena crimei, circulare departamentale şi rapoarte, inventării de probe, arta capturată în lentilele microscoapelor, vârfurile muntoase şi văile prăpăstioase de pe ecranul unui cromatograf de gaz. Toate asemenea pufului de păpădie, a seminţelor sfârlează, a cosaşilor şi a greierilor, a penelor de măcăleandru.

OK, acum era aproape… aproape…

Îşi deschise brusc ochii.

— Luponte, zise el în şoaptă.

Satisfacţia umplu trupul care nu mai putea simţi nici o senzaţie.

Rhyme nu ştia sigur de ce, dar credea că exista ceva semnificativ în legătură cu numele Luponte.

— Am nevoie de un dosar. Rhyme îi aruncă o privire lui Sellitto,

care acum stătea în faţa monitorului unui calculator, examinând un document. Un dosar!

Detectivul îi aruncă o privire peste umăr.

— Cu mine vorbeşti?

— Da, cu tine vorbesc.

Sellitto chicoti.

— Un dosar? Am eu dosarul acesta?

— Nu. Am nevoie să-l găseşti pentru mine.

— Despre ce? Un caz?

— Cred că da. Nu ştiu de când. Tot ce ştiu e că apare numele Luponte. Îl spuse pe litere. E mai vechi.

— Făptaşul?

— Poate. Sau poate un martor, poate poliţistul care a făcut arestarea sau un supraveghetor. Sau chiar cineva din conducere. Nu ştiu.

Luponte…

— Arăţi ca pisica după ce a mâncat smântâna, zise Sellitto.

— Asta-i o expresie? întrebă Rhyme, încruntându-se.

— Nu ştiu. Îmi place mie cum sună. OK, dosarul Luponte. O să dau nişte telefoane. E important?

— Cu un ucigaş psihopat în libertate, Lon, crezi c-o să te pun să pierzi vremea să-mi găseşti ceva ce *nu* e important?

Sosi un fax.

— Imaginile noastre termale de la RARETS? întrebă cu nerăbdare Rhyme.

— Nu. E pentru Amelia, zise Cooper. Unde e?

— Sus.

Rhyme vru să o strige, dar chiar atunci intră ea în laborator. Avea faţa uscată şi ochii nu-i mai erau roşii, ci limpezi, ca de obicei. Rareori se farda, dar acum Rhyme se gândi că poate făcuse o excepţie ca să ascundă faptul că plânsese.

— Pentru tine, îi zise Cooper, uitându-se peste fax. Analiză secundară a cenuşii din casa lui… cum îl cheamă?

— Creeley.

— Laboratorul a reuşit în sfârşit să obţină imaginea siglei de pe bilanţul contabil, zise tehnicianul. E de la software-ul folosit în contabilitatea corporaţiilor. Nimic neobişnuit. Mii de firme de contabilitate o folosesc.

Sachs ridică din umeri, luă hârtia şi o citi.

— Divizia din Queens a trimis resturile recuperate unui expert contabil să le verifice. E un stat de plată standard şi cifre de compensaţii pentru managerii unei companii. Nimic deosebit nici aici. Sachs clătină din cap. Nu pare a fi important. Mă gândesc că indivizii care au dat spargerea au ars pur şi simplu tot ce au găsit ca să se asigure că au distrus orice i-ar fi putut lega de Creeley.

Rhyme o privi în ochii îndureraţi.

— Se întâmplă, de asemenea, foarte des să arzi materiale care nu au nimic de-a face cu adevăratul caz doar pentru a deruta anchetatorii, zise el.

— Da, sigur, zise ea. Ai dreptate, Rhyme. Mersi.

Îi sună mobilul.

Poliţista ascultă, încruntându-se.

— Unde? întrebă ea. OK. Îşi notă rapid ceva. Vin imediat. S-ar putea să am o pistă în cazul Sarkowski, îi zise ea lui Pulaski. Mă duc să verific.

— Vreţi să merg şi eu? întrebă el nesigur.

Sachs îi zâmbi acum, fiind mult mai calmă, dar Rhyme îşi dădu seama că zâmbetul era forţat.

— Nu, tu rămâi aici, Ron. Mulţumesc.

Îşi apucă în grabă haina şi, fără să zică nimic altceva, ieşi în grabă afară.

În momentul în care se auzi uşa închizându-se în urma ei, lui Sellitto îi sună telefonul mobil. Acesta răspunse, încordându-se la cele ce auzea. Apoi îşi ridică privirea, rostind cu voce tare:

— Ascultaţi aici. Au avut o pistă pe LUV. Explorer maro, doi bărbaţi albi înăuntru. Au încercat să scape de o PMR, dar fără succes. Mai ascultă pentru câteva secunde. Am înţeles. Închise telefonul. I-au urmărit până la parcarea subterană de pe malul râului Houston lângă autostrada West Side. Toate ieşirile sunt blocate. S-ar putea să fie ăştia.

Rhyme ascultă la radio transmisiunile codate şi toţi cei din laborator rămaseră nemişcaţi privind difuzoarele mici de plastic negru. Doi agenţi de poliţie raportară că Explorerul fusese văzut la etajul doi, dar că era abandonat. Suspecţii nu păreau să mai fie acolo.

— Cunosc parcarea aceea, zise Sellitto. E ca o sită. Ar fi putut ieşi pe oriunde.

Bo Haumann şi un locotenent raportară că mai multe echipe cercetau străzile din jurul parcării, dar că nu găsiseră încă nici un semn al Ceasornicarului sau al partenerului lui.

Sellitto clătină din cap frustrat.

— Cel puţin am pus mâna pe maşina lor. Asta o să ne spună o mulţime de lucruri. Ar trebui s-o chemăm înapoi pe Amelia să se ocupe de scenă.

Rhyme chibzui. Anticipase că s-ar putea ca aceste două cazuri să intre în conflict direct, dar nu se gândise nici un moment că s-ar putea să fie atât de repede.

Sigur, ar trebui s-o cheme înapoi.

Dar criminalistul se decise să nu facă asta. O cunoştea probabil mai bine decât se cunoştea pe el însuşi şi îşi dădea seama că avea nevoie

acum să meargă pe urmele cazului St. James.

„Nu e nimic mai rău pe lumea asta decât un poliţist corupt…”

Trebuia să facă asta pentru ea.

— Nu. Las-o să plece.

— Dar, Linc…

— Vom găsi pe altcineva.

Urmă o tăcere încordată, care păru să nu se mai termine, întreruptă însă pe neaşteptate:

— Mă duc eu, domnule.

Rhyme aruncă o privire la dreapta.

— Tu, Ron?

— Da, domnule. Mă voi descurca.

— Eu nu cred asta.

Bobocul îl privi drept în ochi şi începu să recite:

— Este important de notat că locaţia unde a fost, de fapt, găsit cadavrul victimei este deseori cea mai puţin importantă locaţie dintre numeroasele scene ale crimei care apar în cazul unei omucideri – din moment ce acolo criminalii conştiincioşi vor curăţa scena de orice urmă şi vor planta probe false pentru a-i deruta pe anchetatori. Mult mai important este…

— Ăsta e…

— Manualul dumneavoastră, domnule. L-am citit. De câteva ori, de fapt.

— L-ai învăţat pe de rost?

— Numai părţile importante.

— *Ce nu e* important?

— Vreau să zic că am învăţat pe de rost regulile specifice.

Rhyme nu ştia ce să facă. Era tânăr, fără experienţă. Dar cel puţin cunoştea bine cazul şi avea un ochi ager.

— Foarte bine, Ron. Dar nu faci nimic până nu eşti în direct cu mine.

— Sunt de acord, domnule.

— Oh, eşti *de acord?* exclamă Rhyme ironic. Vai, mulţumesc de aprobare, bobocule. Hai, treci la treabă.

De-abia mai puteau respira de-atâta alergat.

Duncan şi Vincent, amândoi purtând sacoşe mari de pânză care conţineau tot ce se afla în Plasture-mobil, încetiniră la pas normal de mers într-un parc de lângă râul Hudson. Erau la două cvartale distanţă de parcarea unde îşi abandonaseră SUV-ul fugind de poliţie.

Deci purtatul mănuşilor – despre care Vincent crezuse la început că era o măsură exagerată de precauţie – se dovedise a fi folositor totuşi.

Vincent se uită înapoi.

— Nu ne urmăresc. Nu ne-au văzut.

Duncan se rezemă de un lăstar de copac, horcăi şi scuipă în iarbă. Vincent îşi apăsă pieptul, căci îl durea din cauza alergatului. Pe gură şi nări le ieşeau valuri de aburi. Ucigaşul nu era nici acum furios, dar era chiar mai curios decât înainte.

— Şi Explorerul. Ştiau despre maşină. Nu înţeleg. De unde ştiau? Şi cine ne urmăreşte?… Poliţista aceea roşcată pe care-am văzut-o pe Cedar Street – poate e dânsa.

„Dânsa…”

Apoi Duncan se uită jos lângă picior şi se încruntă. Sacoşa de pânză era deschisă.

— Oh, nu, şopti el.

— Ce e?

Ucigaşul se lăsă în genunchi şi începu să cotrobăie prin ea.

— Lipsesc câteva lucruri. Cartea şi muniţia au rămas în maşină.

— Dar pe nimic nu e numele nostru. Şi nici o amprentă, nu?

— Nu. Nu ne vor identifica. Îi aruncă o privire lui Vincent. Toate ambalajele de mâncare şi cutiile tale de suc? Ai purtat mănuşi, corect?

Vincent trăia în groaza de a-şi dezamăgi prietenul şi era întotdeauna atent. Încuviinţă din cap.

Duncan se uită înapoi spre parcarea etajată.

— Oricum, şi aşa… Orice probă fizică, oricât de mică, pe care o obţin e ca şi cum ar fi găsit o rotiţă dintr-un ceas. Dacă ai suficiente, dacă eşti inteligent, poţi să înţelegi cum funcţionează. Poţi chiar să-ţi dai seama cine l-a construit. Îşi scoase haina şi i-o dădu lui Vincent. Purta un pulover cenuşiu pe dedesubt. Îşi luă şapca de baseball din sacoşă şi şi-o puse pe cap. Ne întâlnim la biserică. Du-te direct acolo. Nu te opri pentru nici un motiv.

— Ce o să faci? întrebă în şoaptă Vincent.

— Parcarea e întunecată şi e mare. Nu vor avea suficienţi poliţişti s-o controleze pe toată. Şi uşa aceea laterală pe care-am ieşit noi, e aproape imposibil de văzut de afară. Poate că nu au nici un om acolo… Dacă avem noroc, poate că nici n-au găsit încă Explorerul. Mă duc să iau lucrurile pe care le-am lăsat înăuntru.

Luă cuţitul şi îl strecură în şosetă. Apoi îşi vârî mâna în buzunar, îşi scoase pistolul de mici dimensiuni şi-l verifică dacă era încărcat. Îl puse la loc.

— Şi dacă au reuşit? întrebă Vincent. Adică să-l găsească…

— Păi, depinde, zise Duncan cu vocea lui calmă, obişnuită. S-ar putea să încerc să le iau oricum.

Capitolul 17

Ron Pulaski nu-şi amintea să se mai fi simţit în viaţa lui atât de încordat ca în acel moment, stând în picioare în parcarea îngheţată, holbându-se la Explorerul maro, iluminat puternic de faruri.

Era singur. Lon Sellitto şi Bo Haumann – două legende ale NYPD-ului – erau la postul de comandă, cu un nivel mai jos de unde era el. Doi tehnicieni criminalişti fixaseră luminile, îi vârâseră în mână nişte valize şi plecaseră, urându-i noroc pe un ton ce i se păruse extrem de ameninţător.

Era îmbrăcat într-un costum Tyvek, fără haină, şi tremura de frig.

„Hai, Jenny, îi zise în gând soţiei sale, aşa cum făcea deseori în momentele de stres, roagă-te pentru mine.” Adăugă – deşi asta doar pentru el: „Nu mă lăsa s-o dau în bară“.

Avea căştile bine fixate pe urechi şi i se spuse că va fi conectat pe o frecvenţă sigură direct cu Lincoln Rhyme, dar până în momentul acela nu se auzise decât zgomot de fond.

— Deci, ce ai acolo? se auzi brusc în căşti vocea răstită a lui Lincoln Rhyme.

Pulaski tresări. Micşoră volumul.

— Ei bine, domnule, SUV-ul este chiar în faţa mea. Aproximativ la şase metri de mine. E parcat într-o parte destul de pustie a…

— *Destul* de pustie. Asta-i ca şi cum ar fi aproape unic sau puţin gravidă. Sunt maşini în apropiere sau nu?

— Da.

— Câte?

— Şase, domnule. Sunt între trei şi şase metri distanţă de vehiculul subiect.

— N-am nevoie de „domnule”. Păstrează-ţi energia pentru lucrurile importante.

— Bine.

— Maşinile sunt goale? Se ascunde cineva în ele?

— Echipa de intervenţie de urgenţă le-a verificat.

— Sunt capotele fierbinţi?

— Ăă, nu ştiu. Mă duc să verific. Ar fi trebuit să se gândească la asta. Le atinse pe toate – cu dosul palmei, în caz că trebuiau să le ia amprentele. Nu. Toate sunt reci. Sunt aici de mai mult timp.

— OK, deci nu sunt martori. Vezi vreun semn de urmă recentă de cauciucuri îndreptate către ieşire?

— Nimic nu pare proaspăt, nu. În afară de a Explorerului.

— Deci probabil nu au avut o maşină de rezervă, zise Rhyme. Ceea ce înseamnă că au plecat pe jos. Asta-i mai bine pentru noi… Acum, Ron, descrie-mi scena în ansamblu.

— Capitolul trei.

— Eu am scris afurisita aia de carte. N-am nevoie să mi-o reciţi.

— OK, maşina este parcată neglijent, peste două linii.

— Au fugit cât au putut de repede, bineînţeles, zise Rhyme. Ştiau că erau urmăriţi. Vezi vreo urmă clară de paşi?

— Nu. Podeaua e uscată.

— Unde e uşa cea mai apropiată?

— O ieşire către scări, la şapte metri jumătate distanţă.

— Care a fost verificată de ESU?

— Exact.

— Ce altceva despre ansamblu?

Pulaski se uită atent, în jurul său, trei sute şaizeci de grade. E o parcare. Asta-i tot… Îşi miji ochii, încercând să se forţeze să observe ceva folositor. Dar nu era nimic.

— Nu ştiu, zise în cele din urmă, şovăind.

— Niciodată nu *ştim* în meseria asta, zise Rhyme cu voce calmă, devenind pe moment un profesor blând. E vorba de şanse. Ce ţi se pare *şocant?* Impresii. Spune câteva, la întâmplare.

Pentru o clipă lui Pulaski nu îi veni în minte absolut nimic. Dar apoi observă brusc ceva.

— De ce au parcat aici?

— Poftim?

— Aţi zis ce mi se pare şocant. Ei bine, e straniu că au parcat aici, aşa de departe de ieşire. De ce nu s-au dus chiar lângă ea? Şi de ce n-au încercat să ascundă maşina mai bine?

— Foarte bine, Ron. Ar fi trebuit să pun şi eu întrebarea aceasta. Ce crezi? De ce au parcat acolo?

— Poate au intrat în panică.

— S-ar putea. Ar fi bine pentru noi – nimic nu te face mai neglijent ca frica. Ne vom mai gândi la asta. OK, acum treci peste caroiaj către şi dinspre ieşire şi apoi în jurul maşinii. Uită-te dedesubt şi pe capotă. Ştii caroiajul?

— Da. Înghiţi în ultima clipă pe „domnule”.

Următoarele douăzeci de minute Pulaski merse înainte şi înapoi, examinând podeaua parcării şi tavanul din jurul maşinii. Nu scăpă nici un milimetru. Inspiră aerul – şi izul amestecat de gaze de eşapament/ benzină/ dezinfectant nu-i oferi nici o informaţie. Din nou îi spuse lui Rhyme că nu găsise nimic. Criminalistul nu avu nici o reacţie şi îi spuse să cerceteze şi Explorerul.

Verificaseră numerele de identificare şi plăcuţele de înmatriculare ale SUV-ului şi descoperiră că *aparţinuse* de fapt unuia dintre cei pe care Sellitto îi identificase înainte, dar pe care îl eliminaseră de pe lista suspecţilor din cauză că era închis pentru un an la Rikers Island pentru posesie de cocaină. Explorerul fusese confiscat din cauza

drogurilor, ceea ce însemna că Ceasornicarul îl furase din parcarea care unde aştepta să fie vândut la licitaţie de şerif – o idee inteligentă, credea Rhyme, din moment ce deseori dura săptămâni întregi până se înregistrau vehiculele confiscate în DMV şi mai multe luni până când erau efectiv puse la vânzare. Plăcuţele de înmatriculare erau şi ele furate, de la un alt Explorer maro parcat la Aeroportul Newark.

— Îmi plac teribil maşinile, Ron, zise acum Rhyme pe un ton ciudat, complice. Ne spun atât de multe lucruri. Sunt ca nişte cărţi.

Acest comentariu îi aminti lui Pulaski de paginile din manualul lui Rhyme. Nu le cită, dar spuse totuşi:

— Sigur, numărul de identificare, cel de înmatriculare, diverse abţibilduri, rovinete, timbrele de verificare tehnică…

Rhyme râse.

— Asta *dacă* proprietarul este făptaşul. Dar maşina noastră a fost furată, aşa că adresa service-ului Jiffy Lube unde şi-a schimbat uleiul sau faptul că a fost elev emerit la şcoala generală John Adams nu ne-ajută chiar aşa de mult, nu crezi?

— Presupun că nu.

— Presupui că nu, repetă Rhyme. Ce informaţii ne poate oferi o maşină *furată?*

— Păi, amprente.

— Foarte bine. Sunt aşa de multe lucruri pe care le poţi atinge într-o maşină – volanul, schimbătorul de viteze, aerul condiţionat, radioul, mânerele, sute de lucruri. Şi toate sunt suprafeţe lucioase. Mulţumesc, Detroit… Sau, mă rog, Tokyo, sau Hamburg, sau mai ştiu eu. Şi încă ceva: Majoritatea oamenilor consideră maşinile un fel de valiză sau sertar de serviciu – ştii, ca sertarul din bucătărie în care arunci de toate? O revărsare torenţială de obiecte personale. Aproape ca un jurnal în care nimeni nu se gândeşte să mintă. Controlează asta prima dată. PF.

„Probe fizice”, îşi aminti Pulaski.

Tânărul poliţist se aplecă să deschidă maşina şi auzi un scrâşnet metalic de undeva din spate. Tresări violent şi se trase înapoi, uitându-se în jur prin bezna din parcare. Ştia regula lui Rhyme despre procesarea scenei crimei de unul singur, aşa că le spusese celorlalţi poliţişti să plece. Zgomotul era probabil de la un şobolan. Sau de la un ţurţure de gheaţă topit şi căzut la pământ. Apoi auzi un clic. Îi aminti de un ticăit de ceas.

„Hai, termină, Pulaski, îşi spuse. Poate e doar din cauza căldurii de la luminile puternice. Nu fi aşa o mămăligă. *Tu* ai vrut să faci asta, îţi aduci aminte?“

Studie scaunele din faţă.

— Sunt firimituri. Multe.

— Firimituri?

— Mâncare ieftină, mai ales, aşa cred. Par a fi biscuiţi, chipsuri, pufuleţi, ciocolată. Nişte pete lipicioase. Cred că suc. Oh, şi încă ceva, aici sub bancheta din spate… Oh, asta-i bună. O cutie de gloanţe.

— Ce fel?

— Remington. De calibru treizeci şi doi.

— Ce e în cutie?

— Ăă… păi, gloanţe?

— Eşti sigur?

— N-am deschis-o. S-o deschid?

Tăcerea însemna încuviinţare.

— Da. Gloanţe. De treizeci şi doi. Dar nu e plină.

— Câte lipsesc?

— Şapte.

— Ah. Asta e bine de ştiut.

— De ce?

— Mai târziu.

— Şi uită-te la asta…

— La *ce* să mă uit? se răsti Rhyme.

— Oh, scuze. Mai e ceva. O carte de interogatorii. Dar seamănă mai mult cu o carte despre tortură.

— Tortură?

— Exact.

— Cumpărată? Bibliotecă?

— N-are nici un abţibild, sau chitanţă, nici o marcă de bibliotecă. Şi oricine i-a fost proprietarul, a citit-o mult.

— Bine spus, Ron. Să nu presupui că e a făptaşului. Trebuie să-ţi păstrezi mintea deschisă. Întotdeauna să-ţi păstrezi mintea deschisă.

Nu era o laudă prea mare, dar tânărului îi făcu plăcere.

După aceea Pulaski trecu ruloul pe podea şi cu un mic aspirator colectă orice altă urmă rămasă în spaţiul de sub şi dintre scaune.

— Cred că am luat totul.

— Torpedoul?

— L-am verificat. E gol.

— Pedalele?

— Le-am răzuit. Nu era prea mult pe ele.

— Tetiera? întrebă Rhyme.

— Oh, pe acelea nu le-am verificat.

— S-ar putea să fie păr sau transfer de loţiune.

— Oamenii poartă căciuli pe vremea asta, zise Pulaski.

— În cazul *puţin* probabil că Ceasornicarul nu e un sikh, călugăriţă, astronaut, scafandru sau orice altcineva care are capul *complet* acoperit, fă-mi hatârul şi verifică şi suporturile pentru cap.

— Acum le verific.

Un moment mai târziu Pulaski se trezi uitându-se la câteva fire de

păr cenuşiu şi negru. Îi mărturisi acest lucru lui Rhyme. Criminalistul însă nu se jucă de-a „ce ţi-am spus eu“.

— Bine, zise el în schimb. Sigilează-le în plastic. Acum amprente. Mor de nerăbdare să ştiu cine e de fapt Ceasornicarul nostru.

Pulaski, leoarcă de transpiraţie în ciuda aerului îngheţat şi muced, se chinui zece minute cu o perie Magna, pudră şi spray-uri, surse alternative de lumină şi ochelari speciali.

— Cum merge? îl întrebă nerăbdător Rhyme şi bobocul trebui să recunoască:

— De fapt, nu e nici una.

— Vrei să spui nici o amprentă întreagă. Asta nu-i o problemă. Şi parţialele sunt suficiente.

— Nu, vreau să spun că nu e *nici una,* domnule. Nicăieri. În toată maşina.

— Imposibil.

Din cartea lui Rhyme Pulaski, îşi amintea că există trei tipuri de amprente – plastice, care erau urme tridimensionale, precum cele lăsate în noroi sau lut; vizibile cu ochiul liber; şi latente, vizibile doar prin echipament special. Nu se găseau decât rareori amprente plastice, şi vizibilele erau, de asemenea, foarte rare, dar cele latente sunt obişnuite şi găsite peste tot.

Cu excepţia Explorerului Ceasornicarului.

— Pete?

— Nu.

— Asta-i o nebunie. N-ar fi avut timp să şteargă toate urmele din maşină în cinci minute. Vezi şi exteriorul, totul. Mai ales lângă uşi şi capacul rezervorului de benzină.

Cu mâinile tremurând, Pulaski continuă să caute. Oare mânuise peria Magna neîndemânatic? Oare pulverizase substanţele chimice greşit? Oare purta ochelari nepotriviţi?

Rana extrem de gravă pe care o suferise la cap nu cu mult timp în urmă lăsase sechele de durată, inclusiv stres posttraumatic şi atacuri de panică. Îl mai sâcâia ceva despre care-i vorbea lui Jenny ca despre „chestia asta medicală extrem de complicată şi tehnică – gândire aburită”. Îl tortura ideea că după accident pur şi simplu nu mai era acelaşi, că într-un fel devenise marfă de calitatea a doua, nu mai era la fel de inteligent ca fratele lui, deşi, la un moment dat, avuseseră acelaşi IQ. Se temea că nu era la fel de inteligent ca ucigaşii pe care încerca să-i prindă în misiunile lui alături de Lincoln Rhyme.

Dar apoi se încurajă: „Gata, termină. Te gândeşti că e greşeala ta. Ce naiba, ai terminat Academia printre primii cinci. Îţi ştii foarte bine meseria. Lucrezi de două ori mai mult decât majoritatea poliţiştilor.”

— Sunt sigur, domnule, zise el cu voce tare. Au reuşit cumva să nu lase nici o amprentă… Staţi, aşteptaţi o secundă.

— Nu mă duc nicăieri, Ron.

Pulaski îşi puse ochelarii cu lupă.

— OK, am găsit ceva. Am aici în faţă nişte fibre de bumbac. De culoare bej. Aproape de culoarea pielii.

— Cam aşa, glumi Rhyme.

— De culoarea pielii. Din mănuşi, pun pariu.

— Aşadar, Ceasornicarul şi asistentul lui sunt atenţi *şi* inteligenţi.

Pulaski detectă o nelinişte în vocea lui Rhyme care îl tulbură. Nu-i plăcea ideea că Lincoln Rhyme era neliniştit. Simţi un fior de gheaţă de-a lungul şirei spinării. Îşi aminti de sunetul scrâşnit de metal. Şi de clic.

„Tic, tac…“

— Este ceva pe cauciucurile de la maşină şi în bara de protecţie? Sau pe oglinzile retrovizoare?

Le verifică.

— În primul rând noroi şi pământ.

— Recoltează mostre.

— Am terminat, zise Pulaski după ce făcu şi acest lucru.

— Fotografii şi înregistrări video – ştii cum să faci asta?

Ştia. La nunta fratelui său, chiar el făcuse fotografiile.

— Atunci procesează rutele probabile de ieşire.

Pulaski se uită din nou în jur. Oare auzise iar scrâşnitul acela sau era un pas de om? Se auzeau picături de apă. Şi asta putea să semene cu ticăitul unui ceas, ceea ce-l făcea să fie şi mai încordat. Începu să traverseze din nou caroiajul, înainte şi înapoi, îndreptându-se spre ieşire, uitându-se atât jos, cât şi sus, în felul descris de Rhyme în cartea sa.

„O scenă a crimei este tridimensională…“

— Până acum nimic.

Singurul răspuns al lui Rhyme fu un fel de mârâit.

Pulaski auzi ceva care suna foarte clar a pas de om.

Îşi duse imediat mâna la şold. În clipa aceea îşi dădu seama că îşi lăsase revolverul *în interiorul* salopetei Tyvek, unde nu putea ajunge. Ce prostie! Ar trebui oare să îşi desfacă fermoarul salopetei şi să-şi pună revolverul pe dinafară?

Dar dacă făcea asta, ar contamina scena.

Ron Pulaski se hotărî să lase arma unde era.

Nu era decât o parcare veche; bineînţeles că erau zgomote. „Relaxează-te.“

Feţele de lună de pe biletele lăsate de Ceasornicar îl fixau, impenetrabile, pe Lincoln Rhyme.

Ochi siniştri, de nepătruns.

Nu auzea decât un ticăit; din radio nu se auzea decât tăcere. Apoi

nişte sunete ciudate. Scrâşnituri, apoi un zăngănit. Sau nu era decât zgomot de fond?

— Ron? Mă auzi?

Nimic. Doar *tic*… *tic*… *tic*.

— Ron?

Apoi un trosnet puternic. Metal.

— Ron? zise Rhyme înclinându-şi capul într-o parte. Ce se-ntâmplă?

Nici un răspuns.

Era pe punctul de a comanda unităţii să schimbe frecvenţa pentru a-i spune lui Haumann să verifice care era treaba cu bobocul când radioul reveni brusc la viaţă cu trosnete şi pârâituri.

Auzi vocea panicată a lui Ron Pulaski.

— … Nevoie de ajutor! Zece-treisprezece, zece…

Un 10-13 era codul radio cel mai urgent, apelul de ajutor pentru un poliţist.

— Răspunde-mi, Ron! strigă Rhyme. Eşti acolo?

— Nu pot…

Un geamăt.

Legătura radioului se întrerupse.

Dumnezeule!

— Mel, sună-l pe Haumann!

Tehnicianul lovi tastele cu forţă.

— Eşti pe fir, strigă Cooper, arătând căştile de pe capul lui Rhyme.

— Bo, Rhyme. Pulaski are probleme. A strigat 10-13 pe linia mea. Ai auzit?

— Negativ. Dar mergem chiar acum.

— Ar trebui să fie lângă scările cele mai apropiate de Explorer.

— Am înţeles.

Acum că era pe frecvenţa principală, Rhyme auzea toate transmisiunile. Haumann dirija mai multe echipe de sprijin tactic şi chema o unitate medicală. Le ordonă oamenilor lui să se împrăştie în parcare şi să acopere toate ieşirile.

Rhyme îşi lăsă capul pe spătarul scaunului, cât se poate de furios.

Era furios pe Sachs că abandonase Cazul Lui pentru Celălalt Caz, silindu-l astfel pe Pulaski să-i preia sarcinile. Era furios pe sine însuşi că lăsase un boboc fără experienţă să proceseze singur o scenă potenţial fierbinte.

— Linc, suntem pe drum. Nu-l vedem. Era vocea lui Sellitto.

— Oh, la naiba, nu sta să-mi spui ce *nu* vezi.

Mai auzi câteva voci.

— Nimic la nivelul acesta.

— Aici e SUV-ul.

— Unde e?

— E cineva acolo, la ora nouă?

— Negativ. E de-al nostru.

— Mai multă lumină! Avem nevoie de mai multă lumină!

Se scurse un moment de tăcere. Avea senzaţia că trecuseră ore întregi.

Ce naiba se-ntâmpla?

„Oh, Doamne, spuneţi-mi careva ceva!“

Dar rugămintea lui nerostită nu primi nici un răspuns. Comentă din nou pe frecvenţa lui Pulaski.

— Ron?

Nu auzi decât un şir de pleoscăieli, ca şi cum cineva cu gâtul tăiat ar încerca să comunice, deşi nu mai avea voce.

Capitolul 18

— Hei, Amie. Trebuie să vorbim.

— Sigur.

Sachs era în maşină, mergea în Hell's Kitchen din Midtown Manhattan, în căutarea dosarului de omucidere al lui Frank Sarkowski. Dar nu se gândea la asta. Se gândea la ceasurile găsite la locul crimelor. Se gândea la timpul care înaintează şi la timpul care rămâne nemişcat. Se gândea la perioadele când ne dorim ca timpul să gonească înainte şi să ne scutească de durerea pe care-o simţim. Dar nu fuge niciodată. În exact aceste momente timpul încetineşte inexorabil, interminabil, uneori se opreşte chiar, asemenea inimii unui prizonier condamnat la moarte în momentul execuţiei.

— Trebuie să vorbim.

Amelia Sachs îşi amintea de o conversaţie avută cu mai mulţi ani în urmă.

— E destul de grav, zisese Nick.

Cei doi iubiţi se aflau în apartamentul din Brooklyn al lui Sachs. Ea era boboacă pe atunci, în uniformă, cu pantofii lustruiţi ca două oglinzi negre. (Sfatul tatălui ei: „Pantofii lustruiţi îţi aduc mai mult respect decât o uniformă călcată, dragă. Aminteşte-ţi lucrul ăsta". Şi-şi amintea.)

Cu părul lui negru, chipeş şi numai muşchi, Nick ar fi putut fi fotomodel. Dar era tot poliţist. Cu mai multă experienţă. Chiar mai justiţiar decât era Sachs acum. Sachs stătea la măsuţa de cafea, o măsuţă drăguţă, de lemn de tek, cumpărată cu un an înainte din ultimii bani pe care-i câştigase de la agenţia de fotomodele.

Nick era într-o misiune sub acoperire în seara aceea. Purta un tricou fără mâneci şi blugi şi avea arma mică – un revolver – la şold. Ar fi trebuit să se bărbierească, deşi lui Sachs îi plăcea cum arăta aşa, neîngrijit. Planul pentru seara aceasta era: Nick vine acasă şi iau cina împreună. Cumpărase vin, lumânări, salată şi somon şi le aranjase deja pe masă. Atmosfera era cât se poate de plăcută.

Pe de altă parte, Nick nu mai trecuse de câteva seri pe acasă. Aşa că poate vor lua cina mai târziu.

Poate nici nu vor mânca nimic.

Dar acum ceva e în neregulă. Ceva *destul de grav*.

Ah, cel puţin e în picioare în faţa ei, nu e mort sau rănit, împuşcat în timp ce lucra sub acoperire – acestea erau întotdeauna misiunile cele mai periculoase din munca de poliţie. Urmărea nişte bande care furau camioane. Era vorba de o grămadă de bani, aşa că asta însemna o grămadă de arme. Trei prieteni apropiaţi ai lui Nick fuseseră cu el în seara aceea. Se întrebă, cu inima strânsă, dacă nu cumva fusese

omorât unul dintre ei. Îi cunoştea pe toţi.

Sau poate e altceva?

„Poate vrea să se despartă de mine?“

Oh, ce porcărie… dar cel puţin e mai bine decât să afle că cineva a primit un glonţ în cap într-o răfuială între bandele din East New York.

— Continuă, zise ea.

— Ascultă, Amie. Era porecla pe care i-o dăduse tatăl ei. Tatăl ei şi Nick erau singurii bărbaţi din lume cărora le dădea voie să-i zică astfel. Uite cum stă treaba…

— Spune-mi pur şi simplu, zise ea. Amelia Sachs spunea întotdeauna ce avea de spus deschis, în faţă. Aştepta acelaşi lucru şi de la ceilalţi.

— O să auzi oricum în curând. Am vrut să afli întâi de la mine. Am probleme mari.

Credea că ştie despre ce vorbeşte. Nick era un cowboy, un justiţiar întotdeauna gata să scoată mitraliera MP-5 şi să trimită nişte plumb cadou criminalilor. Sachs, care ţintea mai bine, cel puţin cu un pistol, nu era chiar aşa de nerăbdătoare să apese pe trăgaci. (Din nou tatăl ei: „Nu poţi lua gloanţele alea înapoi“). Presupunea că avusese loc un schimb de focuri şi că Nick omorâse pe cineva – poate chiar pe cineva nevinovat. OK. Va fi suspendat până când comitetul de anchetă se va întruni pentru a decide dacă riposta fusese justificată.

Era întru totul de partea lui şi era gata să-i spună că-i va sta alături orice s-ar întâmpla, că vor trece cu bine şi prin asta, când el adaugă:

— Am fost prins.

— Ai…

— Eu şi Sammy… Şi Frank R… jafurile – furturile camioanelor. Ne-au prins. Spectaculos.

Îi tremură vocea. Nu-l văzuse niciodată plângând, dar avea impresia că în numai câteva secunde va izbucni în hohote incontrolabile.

— Ai luat mită? îngăimă ea.

Nick ţintui cu privirea covorul verde. În cele din urmă şopti:

— Da… Acum că începuse să mărturisească, nu mai avea nevoie să şovăie. Dar e mai rău de-atât.

Mai rău? Ce poate să fie mai rău de-atât?

— Noi am fost *făptaşii.* Noi am furat camioanele.

— Vrei să spui că astă-seară, tu… Dintr-odată corzile vocale nu îi mai funcţionau.

— Oh, Amie, nu numai astă-seară. De un an. Tot afurisitul de an. Aveam nişte oameni la depozite care ne spuneau când veneau transporturile. Trăgeam afară câteva camioane şi… Mă rog, pricepi tu. Nu e cazul să ştii toate amănuntele. Îşi frecţionă tâmplele. Avea chipul bântuit. Tocmai am auzit – au eliberat mandate pe numele nostru. Cineva ne-a vândut. Ne-au prins în flagrant. Oh, mamă soare, cum ne-

au prins!

Sachs se gândi la toate nopţile când Nick era în misiune, lucrând sub acoperire să aresteze tâlhari. Cel puţin o dată pe săptămână.

— M-au atras pe nesimţite. Nu am avut de ales…

Nu era nevoie să-i răspundă, să-i zică: „Ba da, ba da, oh, Doamne, ba da, *întotdeauna* avem de ales“. Amelia Sachs nu-şi găsea scuze şi era surdă la scuzele altora. Nick ştia acest lucru, bineînţeles, fiind de la sine înţeles în relaţia lor.

Aşa că nici nu mai încearcă să se scuze.

— Am făcut-o de oaie rău de tot, Amie. Naiba să mă ia, am făcut o greşeală oribilă. Am venit să-ţi spun numai.

— Te vei preda?

— Cred că da. Nu ştiu ce-o să fac. Fir-ar să fie!

Se simţea amorţită, nu se putea gândi la nici măcar un lucru pe care să i-l zică, nici măcar unul. Se gândea la toate momentele pe care le petrecuseră împreună – orele de la poligonul de trageri, când iroseau kilograme întregi de muniţie; în baruri pe Broadway, dând pe gât daiquiri cu gheaţă, culcaţi în faţa căminului vechi din apartamentul ei din Brooklyn.

— O să-mi analizeze viaţa la microscop, Amie. O să le zic că tu n-ai avut nimic de-a face cu toată porcăria asta. O să-ncerc să nu te bag şi pe tine în necaz. Dar o să-ţi pună o grămadă de întrebări.

Voia să-l întrebe de ce o făcuse. Ce motiv putuse să aibă? Nick crescuse în Brooklyn, un băiat tipic, frumuşel, isteţ, descurcăreţ. Se înhăitase o vreme cu o gaşcă, dar taică-său îi vârâse cu cureaua minţile în cap şi se cuminţise. De ce alunecase din nou? Din cauza senzaţiilor tari? Din cauza banilor? (Şi asta era ceva ce ascunsese de ea, îşi dădu seama în acel moment; unde ascunsese banii furaţi?)

De ce?

Dar nu mai are când.

— Trebuie să merg acum. Te sun mai târziu. Te iubesc.

O sărută pe creştet. Ieşi apoi pe uşă.

Gândindu-se la acele momente fără sfârşit, la noaptea aceea fără sfârşit, cu timpul oprit, în care nu făcuse decât să stea nemişcată uitându-se la lumânările care ardeau, topindu-se în picături cafenii de ceară fierbinte…

„Te sun mai târziu…”

N-o mai sunase niciodată.

Lovitura dublă – ceea ce făcuse, plus sfârşitul legăturii lor – o marcă puternic; se hotărâse să părăsească cu totul munca de poliţie. Să renunţe şi să-şi găsească o slujbă undeva într-un birou. Doar faptul că-l întâlnise întâmplător pe Lincoln Rhyme o făcu să-şi reconsidere decizia şi să-şi păstreze uniforma. Dar incidentul îi lăsă în suflet un dezgust profund faţă de poliţiştii pătaţi. Era un lucru mai îngrozitor

pentru ea decât politicienii mincinoşi, soţii adulterini sau criminalii nemiloşi.

Acesta era motivul pentru care nu avea de gând să lase să-i stea nimic în cale, ci să descopere dacă echipa de la St. James era, de fapt, formată dintr-un grup de poliţişti corupţi de la Secţia 118. Şi dacă aşa era, nu se va opri până nu îi va aduce pe aceşti poliţişti corupţi în faţa instanţei, împreună cu grupurile de CO care lucrau cu ei.

Îşi opri maşina la bordură cu o frână bruscă. Aruncă legitimaţia de parcare cu sigla NYPD pe bordul Chevy-ului Camaro şi ieşi trântind uşa cu violenţă, de parcă încerca să închidă o poartă care se deschisese între prezent şi acel trecut dureros, atât de dureros.

— Oh, Doamne, ce scârbos!

La etajul superior al parcării etajate unde găsiseră SUV-ul Ceasornicarului, agentul de poliţie care făcuse această remarcă se uita la silueta întinsă pe burtă.

— Omule, să ştii că ai dreptate, îi răspunse unul dintre colegii săi. Sfinte Sisoe!

Un altul exclamă şi el, de parcă ar fi uitat că era în exerciţiul funcţiunii:

— Aoleu!

Sellitto şi Bo Haumann veniră în goană la scenă.

— Eşti bine? Ai păţit ceva? îi strigă Sellitto lui Pulaski.

Ron Pulaski stătea în picioare în faţa bărbatului culcat la pământ şi acoperit cu gunoaie urât mirositoare. Bobocul de-abia răsufla.

— M-a speriat ca naiba. Dar n-am nimic. Cerule, da' ce puternic e pentru un vagabond!

Un medic veni în goană şi îl răsuci pe atacator pe spate. Pulaski îi pusese cătuşe şi brăţările metalice îi zdrăngăniră pe încheieturi. Ochii vagabondului i se roteau nebuneşte şi hainele îi erau rupte şi infecte. Duhoarea era de nesuportat. Urinase recent în pantaloni. (Prin urmare „scârbos" şi „aoleu!".)

— Ce s-a întâmplat? îl întrebă Haumann pe Pulaski.

— Procesam scena. Arătă scările. Se pare că infractorii au ieşit prin această locaţie…

„Termină", îşi aminti.

Încercă din nou:

— Sunt aproape sigur că făptaşii au fugit pe scările acelea, aşa că eram aici să controlez, să văd dacă sunt urme de paşi. Am auzit ceva şi m-am întors. Individul ăsta venea să mă atace. Arătă o ţeavă de metal pe are o avea la el vagabondul. Nu puteam să-mi scot arma suficient de repede, dar am aruncat lada aia de gunoi în el. Ne-am bătut un minut sau două şi în final l-am prins de gât până aproape s-a sufocat şi a…

— Nu-i voie să facem aşa ceva, îi reaminti Haumann.

— Adică voiam să spun că am avut succes în a-l imobiliza prin metode de apărare personală.

Şeful echipei tactice aprobă din cap.

— Bine.

Pulaski îşi găsi căştile şi le conectă iar la radio. Se strâmbă când îi bubui în urechi vocea lui Rhyme.

— Pentru numele lui Dumnezeu, trăieşti sau ai murit? Ce s-a întâmplă?

— Scuze, domnule.

Pulaski îi explică ce se întâmplase.

— Şi eşti bine?

— Da, mă simt bine.

— Bine, zise criminalistul. Acum spune-mi de ce naiba îţi ţii arma în interiorul salopetei.

— O scăpare, domnule. N-o să mai fac asta, domnule.

— Oh, ai face bine să nu mai faci asta. Care e regula numărul unu la o scenă fierbinte?

— Fierbinte?

— O scenă *fierbinte* – unde criminalul s-ar putea să fie încă prin preajmă. Regula este: controlează cu atenţie, dar fii atent şi la siguranţa ta personală. Ai înţeles?

— Da, domnule.

— Deci ruta de scăpare e contaminată, bombăni Rhyme.

— Păi, e acoperită numai cu gunoaie.

— Gunoaie, răspunse Rhyme exasperat. Păi atunci mă gândesc că ar fi bine să te-apuci să le cureţi. Vreau toate probele aici în douăzeci de minute. Fiecare bucăţică. Crezi că poţi face asta?

— Da, domnule. Voi…

Rhyme închise brusc.

În timp ce doi poliţişti de la echipele de intervenţie de urgenţă ESU îşi puseră mănuşi de latex pe mâini şi-l traseră afară pe vagabond, Pulaski se aplecă şi începu să îndepărteze gunoiul. Încerca să-şi amintească ce anume din tonul vocii lui Rhyme îi sunase atât de familiar. În cele din urmă îşi dădu seama. Era acelaşi amestec de furie şi de uşurare pe care îl auzise în vocea tatălui lui când avusese o „discuţie” cu băieţii lui gemeni după ce-i prinsese făcând o cursă de viteză pe nişte şine de tren de lângă casa lor.

Ca un spion.

Stând la un colţ de stradă în Hell’s Kitchen, detectivul pensionat Art Snyder era îmbrăcat într-un trenci şi o pălărie veche cu o mică pană, arătând ca un agent străin de pe vremuri dintr-un roman de John le Carré.

Amelia Sachs se duse lângă el.

Snyder îi dădu de înţeles că o văzuse doar printr-o scurtă privire şi, după ce se uită încă o dată în jur, se întoarse şi porni cu pas sigur spre vest, îndepărtându-se de gălăgia din Times Square.

— Mulţumesc pentru telefon.

Snyder ridică din umeri.

— Unde mergem? întrebă ea.

— Mă întâlnesc cu un amic de-al meu într-un local din apropiere. Jucăm biliard în fiecare săptămână. Nu am vrut să discut la telefon.

„Spioni…"

Un bărbat foarte slab cu părul galben lins pe spate – galben, nu blond – veni să le ceară mărunţiş. Snyder îl privi îndeaproape şi apoi îi dădu un dolar. Individul se îndepărtă, mulţumind, dar bombănind, de parcă se aşteptase la cinci.

Mergeau printr-o parte întunecoasă a străzii când Sachs simţi ceva atingând-o pe şold, o dată, de două ori, şi se întrebă pentru o clipă dacă pensionarul se dădea la ea. Aruncând totuşi o privire în jos observă că îi pasa cu subtilitate o foaie împăturită de hârtie.

O luă şi, când ajunseră sub un felinar de stradă, se uită să vadă ce era.

Hârtia era fotocopia unei pagini dintr-un registru.

Snyder se aplecă spre ea şi-i şopti:

— Asta e o pagină din registrul de evidenţe. De la 131.

Sachs se uită mai atentă. În mijloc era scris:

Numărul dosarului: 3453496, Sarkowski, Frank
Subiect: Omucidere
Trimis la: Secţia 158
Cerut de:
Data trimiterii: 28 noiembrie
Data înapoierii:

— Agentul cu care lucrez a zis că nu era nici o referire în registru despre transferarea dosarului, zise Sachs.

— Probabil că nu s-a uitat decât în calculator. Şi eu m-am uitat acolo. Probabil a fost trecut, dar după aceea cineva l-a şters. Asta e rezerva de mână.

— De ce l-au trimis la 158?

— Nu ştiu. Nu aveau nici un motiv s-o facă.

— De unde ai asta?

— Un prieten de-al meu a găsit-o. Un poliţist cu care am lucrat. Tip de treabă. Deja am uitat că l-am întrebat.

— Unde a ajuns la 158? La sala arhivelor?

Snyder ridică din umeri.

— N-am idee.

— Voi verifica eu.

Snyder bătu din palme de câteva ori să le încălzească.

— E frig al dracului. Se uită în spate. Se uită şi Sachs. Acolo la intersecţie, nu cumva era o maşină neagră care stătea cam mult?

Snyder se opri pe loc. Îi arătă o firmă părăginită. *Sala de biliard Flannagan. Inaugurată în 1954.*

— Aici merg eu.

— Mulţumesc din nou, îi zise ea.

Snyder se uită înăuntru şi apoi aruncă o privire la ceas.

— Nu prea mai sunt multe locuri din astea aici în Times Square, îi zise el lui Sachs. Pe vremuri lucram la Deuce. Ştii…

— Forty-second Street. Şi eu am patrulat pe-acolo.

Se uită înapoi spre Eighth Avenue. Maşina neagră dispăruse.

— Îmi amintesc mai ales verile, îi zise el încet, uitându-se nemişcat la sala de biliard. Câteva zile în august. Chiar şi bandele şi hoţii de buzunar rămâneau pe la casele lor, aşa era de cald. Îmi amintesc de restaurante şi de baruri. Şi de cinematografe. Erau câteva care aveau o pancartă ştii, cred că prin anii patruzeci sau cincizeci, ziceau că au aer condiţionat. E ciudat, nu, un loc unde să facă reclamă că au aer condiţionat ca să atragă oamenii înăuntru. E cu totul altfel în zilele noastre, nu?… Se schimbă vremurile.

Snyder deschise uşa şi intră în încăperea plină de fum. Chiar că se schimbă vremurile.

Capitolul 19

Noua lor maşină era un Buick LeSabre.

— De unde-ai luat-o? îl întrebă Vincent pe Duncan, urcându-se pe locul din faţă. Maşina era parcată lângă bordură, în faţa bisericii.

— Lower East Side, îi răspunse Duncan, aruncându-i o scurtă privire.

— Nu te-a văzut nimeni?

— Ba da, proprietarul. Pentru puţin timp. Dar nu va spune nimic. Îşi atinse buzunarul, unde-şi ţinea pistolul. Duncan arătă cu un semn colţul străzii unde îl înjunghiase pe studentul ucis înainte. Ceva poliţişti pe-aici?

— Nu. Adică, n-am văzut nici unul.

— Bine. Cei de la salubritate probabil au luat deja gunoiul şi cadavrul o fi pe la mijlocul mării într-un şlep.

„Spintecă-le ochii…”

— Ce s-a întâmplat în parcare? întrebă Vincent.

Duncan făcu o mică grimasă.

— N-am reuşit să mă apropii de Explorer. Nu erau prea mulţi poliţişti, dar un vagabond se învârtea pe-acolo. Făcea foarte mare gălăgie. Am auzit nişte ţipete şi câţiva agenţi s-au năpustit înăuntru. A trebuit să plec.

Duncan porni maşina. Vincent nu avea habar încotro mergeau. Buickul era vechi şi mirosea a fum de ţigară. Nu ştia cum să-i spună. Era de culoare bleumarin, dar „Bleumarin-mobilul“ nu avea nici un haz. Vincent cel Isteţ nu se simţea prea spiritual în momentul acela. După câteva minute de tăcere, întrebă:

— Care e mâncarea ta preferată?

— Poftim?

— Mâncare. Ce-ţi place să mănânci?

Duncan se încruntă uşor. Făcea asta des, analiza întrebările foarte serios şi apoi recita răspunsurile pe care le plănuise înainte în minte. Dar asta îl lăsase evident consternat. Izbucni în râs.

— Ştii, nu mănânc prea mult.

— Dar precis ai un fel preferat.

— Nu m-am gândit niciodată la asta. De ce mă-ntrebi?

— Oh, aşa numai, m-am gândit să gătesc cina pentru noi odată. Pot să gătesc o mulţime de lucruri. Paste – ştii, spaghete. Îţi plac spaghetele? Le fac cu chiftele. Pot să fac şi un sos de smântână. Se numeşte Alfredo. Sau cu roşii.

— Păi, atunci cu roşii, cred, zise bărbatul. Asta aş comanda într-un restaurant.

— Atunci aşa o să le fac. Poate, dacă vine şi soră-mea în oraş, o să

dăm o petrecere. Adică nu chiar o petrecere. Numai noi trei.

— Asta e… Duncan clătină din cap. Părea mişcat. Nimeni nu mi-a mai gătit cina de… Adică, nimeni nu mi-a gătit cina de foarte multă vreme.

— Luna viitoare, poate.

— Luna viitoare s-ar putea să fie bine. Cum e sora ta?

— E mai mică decât mine cu câţiva ani. Lucrează la o bancă. Şi ea e slăbănoagă. Adică nu vreau să zic că tu eşti slăbănog. Numai atâta că eşti, ştii, în formă bună.

— E măritată, are copii?

— Oh, nu. E ocupată la serviciu. E foarte bună în meseria ei.

Duncan încuviinţă din cap.

— Luna viitoare. Sigur, voi veni iar în oraş. Putem să luăm cina împreună. Eu nu pot să te ajut. Nu gătesc.

— Oh, gătesc eu tot. Mie-mi place să gătesc. Mă uit la emisiunile culinare.

— Dar aş putea s-aduc nişte desert. Ceva gata făcut. Ştiu că-ţi plac dulciurile.

— Asta ar fi grozav, zise Vincent entuziasmat. Privi străzile reci şi întunecate. Unde mergem?

Duncan rămase tăcut pentru un moment. Opri maşina la un semafor, cu roţile din faţă oprite exact pe linia de un alb murdar.

— Hai să-ţi spun o poveste, zise el.

Vincent îşi privi prietenul cu atenţie.

— În 1714, Parlamentul Britanic a oferit douăzeci de mii de lire sterline primei persoane care avea să inventeze un ceas portabil suficient de precis încât să poată fi folosit pe mare.

— Asta era o sumă mare de bani pe vremea aceea, nu?

— O sumă absolut imensă. Aveau nevoie de un ceas pentru navele lor, pentru că în fiecare an mii de marinari mureau din cauza erorilor de navigaţie. Vezi tu, ca să planifici un curs, trebuie să ştii atât longitudinea, cât şi latitudinea. Poţi determina latitudinea astronomic. Dar pentru longitudine aveau nevoie de măsurarea precisă a timpului. Un fabricant britanic de ceasuri, John Harrison, s-a hotărât să încerce să obţină premiul. A început să lucreze la proiect în 1735 şi, în cele din urmă, a creat un mic ceas care putea fi folosit pe o corabie şi care nu rămânea în urmă decât cu câteva secunde pe parcursul unei călătorii transatlantice. Când l-a terminat? În 1761.

— I-a luat aşa de mult?

— A trebuit să se lupte cu politicieni, oameni de afaceri necinstiţi, cu concurenţa, cu membri ai Parlamentului şi, bineînţeles, cu dificultăţile mecanice – aproape imposibilitatea – de a crea ceasul. Dar nu s-a dat bătut şi a perseverat. Douăzeci şi şase de ani.

Se aprinse lumina verde la semafor şi Duncan acceleră treptat.

— Ca să-ţi răspund la întrebare, vom merge s-o vedem pe următoarea fată de pe lista noastră. Am dat peste o piedică. Dar nimic nu ne va opri. Nu e chiar aşa de important…

— În marele plan universal.

Un zâmbet fugar lumină chipul ucigaşului.

— Aveau camere de filmat în parcare? întrebă Rhyme.

Râsul lui Sellitto însemna „ai vrea tu“.

Sellitto, Pulaski şi Baker erau din nou acasă la Rhyme, studiind probele colectate de boboc în parcare. Vagabondul care îl atacase pe Pulaski era la Bellevue. Nu avea nici o legătură cu acest caz şi îl diagnosticaseră ca având schizofrenie paranoică, controlabilă prin medicamente.

— Locul nepotrivit, la timpul nepotrivit, murmurase Pulaski.

— Tu sau el? replicase Rhyme. Acum întrebă iar: Dar camerele de filmat de la *sechestrul* de unde a furat SUV-ul?

Sellitto râse din nou.

— Hai să vedem ce-a găsit Ron, zise Rhyme după un oftat. Prima dată, gloanţele?

Cooper îi aduse cutia şi i-o deschise.

Un glonţ ACP de calibru .32 este o muniţie neobişnuită. Glonţul de pistol semiautomat are o bătaie mai mare decât glonţul mai mic, de .22, dar nu are atât de multă putere de oprire, nu aşa cum au cele de .38 sau 9 milimetri. Calibrul .32 este considerat în mod tradiţional o armă de doamne. Are o piaţă de desfacere limitată, dar totuşi suficient de mare. Dacă găseau o armă compatibilă de .32 în posesia unui suspect, putea fi o dovadă circumstanţială că era Ceasornicarul, dar Cooper nu putea pur şi simplu să sune la toate magazinele locale de arme şi să obţină o listă cu persoanele care cumpăraseră acest tip de muniţie în ultima vreme.

Din moment ce lipseau şapte gloanţe din cutie, şi pistolul Autauga Mk II are încărcătorul de şapte gloanţe, Rhyme presupunea că aceasta era probabil arma folosită, dar şi Beretta Tomcat, North American Guardian şi LWS-32 folosesc acelaşi fel de gloanţe. Deci ucigaşul putea să o aibă pe oricare dintre acestea. (Dacă era într-adevăr înarmat. După cum subliniase Rhyme, gloanţele *sugerează,* dar nu garantează că suspectul poartă sau deţine o armă.)

Rhyme observă că gloanţele erau suficient de mari ca să cauzeze răni foarte grave dacă se trăgea de aproape.

— La tablă, bobocule, porunci Rhyme. Pulaski scrise după cum i se dictă.

Cartea pe care o găsise în Explorer se numea *Tehnici extreme de interogare* şi era publicată de o companie mică din Utah. Hârtia, cerneala şi tiparul – ca să nu mai vorbim de stilul de scris – erau de

cea mai proastă calitate.

Scrisă de un autor anonim care pretindea că fusese soldat în Forţele Speciale, cartea descria folosirea unor tehnici de tortură care în cele din urmă duc la moartea subiectului, dacă acesta nu mărturisea – prin înecare, strangulare, sufocare, scufundarea în apă îngheţată şi altele. Una dintre metode implica suspendarea unei greutăţi deasupra gâtului subiectului. O alta, crestarea încheieturilor celor două mâini şi aşteptarea ca subiectul să sângereze până când mărturisea.

— Doamne Sfinte, zise Dennis Baker, strâmbându-se. Astea sunt planurile lui… Are de gând să omoare *zece* victime în felul ăsta? E demenţă pură.

— Probe? întrebă Rhyme, mai preocupat pe moment de probele fizice, analizabile în laborator, oferite de carte, decât de portretul psihologic al cumpărătorului ei.

Ţinând cartea deasupra unei foi mari de hârtie curată, Cooper deschise fiecare pagină şi o perie separat pentru a obţine orice probă, cât de mică. Nu căzu nimic dintre pagini.

Bineînţeles, nu era nici o amprentă.

Cooper află că această carte nu se putea cumpăra prin lanţurile comerciale principale, cu piaţă de desfacere prin internet sau librării – toate refuzau să pună aşa ceva la vânzare. Dar era uşor de obţinut de la companii de licitaţii on-line şi la mai multe organizaţii paramilitare de extremă dreapta, care vindeau orice ţi-ar putea folosi pentru a te proteja de urgia minorităţilor, a străinilor şi a guvernului SUA. (În ultimii ani Rhyme fusese consultat într-un număr destul de mare de anchete de acte teroriste; multe dintre ele aveau legături cu al-Qaeda şi cu alte grupări islamice fundamentaliste, dar tot atât de multe erau implicate în terorism local – o ameninţare care, după părerea sa, era în mare măsură ignorată de autorităţile ţării.)

Telefonară la editură, dar aceasta nu cooperă deloc, ceea ce de fapt nu-l surprinse pe Rhyme câtuşi de puţin. Directorul editurii le spuse că ei nu vindeau cartea în mod direct cititorilor şi că, dacă voiau să afle care magazine de vânzare cu amănuntul o achiziţionase în cantităţi mai mari, n-aveau decât să facă rost de un mandat semnat de un judecător. Dar, după cum ştiau foarte bine, aşa ceva putea dura săptămâni întregi.

— Dar nu înţelegeţi că cineva foloseşte cartea asta ca pe-un ghid ca să tortureze şi să omoare oameni? strigă Dennis Baker în telefon.

— Păi, cam ăsta e *scopul* cărţii, nu? zise proprietarul companiei şi închise.

— Fir-ar să fie!

Continuară analizarea probelor colectate şi aflară că noroiul, frunzele şi cenuşa găsite de Pulaski în masca motorului maşinii, pe cauciucuri şi pe oglinzile retrovizoare erau toate neconcludente. Urma

de pe bancheta din spate a SUV-ului era de nisip care se potrivea cu cel folosit de criminal ca agent obscurizant pe aleea din Cedar Street.

Firimiturile erau de la pufuleţi, chipsuri, covrigi şi batoane de ciocolată. Mai găsiră şi bucăţele de biscuiţi cu arahide şi pete de suc – cu zahăr, nu de regim. Bineînţeles, nimic din acestea nu puteau să îi conducă la identificarea suspectului, dar putea fi o cărămidă în plus la temelia care va lega făptaşul de Explorer.

Fibrele scurte de bumbac – de culoarea pielii – erau, aşa cum sugerase şi Pulaski, asemănătoare cu cele de la un tip extrem de obişnuit de mănuşi de lucru, vândute în mii de băcănii, magazine de grădinărit şi magazine universale. Se părea că de îndată ce furaseră maşina, o şterseseră cu meticulozitate şi apoi purtaseră mănuşi de fiecare dată când se aflau în interiorul ei.

Aşa ceva chiar că nu mai văzuse. Era o dovadă în plus că acest Ceasornicar avea o inteligenţă pe cât de sclipitoare, pe atât de ucigătoare.

Firul de păr de pe tetieră avea o lungime de douăzeci şi doi de centimetri şi era de culoare neagră cu puţin argintiu. Părul este o probă bună, din moment ce cade mereu sau este smuls în luptele corp la corp. De regulă însă, oferă doar caracteristici generale, ceea ce înseamnă că părul găsit la o scenă va oferi o legătură circumstanţială cu un suspect care are păr asemănător, pe baza culorii, texturii, lungimii sau prezenţei vopselei de păr sau a altor substanţe chimice. Dar în general părul nu poate fi individualizat: adică nu poate fi legat decisiv de un suspect decât dacă există şi rădăcina firului, ceea ce permite aflarea profilului ADN. Dar părul găsit de Pulaski nu avea rădăcină.

Rhyme ştia că era prea lung pentru a-i aparţine Ceasornicarului – în portretul-robot alcătuit după descrierea lui Hallerstein părul era de lungime medie. Putea să fie de la o perucă – Ceasornicarul folosea poate deghizări – dar Cooper nu găsi nici o urmă de adeziv la capete. Asistentul său purtase o şapcă şi putea deci să provină de la el. Rhyme era convins însă că părul provenea probabil de la altcineva – un pasager care mersese cu SUV-ul înainte ca Ceasornicarul să fure maşina. Un fir de păr de douăzeci şi doi de centimetri putea să fie atât de femeie, cât şi de bărbat, dar Rhyme credea că era mai probabil să fie al unei femei. Părul cărunt sugera vârsta mijlocie şi douăzeci şi doi de centimetri era o lungime de păr ciudată pentru un bărbat de vârsta aceea.

— E posibil ca Ceasornicarul sau asistentul său să aibă o iubită sau încă un partener, dar nu prea pare probabil… Mă rog, trece-l oricum pe tablă, zise Rhyme.

— Pentru că pur şi simplu nu poţi să ştii niciodată, nu-i aşa? zise Pulaski, de parcă recita ceva spus de altcineva.

Rhyme ridică dintr-o sprânceană.

— Pantofi? întrebă el apoi.

Singura urmă găsită de Pulaski era de la un pantof cu talpă netedă, mărimea patruzeci şi şase. Era doar o băltoacă de apă în care călcase cineva; erau şase urme îndreptate spre ieşire înainte să dispară cu totul. Pulaski era destul de sigur că-i aparţineau fie Ceasornicarului, fie asistentului său, deoarece se aflau pe traiectoria cea mai logică de la Explorer către ieşirea cea mai apropiată. Observase, de asemenea, că exista o anumită distanţă între urme şi că numai câteva dintre ele aveau şi urma călcâiului.

— Ceea ce înseamnă că alerga, zise Pulaski. Asta nu scria în manualul dumneavoastră, dar aşa e logic, nu?

„E imposibil să nu-ţi placă de puştiul ăsta", se gândi Rhyme.

Dar nu puteau obţine o informaţie foarte folositoare din urme. Nu se putea determina marca pantofilor, pentru că nu existau nici un fel de semne distinctive pe talpă. Nici nu existau modele neobişnuite de rosătură a tălpii, care să sugereze nişte caracteristici deosebite podologice sau ortopedice.

— Cel puţin ştim că are picioare mari, zise Pulaski.

— Eu n-am văzut încă regulamentul în care scrie că cineva care poartă mărimea patruzeci şi unu nu are voie să-şi ia pantofi de mărimea patruzeci şi şase, comentă Rhyme bombănind.

— Oh, da… zise bobocul dând din cap.

„Cât trăieşte omul învaţă", se gândi Rhyme. Se uită din nou la probe.

— Asta-i tot?

— Am făcut tot ce-am putut, zise Pulaski dând din cap.

— Te-ai descurcat bine, mormăi Rhyme.

Probabil nu foarte entuziast. Se întrebă dacă rezultatele ar fi fost diferite în cazul în care Sachs ar fi procesat scena. Nu se putea abţine să nu creadă că da.

— Şi dosarul Luponte? îl întrebă criminalistul pe Sellitto.

— Încă nimic. Dacă ai ştii mai multe, ar fi mai uşor de găsit.

— Dacă aş şti mai multe, l-aş găsi eu singur.

Bobocul se holba la tabla cu probe.

— Toate astea… Şi de fapt, în cele din urmă, nu ştim mai nimic despre el.

„Nu e chiar adevărat, se gândi Rhyme. Ştim că e un criminal al naibii de deştept."

CEASORNICARUL
SCENA CRIMEI UNU

Locaţia:

•Debarcader de reparaţii pe râul Hudson, 22nd Street

Victima:
•Identitate necunoscută
•Sex masculin
•Posibil de vârstă mijlocie sau mai bătrân şi poate avea probleme cardiace (prezenţa anticoagulanţilor în sânge).
•Nici o urmă de droguri, infecţie sau boală în sânge
•Garda de Coastă şi scafandri ESU caută cadavrul şi probe în Portul New York.
•Se verifică şi rapoartele de persoane date dispărute.

Criminalul:
•A se vedea mai jos

Modul de operare:
•Criminalul a forţat victima să se ţină de punte, peste apă, crestându-i degetele sau încheieturile mâinilor până a căzut.
•Timpul atacului: între 6 p.m. luni şi 6 a.m. marţi

Probe:
•Sânge de grupa AB pozitiv.
•Unghie ruptă, fără lac de unghii, lată
•Porţiune din gardul de plasă de sârmă, tăiat cu cleşte obişnuit de tăiat sârma, care nu este identificabil.

Ceas.
•A se vedea mai jos

Poezie.
•A se vedea mai jos
•Urme de zgârieturi de unghii pe puntea debarcaderului
•Nici o probă identificabilă, nici o amprentă, nici o urmă de picioare, nici o urmă de cauciucuri de maşină

SCENA CRIMEI DOI

Locaţia:
•Alee din Cedar Street, lângă Broadway, în spatele a trei clădiri comerciale (uşile din spate încuiate între 8.30 şi 10 p.m.) şi o clădire administrativă guvernamentală (uşa din spate încuiată la 6 p.m.)
•Aleea este o fundătură. Lată de patru metri jumătate şi lungă de treizeci şi doi de metri şi acoperită cu pietre de pavaj, cadavrul era la patru metri jumătate de Cedar Street.

Victima:
•Theodore Adams
•Locuia în Battery Park
•Scriitor independent
•Fără duşmani cunoscuţi
•Nici un mandat împotriva lui, de stat sau federal
•S-a verificat o legătură cu clădirile din jurul aleii. Nu s-a găsit nici una.

Criminalul:
•Ceasornicarul
•Sex masculin
•Ceasornicarul nu apare în nici una dintre bazele de date.

Modul de operare:
•Târât din vehicul pe alee, unde a fost suspendată deasupra lui o bară de fier. În cele din urmă aceasta i-a zdrobit gâtul.
•Se aşteaptă raportul medicului legist pentru confirmare.
•Nici o dovadă de activitate sexuală
•Ora morţii: aproximativ între 10.15 p.m. şi 11 p.m. luni noaptea. Se aşteaptă confirmarea medicului legist.

Probe:
•Ceas
- •Nici un explozibil, agent chimic sau biologic
- •Identic cu ceasul de pe debarcader
- •Nici o amprentă, urme minime
- •Arnold Products, Framingham, MA
- •Vândut de magazinul Hallerstein's Timepieces, Manhattan

•Poezie lăsată de criminal la ambele scene
- •Imprimantă de calculator, hârtie obişnuită, tuş HP LaserJet

Text:

A răsărit Luna Rece şi plină,
luminând cadavrul pământului,
arătându-i morţii ora să vină
să pună capăt vieţii şi drumului.

– Ceasornicarul

- •Nu apare în nici o bază de date de poezie; probabil creaţie proprie.
- •Luna Rece este luna din calendarul lunar, luna morţii.

•60 de dolari în buzunar, numerele de serie nu sunt date în urmărire; amprente, negativ.
•Nisip fin folosit ca „agent obscurizant".

•Nisip obişnuit. Din cauză că vrea să se întoarcă la scenă?
•Bară metalică, de 36 de kilograme, lonjeron cu ureche de ac. Nu este folosit în şantierul vizavi de alee. Nici o altă sursă găsită.
•Bandă adezivă, obişnuită, dar tăiată cu precizie, în mod neobişnuit. Bucăţi de exact aceeaşi lungime.
•Sulfat de talium (otravă de rozătoare) găsită în nisip
•Sol conţinând proteină de peşte – de la ucigaş, nu victimă
•Foarte puţine urme găsite
•Fibre maro, probabil covoraş de maşină

Altele:
•Vehicul.
- •Ford Explorer, de aproximativ trei ani vechime. Covor maro.
- •Verificarea numerelor de înmatriculare a maşinilor din zonă de marţi dimineaţa rezultă că nu au nici un mandat. Nu s-a dat nici o amendă în seara de luni în zonă.

•A se verifica la divizia Moravuri despre prostituate, în legătură cu martorul.
•Nici o pistă.

INTERVIU CU HALLERSTEIN

Criminalul:
•Portret robot TIFE al Ceasornicarului – între 45 şi 55 de ani, faţă rotundă, bărbie dublă, nas gros, ochi neobişnuit de albaştri. Înalt de peste 1,80 metri, slab, păr negru, lungime medie, fără bijuterii, haine închise la culoare. Nici un nume.
•Ştie foarte multe lucruri despre ceasuri şi ceasornice şi aparatele de măsurat timpul vândute la licitaţiile recente şi este la curent cu expoziţiile de orologerie din oraş.
•A ameninţat vânzătorul să păstreze tăcerea.
•A cumpărat 10 ceasuri. Pentru 10 victime?
•A plătit cu bani gheaţă.
•A vrut faţă de lună pe ceas, a vrut ticăit zgomotos.

Probe:
•Sursa ceasurilor a fost Hallerstein's Timepieces, Flatiron District.
•Nu există amprente pe banii plătiţi pentru ceasuri, numerele de serie nu au fost date în urmărire. Nu există nici o urmă pe bani.
•A sunat de la un telefon public.

SCENA CRIMEI TREI

Locaţia:

•Spring Street, numărul 481

Victima:
•Joanne Harper
•Nici un motiv aparent
•Nu o cunoştea pe a doua victimă, Adams.

Criminalul:
•Ceasornicarul

Asistent
•Probabil bărbatul observat mai devreme de victimă, lângă depozitul ei.
•Alb, solid, ochelari de soare, hanorac de culoare crem şi şapcă. Conducea un SUV.

Modul de operare:
•A intrat înăuntru cu şperaclul.
•Metoda intenţionată de atac necunoscută. Posibil plănuia să folosească sârma de florărie.

Probe:
•Proteina de peşte provenea de la depozitul lui Joanne (îngrăşământ de orhidee).
•Sulfat de taliu în apropiere
•Sârmă de florărie, tăiată în lungimi exacte (Pentru a fi folosite ca armă a crimei?)

Ceas
•Identic cu celelalte. Fără urme de nitraţi.
•Nici o probă.
•Nu există bilet sau poezie.
•Nu există amprente, urme de paşi, arme sau orice altceva lăsat în urmă.
•Fulgi negri – smoală de acoperiş
•A se verifica imaginile termice RARETS din New York pentru posibile surse.

Altele:
•Criminalul a verificat victima înaintea atacului. A ales-o pentru un motiv anume. Care?
•Are staţie radio de poliţie, a se schimba frecvenţa.

Vehicul:

•SUV maro
•Nu se ştie numărul de înmatriculare
•Se anunţă Localizatorul de Urgenţă al Vehiculelor.
•423 proprietari de Explorer maro în zonă. Dintre ei doi au şi cazier.
•Un proprietar prea bătrân; celălalt în închisoare pentru trafic de droguri.
•În proprietatea bărbatului din închisoare.

EXPLORERUL CEASORNICARULUI

Locaţia:
•Găsit în parcare, între râul Hudson şi Houston Street.

Probe:
•Explorerul e proprietatea bărbatului din închisoare. A fost confiscat şi furat din lotul de sechestru, unde aştepta licitaţia.
•Parcat la loc deschis. Nu lângă o ieşire.
•Firimituri de la pufuleţi, chipsuri, batoane de ciocolată. Bucăţi de biscuiţi cu arahide. Pete de suc obişnuit, nu dietetic.
•Cutie de muniţie de pistol automat calibrul .32, şapte gloanţe lipsă. Arma e posibil să fie o Autaaga Mk II.
•Cartea – *Tehnici extreme de interogare*. Planuri pentru crimele sale viitoare?
•Nu s-a obţinut nici o informaţie folositoare de la editură.
•Şuviţă de păr negru-cărunt, probabil de femeie
•Nici o amprentă, în întreg vehiculul
•Fibre de bumbac bej de la mănuşi
•Nisip care se potriveşte cu cel folosit în alee.
•Urmă de pantofi mărimea 46, cu tălpi netede.

Capitolul 20

— Am nevoie de un dosar de caz.

— Mda. Femeia mesteca gumă cu zgomot şi făcea baloane.

Poc.

Amelia Sachs era în biroul de arhive al Secţiei 158 din Lower Manhattan, nu foarte departe de 118. Îi dădu funcţionarei din schimbul de noapte numărul dosarului Sarkowski. Femeia tastă numărul pe calculator, cu un sunet de staccato. O privire fugară pe monitor.

— Nu e.

— Eşti sigură?

— Nu e.

— Hm. Sachs râse uşor. Şi unde crezi că o fi zburat?

— Zburat?

— A venit aici pe 28 sau 29 noiembrie de la Secţia 131. Se pare că a fost cerut de cineva de aici.

Poc.

— Ei, bine, nu e. Nu e înregistrat. Eşti sigură că aici a venit?

— Nu, nu o mie la sută. Dar…

— O mie? întrebă femeia, mestecând în continuare. Pe masă lângă ea era un pachet de ţigări, pe care evident îl va înşfăca în grabă în momentul când se va repezi afară în pauză sau când i se va termina tura.

— Există vreun scenariu în care să nu fie înregistrat?

— Scenariu?

— Orice dosar e întotdeauna înregistrat?

— Dacă vine special pentru un detectiv atunci merge direct la el în birou şi îl înregistrează el. Trebuie să-l înregistrezi. Aşa e regula.

— Dacă nu era nici un nume de destinatar pe cerere?

— Atunci trebuia să vină aici. Arătă cu un gest un coş mare pe care era lipit un cartonaş: „În aşteptare”. Şi oricine vrea să-l ia trebuie să vină aici şi să-l ridice. Apoi îl înregistrează. Trebuie să-l înregistreze.

— Dar n-a fost înregistrat.

— Da’ trebuie să-l înregistreze. Pentru că altfel, de unde să mai ştim unde e? Îi arătă un alt cartonaş expus la vedere: „Înregistrează!”

Sachs scotoci prin coşul voluminos.

— Ăă, nu-i voie să faci chestia asta.

— Dar înţelegi ce problemă am?

Femeia clipi nedumerită. Un nou balon de gumă pocni.

— A venit aici. Iar dumneata nu poţi să-l găseşti. Deci ce pot face eu acum?

— Depui o cerere. Cineva o să se apuce să-l caute.

— Şi asta chiar o să se-ntâmple? Pentru că eu, una, nu sunt chiar aşa de sigură. Sachs se uită la uşa dinspre depozitul de arhive. Mă duc să mă uit eu, dacă nu te superi.

— Nu, serios, nu-i voie.

— Numai câteva minute.

— Nu poţi…

Sachs trecu pe lângă ea şi intră în încăperea plină de rafturi cu dosare. Funcţionara murmură ceva ce Sachs nu auzi.

Toate dosarele erau aranjate după număr şi codificate pe culori care indicau dacă erau în desfăşurare, sau rezolvate, sau în aşteptarea procesului. Dosarele cu Cazuri Majore aveau o bordură specială. Roşie. Sachs găsi dosarele recente şi, verificând numerele pe rând, unul câte unul, descoperi că, într-adevăr, dosarul Sarkowski nu era acolo.

Făcu o pauză, uitându-se în sus la rafturile pline, cu mâinile în şold.

— Bună, zise o voce de bărbat.

Se întoarse şi dădu cu ochii de un bărbat înalt şi cărunt cu cămaşă albă şi pantaloni bleumarin. Avea alura unui militar şi zâmbea.

— Dumneata eşti…?

— Detectiv Sachs.

— Eu sunt inspector adjunct Jefferies.

Un inspector adjunct conducea în general o secţie. Auzise numele înainte, dar nu ştia nimic despre el. În afară de faptul că era foarte harnic, din moment ce era încă aici, la lucru, la această oră atât de târzie.

— Ce pot face pentru dumneata, detectiv?

— Un dosar a fost trimis aici de la 131. Acum aproximativ două săptămâni. Am nevoie de el într-o anchetă.

Inspectorul se uită la funcţionara care tocmai o pârâse. Stătea în hol, uitându-se la ei.

— Nu e aici, domnule. I-am spus deja.

— Eşti sigură că a fost trimis aici?

— Aşa scrie în registrul de la secţia de unde a fost transferat, zise Sachs.

— A fost înregistrat? o întrebă Jefferies pe funcţionară.

— Nu.

— Atunci e în coşul în aşteptare?

— Nu.

— Vino în biroul meu, detectiv. Să vedem ce putem face.

Sachs o ignoră pe funcţionară. Nu voia să-i ofere vreo satisfacţie.

Trecură prin mai multe coridoare fără nici o caracteristică deosebită, privind în stânga şi-n dreapta, fără să rostească nici un cuvânt. Picioarele bolnave de artrită ale lui Sachs se chinuiau să ţină pasul cu mersul energic al bărbatului.

Inspectorul Jefferies intră în viteză în biroul său de pe colţ, îi făcu semn din cap să se aşeze pe scaunul din faţa biroului şi închise uşa pe care era scris mare pe o placă aurită: „Halston P. Jefferies”.

Sachs se aşeză.

Jefferies se aplecă dintr-odată spre ea, la o distanţă de doar câţiva centimetri de faţa ei. Lovi cu pumnul în masă.

— Ce naiba crezi că faci?

Sachs se trase înapoi, simţindu-i respiraţia fierbinte, mirosind a usturoi.

— Ăă… Ce vreţi să spuneţi? Înghiţi apelativul „domnule”, pe care aproape îl lipise de sfârşitul întrebării.

— De unde vii?

— De unde?

— Boboacă afurisită, de la ce secţie eşti?

Pentru o clipă, Sachs nu reuşi să rostească nici un cuvânt, atât era de şocată de furia lui.

— De fapt lucrez la Cazuri Majore…

— Ce dracu’ înseamnă „de fapt”? Pentru cine lucrezi?

— Sunt detectiv-şef în acest caz. Sunt supervizată de Lon Sellitto. La CM. Sunt…

— Nu eşti detectiv decât…

— Sunt…

— Să nu mai îndrăzneşti să întrerupi un ofiţer superior. Niciodată. Ai înţeles?

Sachs se supără. Nu spuse nimic.

— Ai înţeles? urlă el.

— Perfect.

— Nu eşti detectiv de prea multă vreme, nu?

— Nu.

— Ştiu asta, pentru că un detectiv adevărat ar fi urmat protocolul. Ar fi venit la inspectorul adjunct şi s-ar fi prezentat şi ar fi întrebat dacă e în regulă să vadă un dosar. Ce ai făcut tu… Aveai de gând să mă-ntrerupi din nou?

„Da.“

— Nu, zise cu voce tare.

— Ceea ce ai făcut este o insultă personală faţă de mine. O picătură de salivă se arcui în aer între ei, ca un bulgăre de zăpadă.

Jefferies făcu o pauză. „Oare ar considera că-l întrerup dacă aş vorbi acum?“ Nu-i păsa.

— N-am avut nici cea mai mică intenţie să vă insult. Pur şi simplu conduc o anchetă. Am nevoie de un dosar care s-a descoperit că lipseşte.

— „S-a descoperit că lipseşte.” Ce stil de a vorbi e ăsta? Ori s-a descoperit, ori lipseşte. Dacă eşti tot aşa de neglijentă şi cu anchetele

cum eşti cu limbajul, mă întreb dacă nu cumva ai pierdut chiar tu dosarul şi acum încerci să-ţi scapi pielea dând vina pe noi.

— Dosarul a fost retras de la 131 şi trimis încoace.

— De către cine? se răsti el.

— Asta-i problema. Partea aceea din registru nu a fost completată.

— Au mai fost şi alte dosare scoase de acolo şi trimise aici? Se aşeză pe marginea biroului şi se uită în jos la ea.

Sachs se încruntă.

— Vreun dosar de *oriunde* altundeva?

— Nu înţeleg ce vreţi să spuneţi.

— Ştii ce fac eu aici?

— Pardon?

— În ce constă slujba mea la 158?

— Păi, conduceţi secţia, presupun.

— Presupui, zise el batjocoritor. Am întâlnit poliţişti care au murit în stradă pentru că au *presupus*. Împuşcaţi mortal.

Treaba devenea deja plictisitoare. Ochii lui Sachs deveniră reci ca gheaţa şi se fixară într-ai lui. Nu îi era deloc greu să-i susţină privirea.

Jefferies aproape că nu observă. Continuă să vorbească pe acelaşi ton răstit:

— În afară de a conduce secţia – după deducţia ta atât de genială – conduc şi comitetul de alocare a forţei de muncă pentru întregul departament. Verific mii de dosare pe an, văd care sunt tendinţele, determin ce programe de lucru trebuie să aibă personalul pentru a reuşi să acopere sarcinile de lucru. Muncesc mână în mână cu municipalitatea şi statul pentru a lua toate măsurile ca să obţinem tot ce este necesar pentru buna funcţionare a secţiei. Poate că-ţi închipui că toate astea sunt o pierdere de vreme, nu?

— Nu am…

— Ei bine, să ştii că nu sunt, domnişoară. Aceste dosare sunt vizate de mine şi sunt înapoiate… Acum, care raport anume te interesează aşa de mult?

Deodată, Sachs se gândi că nu voia de fapt să-i spună. Toată scena aceasta era deplasată. În mod logic, dacă ar fi avut ceva de ascuns, era puţin probabil că s-ar fi purtat atât de scârbos cu ea. Dar, pe de altă parte, era posibil să se poarte aşa întocmai pentru a îndepărta bănuielile. Încercă să-şi amintească. Îi dăduse funcţionarei numai numărul dosarului, nu şi numele Sarkowski. Aproape sigur aiurita aceea nu va fi în stare să-şi amintească un număr atât de lung.

— Aş prefera să nu spun, zise ea calmă.

Bărbatul clipi.

— Ai…

— Nu vă spun.

Jefferies dădu din cap. Părea calm. Apoi se aplecă înainte şi lovi din

nou cu pumnul în masă.

— Trebuie să-mi spui, fir-ar să fie de treabă. Vreau numele cazului şi-l vreau în secunda asta.

— Nu.

— O să am grijă să fii suspendată pentru insubordonare.

— Faceţi ce credeţi de cuviinţă.

— Spune-mi numele cazului. Spune-mi-l acum.

— Nu.

— Îl sun pe supervizorul tău. Aproape îşi pierduse vocea. Devenea isteric. Sachs se întrebă dacă era în stare să o atace fizic.

— El nu ştie despre asta.

— Toţi sunteţi la fel, zise Jefferies, cu o voce pătimaşă. Credeţi că dacă aţi căpătat o insignă de aur, ştiţi tot ce trebuie ştiut despre meseria de poliţist. Eşti un copil, doar un copil – şi încă unul care se crede deştept. Vii în secţia mea, mă acuzi că fur dosare…

— N-am…

— Insubordonare – mă insulţi, mă întrerupi. Habar n-ai ce înseamnă să fii poliţist.

Sachs îl privi calmă. Se închise în sine – adăpostul perfect împotriva uraganelor. Ştia că era posibil să sufere consecinţe dezastruoase din cauza acestei confruntări, dar în acest moment bărbatul acesta nu o putea atinge.

— Plec acum.

— Ai dat de belea, domnişorico. Îmi amintesc insigna ta. Cinci-opt-opt-cinci. Credeai că n-o să ţin minte? O să am eu grijă să te degradeze până la subofiţer. Cum o să-ţi placă să mânuieşti hârţoage toată ziua? Nu poţi să intri în secţia cuiva şi să-l insulţi!

Sachs trecu pe lângă el, deschise uşa cu forţă şi ieşi în grabă afară. Simţi că-i tremurau mâinile şi respiraţia i se înteţi.

Mergând de-a lungul coridorului îi auzi vocea, aproape un urlet.

— Îmi amintesc ce număr de insignă ai. O să dau telefoane. Dacă mai vii vreodată la secţia mea, o să regreţi. Mă auzi, domnişoară?

Lucy Richter, sergent în Armata SUA, încuie uşa apartamentului ei din blocul vechi de locuinţe din Greenwich Village şi se îndreptă spre dormitor, unde îşi dezbrăcă uniforma de culoare verde-închis, încărcată cu epoleţii perfect aranjaţi şi insignele de campanie. Îi venea să arunce uniforma pe pat, dar bineînţeles o agăţă cu grijă pe un umeraş în dulap, la fel şi cămaşa. Ca de obicei, vârî în buzunarul de la piept al uniformei legitimaţia şi cardurile de securitate. Apoi îşi curăţă şi lustrui pantofii şi-i aşeză cu grijă în suportul de pe uşa dulapului.

Făcu un duş şi, după ce-şi puse pe ea un halat vechi de culoare roz, se ghemui pe covorul flocos din faţa patului şi se uită afară pe fereastră. Privi clădirile de cealaltă parte a străzii, de pe Barrow

Street, luminiţele clipind printre crengile copacilor bătuţi de vânt şi luna albă pe cerul întunecat de deasupra Manhattanului. Era o privelişte familiară, reconfortantă. Obişnuia să stea aici, în exact aceeaşi poziţie, şi când era copil.

Lucy se întorsese de curând în ţară în permisie după o şedere îndelungată în străinătate. Depăşise în sfârşit decalajul de fus orar şi oboseala cronică a perioadei când îi venea să doarmă încontinuu, zi şi noapte. Acum soţul ei era încă la lucru şi ea se simţea bine stând pur şi simplu aşa, uitându-se pe fereastră şi gândindu-se la momente din trecutul mai mult sau mai puţin îndepărtat.

Bineînţeles că se gândea şi la viitor. „Evenimentele pe care le aşteptăm par să ne obsedeze mult mai mult decât cele pe care le-am trăit“, reflectă Lucy.

Copilărise chiar în acest bloc, aici, în cea mai plăcută zonă a Manhattanului. Adora Greenwich Village. Şi când părinţii ei se mutară în cealaltă parte a oraşului, transferară apartamentul pe numele fiicei lor, pe atunci în vârstă de douăzeci şi doi de ani. Trei ani mai târziu, în seara în care iubitul ei o ceruse de nevastă, ea acceptase cu o singură condiţie: să locuiască aici. Desigur, el acceptase.

Îi plăcea viaţa în acest cartier, să iasă cu prietenii, să lucreze în restaurante sau birouri (se lăsase de facultate, dar era totuşi cea mai ageră şi mai silitoare dintre colegii ei, aşa fusese întotdeauna). Îi plăceau cultura şi excentricitatea oraşului. Lucy stătea deseori exact aici, uitându-se pe fereastră, spre sud, admirând panorama impresionantă a metropolei grandioase, gândindu-se la ceea ce voia să facă în viaţă sau negândindu-se la nimic.

Şi apoi veni ziua aceea de septembrie şi Lucy văzu totul, flăcările, fumul, şi apoi oribila absenţă.

Lucy îşi continuase rutina, mai mult sau mai puţin mulţumită de viaţa sa, şi aşteptă ca furia şi tristeţea să o părăsească, să simtă că golul din suflet dispare. Dar asta nu se întâmplă. Aşa că tânăra zveltă, membră a Partidului Democrat, căreia îi plăcea *Seinfeld* şi îşi cocea singură pâine cu făină organică, ieşi într-o zi pe uşa acestui apartament, luă metroul din Broadway până în Times Square şi se înrolă în armată.

După cum îi explică după aceea soţului ei Bob, era pur şi simplu ceva ce simţise nevoia să facă. El o sărută pe frunte, o strânse cu putere în braţe şi nu încercă să o facă să se răzgândească. (Din două motive. Primul, fiind fost ofiţer de Marină în forţele SEAL, credea că experienţa militară este importantă pentru toată lumea. Şi al doilea, era convins că Lucy avea un simţ de nezdruncinat al alegerii corecte.)

Instrucţia de bază o făcuse în Texasul plin de praf, apoi se îmbarcase şi traversase oceanul – Bob îşi petrecuse cu ea o mare parte din timp, căci şeful companiei de livrări la care lucra era un mare

patriot – iar apartamentul din Greenwich Village fu închiriat pentru un an. Lucy învăţă limba germană şi să conducă orice tip de camion construit vreodată. Cu această ocazie descoperi că avea un simţ înnăscut al organizării. Primise sarcina să administreze furnizorii de combustibil, bărbaţii şi femeile care făceau rost de produse petroliere şi alte provizii vitale unde şi când erau necesare.

Benzina şi motorina sunt combustibilele care câştigă un război, rezervoarele goale sunt cele care îl pierd. De o sută de ani, aceasta era una dintre legile majore ale oricărui război.

Într-o zi locotenentul ei veni să-i spună două lucruri. Unu, că va fi promovată de la caporal la sergent. Al doilea, că va fi trimisă la şcoală să înveţe limba arabă.

Bob se întoarse în State şi Lucy îşi împachetă lucrurile şi se îmbarcă pe un C130 şi zbură către tărâmul ceţii amare.

Ai grijă ce-ţi doreşti…

Lucy Richter plecase din America – o ţară cu un peisaj extrem de variat – într-un loc lipsit de peisaj. În viaţa ei îşi făcură loc panoramele deşertice, arşiţa înăbuşitoare a soarelui nemilos şi zeci de feluri de nisip – unele ca o pulbere abrazivă şi murdară care-ţi zgâria pielea lăsându-ţi cicatrici, altele fine ca praful de talc, care îţi pătrundea în fiecare centimetru pătrat al fiinţei. Misiunea ei dobândi, de asemenea, o importanţă mult mai mare. Dacă se termină combustibilul unui camion într-o călătorie de la Berlin la Köln, suni un vehicul de aprovizionare. Dacă asta se întâmplă într-o zonă de război, oamenii mor.

Lucy Richter se asigurase ca acest lucru să nu se întâmple *niciodată.*

Se ocupase, aşadar, de cisterne de petrol şi de vehicule cu muniţie, dar din când în când apărea câte o situaţie neprevăzută – ca atunci când făcuse pe cowboy-ul ca să urce nişte oi în camioane, în cadrul unei misiuni umanitare care avea drept scop aprovizionarea unui sat care rămăsese de câteva săptămâni fără mâncare.

O… Doamne, ce se mai distraseră!

Şi acum era iar în mediul ei, într-un loc unde turmele de animale existau doar sub forma pachetelor frumos ambalate pe rafturile alimentarelor sau în Food Emporium, unde nu era nisip, nici soare arzător… nici ceaţă amară.

O viaţă complet diferită faţă de cea de dincolo de ocean.

Cu toate acestea, Lucy Richter nu era ceea ce se cheamă o femeie împăcată, mulţumită. Tocmai de aceea stătea acum uitându-se nemişcată spre sud, căutând răspunsuri în peisajul schimbat de absenţa celor două turnuri.

Da sau nu…

Sună telefonul. Tresări la auzul ţârâitului zgomotos. I se întâmpla des în ultima vreme – la orice zgomot neaşteptat. Telefon, uşă trântită,

rateu de maşină…

„Calmează-te…“

— Alo? zise ea ridicând receptorul.

— Salut, fetiţo. Era o bună prietenă de-a ei din copilărie.

— Claire.

— Ce mai faci?

— Stau, mă relaxez.

— Hei, cât e ceasul acolo la tine?

— Numai Dumnezeu ştie.

— Bob e acasă?

— Nu. E încă la lucru.

— Bine, hai să mergem la o prăjitură.

— *Numai* prăjitură? întrebă Lucy cu subînţeles.

— White Russians?

— Ei, aşa mai vii de-acasă. Hai să mergem.

Conveniră să se întâlnească la un restaurant deschis până târziu şi închise.

Aruncând o ultimă privire către cerul negru şi gol, Lucy se ridică, îmbrăcă un trening, un hanorac de schi şi ieşi. Tropăi pe scările întunecate până la parter.

Aici se opri, clipind surprinsă când o siluetă îi ieşi pe neaşteptate în faţă.

— Hei, Lucy, salut, zise bărbatul.

Supraintendentul mirosea a camfor şi a ţigări – era bătrân de când îl cunoştea – şi căra nişte teancuri de ziare. Fiind mai solidă şi mai înaltă decât el, Lucy apucă două dintre legături.

— Nu, protestă el.

— Domnule Girandello, trebuie să mă menţin în formă.

— Ah, în formă? Eşti mai puternică decât fiu-meu.

Afară simţi muşcătura gerului. Senzaţia o încântă.

— Te-am văzut în uniformă azi. Ai primit medalia aceea?

— Joi. Azi n-a fost decât o repetiţie. Şi nu e o medalie. E o diplomă de merit.

— Care-i diferenţa?

— Bună întrebare. Cred că trebuie să *câştigi* o medalie. O diplomă de merit e ceea ce-ţi dau în loc de o mărire de salariu. Aşează ziarele vechi lângă lada de gunoi, pe bordură.

— Părinţii tăi sunt mândri de tine. Era o afirmaţie, nu o întrebare.

— Sigur că da.

— Transmite-le salutările mele.

— Da, sigur. Bine, domnule Girandello, îngheţ. Trebuie să plec. La revedere.

— Noapte bună.

Lucy se îndepărtă pe trotuar. Observă un Buick bleumarin parcat de

cealaltă parte a străzii. Înăuntru erau doi bărbaţi. Cel de pe scaunul pasagerului din faţă o privi din cap până-n picioare. Ridică apoi o cutie de suc şi o goli pe nerăsuflate. Lucy se gândi: „Cum Dumnezeu poate cineva să bea suc pe vremea asta?“. Ea, personal, de-abia aştepta să bea o cafea irlandeză, cât se poate de fierbinte, şi cu o porţie dublă de Bushmills. Şi, bineînţeles, cu frişcă.

Îşi aruncă privirea în jos pe trotuar, se opri pe loc şi schimbă direcţia. Se gândi amuzată că trotuarul plin de gheaţă era probabil *singurul* pericol la care nu fusese expusă în ultimele optsprezece luni.

Capitolul 21

Kathryn Dance era singură cu Rhyme. De fapt Jackson, cățelul havanez, era și el prezent. Dance ținea cățelul în brațe.

— A fost minunat, îi spuse ea lui Thom. Cei trei tocmai terminaseră de mâncat cina pregătită de asistent: bourguignon de vită, orez, salată și un Caymus Cabernet. Sunt tentată să-ți cer rețeta, dar n-aș reuși niciodată s-o gătesc la fel de bine.

— Ah, cineva care știe să aprecieze, zise el aruncându-i o privire nu foarte discretă lui Rhyme.

— Și eu apreciez. Dar nu în mod deosebit.

Thom arătă din cap spre platoul cu felul principal.

— Pentru el asta se cheamă „friptură". Nici măcar nu încearcă să pronunțe în franceză. Ia spune-i ce părere ai despre mâncare, Lincoln.

Criminalistul ridică din umeri.

— Eu nu fac fițe în privința mâncării. Asta-i tot.

— Îi spune „combustibil", zise asistentul și duse vasele în bucătărie.

— Ai câini acasă? o întrebă Rhyme pe Dance, arătându-i-l pe Jackson.

— Doi. Dar sunt mult mai mari decât amicul ăsta. Eu și copiii îi luăm cu noi pe plajă de câteva ori pe săptămână. Ei fug să prindă pescăruși și noi fugim să-i prindem pe ei. Toată lumea se menține în formă. Dacă ți se pare cumva că sună prea sănătos, nu te speria. După aceea ne ducem să mâncăm clătite la First Watch în Monterey și punem la loc toate caloriile pe care le-am pierdut.

Rhyme aruncă o privire în bucătărie, unde Thom spăla vasele și cratițele. Își coborî vocea și o întrebă dacă e dispusă să-i facă un hatâr.

Dance se încruntă.

— Nu m-aș supăra dacă puțin din *aceea* – arătă către o sticlă de scotch Glenmorangie – ar ajunge cumva *aici.* Își mută ușor capul către paharul său. Dar dacă vrei să nu spui nimănui nimic.

— Thom?

Rhyme încuviință din cap.

— Din când în când pune în aplicare Legea prohibiției. E destul de enervant, de fapt.

Kathryn Dance știa cât de important era să te mai răsfeți uneori. (OK, pusese pe ea aproape *trei* kilograme în Tijuana; dar fusese o săptămână lungă, foarte lungă). Puse cățelul jos și îi turnă o porție zdravănă. Potrivi paharul în suportul de pe scaunul lui cu rotile, aranjându-i paiul lângă gură.

— Mersi. Sorbi îndelung. Oricât vei cere municipalității pentru timpul și munca ta, o să-ți autorizez onorariu dublu. Și servește-te și tu. Thom n-o să se ia de tine.

— Poate nişte cafeină, mai degrabă.

Îşi turnă o cafea neagră şi îşi permise luxul unui biscuite de făină de ovăz dintre cele aranjate pe o farfurie de asistent. Îi făcuse el însuşi.

Dance se uită la ceas. În California era cu trei ore mai devreme.

— Scuză-mă un minut. Vreau să sun acasă.

— Sigur.

Sună de pe mobil. Răspunse Maggie.

— Salut, iubito.

— Mami!

Fetiţa era vorbăreaţă şi Dance o ascultă timp de zece minute povestindu-i cum fusese să facă cumpărături de Crăciun cu bunica.

— Şi apoi ne-am întors şi am citit *Harry Potter*, încheie Maggie.

— Ăsta nou?

— Îhî.

— Acum a câta oară îl citeşti?

— A şasea.

— N-ai vrea să citeşti şi altceva? Să-ţi mai lărgeşti orizonturile?

— Sfinte Sisoie, mami, replică Maggie. Da' tu de câte ori l-ai ascultat pe Bob Dylan ăla? Albumul *Blonde on Blonde.* Sau U2?

Logică de neatacat.

— M-ai prins, iubito, dar nu mai spune *ăla.*

— Mami. Când vii acasă?

— Probabil că mâine. Te iubesc. Dă-mi-l pe Wes.

Băiatul veni la telefon şi Dance vorbi şi cu el o vreme, dar conversaţia fu mai puţin exuberantă şi pe un ton mai serios. În ultima vreme, Wes tot făcuse aluzii că ar vrea să se apuce de karate, iar acum o întrebă direct dacă îi dădea voie. Dance însă ar fi preferat ca băiatul să se apuce de un sport mai puţin combativ, dacă tot nu-i plăcea fotbalul sau baseballul. Credea că tenisul sau gimnastica ar fi fost perfecte, dar acestea nu păreau să-l atragă prea mult pe Wes.

Prin natura meseriei sale, Kathryn Dance ştia o mulţime de lucruri despre furie; o întâlnea deseori atât la suspecţi, cât şi la victimele cu care vorbea după o crimă. Credea că recentul interes al lui Wes faţă de artele marţiale se datora furiei care-l copleşea uneori ca un nor negru, după moartea tatălui său. Dance nu credea că puţină competiţie i-ar strica, dar se gândea că nu era prea bine pentru el să se apuce de un astfel de sport la această vârstă. Manifestarea furiei într-un cadru organizat poate fi un lucru extrem de periculos, mai ales la tineri.

Din când în când vorbea cu el despre această hotărâre.

Colaborarea cu Rhyme şi Sachs la cazul Ceasornicarului o făcuse pe Kathryn Dance foarte conştientă de ideea de timp. Îşi dăduse seama cât de mult se folosea de el în munca sa – şi cu proprii copii. Trecerea timpului, bunăoară, risipeşte furia repede (o explozie de furie rareori ţine mai mult de trei minute) şi în majoritatea cazurilor slăbeşte

rezistenţa la o opoziţie făţişă – mai bine decât o ceartă violentă. Acum, de exemplu, Dance nu spuse „nu“ în legătură cu orele de karate, ci îl convinse să încerce câteva ore de tenis. (Odată îl auzise spunându-i unui prieten de-al lui: „Da, e nasol să ai o mamă poliţistă”. Auzindu-l, Dance râsese în hohote în sinea ei).

Dar starea de spirit a băiatului se schimbă brusc şi începu să-i vorbească încântat despre un film pe care-l văzuse pe HBO. Apoi mobilul lui scoase un bip, căci primise un mesaj de la un prieten. Trebuia să încheie: „Ciao, mami, te iubesc, pe curând”.

Clic.

Acel „te iubesc” spontan rostit făcuse ca întreaga negociere să fi meritat.

Dance închise telefonul şi se uită la Rhyme.

— Copii?

— Eu? Nu. Nu cred că sunt specialitatea mea.

— Oh, nu sunt specialitatea *nimănui* până nu-i are.

Rhyme se uita la căştile omniprezente ale iPod-ului, care îi atârnau la gât ca stetoscopul unui doctor.

— Îţi place muzica, presupun… Cum ţi se pare că mă descurc la deducţii logice?

— E hobby-ul meu, zise Dance.

— Serios? Cânţi la un instrument?

— Din voce, puţin. Am cântat folk o vreme. Dar acum, dacă am zile libere, îmi urc copiii şi câinii în rulotă şi mergem să vânăm cântece.

Rhyme se încruntă.

— Am auzit despre asta. Se cheamă…

— Culegere de cântece se spune de obicei.

— Da, exact. Asta era.

Aceasta era pasiunea lui Kathryn Dance: să călătorească în colţuri îndepărtate pentru a înregistra pe teren muzică tradiţională. Alan Lomax era probabil cel mai celebru, străbătuse toată America şi Europa în căutare de cântece din bătrâni. Dance mergea din când în când pe Coasta de Est, dar cântecele din această regiune erau deja cunoscute, aşa că de cele mai multe ori călătorea în oraşe precum Nova Scoţia, din vestul Canadei, în zonele bayou şi în locurile cu populaţie numeroasă de origine latină, cum ar fi sudul sau centrul Californiei. Înregistra şi cataloga cântecele de acolo.

Îi spuse toate aceste lucruri lui Rhyme şi îi povesti, de asemenea, despre website-ul pe care ea şi un prieten de-al ei îl administrau, un website cu informaţii despre muzicieni, despre cântece şi muzică în general. Îi ajutau pe muzicieni să obţină drepturile de autor pentru cântecele originale şi le trimiteau banii pe care oamenii îi plăteau pentru a le descărca muzica de pe site. Mulţi dintre aceşti muzicieni fuseseră contactaţi de companiile de înregistrări, care le cumpăraseră

muzica pentru coloana sonoră a unor filme independente.

Kathryn Dance nu îi spuse însă lui Rhyme că mai exista o latură a relaţiei ei cu muzica.

Deseori se simţea absolut copleşită. Pentru a-şi putea face bine slujba, era nevoie să se implice în discuţiile cu martorii şi criminalii pe care-i interoga. Să stai la un metru de un ucigaş psihopat, să te confrunţi cu el ore, uneori zile sau chiar săptămâni în şir era o activitate provocatoare, dar, de asemenea, epuizantă şi distructivă. Dance reuşea să comunice atât de bine cu subiecţii săi, încât le simţea emoţiile mult timp după terminarea interogatoriilor. Le auzea vocile răsunându-i în minte ca un disc stricat.

„Sí, sí, OK, *sí,* am omorât pe ea. Am tăiat gâtul… Ei da, şi la fiu-său, băiatul. El acolo. El vede pe mine. Eu *trebuie* să omor pe el, adică, cine nu l-ar omorî? Dar ea, ea a meritat, să vezi cum se uita la mine. Nu eu de vină. Îmi dai ţigara acum de care ai zis?“

Muzica era leacul miraculos. Dacă îl asculta pe Sonny Terry şi Brownie McGhee sau U2, sau Dylan, sau David Byrne, atunci nu mai putea să audă vorbele unui Carlos Allende indignat, plângându-se că inelul de logodnă al victimei îl zgâriase la mână în timp ce-i tăia gâtul.

„M-a durut, asta zic. Rău. Scroafa…”

— Ai cântat vreodată ca profesionistă? o întrebă Lincoln Rhyme.

O vreme, da. Dar anii aceia petrecuţi în Boston şi apoi la Berkeley şi al North Beach în San Francisco, o lăsaseră pustie. Spectacolul pare a fi o relaţie personală, dar în timp îşi dăduse seama că de fapt era o relaţie între tine însuţi şi muzică, nu între tine şi public. Kathryn Dance era mult mai curioasă în legătură cu ceea ce aveau de spus alţi oameni – şi de cântat – despre ei înşişi, despre viaţă şi dragoste. Realizase astfel că în muzică, ca şi în meseria ei de altfel, prefera rolul de *public* profesionist.

— Am încercat, îi răspunse lui Rhyme. Dar, în cele din urmă, m-am gândit că mult mai bine ar fi să păstrez o relaţie de prietenie cu muzica.

— Prin urmare, te-ai făcut poliţistă. O schimbare de o sută optzeci de grade!

— Imaginează-ţi.

— Cum s-a întâmplat?

Dance ezită. În mod normal nu-i plăcea să vorbească despre ea însăşi (Ascultă în primul rând, vorbeşte doar la sfârşit). Simţea totuşi o legătură cu Rhyme. Erau oarecum rivali – criminalistica *versus* kinezia –, dar aveau acelaşi scop. Abnegaţia şi încăpăţânarea lui îi făceau să se asemene. La fel, evidenta lui pasiune pentru „vânătoare”.

— Jonny Ray Hanson, zise ea prin urmare. Jonny fără *h.*

— Un criminal?

Dance încuviinţă din cap şi îi spuse toată povestea. Cu şase ani

înainte fusese angajată de procurori pe post de consultant în alegerea juraţilor în cazul Statul California *versus* Hanson.

Hanson avea treizeci şi cinci de ani, era agent de asigurări şi locuia în comitatul Contra Costa, la nord de Oakland, la o jumătate de oră de fosta lui soţie, care avea un ordin de restricţie împotriva lui. Într-o noapte cineva încercă să-i spargă casa. Femeia nu era acasă şi câţiva ajutori de şerif, care patrulau în mod regulat pe lângă casa ei, l-au observat şi l-au urmărit, dar infractorul a reuşit să fugă.

— Nu pare chiar atât de grav… Dar asta nu e totul. Cei din departamentul şerifului erau îngrijoraţi pentru că Hanson trimitea în continuare ameninţări şi o atacase de două ori. Aşa că l-au reţinut şi au vorbit cu el puţin. El a negat totul şi ei l-au lăsat să plece. Dar, până la urmă, s-au gândit totuşi să-l aresteze.

Din cauza antecedentelor penale, explică Dance, un capăt de acuzare de spargere i-ar fi adus o condamnare de cel puţin cinci ani – şi le-ar fi acordat fostei lui soţii şi fiicei care era studentă un răgaz de la hărţuirea constantă.

— Am petrecut o vreme cu ele în biroul procurorului. Mi-era aşa de milă de ele. Trăiau într-o stare de teroare absolută. Hanson le trimitea prin poştă plicuri cu hârtii goale, le lăsa mesaje bizare pe telefon. Stătea nemişcat exact la o stradă distanţă – atât îi permitea ordinul de restricţie – şi se uita fix la ele. Le comanda mâncare livrată la domiciliu. Nimic ilegal, dar mesajul era clar: O să vă urmăresc mereu.

Ca să meargă la cumpărături, mama şi fiica erau nevoite să iasă pe furiş din zona unde locuiau, deghizate, şi să meargă la magazine aflate la cincisprezece sau chiar douăzeci şi cinci de kilometri de casă.

Dance alesese un juriu bun, după părerea ei, preferând mai ales femei nemăritate şi bărbaţi cu carieră (cu vederi liberale, dar nu prea liberale), care să se arate foarte înţelegători faţă de situaţia victimelor. Aşa cum făcea deseori, Dance fusese prezentă pe întreg parcursul procesului pentru a da sfaturi procuraturii – şi de asemenea să-i critice opţiunile greşite.

— L-am urmărit cu mare atenţie pe Hanson în timpul procesului şi am fost convinsă că era vinovat.

— Dar ceva n-a mers cum trebuia?

Dance dădu din cap.

— Câţiva martori n-au putut fi localizaţi sau mărturia lor a fost compromisă, probele fizice fie au dispărut, fie au fost contaminate, Hanson a avut o serie de alibiuri pe care procurorul pur şi simplu nu le-a putut demonta. Fiecare punct-cheie în cazul procuraturii a fost contracarat de apărare, parcă puseseră microfoane în biroul procurorului. A fost achitat.

— Asta-i rău. Rhyme se uita la ea cu mare atenţie. Dar povestea nu se termină aici, după câte simt eu.

— Mă tem că nu. La două zile după proces, Hanson a dat de urma soţiei şi a fiicei lui în parcarea subterană a unui mail şi le-a înjunghiat mortal. Iubitul fetei era şi el cu ele. Hanson l-a omorât şi pe el. A fugit şi a fost prins un an mai târziu. Dance sorbi din cafea. După crime, procurorul a încercat să înţeleagă unde s-a greşit la proces. M-a rugat să citesc procesul-verbal al interogatorului iniţial din biroul şerifului. Izbucni într-un râs plin de amărăciune. Hanson a fost genial – iar ajutorul de şerif care i-l luase fie n-avea deloc experienţă, fie era leneş. Hanson l-a jucat pe degete. În final a aflat suficient de multe lucruri despre cazul procuraturii, încât să-l submineze complet – martorii pe care să-i intimideze, probele pe care trebuia să le facă să dispară, de ce fel de alibiuri avea nevoie.

— Şi presupun că a mai obţinut şi o altă informaţie, zise Rhyme, clătinând din cap.

— Oh, da. Ajutorul de şerif l-a întrebat dacă a fost vreodată în Mill Valley. Şi după câteva minute l-a întrebat dacă a frecventat vreodată mallul din comitatul Marin. Din asta Hanson a avut suficiente informaţii să ştie unde mergeau de obicei la cumpărături soţia şi fiica lui. Practic a stat lângă mallul din Mill Valley până au apărut ele. Acolo le-a omorât – şi fetele n-aveau protecţie din partea poliţiei din moment ce erau în alt comitat. În noaptea aceea, am luat-o pe Ruta 1 – Autostrada Coastei Pacificului – în loc de 101, autostrada mare. M-am gândit aşa: „Eu sunt plătită cu o sută cincizeci de dolari pe oră de oricine are nevoie de un consultant pentru alegerea juraţilor. Asta e bine, nu e nimic imoral în chestia asta – aşa funcţionează sistemul.” Dar nu m-am putut abţine să nu mă gândesc că dacă aş fi luat personal interogatoriul acela, Hanson ar fi fost în închisoare şi trei oameni nu ar mai fi murit. Două zile mai târziu m-am înscris la Academie şi restul e istorie, cum se spune. Acum, care-i povestea ta?

— Cum m-am hotărât să devin poliţist? Ridică din umeri. Nu a fost deloc la fel de dramatic. De fapt, a fost chiar plictisitor… Pur şi simplu aşa s-a întâmplat.

— Serios?

Rhyme izbucni în râs.

Dance se încruntă.

— Nu mă crezi.

— Scuze, te studiam? Încerc să n-o fac. Fiică-mea îmi spune că mă uit uneori la ea de parcă ar fi un cobai.

Rhyme mai luă o gură de scotch şi o întrebă zâmbind modest:

— Deci?

Dance ridică o sprânceană.

— Deci?

— Sunt un client dificil pentru un expert de kinezie, nu? Cineva aşa ca mine. Nu prea mă poţi citi, nu?

Dance izbucni în râs.

— Oh, te citesc perfect. Şi în cazul tău limbajul corporal îşi găseşte propria utilitate. Trădezi la fel de multe lucruri numai cu faţa şi ochii, şi capul, cât cineva care are la dispoziţie întregul corp.

— Serios?

— Aşa funcţionează. De fapt e chiar mai uşor – mesajele sunt mai concentrate.

— Deci sunt o carte deschisă, ei?

— Nimeni nu e o carte deschisă. Dar unele cărţi sunt mai uşor de citit decât altele.

— Îmi amintesc că vorbeai despre stările de răspuns atunci când interoghezi pe cineva. Furia, deprimarea, negarea, târguirea… După accident am făcut enorm de multă terapie psihiatrică. Nu c-am vrut eu, dar când stai nemişcat pe pat, ce poţi să faci? Şi psihologii ăştia mi-au povestit despre stadiile durerii. Sunt în mare măsură aceleaşi.

Kathryn Dance cunoştea stadiile durerii mult prea bine. Dar, ca şi mai înainte, acesta nu era un subiect pentru azi.

— E fascinant cum mintea luptă cu problemele – fie că e o traumă fizică, fie că e stres emoţional.

— Eu mă lupt mult cu furia, zise Rhyme privind în gol pentru o clipă.

Dance îşi ţinu privirea fixată asupra lui şi clătină din cap.

— Oh, nu eşti nici pe departe atât de furios pe câte ai vrea să pari.

— Sunt olog, zise el aproape ţipând. Bineînţeles că sunt furios.

— Şi eu sunt o femeie care lucrează în poliţie. Aşa că amândoi avem dreptul să ne enervăm din când în când. Şi să fim deprimaţi din diverse motive şi să nu acceptăm lucrurile aşa cum sunt. Dar furie? Nu. Tu ai depăşit-o deja. Eşti în stadiul de acceptare.

— Când nu urmăresc ucigaşi – un semn către tabla cu diagramele – fac terapie fizică. Mult mai multă decât ar trebui, cel puţin aşa zice Thom. Până îmi vine rău, de fapt. Asta nu prea se cheamă a accepta situaţia.

— Nu asta înseamnă stadiul de acceptare. Vreau să spun că accepţi condiţia în care eşti şi o înfrunţi. Nu stai pe loc cât e ziua de lungă. Oh, scuze, de fapt chiar asta faci.

Felul în care rostise cuvântul „scuze” arăta că, de fapt, nu-şi ceruse iertare. Rhyme nu se putu abţine şi izbucni în hohote de râs şi Dance văzu că luase o mulţime de bile albe pentru această glumă. Îşi dăduse seama că Rhyme era genul de om care nu se sinchisea de problemele delicate sau de corectitudinea politică.

— Accepţi realitatea. Încerci să o schimbi, dar nu te minţi pe tine însuţi. E o provocare, e greu, dar asta nu te înfurie.

— Cred că greşeşti.

— Ah, tocmai ai clipit de două ori una după alta. Răspuns kinezic

de stres. Nu crezi ceea ce ai spus.

— Este foarte greu să se certe cineva cu tine. Îşi goli paharul.

— Ah, Lincoln, ţi-am citit de mult reacţiile de bază. Nu mă poţi păcăli pe mine. Dar nu te-ngrijora, secretul tău e în siguranţă.

Se deschise uşa de la intrare. Intră Amelia Sachs. Îşi aruncă haina pe un scaun şi femeile se salutară. Era evident din atitudinea şi privirea ei că avea ceva pe suflet. Se duse la fereastra din faţă, se uită afară şi trase ruloul.

— Ce s-a întâmplat? o întrebă Rhyme.

— Tocmai am primit un telefon de la o vecină. Mi-a spus că a fost cineva azi la mine în bloc şi s-a interesat de mine. I-a spus că-l cheamă Joey Treffano. Am lucrat cu Joey în patrulă. Voia să ştie ce mai fac, a pus o mulţime de întrebări, s-a uitat la clădire. Vecinei mele i s-a părut ciudat şi mi-a dat un telefon.

— Şi crezi că era cineva care se dădea drept Joey? Nu era el?

— Absolut. A ieşit din poliţie anul trecut şi s-a mutat în Montana.

— Poate că a venit în vizită şi s-a gândit să te caute.

— Dacă a venit, atunci e o stafie. A murit într-un accident de motocicletă primăvara trecută… Şi am fost urmăriţi, şi eu şi Ron. Şi azi-dimineaţă cineva mi-a cotrobăit prin poşetă. Era în maşină, încuiată. Au spart maşina.

— Unde?

— La scena din Spring Street, lângă depozitul florăriei.

În momentul acela ceva începu să o sâcâie pe Kathryn Dance. În cele din urmă reuşi să-şi aducă aminte ce era.

— Cred că ar trebui să vă spun şi eu ceva… Poate că nu e nimic, dar merită totuşi.

Era târziu, dar Rhyme îi chemase pe toţi la el. Sellitto, Cooper, Pulaski şi Baker.

Amelia Sachs îi privea pe toţi.

— Avem o problemă pe care am vrut să v-o împărtăşim şi vouă, le zise ea. Cineva ne-a urmărit pe mine şi pe Ron. Şi Kathryn tocmai ne-a spus că şi ea crede că a văzut pe cineva.

Experta în kinezie încuviinţă din cap.

Sachs se întoarse spre Pulaski:

— Mi-ai zis că ţi s-a părut că ai văzut Mercedesul acela şi tu. L-ai mai văzut de atunci?

— Nu. După-amiază a fost ultima oară.

— Dar tu, Mel? Ceva neobişnuit?

— Nu cred. Tânărul îşi împinse ochelarii mai sus pe nas. Dar nu sunt niciodată atent. Tehnicienii de laborator nu sunt obişnuiţi să fie urmăriţi.

Sellitto zise că i se păruse, dar nu era sigur.

— Când ai fost în Brooklyn azi, Dennis, ai avut senzaţia că cineva te urmăreşte? îl întrebă Sachs pe Baker.

— Eu? zise acesta, după o scurtă pauză. N-am fost în Brooklyn.

Sachs se încruntă.

— Dar… N-ai fost?

— Nu, zise el clătinând din cap.

Sachs se întoarse spre Dance, care între timp îl studiase pe Baker. Agenta din California dădu din cap.

Mâna lui Sachs se apropie de revolverul de la brâu.

— Dennis, zise ea, întorcându-se spre Baker. Ţine-ţi mâinile la vedere.

— Ce? zise el cu ochii mari.

— Trebuie să vorbim.

Nici unul dintre ceilalţi poliţişti din cameră nu avu vreo reacţie – căci toţi aflaseră planul dinainte – deşi Pulaski stătea cu mâna lângă pistol. Lon Sellitto se duse în spatele lui Baker.

— Hei, hei, hei, zise acesta, încruntându-se şi uitându-se peste umăr la detectivul masiv. Ce-i chestia asta?

— Vrem să-ţi punem nişte întrebări, Dennis, zise Rhyme.

Ceea ce Kathryn Dance simţise că merita spus era ceva foarte subtil şi nu că cineva o urmărise; Sachs pomenise de asta pur şi simplu ca să-l facă pe Dennis Baker să nu bănuiască nimic. Dance îşi amintise că mai devreme, când Baker menţionase că fusese la scena din faţa depozitului florăresei, îl văzuse încrucişându-şi picioarele, evitând contactul ocular şi stând într-o poziţie care sugera o posibilă intenţie de minciună. Comentariul lui exact din acel moment fusese că tocmai plecase de la scenă şi că nu-şi mai amintea dacă strada Spring era deschisă sau nu. Din moment ce nu avea nici un motiv să mintă în legătură cu locul unde se afla, Dance nu se gândise să-i acorde prea mare importanţă.

Dar când Sachs menţionase că cineva îi spărsese maşina la locul scenei – unde era Baker – îşi aminti de comportamentul probabil nesincer al locotenentului. Sachs o sunase pe Nancy Simpson, care fusese şi ea acolo şi o întrebase la ce oră plecase Baker.

— Imediat după tine, îi spusese ea lui Sachs.

Dar Baker le spusese că rămăsese acolo aproape o oră.

Simpson adăugă că ea credea că Baker se dusese în Brooklyn. Sachs îl întrebase mai înainte ce văzuse acolo numai pentru ca Dance să vadă dacă poate observa semne de minciună în reacţia lui.

— Mi-ai spart maşina şi mi-ai cotrobăit în poşetă, îl acuză ea cu vocea aspră. Şi ai mers acasă la mine unde ai luat-o la întrebări pe-o vecină – prefăcându-te că eşti un poliţist cu care am lucrat mai demult.

„Oare o să nege?” Dacă Dance şi Sachs se înşelau, toată chestia asta

putea să iasă urât.

Dar Baker îşi coborî privirea spre podea.

— Ascultă, este doar o neînţelegere.

— Ai vorbit cu vecina mea? întrebă ea furioasă.

— Da.

Sachs se apropie mai tare de el. Erau aproximativ de aceeaşi înălţime, dar Sachs, furioasă la culme cum era, părea să-l domine.

— Ai un Mercedes negru?

— Pe salariul de poliţist? o întrebă el încruntându-se. Răspunsul părea adevărat.

Rhyme îi aruncă o privire lui Cooper, care intră în baza de date a poliţiei. Tehnicianul clătină din cap.

— Nu e maşina lui.

Ei, se vede că una nu le ieşise. Dar Baker era evident vinovat de ceva aici.

— Deci, care-i chestia? întrebă Rhyme.

— Amelia, zise Baker privind-o pe Sachs în ochi. Am vrut neapărat să faci parte din echipa care se ocupă de cazul acesta. Tu şi Lincoln sunteţi oamenii de bază. Serios, şi daţi bine şi în presă. Şi am vrut să colaborez cu voi. Dar, după ce i-am convins pe şefi să te aducă în echipă, am auzit că ar fi o problemă.

— Ce problemă? întrebă ea dur.

— În geanta mea e o foaie de hârtie. Îi făcu semn lui Pulaski, care stătea lângă diplomatul ponosit. E împăturită. Pe capac, în partea stângă.

Bobocul deschise geanta şi o găsi.

— E un e-mail, continuă Baker.

Sachs luă hârtia de la Pulaski. O citi o dată, încruntându-se. Rămase complet nemişcată pentru un moment. Apoi se apropie de Rhyme şi aşeză hârtia pe braţul lat al scaunului cu rotile. Rhyme citi mesajul scurt, confidenţial. Era de la un inspector superior de la Police Plaza. Zicea că Sachs avusese cu câţiva ani în urmă o relaţie cu un detectiv din NYPD, Nicholas Carelli, care fusese condamnat cu mai multe capete de acuzare, inclusiv jaf, mită şi atac armat.

Sachs nu fusese implicată în incidente, dar Carelli fusese eliberat de curând şi mai-marii poliţiei erau neliniştiţi că s-ar putea ca Sachs să aibă din nou contacte cu el. Nu credeau că făcuse ceva ilegal, dar dacă ar fi văzută cu el acum, ar fi „jenant”, scria în e-mail.

Sachs îşi drese glasul şi nu zise nimic. Rhyme ştiuse totul despre Nick încă de la început – cum discutaseră să se căsătorească, cât de apropiaţi fuseseră, cât de distrusă fusese ea când aflase de viaţa lui secretă.

Baker clătină din cap.

— Îmi pare rău. Nu am ştiut ce altceva să fac. Mi s-a cerut să fac un

raport complet. Detalii despre locurile unde te-am observat, lucrurile pe care le-am aflat despre tine. În timpul orelor de serviciu şi în afara lor. Orice legătură cu acest Carelli sau cu vreunul din prietenii lui.

— De aceea ai venit să mă tragi de limbă despre ea, zise Rhyme nervos. Asta-i o porcărie.

— Cu tot respectul, Lincoln, eu îmi pun slujba în pericol aici. Au vrut s-o scoată din anchetă. N-au vrut s-o lase să lucreze la un caz atât de mediatizat, nu cu lucrurile astea în trecutul ei. Dar eu am refuzat una ca asta.

— Nu l-am mai văzut pe Nick de ani de zile. Nici măcar n-am ştiut că a ieşit din închisoare.

— Şi exact asta am de gând să le spun şi eu. Făcu un nou semn către geanta-diplomat. Notiţele mele sunt acolo. Pulaski mai găsi nişte hârtii. I le dădu lui Sachs şi aceasta le citi pe toate, aşezându-le apoi în aşa fel, încât să le poată citi şi Rhyme. Erau notiţe despre momentele când o observase şi întrebările pe care le pusese, ce văzuse în agenda şi în carneţelul ei de adrese, ce spuneau oamenii despre ea.

— I-ai spart maşina, zise Sellitto.

— Recunosc. Am sărit calul cu asta. Îmi pare rău.

— De ce naiba n-ai venit la mine? se răsti Rhyme.

— Sau la oricare dintre noi, zise Sellitto.

— Ordinul ăsta a venit de sus de tot. Mi s-a cerut să nu zic nimănui nimic. Baker se întoarse spre Sachs. Eşti supărată. Îmi pare rău. Dar, serios, am vrut să continui să te ocupi de caz. A fost singurul lucru la care m-am gândit. Le-am transmis deja concluziile mele. Toată treaba s-a stins deja. Uite, te rog, nu putem cumva să trecem peste asta şi să ne facem meseria?

Rhyme se uită la Sachs şi ceea ce îl durea cel mai tare era să-i vadă reacţia. Nu mai era furioasă. Părea jenată că era cauza acestei controverse şi că-şi necăjise colegii, distrăgându-le atenţia de la misiune. Era atât de neobişnuit – şi deci atât de greu – s-o vadă pe Amelia Sachs îndurerată şi vulnerabilă.

Sachs îi înapoie lui Baker e-mailul. Fără să rostească un cuvânt, îşi luă haina de pe spătarul scaunului şi ieşi, calmă, pe uşă, scoţându-şi cheile de la maşină din buzunar.

Capitolul 22

Vincent Reynolds o studia pe femeia din restaurant, o brunetă subţire, de aproximativ treizeci de ani, îmbrăcată în trening. Avea părul scurt prins cu agrafe. O urmăriseră de la apartamentul ei vechi din Greenwich Village, prima dată la un bar şi acum aici, la o cafenea aflată la câteva cvartale distanţă. Era împreună cu o prietenă, o blondă de douăzeci şi ceva de ani, şi se distrau de minune, râzând şi vorbind încontinuu.

Lucy Richter îşi savura puţinele momente care-i rămăseseră de trăit.

Duncan asculta muzică clasică la sistemul audio al maşinii Buick. Era gânditor şi calm, ca de obicei. Uneori pur şi simplu nu puteai ghici ce-i trecea prin minte.

Vincent, pe de altă parte, simţea cum foamea se răscoală în el, ca o tornadă. Mâncă un baton de ciocolată, apoi încă unul.

„La naiba cu marele plan universal. Eu vreau o fată…“

Duncan îşi scoase ceasul de aur din buzunar şi îl privi, răsucindu-i rotiţa cu blândeţe.

Vincent mai văzuse ceasul de câteva ori, dar era întotdeauna impresionat de el. Duncan îi explicase că era fabricat de Breguet, un ceasornicar francez care trăise cu multă vreme în urmă („După părerea mea, cel mai talentat ceasornicar din toate timpurile”.)

Ceasul era simplu. Avea un cadran alb, cifre romane şi câteva cadrane mai mici care arătau fazele lunii şi un calendar perpetuu. Avea, de asemenea, o „paraşută”, un sistem antişoc integrat, după cum îi explicase Duncan. Invenţia personală a lui Breguet.

— Cât de vechi e ceasul tău? îl întrebă acum Vincent.

— A fost construit în anul 12.

— 12? Adică pe vremea romanilor?

Duncan zâmbi.

— Nu, scuze. Asta e data de pe factura originală de vânzare, deci aceasta este data la care mă gândesc eu ca fiind anul de fabricaţie. Voiam să spun anul 12 în calendarul revoluţionar francez. După ce a căzut monarhia, republica a declarat un nou calendar, care a început în 1792. Era un concept foarte straniu. Săptămâna avea zece zile şi fiecare lună – treizeci. La fiecare şase ani era un an bisect dedicat în întregime sporturilor. Dintr-un motiv de neînţeles, guvernul a considerat că va fi mai egalitarist decât calendarul tradiţional. Dar era prea greoi. Nu a durat decât paisprezece ani. Ca multe alte idei revoluţionare, de altfel – par bune pe hârtie, dar nu sunt foarte practice. Duncan studie discul de aur cu afecţiune. Îmi plac ceasurile din epoca aceea. Pe atunci un ceas însemna putere. Nu multă lume îşi putea permite un ceas. Proprietarul unui ceas era un om care controla

timpul. *Tu* veneai la *el* şi aşteptai până la ora pe care o fixase el pentru întâlnire. S-au inventat lănţişoarele de ceas şi buzunarele speciale pe vestă pentru ca să poţi vedea că un om are ceas, chiar dacă îl purta în buzunar în momentul acela. Ceasornicarii erau zei pe vremea aceea. Duncan făcu o scurtă pauză. Vorbesc la figurat acum, dar într-un fel era adevărat.

Vincent ridică o sprânceană.

— A existat o mişcare filozofică în secolul al XVIII-lea care folosea ceasul ca metaforă. Spunea că Dumnezeu a creat mecanismul universului, apoi l-a întors şi l-a lăsat să meargă. Un fel de ceas perpetuu. Dumnezeu era numit „Marele Ceasornicar". Poate nu-ţi vine să crezi, dar mişcarea asta a avut o mulţime de adepţi. Le-a dat ceasornicarilor un statut aproape asemănător cu cel al preoţilor.

Duncan se mai uită o dată la Breguet. Îl puse la loc. Făcu un semn către femei.

— Ar trebui să mergem, zise el. Imediat o să plece.

Băgă maşina în viteză, semnaliză şi intră în stradă, lăsând în urmă victima care îşi va pierde în curând viaţa din cauza unuia din bărbaţi şi, imediat după aceea, demnitatea, din cauza celuilalt. Nu putuseră să o facă în seara aceea, pentru că Duncan aflase că avea un soţ care nu avea un program regulat de lucru şi s-ar fi putut întoarce acasă în orice moment.

Vincent respira adânc, încercând să-şi ţină foamea în frâu. Mâncă o pungă de chipsuri.

— Cum o s-o faci? întrebă el. S-o omori, vreau să zic.

Duncan rămase tăcut pentru câteva momente.

— Mi-ai pus o întrebare înainte. Cât de mult timp le-a luat să moară primelor două victime.

Vincent încuviinţă.

— Ei bine, lui Lucy o să-i ia *mult* timp.

Deşi pierduseră cartea de tortură, Duncan se pare că o învăţase aproape toată pe de rost. Îi descrise acum tehnica pe care o va folosi pentru a o ucide. Se numea „scândura la apă". Suspenzi victima pe spate cu picioarele în sus. Apoi îi lipeşti cu o bandă adezivă gura şi îi torni apă pe nas. Poţi să ţii o persoană aşa cât de mult vrei ca s-o omori, dacă o laşi să respire din când în când.

— Am de gând să o ţin cam o jumătate de oră. Sau patruzeci de minute, dacă pot.

— O merită, hm? întrebă Vincent.

Duncan rămase tăcut câteva clipe.

— Întrebarea pe care mi-o pui de fapt este de ce îi omor pe aceşti oameni anume.

— Ăă… Era adevărat.

— Nu ţi-am spus niciodată.

— Nu, nu mi-ai spus.

„Încrederea e aproape la fel de preţioasă ca timpul…”

Duncan îi aruncă lui Vincent o privire şi apoi se uită iar la drum.

— Ştii, toţi suntem pe pământ pentru o anumită perioadă de timp. Poate numai câteva zile sau luni. Noi sperăm să fie mulţi ani.

— Într-adevăr.

— Este ca şi cum Dumnezeu – sau mă rog, în cine crezi tu – are o listă imensă cu toţi oamenii de pe pământ. Când acele ceasului Lui ajung la o anumită oră, asta e. S-au dus… Ei bine, şi eu am lista mea.

— Zece oameni.

— Zece oameni… Diferenţa este că Dumnezeu nu are nici un motiv bun pentru a-i omorî. Eu am.

Vincent rămase tăcut. Pentru o clipă, nu se mai simţi isteţ şi nici flămând. Era doar Vincent cel obişnuit, care îl asculta pe prietenul său împărtăşindu-i ceva important.

— În sfârşit sunt suficient de împăcat cu ideea de a-ţi spune care este acest motiv.

Şi începu să i-l spună.

Luna era o dungă de lumină albă pe metalul maşinii, reflectându-i-se în ochi.

Amelia Sachs mergea în viteză în paralel cu East River, cu girofarul de urgenţă sclipind pe capotă, aşezat într-o parte.

Se simţea copleşită de o povară imensă, consecinţele tuturor întâmplărilor din ultimele câteva zile. Probabilitatea ca nişte poliţişti corupţi să aibă legătură cu ucigaşii care-l omorâseră pe Ben Creeley şi pe Frank Sarkowski. Riscul ca inspectoarea Flaherty să-i ia cazul în orice moment. Faptul că Dennis Baker o spionase şi votul de neîncredere dat de mai-marii poliţiei din cauza lui Nick. Criza de nervi a inspectorului adjunct Jefferies.

Şi, în primul rând, vestea oribilă despre tatăl ei.

Aşa că acum se gândea: „La ce bun să-ţi faci bine meseria, să renunţi la linişte şi pace, să-ţi rişti viaţa, dacă meseria de poliţist ajunge în cele din urmă să-ţi distrugă orice urmă de decenţă?”.

Băgă în viteza a patra, ajungând brusc la o sută la oră. Motorul vui ca un lup la miezul nopţii.

Nu existase un poliţist mai bun ca tatăl ei, mai puternic, mai conştiincios. Şi totuşi, uite ce se întâmplase cu el… Şi atunci îşi dădu seama că nu, nu, nu putea să gândească aşa. Nu i se *întâmplase* nimic. Faptul că devenise corupt fusese alegerea lui.

Şi-l amintea pe Herman Sachs ca pe un bărbat calm, hazliu, căruia îi plăcea să-şi petreacă după-amiezile cu prietenii, urmărind cursele de maşini, rătăcind cu fiica lui prin cimitirele de maşini din comitatul Nassau după carburatori, garnituri de etanşare sau ţevi de eşapament,

ca la o vânătoare de comori care mereu le scăpau printre degete. Dar acum ştia că acel personaj nu era decât o mască, dincolo de care se găsea o persoană mult mai întunecată, o persoană pe care nu o cunoscuse deloc.

În sufletul Ameliei Sachs exista ceva, care o făcea să se îndoiască şi să-şi pună întrebări, care o obliga să-şi asume riscuri oricât de mari. Suferea din cauza aceasta. Dar recompensa era mulţumirea pe care o simţea când salva viaţa unei persoane nevinovate sau arestau un criminal periculos.

Acest „ceva“ o împingea într-o singură direcţie; se pare că pe tatăl ei îl împinsese în alta.

Maşina derapă pe gheaţă. Sachs o redresă cu uşurinţă şi continuă să şofeze cu mai multă atenţie.

Traversă podul Brooklyn, luă o nouă curbă periculoasă, apoi ieşi de pe autostradă. Mai coti de câteva ori, îndreptându-se tot mai spre sud.

În cele din urmă găsi debarcaderul pe care-l căuta şi apăsă frânele cu putere, derapă aproximativ patru metri lăsând pe şosea dungi groase şi negre de cauciuc. Se dădu jos din maşină, trântind uşa cu zgomot. Trecu prin micul părculeţ, peste o baricadă de beton. Ignoră avertismentul de pericol şi ieşi pe debarcader, în bătaia vântului şuierător.

Doamne, da' frig mai era!

Se opri lângă balustrada joasă de lemn şi se ţinu cu amândouă mâinile. Amintirile o copleşiră:

Avea zece ani, era o seară caldă de vară şi tatăl ei o ridicase sus în aer, în picioare pe pilonul care ieşea pe jumătate din debarcader, ţinând-o strâns în braţele puternice. Nu-i era frică, pentru că o învăţase chiar el să înoate la ştrandul din cartier şi, chiar dacă o rafală de vânt ar fi aruncat-o de pe debarcader în East River, ar fi înotat pur şi simplu amândoi spre scara de lemn, râzând şi luându-se la întrecere şi s-ar fi căţărat înapoi – sau poate chiar ar fi sărit din nou împreună, ţinându-se de mână în timpul saltului de patru metri până în apa caldă şi învolburată.

Avea paisprezece ani, tatăl ei stătea cu o cafea în mână, iar ea cu un suc, privind în depărtare peste ape, în timp ce-i vorbea despre Rose.

„Amie, maică-ta are toane, ştii. Asta nu înseamnă că nu te iubeşte. Să nu uiţi asta. Aşa e ea. Dar e mândră de tine. Ştii ce mi-a zis chiar zilele trecute?“

Şi mai târziu, după ce devenise poliţistă, stând în picioare chiar aici, lângă exact acelaşi Camaro cu care venise şi în seara aceasta (deşi vopsit galben pe vremea aceea, o nuanţă frumoasă pentru o maşină puternică). Sachs era în uniformă, Herman în sacou de stofă şi pantaloni de catifea.

„Am o problemă, Amie."

„Problemă?”

„De sănătate.”

Sachs aşteptase în linişte, simţindu-şi unghiile cum îi lasă urme în palmă.

„E un pic de cancer. Nu e prea grav. O să trebuiască să fac tratament.” Îi spuse amănuntele – întotdeauna vorbise deschis cu fiica lui – şi apoi deveni neobişnuit de serios, clătinând din cap. „Dar problema cea mare… Tocmai am plătit cinci dolari să-mi tund părul şi acuma o să-l pierd pe tot. Se frecă pe cap. Mai bine-mi ţineam banii.”

Sachs simţi cum îi curg lacrimile pe obraji.

— Oh, la naiba, murmură ea. Termină.

Dar nu putea. Lacrimile continuară să curgă şi, de frig, o ustura faţa.

Se întoarse la maşină, porni motorul şi se întoarse acasă la Rhyme. Când ajunse acolo, el era deja sus, dormea.

Sachs intră în sala de gimnastică, unde Pulaski scrisese diagramele pentru cazurile Creeley/Sarkowski. Nu se putu abţine să nu zâmbească. Bobocul sârguincios nu numai că ascunsese tabla aici, dar o acoperise şi cu un cearşaf. Sachs trase pânza şi studie notiţele scrise cu atenţie şi apoi adăugă câteva şi ea.

CAZUL BENJAMIN CREELEY

•Creeley, vârsta 56 de ani, aparentă sinucidere prin spânzurare. Frânghie de rufe. Dar avea degetul mare rupt, nu putea lega laţul.
•Bilet de sinucidere scris la calculator despre deprimare. Dar nu părea să aibă o depresie sinucigaşă, nu are în trecut probleme mentale/ emoţionale.
•Aproximativ de Ziua Recunoştinţei doi bărbaţi i-au spart casa şi e posibil să fi ars probe. Bărbaţi de rasă albă, nu li s-a văzut faţa. Unul mai înalt decât celălalt. Au stat înăuntru cam o oră.

Probe din casa de la Westchester
•Încuietoare spartă; treabă de profesionist
•Urme de mănuşi de piele pe uneltele şemineului şi pe biroul lui Creeley
•Solul în faţa şemineului are conţinut de acizi mai ridicat decât solul din jurul casei şi conţine poluanţi. Dintr-o zonă industrială?
•Urme de cocaină arsă în şemineu

Cenuşa din şemineu:
•Înscrisuri financiare, bilanţuri, referindu-se la milioane de dolari.
•Se verifică sigla de pe documente, se trimit copii expertului contabil.
•Jurnal personal: schimbarea uleiului, programare la frizer şi mers la St. James Tavern.

Analiza cenuşii la laboratorul din Queens:
•Sigla software-ului folosit în contabilitatea corporaţiilor
•Contabilul expert: sume standard de compensaţii ale directorilor executivi
•Arse din cauza a ceea ce conţineau sau doar ca să inducă în eroare anchetatorii?

St. James Tavern:
•Creeley a venit aici de mai multe ori.
•Aparent nu a consumat droguri în timp ce era aici.
•Nu e sigur cu cine s-a întâlnit, dar poate cu poliţişti de la Secţia 118 a NYPD.
•Ultima dată când a fost aici – chiar înainte de a muri – s-a certat cu persoane necunoscute.
•S-au verificat banii de la poliţiştii de la St. James – numerele de serie sunt curate, dar s-au găsit cocaină şi heroină. Furate de la secţie?
•Nu lipseşte o cantitate prea mare de droguri, doar 170-190 grame marijuana, 110 grame cocaină.
•Neobişnuit de puţine cazuri de crimă organizată la Secţia I 18, dar nici o dovadă că poliţiştii blochează cazurile intenţionat.
•Două bande din East Village, suspecţi posibili, dar improbabili.
•Întrevedere cu Jordan Kessler, asociatul lui Creeley, şi cu soţia lui.
•S-a confirmat faptul că nu consuma în mod evident droguri.
•Nu pare să fi avut o legătură cu infractori cunoscuţi.
•Bea mai mult decât de obicei, s-a apucat de jocuri de noroc; deplasări la Vegas şi Atlantic City. Pierderi mari, dar nu semnificative pentru Creeley.
•Nu e limpede de ce era deprimat.
•Kessler nu a recunoscut înscrisurile arse.
•Se aşteaptă lista clienţilor.
•Kessler nu pare să câştige de pe urma morţii lui Creeley.
•Sachs şi Pulaski urmăriţi de un Mercedes AMG

CAZUL FRANK SARKOWSKI

•Sarkowski – 57 de ani, fără cazier judiciar, ucis pe 4 noiembrie anul acesta, avea soţie şi doi copii adolescenţi.
•Victima deţinea o clădire şi o firmă în Manhattan. Activitatea firmei consta în prestarea de muncă de întreţinere pentru alte companii şi instituţii.
•Art Snyder a fost detectivul care s-a ocupat de caz.
•Nici un suspect Crimă/jaf?
•A fost împuşcat mortal într-un jaf aparent. Arma recuperată la scena

crimei – imitaţie de Smith & Wesson, calibru special de .38, nu au fost amprente, arma rece. Detectivul cazului crede că e posibil să fi fost o execuţie de profesionist.
•Afacere nereuşită?
•Ucis în Queens – nu e sigur de ce era acolo. Zonă pustie a cartierului, lângă cisterne de gaz natural.
•Dosarul şi probele lipsesc.
•Dosarul s-a dus la Secţia 158 în data de /în jurul datei de 28 noiembrie.
•Nu s-a mai întors. Nu s-a consemnat numele poliţistului care l-a cerut.
•Nu s-a consemnat unde s-a dus în 158.
•IA Jefferies nu e deloc cooperant Nu există nici o legătură cunoscută cu Creeley.
•Nici un cazier – Sarkowski sau compania lui. Zvonuri – bani care merg către poliţişti de la Secţia 118. Ajung undeva/la cineva cu o legătură cu Maryland. Să fie implicată Mafia din Baltimore?
•Nici o pistă

Sachs se uită la diagrame o jumătate de oră, până când simţi că i se închid ochii. Se întoarse la etaj, se dezbrăcă, intră în cabina de duş şi lăsă apa fierbinte s-o biciuiască. Se şterse, îşi luă pe ea un tricou şi un şort de mătase şi se întoarse în dormitor.

Apoi se urcă în pat alături de Rhyme şi îşi rezemă capul pe pieptul lui.

— Eşti bine? o întrebă el cu voce răguşită.

Sachs nu-i răspunse, ci se întinse şi-l sărută pe obraz. Apoi se întinse la loc şi rămase trează, uitându-se la ceasul de pe noptieră unde cifrele digitale se rostogoleau înainte. Minutele treceau încet, încet, până când, în cele din urmă, pe la 3 dimineaţa, adormi.

II
09.02 Miercuri

Timpul e focul în care ardem.

DELMORE SCHARTZ

Capitolul 23

Lincoln Rhyme era treaz de mai bine de o oră. Un tânăr poliţist de la Garda de Coastă adusese o haină găsită plutind în portul New York, o haină de bărbat mărimea 44. Căpitanul şalupei se gândise că probabil era a victimei dispărute; amândouă mânecile erau pătate de sânge, iar manşetele erau tăiate.

Haina avea marca Macy şi nu conţinea nici o altă urmă sau probă care ar fi putut duce la identificarea proprietarului.

Rhyme era acum în dormitor doar cu Thom, care tocmai îl ajutase să-şi facă exerciţiile de terapie fizică şi ceea ce asistentul numea cu delicateţe „îndatoririle igienice". (Rhyme, în schimb, le spunea „rănirea treburilor mare şi mică", de regulă doar când erau prezenţi vizitatori uşor de şocat).

Amelia Sachs urcă scările şi veni la el. Îşi lăsă haina pe un scaun, trecu pe lângă el şi trase draperiile. Se uită afară pe fereastră, în Central Park.

Tânărul asistent simţi imediat că aveau o problemă.

— Mă duc să fac nişte cafea. Sau pâine prăjită. Sau ceva. Dispăru imediat, închizând uşa în urma lui.

„Oare ce se mai întâmplase?" se întrebă Rhyme nefericit. În ultima vreme avusese mult mai multe probleme personale decât şi-ar fi putut dori cineva.

Sachs rămase în continuare cu privirea aţintită asupra zăpezii care acoperea totul în parc.

— Deci ce era atât de important, încât a trebuit să pleci atât de urgent? o întrebă el.

— Am trecut pe la Argyle Security.

Rhyme clipi de câteva ori şi o privi cu atenţie.

— Nu ei te-au sunat după ce s-a scris despre tine în *Times*, când am rezolvat cazul acela cu iluzionistul?

— Ba da, ei.

Argyle era o corporaţie internaţională care se specializase în protecţia directorilor de corporaţii şi în negocierea în cazurile de răpire – o infracţiune extrem de răspândită în unele ţări în străinătate. Îi oferiseră lui Sachs o slujbă de două ori mai bine plătită decât cea pe care o avea în poliţie. Şi îi promiseseră un permis de portarmă – o licenţă pentru o armă ascunsă – în majoritatea jurisdicţiilor, fapt neobişnuit pentru o companie de securitate. Acest lucru şi promisiunea să o trimită în locuri exotice şi periculoase îi atrăseseră atenţia, deşi îi refuzase imediat.

— Despre ce e vorba?

— Demisionez, Rhyme.

— Din poliţie? Vorbeşti serios?

Sachs făcu semn din cap că da.

— De fapt, aproape m-am hotărât deja. Vreau să merg într-o altă direcţie. Şi acolo pot face lucruri bune. Să protejez familii, să păzesc copii. Au o mulţime de misiuni antitero.

Acum el era cel care se uita fix pe fereastră la copacii desfrunziţi din Central Park. Se gândi la conversaţia pe care o purtase cu o seară înainte cu Kathryn Dance, despre primele sale zile de terapie. Un doctor tânăr şi sclipitor care lucra pentru NYPD, Terry Dobyns, îi spusese: „Nimic nu durează o veşnicie". Era o aluzie la starea de deprimare în care se găsea Rhyme în momentul acela.

Acum cuvintele aveau un cu totul alt sens şi Rhyme simţea că nu şi le poate scoate din cap.

„Nimic nu durează o veşnicie…"

— Ah.

— Cred că trebuie s-o fac, Rhyme. Trebuie.

— Din cauza tatălui tău?

Sachs încuviinţă, îşi vârî degetele în păr şi se scărpină. Se strâmbă de durere sau, poate, din alt motiv.

— Asta e o nebunie, Sachs.

— Nu cred că mai rezist, Rhyme. Să fiu poliţistă.

— E foarte brusc, nu ţi se pare?

— M-am gândit la chestia asta toată noaptea. În viaţa mea nu m-am gândit aşa de mult la ceva.

— Ei bine, mai gândeşte-te. Nu poţi lua asemenea decizii după ce ai primit nişte veşti proaste.

— *Veşti* proaste? Tot ce am gândit despre tata a fost o minciună.

— Nu totul, replică Rhyme. Doar o parte.

— Dar partea cea mai importantă. Asta a fost în primul rând, Rhyme. Poliţist.

— Asta a fost cu mult timp în urmă. Clubul de pe Sixth Avenue a fost închis pe vremea când tu erai bebeluş.

— Şi asta îl face *mai puţin* corupt?

Rhyme nu răspunse nimic.

— Chiar vrei să-ţi explici, Rhyme? Ca la probe? Adaugi câteva picături de reactiv şi te uiţi la rezultat? Eu nu pot face aşa ceva. Tot ce ştiu este că am un gust cu adevărat oribil în gură. Că mi-a afectat complet modul în care privesc meseria asta.

— Sunt convins că ţi-e greu, zise el cu blândeţe. Dar orice ar fi făcut nu are legătură cu tine. Tot ce contează este că tu eşti o poliţistă bună şi că mult mai puţine cazuri ar fi rezolvate dacă pleci.

— Nu pot rezolva cazuri decât dacă pun suflet în asta. Şi nu mai pot. A dispărut ceva. Pulaski se descurcă din ce în ce mai bine, adăugă ea. E mai bun decât eram eu când am început să lucrez cu tine.

— E mai bun, pentru că *tu* ai fost cea care l-a instruit.

— Nu face asta.

— Ce?

— Mă linguşeşti, îmi faci complimente neaşteptate. Aşa făcea mama cu tata. Nu vrei să plec, am înţeles asta, dar nu te juca aşa cu mine.

Dar trebuia să joace această carte. Şi oricare alta. După accident, Rhyme cochetase cu ideea sinuciderii. Şi, deşi de câteva ori ajunsese foarte aproape, renunţase de fiecare dată. Ceea ce voia acum Amelia Sachs să facă era o sinucidere psihică. Dacă demisiona acum din poliţie, Rhyme ştia foarte bine că asta îi va ucide sufletul.

— Dar Argyle? Nu e pentru tine. Clătină din cap. Nimeni nu ia în serios securitatea corporaţiilor, nici măcar clienţii lor, mai ales clienţii lor.

— Nu, dar misiunile lor sunt bune. Şi te trimit înapoi la şcoală. Învеţi limbi străine… Au şi un departament de criminalistică. Şi se plăteşte bine.

— De când te interesează banii? zise el, pufnind în râs. Ai răbdare, Sachs, mai stai puţin. Ce te grăbeşti aşa?

Sachs clătină din cap.

— Voi sta până rezolv cazul St. James. Şi voi face tot ce e necesar ca să-l prindem pe Ceasornicar. Dar după aceea…

— Ştii, dacă demisionezi, o să apară o mulţime de consecinţe. O să te afecteze multă vreme, dacă te gândeşti vreodată să te întorci. Îşi întoarse privirea, simţind cum îi bubuie sângele în tâmple.

— Rhyme. Sachs îşi trase un scaun lângă el, se aşeză şi îşi puse palma peste mâna lui dreaptă, cea ale cărei degete puteau să simtă puţin şi aveau oarecare mobilitate. Sachs îi strânse mâna. Orice aş face, asta nu ne va afecta pe noi, viaţa noastră. Îi zâmbi.

„Tu şi cu mine, Rhyme…“

„Tu şi cu mine, Sachs…”

Rhyme îşi întoarse privirea. Lincoln Rhyme era un om de ştiinţă, un bărbat cerebral, nu un sentimental. Se cunoscuseră cu câţiva ani în urmă, când se confrunta cu un caz foarte grav – o serie de răpiri înfăptuite de un ucigaş în serie obsedat de oase omeneşti. Nimeni nu putea să-l oprească, nimeni în afară de aceşti doi inadaptaţi – Rhyme, tetraplegicul pensionat şi Sachs, boboaca deziluzionată, trădată de iubitul ei poliţist. Şi totuşi, împreună reuşiseră cumva să făurească un întreg, care să astupe găurile zdrenţuite din sufletul amândurora, şi îl opriseră pe criminal.

Oricât de mult încerca el să nege acest lucru, acele cuvinte, „tu şi cu mine“, fuseseră busola lui în lumea precară pe care o creaseră împreună. El unul nu era chiar atât de sigur că Sachs avea dreptate şi că relaţia nu se va deteriora din cauza acestei decizii. Faptul că nu vor mai avea un scop comun chiar nu îi va schimba?

Oare tocmai trecea prin momentul de tranziţie dintre Înainte şi După?

— Ai demisionat deja?

— Nu, zise ea, scoţând un plic alb din buzunar. Am scris scrisoarea de demisie. Dar am vrut să-ţi spun mai întâi ţie.

— Mai aşteaptă câteva zile. Nu îmi datorezi acest lucru, dar te rog. Câteva zile.

Sachs se uită lung la plic.

— OK, zise ea în cele din urmă.

„Uite că avem un caz cu un om obsedat de ceasuri, se gândi Rhyme, şi cel mai important lucru pentru mine în acest moment este s-o fac pe Sachs să-mi mai acorde puţin timp.“

— Mulţumesc… Şi acum hai să ne apucăm de treabă.

— Vreau să înţelegi…

— Nu e nimic de înţeles, zise el pe un ton care se dorea detaşat. Avem de prins un ucigaş. Numai la asta ar trebui să ne gândim.

O lăsă singură în dormitor şi luă micul lift până la parter, în laborator, unde Mel Cooper îşi începuse deja ziua de lucru.

— Sângele de pe haină e AB pozitiv. Se potriveşte cu cel găsit pe debarcader.

Rhyme dădu din cap. Îl rugă apoi pe tehnician să sune la Laboratorul NASA Jet Propulsion în legătură cu informaţiile RARETS – scanările termice – ca să găsească posibila proveniență a smoalei de acoperiş.

Era încă devreme în California, dar tehnicianul reuşi să convingă pe cineva de acolo să găsească şi să le transmită imaginile. În scurt timp primiră fotografiile. Erau impresionante, dar nu foarte utile. Aşa cum sugerase Sellitto, erau sute, poate chiar mii de clădiri care aveau indicaţii de căldură ridicată, şi sistemul nu putea diferenţia între cele cărora li se repara acoperişul, cele care erau încă în stadiul de construcţie, cele care erau încălzite de sistemele Consolidated Edison sau, pur şi simplu, aveau coşuri de fum deosebit de fierbinţi.

Singura idee care îi veni lui Rhyme fu să sune la centrală şi să le spună să-l anunţe imediat ce au loc spargeri sau atacuri în sau în apropierea unei clădiri căreia i se repara acoperişul.

Dispecera ezită, dar fu de acord.

Tonul vocii ei sugera că se agăţa de un fir de păr.

Ce putea să-i răspundă? Femeia avea dreptate.

Lucy Richter închise uşa apartamentului şi o încuie.

Îşi agăţă pe cuier haina şi bluza de trening cu glugă, care avea pe faţă inscripţia: *Divizia de Infanterie 4, Fort Hood,* şi pe spate sloganul diviziei: *Neclintit şi loial.*

O dureau muşchii. Alergase opt kilometri la sală, la viteză bună şi

cu înclinaţie de 9 la sută, pe banda de alergat, apoi timp de o jumătate de oră făcuse flotări şi genuflexiuni. Armata o învăţase să aibă grijă de musculatură. Poţi să-ţi baţi joc de fitness cât vrei, să zici că nu e decât o formă ridicolă de vanitate şi o pierdere de vreme, dar e un lucru care te face puternic.

Puse apă pentru ceai şi scoase o gogoaşă presărată cu zahăr din frigider, gândindu-se la ce avea de făcut: să dea telefoane la prietenii şi la cunoştinţele cărora le promisese, să-şi verifice e-mailurile, să coacă biscuiţi de casă şi să facă prăjitura ei specială cu brânză pentru recepţia de joi. Sau poate să se ducă la cumpărături cu nişte prietene şi să cumpere un desert gata făcut de la o patiserie. Sau să ia masa cu mama ei.

Sau să se-ntindă în pat şi să se uite la seriale la televizor. Să se răsfeţe.

Era începutul unei perioade de vis – două săptămâni departe de tărâmul ceţii amare – şi avea de gând să profite de fiecare minut.

Ceaţa amară…

Aceasta era o expresie pe care o auzise de la un poliţist dintr-un orăşel de lângă Bagdad, referitoare la fumul şi gazele care apăreau după detonarea unui DEI – dispozitiv exploziv improvizat.

Exploziile din filme sunt doar nişte flăcări imense de benzină care arde. Şi după aceea dispar, nelăsând nimic în urmă decât reacţia filmată pe chipul personajelor. În realitate ceea ce rămâne după un DEI este o ceaţă densă albăstrie care miroase oribil şi-ţi face ochii să lăcrimeze şi să te usture, şi-ţi arde plămânii. Parţial praf, parţial păr şi piele vaporizată, ea persistă la locul exploziei ore întregi.

Ceaţa amară este simbolul ororii acestui nou tip de război. Nu există aliaţi de încredere, în afara soldaţilor din propria armată. Nu există linii de luptă. Nu există fronturi. Şi nu ai habar cine îţi e, de fapt, duşmanul. Poate să fie traducătorul de lângă tine, un bucătar, un trecător, un om de afaceri, un adolescent, un bătrân. Sau cineva aflat la cinci kilometri distanţă. Şi armele? Nu Howitzer sau tancuri, ci pacheţele mărunte care produc ceaţa amară, pachetul de TNT, de C4 sau C3, sau încărcătura furată din propriul arsenal, ascunsă atât de discret, încât nu ai văzut-o deloc până când… mă rog, chestia e că *nu* ai văzut-o.

Lucy căută într-un dulăpior cutia cu ceai.

Ceaţa amară…

Apoi rămase nemişcată. Ce era zgomotul ăsta?

Lucy îşi lăsă capul într-o parte şi ascultă.

Ce-a fost asta?

Un ticăit. Auzindu-l, simţi un nod în stomac. Nu aveau nici un ceas mecanic care să ticăie. Dar aşa se auzise.

Ce naiba e?

Intră în dormitorul mic, pe care-l foloseau mai ales ca să-şi depoziteze hainele. Lumina era stinsă. O aprinse. Nu, nu de aici venea sunetul.

Palmele începură să-i transpire, respira din ce în ce mai repede şi inima îi bubuia în piept.

„Îmi imaginez numai sunetul… Îmi pierd minţile. DEI-urile nu ticăie. Chiar şi aparatele cu cronometru au detonatoare electronice."

Şi, în plus, chiar era posibil să-i pună cineva o bombă în apartamentul ei din New York?

„Fată dragă, ai nevoie de terapie serioasă."

Lucy se duse la intrarea în dormitorul principal. Uşa de la şifonier era deschisă, împiedicând-o să vadă măsuţa de toaletă. Poate era… Făcu un pas înainte. Dar se opri. Ticăitul venea de altundeva, nu de aici. Străbătu holul către sufragerie şi se uită înăuntru. Nimic.

Se duse în baie. Izbucni în râs.

Lângă cadă, pe dulăpiorul de toaletă, se afla un ceas. Părea să fie un ceas de modă veche. Era negru şi avea cadranul de sticlă cu o lună plină care se uita fix la ea. Oare de unde apăruse? Oare iar îşi făcuse mătuşa ei curat în garaj? Sau poate Bob îl cumpărase cât timp fusese ea plecată şi îl întorsese în această dimineaţă când ea era la sală?

Dar de ce în baie?

Faţa ciudată de lună o privea cu o căutătură curioasă, aproape răutăcioasă. Îi amintea de chipurile copiilor văzuţi de-a lungul drumului, cu gurile strâmbate într-o expresie care nu era chiar un zâmbet; nu puteai să-ţi dai seama ce le trecea de fapt prin cap. Când se uitau la tine, oare îşi vedeau salvatorii? Duşmanii? Sau creaturi de pe altă planetă?

Lucy se hotărî să-l sune pe Bob sau pe mama ei şi să-i întrebe despre ceas. Se duse în bucătărie. Îşi făcu ceaiul şi se duse cu ceaşca plină în baie, luând telefonul cu ea şi dând drumul la apă fierbinte în cadă.

Se întrebă dacă prima baie cu spumă parfumată după luni de zile va reuşi să spele cât de puţin ceaţa amară.

Pe stradă, în faţa blocului de apartamente al lui Lucy, Vincent Reynolds se uita după două fete de şcoală care treceau pe lângă ei.

Le privi cu atenţie, dar nu simţi nici o intensificare a foamei care deja îi chinuia trupul. Erau doar fetiţe de liceu şi mult prea tinere pentru el. (Sally Anne fusese tot adolescentă, dar şi el era pe atunci, aşa că nu conta.)

La telefonul mobil, Vincent îl auzi pe Duncan şoptindu-i:

— Sunt în dormitorul ei. E în baie, îşi umple cada… Asta o să-mi fie de ajutor.

„Scândura la apă…"

Din cauză că blocul avea mulţi locatari şi ar fi putut fi observat

uşor, Duncan se căţărase pe acoperişul unei clădiri învecinate şi venise cu grijă până pe acoperişul casei lui Lucy, apoi pe scara de incendiu până în dormitorul ei. Era într-o formă fizică excelentă (alt lucru care-i deosebea pe cei doi prieteni).

— OK, acum o fac.

„Mulţumesc…”

Dar imediat auzi:

— Stai puţin.

— Ce? întrebă Vincent. S-a întâmplat ceva?

— E la telefon. Va trebui să aşteptăm.

Vincent cel Flămând era nerăbdător. Aşteptarea nu era punctul lui forte.

Trecură un minut, două, trei.

— Ce se-ntâmplă? şopti Vincent.

— Încă vorbeşte la telefon.

Vincent era furios.

„Naiba s-o ia… Îşi dorea să fie acolo cu Duncan să-l ajute s-o omoare. Ce naiba o apucase să dea telefoane tocmai acum?” Înfulecă o ciocolată.

În cele din urmă, Ceasornicarul spuse:

— O să încerc s-o fac să închidă telefonul. Mă duc înapoi pe acoperiş şi cobor scările până pe coridor. O s-o fac să vină să deschidă uşa. Nu mai pot să aştept, zise el şi Vincent distinse o emoţie rară în vocea bărbatului.

„Nici nu-ţi poţi imagina ce înseamnă să nu mai poţi de fapt”, se gândi Vincent cel Isteţ, care ieşi la suprafaţă pentru un moment, înainte să fie alungat de cealaltă jumătate hămesită.

În timp ce se dezbrăca pentru baie, Lucy Richter auzi un alt zgomot. Nu ticăitul ceasului cu lună. De undeva de aproape. De dinăuntru, din apartament? De pe coridor? Din stradă?

Un clic. Metalic.

„Ce-a fost?”

Viaţa unui soldat este plină de sunetul de metal pe metal. Încărcarea muniţiei în puşca mirosind a ulei, încărcarea cartuşelor de rezervă, încărcarea şi blocarea Coltului, închisul uşilor vehiculelor de transport, clinchetul cataramelor de la curele şi a celor de pe vestă. Clinchetul unei glonţ de AK-47, dansând în ricoşeu dintr-un Bradley sau Humvee.

Iar se auzi sunetul acela: *clic, clic.*

Apoi linişte.

Simţi o rafală de aer rece, ca şi cum s-ar fi deschis o fereastră. Unde? În dormitor. Pe jumătate goală, se duse la uşa dormitorului şi se uită înăuntru. Da, fereastra era deschisă. Dar când se uitase înainte,

când auzise ticăitul, nu fusese oare închisă? Nu era sigură.

Lucy îşi ordonă: „Nu mai fi atât de paranoică, soldat. Eşti penibilă. M-am săturat de toată aiureala asta. Nu e nici un DEI, nici un sinucigaş cu bombă, nici o ceaţă amară. Fii raţională."

Acoperindu-şi pieptul cu o mână – erau apartamente chiar peste drum – închise şi încuie ferestrele. Se uită în jos în stradă. Nu văzu nimic.

În momentul acela cineva începu să bată cu pumnul în uşă. Lucy se răsuci pe loc şi scoase un mic ţipăt. Îşi luă pe ea un capot şi se duse în holul întunecat.

— Cine-i acolo?

O clipă nu răspunse nimeni, apoi o voce de bărbat zise tare:

— Sunt ofiţer de poliţie. Totul e bine?

— Ce s-a întâmplat? zise ea.

— E o urgenţă. Vă rog, deschideţi uşa. Totul e bine?

Alarmată, Lucy îşi legă mai strâns cordonul capotului şi desfăcu zăvorul şi încuietorile, gândindu-se la fereastra din dormitor şi întrebându-se dacă nu cumva încercase cineva să dea o spargere. Desfăcu şi lanţul.

Lucy răsuci închizătoarea, gândindu-se doar după ce uşa începuse deja să se deschidă că probabil ar fi trebuit să ceară să vadă o legitimaţie sau o insignă înainte. Fusese prinsă într-o lume diferită de atâta vreme, încât uitase că erau încă o mulţime de oameni extrem de periculoşi şi în ţară.

Amelia Sachs şi Lon Sellitto sosiră la blocul vechi de apartamente din Greenwich Village, situat în ciudata stradă Barrow.

— Asta e?

— Îhî, zise Sellitto. Avea degetele vinete de frig. Urechile îi erau roşii.

Se uitară la aleea de lângă clădire. Sachs o examină cu mare atenţie.

— Cum o cheamă? întrebă ea.

— Richter. Cred că prenumele e Lucy.

— Care e fereastra ei?

— Al treilea etaj.

Sachs se uită în sus la scara de incendiu.

Urcară pe intrarea principală a blocului. Se adunase un grup de oameni care îi priveau curioşi. Sachs le studie feţele, convinsă şi acum că motivul pentru care Ceasornicarul măturase prima scenă era că voia să se reîntoarcă. Ceea ce însemna că poate era încă aici şi de data aceasta. Dar nu văzu pe nimeni care să semene cu descrierile pe care le aveau ale Ceasornicarului şi ale partenerului său.

— Suntem siguri că a fost Ceasornicarul? îi întrebă Sachs pe Frank Rettig şi pe Nancy Simpson, care îi aşteptau înfrigurați şi zgribuliţi

lângă dubiţa de intervenţie rapidă la Scena crimei, parcată strâmb în mijlocul străzii Barrow.

— Da, a lăsat un ceas din acelea, răspunse Rettig. Cu faţa de lună. Sachs şi Sellitto urcară scările.

— Încă ceva, zise Nancy Simpson.

Detectivii se opriră şi se uitară la ea.

— Nu o să fie frumos deloc, zise poliţista cu un gest către clădire, făcând o grimasă.

Capitolul 24

Sachs şi Sellitto urcară scările încet. Casa scărilor era slab luminată şi mirosea a purificator de aer cu esenţă de pin amestecat cu mirosul specific al sistemelor de încălzire pe petrol.

— Cum a intrat? se întrebă Sachs.

— Tipul ăsta e o fantomă. Intră cum dracu' vrea el.

Sachs se uită în sus pe scări. Se opriră în faţa unei uşi. Pe o plăcuţă erau scris: „Richter/Dobbs".

„N-o să fie frumos deloc…"

— Hai să intrăm.

Sachs deschise uşa şi intră în apartamentul lui Lucy Richter.

Aici fură întâmpinaţi de o tânără femeie musculoasă, cu părul prins, îmbrăcată în trening. Vorbea cu un poliţist în uniformă şi, când intrară Sachs şi Sellitto, se întoarse imediat în direcţia lor. Se uită la ei, le observă insignele aurii agăţate de gât şi chipul i se întunecă.

— Dumneata eşti responsabilul aici? întrebă Lucy Richter nervoasă, apropiindu-se de Lon Sellitto.

— Sunt unul dintre detectivii care se ocupă de caz. Sellitto se prezentă. Sachs făcu la fel.

— Ce naiba credeţi că faceţi? strigă tânăra. *Ştiţi* că un psihopat lasă ceasurile astea afurisite pe unde vrea să omoare oameni, şi nu *spuneţi* la nimeni? Nu am supravieţuit atâtea luni de război în deşert, numai ca să vin acasă şi să mă omoare un nenorocit, pentru că voi nu vă obosiţi să informaţi populaţia, ce mama dracului!

Trecu ceva vreme până reuşiră să o calmeze.

— Doamnă, modul lui de acţiune nu e de a livra aceste ceasuri înainte pentru a-i anunţa pe oameni că are de gând să vină, îi explică Sachs. A fost *aici.* În acest apartament. Aţi avut noroc.

Lucy Richter avusese, într-adevăr, mare noroc.

Cu aproximativ o jumătate de oră înainte, un trecător văzuse din întâmplare un bărbat căţărându-se pe scara de incendiu ca să ajungă pe acoperiş. Sunase la 911 ca să anunţe. Ceasornicarul se pare că se uitase în jos, îşi dăduse seama că fusese observat şi fugise.

Controlaseră împrejurimile, dar nu găsiră nici o urmă şi nici un martor nu văzuse pe nimeni care să se potrivească imaginii Ceasornicarului de pe portretul-robot realizat de calculator.

Sachs îi aruncă o privire lui Sellitto.

— Ne pare foarte rău pentru acest incident, doamnă Richter, zise Sellitto.

— Vă pare rău, pufni ea. Ar trebui să anunţaţi public ce se întâmplă.

Detectivii schimbară iar o privire. Sellitto dădu din cap.

— Aşa vom face. Le vom spune celor de la Relaţii cu Publicul să dea un anunţ în presa locală.

— Am dori să controlăm apartamentul, să descoperim vreo urmă. Şi să vă punem câteva întrebări în legătură cu ce s-a întâmplat.

— Într-un minut. Acum trebuie să dau câteva telefoane. Familia mea va auzi despre asta la ştiri. Nu vreau să se neliniştească.

— Este foarte important, zise Sellitto.

Lucy Richter îşi deschise telefonul.

— Cum am spus, într-un minut, le zise ea cu voce fermă.

— Rhyme, eşti acolo?

— Spune, Sachs. Criminalistul era în laborator, comunicând prin radio cu Sachs.

Rhyme îşi aminti că luna următoare plănuiseră să încerce o cameră video performantă pe care Sachs să o poarte montată pe cap sau pe umăr, transmiţând în direct în laboratorul lui, pentru ca astfel să poată vedea şi el tot ce vedea ea. O numiseră în glumă „jucăria lui James Bond“. Simţi o strângere de inimă că nu va inaugura aparatul cu Sachs.

Apoi se sili să scape de acest sentiment. Îşi repetă ceea ce le spunea foarte des şi celor care lucrau cu el: „Avem un criminal în libertate, nimic nu contează mai mult decât să-l prindem şi nu poţi face asta dacă nu te concentrezi sută la sută“.

— I-am arătat lui Lucy portretul-robot al Ceasornicarului. Nu l-a recunoscut.

— Cum a intrat înăuntru de data asta?

— Nu suntem siguri. Dacă respectă modul de operare de dinainte, a deschis uşa cu un şperaclu. Dar apoi cred că a urcat pe acoperiş şi a coborât pe scara de incendiu până la fereastra victimei. A intrat înăuntru, a lăsat ceasul şi a aşteptat-o. Dar dintr-un motiv oarecare a ieşit afară. Atunci l-a văzut martorul şi a lăsat totul baltă şi a şters-o. A coborât pe scara de incendiu.

— În ce locuri din apartament a fost?

— A lăsat ceasul în baie. Ieşirea de incendiu e chiar lângă dormitorul principal, aşa că a fost şi acolo. Sachs făcu o pauză. Un moment mai târziu vorbi din nou. Au căutat martori, dar nimeni nu l-a văzut, nici pe el, nici maşina lui. Poate că acum merge pe jos, din moment ce le-am găsit SUV-ul. Sunt şase linii diferite de metrou care pornesc de la Greenwich Village şi ar fi putut scăpa uşor pe una dintre ele.

— Nu cred.

Rhyme îi spuse că, după părerea lui, Ceasornicarul şi asistentul său ar prefera o maşină. Alegerea de a folosi sau nu o maşină în timpul comiterii unei infracţiuni este un model constant în modul de operare

al criminalilor. Rareori se schimbă.

Sachs controlă dormitorul, ieşirea de incendiu, baia şi rutele pe care probabil le urmase pentru a ajunge în aceste locuri. Verifică, de asemenea, şi acoperişul. Nu fusese reparat de curând cu smoală, îi spuse ea lui Rhyme.

— Nimic, Rhyme. Parcă ar purta şi el un costum Tyvek. Pur şi simplu, nu lasă nimic în urmă.

Edmond Locard, faimosul criminalist francez, dezvoltase ceea ce el numea principiul schimbului, care afirma că oricând are loc o încălcare fizică a legii, are loc un transfer de probe între infractor şi locul infracţiunii. Lasă ceva ce-i aparţine la locul cu pricina şi ia cu el ceva din locaţia respectivă când pleacă. Principiul este înşelător optimist, deoarece uneori proba este atât de mică, încât nu e observată, şi alteori e uşor de localizat, dar nu oferă nici o pistă folositoare de investigaţie. Cu toate acestea, principiul lui Locard este adevărat, prin aceea că există întotdeauna măcar *puţin* transfer de materiale.

Totuşi, Rhyme se întrebase deseori dacă exista vreun criminal care să fie la fel de inteligent – dacă nu chiar mai inteligent – decât Rhyme însuşi, şi dacă o asemenea persoană ar putea învăţa suficiente lucruri despre ştiinţa criminalistică încât să comită o crimă şi, în acelaşi timp, să îşi bată joc de principiul lui Locard – să nu lase nici o probă în urmă şi să nu ia nimic cu el. Oare Ceasornicarul era această persoană?

— Gândeşte-te, Sachs… Trebuie să fie mai mult. Ne scapă ceva. Ce spune victima?

— E destul de zguduită. Nu prea se concentrează.

— Îţi trimit acolo arma noastră secretă, zise Rhyme după o pauză.

Kathryn Dance se aşeză în faţa lui Lucy Richter în camera de zi din apartamentul acesteia din urmă.

Lucy stătea sub un poster cu Jimi Hendrix şi o fotografie de la nuntă, cu ea şi soţul ei, un bărbat vesel, cu chipul rotund, îmbrăcat în uniformă militară de ceremonie.

Dance observă că femeia era destul de calmă, având în vedere circumstanţele, deşi, aşa cum spusese şi Amelia Sachs, în mod evident o deranja ceva. Dance avea impresia că acest ceva nu era atacul, cel puţin în parte. Nu prezenta reacţiile de stres posttraumatic al unui atac ratat în ultima clipă; era tulburată de ceva mult mai profund.

— Dacă nu te superi, ai putea, te rog, să-mi povesteşti încă o dată detaliile?

— Dacă vă ajută să-l prindeţi pe nemernicul acela, sigur.

Lucy le povesti cum se dusese la sala de gimnastică în acea dimineaţă. Venise acasă şi atunci găsise ceasul.

— Eram supărată. Ticăitul… Chipul îi exprimă o reacţie subtilă de

frică. Fugă sau luptă. La îndemnul lui Dance, le explică despre bombe. M-am gândit că poate era un cadou sau aşa ceva, dar totuşi, nu ştiu de ce, m-a băgat în sperieţi. Apoi am simţit un curent de aer rece şi m-am dus să verific. Am găsit geamul de la dormitor deschis. Atunci a apărut poliţia.

— Altceva neobişnuit?

— Nu. Nu-mi amintesc nimic.

Dance îi puse mai multe întrebări. Lucy nu îi cunoştea pe Theodore Adams sau pe Joanne Harper. Nu se putea gândi la nimeni care ar dori să-i facă vreun rău. Încercase să-şi amintească orice altceva ca să ajute poliţia, dar nu-i venea în minte absolut nimic.

Femeia era foarte curajoasă la suprafaţă („nemernicul acela"), dar Dance credea că exista ceva în mintea lui Lucy care o împiedica, în mod subconştient, să se concentreze asupra a ceea ce tocmai se întâmplase. Postura clasică de apărare – braţele încrucişate la piept şi picioarele la glezne – era un semn nu de minciună, ci o barieră împotriva unei ameninţări.

Agenta avea nevoie de o abordare diferită. Îşi puse carneţelul deoparte.

— Ce faci în oraş? o întrebă pe un ton de conversaţie obişnuită.

Lucy îi spuse că venise din Orientul Mijlociu în permisie. În mod normal s-ar fi întâlnit cu soţul ei Bob în Germania, unde aveau mai mulţi prieteni, dar joi trebuia să primească o diplomă de merit.

— Oh, în timpul paradei organizate în sprijinul armatei?

— Imediat după paradă.

— Felicitări!

Pentru o clipă îi apăru un zâmbet pe buze. Dance observă reacţia minusculă.

Şi ea avu o reacţie; soţul ei fusese decorat de FBI cu patru zile înainte să moară. Dar aceasta era doar un ecou irelevant pe care Dance şi-l înăbuşi imediat.

Clătinând din cap, agenta continuă:

— Te-ai întors în America şi uite ce se întâmplă – dai de individul ăsta. Ce porcărie! Mai ales după ce ai fost în deşert.

— Nu e chiar aşa de rău acolo. La ştiri pare mai rău decât este în realitate.

— Totuşi… Dar se pare că faci faţă foarte bine.

Limbajul ei corporal însă spunea cu totul altceva.

— Oh, sigur. Faci ce trebuie să faci, ştii. Nu e chiar aşa mare lucru. Îşi încleştă degetele.

— Ce faci acolo?

— Mă ocup de furnizorii de carburanţi. Altfel spus, controlez camioanele de aprovizionare.

— E o treabă importantă.

O ridicare din umeri.

— Mă rog…

— Pun pariu că te bucuri că ai venit în permisie.

— Ai fost vreodată înrolată?

— Nu, răspunse Dance.

— Ei bine, în armată, trebuie să-ţi aminteşti regula numărul unu: Nu refuza niciodată ocazia de a avea un moment liber. Chiar şi dacă nu e decât o serată cu punci, cot la cot cu şefii şi o decoraţie inutilă, de pus pe perete.

Dance continuă să o facă să vorbească.

— Câţi soldaţi vor fi prezenţi la ceremonie?

— Optsprezece.

Lucy nu se simţea deloc în largul ei şi Dance se întrebă dacă această stare nu se datora cumva faptului că va trebui să spună câteva cuvinte în faţa mulţimii. Vorbitul în public e mai sus pe scala fobiilor decât săritura cu paraşuta.

— Şi va participa multă lume la festivitate?

— Nu ştiu. O sută de oameni. Poate două.

— Şi familia ta vine?

— Oh, da. Toţi. După aceea vom avea o recepţie aici.

— După cum zice fiică-mea, petrecerile sunt beton, zise Dance zâmbind. La ce meniu te-ai gândit?

— Oh, nici nu vreau să mă gândesc, glumi Lucy. Suntem în Village. Aşa că o să fie mâncare italienească. Ziti copţi, scampi, cârnaţi. Mama şi mătuşa mea o să gătească totul. Eu fac desertul.

— Punctul meu slab, zise Dance. Dulciurile… Deja mi se face foame. Apoi zise: Scuze, am deviat de la subiect. Lăsând carneţelul deoparte, se uită în ochii femeii. Să ne întoarcem la vizita pe care ai avut-o. Spuneai, aşadar, că tocmai ţi-ai pus apă de ceai. Că ai vrut să faci o baie. Ai simţit un curent rece. Ai mers în dormitor. Geamul era deschis. Ce te-am întrebat? Oh, da. Ai mai văzut ceva neobişnuit?

— Nu prea. Spuse asta repede, ca înainte, dar după aceea se încruntă uşor. Stai un pic. Ştii… parcă mai era ceva.

— Da?

Dance făcuse ceea ce se numea „o inundare”. Realizase că povestea cu Ceasornicarul nu era singurul lucru care o deranja pe Lucy, ci mai degrabă îndatoririle ei din Orient şi, dintr-un anume motiv, ceremonia de decernare a medaliei de peste câteva zile. Dance se reîntorsese la subiect şi o bombardase cu întrebări, în speranţa că o va face să uite de agitaţie, permiţând astfel celorlalte amintiri să iasă la lumină.

Lucy se ridică şi se duse în dormitor. Fără un cuvânt, Dance o urmă. Amelia Sachs veni după ele.

Lucy se uită prin cameră.

„Ai grijă, îşi spuse Dance. Îşi aduce aminte de ceva.” Agenta rămase

tăcută. Foarte mulţi anchetatori distrug un interviu pentru că sunt prea insistenţi. Regula amintirilor vagi este că poţi să le laşi să iasă la suprafaţă, dar nu poţi aproape niciodată să le scoţi intenţionat.

„Privitul şi ascultatul sunt cele mai importante părţi ale unui interogatoriu. Vorbitul este ultimul."

— Era ceva care m-a deranjat, în afară de fereastra deschisă… Oh, ştii? Mi-am adus aminte. Când am intrat data trecută în dormitor, ca să văd de unde venea ticăitul, ceva era schimbat – nu am văzut măsuţa de toaletă.

— De ce te-a deranjat?

— Deoarece când m-am dus la sală m-am uitat înăuntru să văd dacă nu mi-am lăsat ochelarii de soare acolo. Erau şi i-am luat. Dar când m-am uitat mai târziu în cameră, atunci când am auzit ticăitul, n-am mai văzut măsuţa – pentru că uşa de la şifonier era pe jumătate deschisă.

— Deci după ce bărbatul a lăsat ceasul, probabil s-a ascuns în şifonier sau în spatele uşii, zise Dance.

— Da, s-ar putea, zise Lucy.

Dance se întoarse spre Sachs, care dădu din cap cu un zâmbet.

— E bine, zise ea. Mă pun chiar acum pe treabă. Şi deschise uşa şifonierului cu mâna acoperită de mănuşa de latex.

Dăduseră greş încă o dată.

Duncan conducea chiar mai atent ca de obicei, mai *meticulos.*

Era tăcut şi perfect calm. Lucru care-l deranja pe Vincent chiar mai mult. Dacă Duncan ar fi dat cu pumnul de furie şi ar fi urlat, aşa ca tatăl său vitreg, Vincent s-ar fi simţit mai bine. *(„Ce*-ai făcut?" urlase el turbat de furie, referindu-se la violul lui Sally Anne. „Grăsan pervers ce eşti!") Era îngrijorat ca nu cumva Duncan să renunţe la tot planul.

Vincent nu voia ca prietenul lui să plece.

Dar Duncan pur şi simplu conducea încet, rămânând mereu pe centrul bandei, fără să accelereze, fără să treacă pe lumina galbenă a semafoarelor.

Şi nu spuse nici un cuvânt foarte mult timp.

În cele din urmă îi explică lui Vincent ce se întâmplase: cum încercase să urce pe acoperiş – plănuind să intre în clădire, să bată la uşa lui Lucy şi s-o facă să închidă telefonul – aruncase o privire în jos şi observase un bărbat în alee, uitându-se la el, scoţându-şi telefonul din buzunar, strigându-i să se oprească. Ucigaşul se grăbise să ajungă pe acoperiş, fugise spre stânga traversând mai multe acoperişuri, apoi coborâse în alee. După aceea o luase la goană către Buick.

Duncan conducea meticulos, într-adevăr, dar fără nici o destinaţie precisă. La început Vincent se gândise că făcea acest lucru pentru a deruta poliţiştii care l-ar putea urmări, dar nu părea să fie pericol de aşa ceva. Abia atunci îşi dădu seama că Duncan era ca pe pilot

automat, conducând maşina în cercuri mari.

Ca şi acele unui ceas.

Încă o dată şocul de a scăpa ca prin urechile acului se risipi treptat şi Vincent simţi cum foamea creşte din nou în el, făcându-l să-l doară muşchii fălcii, capul, vintrele.

„Dacă nu mâncăm, murim."

Voia să fie iar în Michigan, acasă la sora lui, să ia cina cu ea, să se uite la televizor. Dar sora lui nu era aici, era mulţi kilometri distanţă, poate se gândea la el chiar în momentul acesta – dar asta nu era o consolare prea mare… Foamea era mult prea intensă. Nimic nu mergea aşa cum trebuie! Îi venea să urle. Vincent ar fi putut avea mai mult noroc colindând mallurile din New Jersey sau aşteptând vreo studentă sau secretară care făcea jogging singură într-un parc pustiu. Ce sens avea să…

— Îmi pare rău, zise Duncan abia şoptit.

— Ce…?

— Îmi pare rău.

Vincent se simţi dezarmat. Furia i se topi şi nu ştiu ce să spună.

— Tu m-ai ajutat şi te-ai străduit atât de mult pentru mine. Şi uite ce s-a întâmplat! Te-am dezamăgit.

Parcă era mama lui, care, când Vincent avea zece ani, îi spunea că îl dezamăgise cu Gus, apoi şi cu al doilea ei soţ, apoi cu Bart, apoi cu Rachel, care fusese un experiment, apoi cu al treilea ei soţ.

Şi, de fiecare dată, micul Vincent spunea exact ce spuse şi acum:

— E în regulă.

— Nu, nu e… Îţi tot vorbesc despre marele plan. Dar asta nu reduce dezamăgirile noastre. Îţi sunt dator. Şi o să mă revanşez.

Ceea ce mama lui nu-i spusese *niciodată*, darămite să şi facă, lăsându-l pe Vincent să-şi găsească orice consolare putea în mâncare, televizor, spionatul fetelor şi în „legăturile sale de suflet".

Nu, era clar, prietenul său Duncan era absolut sincer în ceea ce spunea. Era plin de remuşcări din pricină că Vincent nu reuşise să o posede pe Lucy. Vincent simţi că îi vine să plângă, dar pentru un cu totul alt motiv. Nu de foame, nu de frustrare. Se simţi copleşit de o senzaţie ciudată. Oamenii nu-i spuneau aproape niciodată lucruri drăguţe. Niciodată nu se îngrijorau dacă el nu se simţea bine.

— Ascultă, zise Duncan. Cea care urmează pe listă. N-o s-o vrei.

— E urâtă?

— Nu chiar. E vorba doar de felul în care-o să moară… O s-o ard.

— Oh!

— În carte, îţi aminteşti de tortura cu alcool?

— Nu chiar.

Imaginile din carte erau cu bărbaţi care erau torturaţi; deci Vincent nu le dăduse prea multă atenţie.

— Torni alcool pe corpul cuiva de la brâu în jos şi îi dai foc. Poţi stinge rapid un foc de alcool, dacă începe să mărturisească. Bineînţeles, eu n-am de gând să sting focul.

„Are dreptate, se gândi Vincent, nu o mai voia după aşa ceva."

— Dar am altă idee.

Duncan îi explică apoi la ce se gândise. Buna dispoziţie a lui Vincent reveni cu fiecare cuvânt pe care-l auzea.

— Nu crezi că asta va funcţiona de minune pentru toată lumea? întrebă Duncan.

„Ei, nu chiar pentru *toată lumea",* se gândi Vincent cel Isteţ, care îşi făcuse din nou apariţia şi era în toane foarte bune, dacă e să ne gândim la tot ce se întâmplase.

Stând în faţa diagramelor cu probe, Rhyme o auzi pe Sachs vorbind din nou pe frecvenţa lui de radio.

— OK, Rhyme. Am descoperit că se ascundea în şifonier.

— În care?

— În cel din dormitorul lui Lucy.

Rhyme îşi închise ochii.

— Descrie-mi-l.

Sachs îi descrise întreaga scenă – holul care ducea la dormitor, dispunerea mobilelor în dormitor, apoi aspectul lor, tablourile de pe pereţi, locul pe unde intrase Ceasornicarul, pe unde ieşise şi alte detalii. Totul era descris amănunţit şi obiectiv. Competenţa şi experienţa răzbăteau din fiecare cuvânt rostit. Dacă într-adevăr va demisiona, se întrebă cât timp îi va lua unui alt poliţist să cerceteze o scenă la fel de bine ca ea.

„Niciodată", se gândi el cu cinism.

Pentru un moment se simţi cuprins de enervare. Apoi se forţă să scape de sentiment şi să se concentreze din nou asupra cuvintelor ei.

— O sută nouăzeci de centimetri lăţime, descrise ea şifonierul. Plin de haine. Cele bărbăteşti la stânga, cele femeieşti la dreapta, pe jumătate. Pantofii pe podea. Paisprezece perechi. Patru de bărbaţi, zece de femei.

„O proporţie tipică pentru un cuplu căsătorit", observă Rhyme, amintindu-şi de propriul şifonier din urmă cu câţiva ani.

— Când s-a ascuns, stătea pe jos?

— Nu. Sunt prea multe cutii.

O auzi punând o întrebare. Apoi vorbi iar în microfonul radioului.

— Hainele sunt aranjate acum, dar cu siguranţă le-a mutat. Văd câteva cutii mutate pe podea şi câteva urme de la smoala aceea de acoperiş pe care am găsit-o şi înainte.

— Între ce fel de haine s-a ascuns?

— Un costum. Şi uniforma militară a lui Lucy.

— Ce bine! Anumite haine, cum ar fi uniformele, sunt deosebit de bune la adunat probe, datorită epoleţilor lor proeminenţi, a nasturilor şi a decoraţiilor. A stat în faţa sau în spatele uniformei?

— În faţă.

— Perfect. Controlează fiecare nasture, fiecare medalie, tresă sau decoraţie.

— OK. O să-mi ia câteva minute.

Urmară câteva minute de tăcere.

Fu cuprins din nou de nerăbdare amestecată cu furie. Se uită fix la tabla cu diagrame.

— Am găsit două fire de păr şi câteva fibre, zise ea în cele din urmă.

Tocmai era pe punctul să-i spună să compare părul cu alte mostre din apartament, când îşi dădu seama că, evident, nu era necesar să-i spună nimic.

— Am comparat firele de păr cu ale ei. Nu se potrivesc.

Rhyme deschise gura să-i spună să găsească o mostră din firele de păr ale soţului femeii, când Sachs continuă:

— Dar am găsit peria de păr a soţului ei. Sunt nouăzeci şi nouă la sută sigură că sunt ale lui.

„Foarte bine, Sachs. Foarte bine."

— Dar fibrele… Nu par să se potrivească cu nimic altceva de aici. Sachs făcu o pauză. Par a fi de lână, de culoare deschisă. Poate un pulover… Dar erau agăţate de un nasture de la un buzunar, aproximativ la nivelul umărului unui bărbat de înălţimea Ceasornicarului. Ar putea fi un guler de blană.

O deducţie rezonabilă, deşi vor trebui să examineze fibrele mai atent în laborator.

— Cam asta e tot, Rhyme, zise ea după alte câteva minute. Nu e prea mult, dar tot e ceva.

— OK, adu totul la laborator. O să le examinăm aici. Deconectă legătura.

Thom scrise informaţiile pe care i le dăduse Sachs. După ce asistentul ieşi din cameră, Lincoln Rhyme se uită din nou la diagrame. Se întrebă dacă notiţele la care se uita acum nu erau mai mult decât simple indicii într-un caz de omucidere, dacă nu cumva erau probele unei crime complet diferite: cadavrul ultimei scene a crimei la care va lucra vreodată împreună cu Amelia Sachs.

Lon Sellitto plecase şi Sachs tocmai termina de împachetat probele în apartamentul lui Lucy Richter. Se întoarse spre Kathryn Dance şi îi mulţumi.

— Sper că va fi de folos, îi răspunse Dance.

— Asta e toată munca la o scenă a crimei. Nu găseşti decât nişte fibre, dar e posibil să fie suficiente pentru o condamnare. Va trebui

pur şi simplu să vedem, adăugă Sachs. Mă duc înapoi acasă la Rhyme. Ascultă, nu vreau să te superi, dar n-ai vrea să cauţi nişte martori prin împrejurimi? Am văzut că eşti cu adevărat expertă în legătură cu martorii.

— Sigur că da.

Sachs îi dădu nişte copii xerox cu portretul-robot al Ceasornicarului şi plecă la Rhyme.

— Te descurci? O să fii bine? o întrebă Dance pe Lucy Richter.

— Da, sigur, răspunse tânăra şi îi oferi un zâmbet stoic. Intră în bucătărie şi puse un ceainic pe aragaz. Nu vrei nişte ceai? Sau cafea?

— Nu. Mă duc afară să caut martori oculari.

Lucy se uita fix la podea, un semnal clar pentru un expert kinezic. Dance nu spuse nimic.

— Ai zis că eşti din California. Când te întorci?

— Mâine, probabil.

— Mă întrebam dacă n-ai avea timp de o cafea sau aşa ceva. Lucy se jucă distrată cu un suport de pahare pe care scria „Divizia de Infanterie 4. Neclintit şi loial”.

— Sigur. Aranjăm noi ceva. Dance găsi o carte de vizită în poşetă şi scrise pe ea numele hotelului unde stătea, apoi încercui numărul ei de mobil.

Lucy o luă.

— Sună-mă, zise Dance.

— O să te sun.

— Totul e în regulă?

— Oh, sigur. Totul e bine.

Dance dădu mâna cu femeia şi plecă, reamintindu-şi o regulă importantă în analiza kinezică: Uneori nu e nevoie să descoperi adevărul din spatele fiecărei minciuni care ţi se spune.

Capitolul 25

Amelia Sachs se întoarse la Rhyme cu o cutie mică de carton în care pusese probele.

— Ce avem? întrebă el.

Sachs trecu din nou în revistă tot ce găsise la scenă, apoi adăugă noile amănunte pe tablă.

Introduseră informaţiile în baza de date NYPD şi descoperiră că fibrele găsite pe uniforma lui Lucy proveneau într-adevăr de la un guler de blană, mai precis de la un gen de jachetă de piele cum purtau mai demult piloţii. Sachs controlase ceasul de nitraţi pe teren – nici acesta nu era exploziv – şi era identic cu celelalte trei, neavând pe el nici o urmă, în afară de o pată recentă care se dovedi a fi metanol, tipul de alcool folosit ca antiseptic sau pentru curăţat. Ca şi în cazul depozitului florăresei, Ceasornicarul sau nu avusese timp, sau intenţionat hotărâse să nu lase un alt poem.

Rhyme fu de acord ca publicul să fie anunţat despre cartea de vizită pe care o constituia ceasul, deşi era convins că singurul lucru pe care-l vor obţine în urma acestui anunţ va fi acela că ucigaşul nu va mai lăsa nici un ceas până nu va fi sigur că victima nu mai era în stare să strige după ajutor.

Urmele găsite de Sachs de-a lungul rutei pe care probabil că o apucase infractorul după ce fugise pe geam nu le oferiseră nici o informaţie utilă.

— Nu mai era nimic altceva, explică ea.

— Nimic? întrebă Rhyme. Clătină din cap.

„Principiul lui Locard…“

Sosi şi Ron Pulaski, îşi dădu jos haina şi şi-o agăţă în cuier. Rhyme observă că ochii lui Sachs se îndreptară imediat asupra bobocului.

Celălalt Caz…

— Ai avut noroc cu chestia aia despre Maryland? întrebă Sachs.

— Sunt în desfăşurare trei anchete federale de corupţie în zona Maryland, răspunse bobocul. Una dintre ele are o legătură cu zona metropolitană New York, dar numai cu portul din Jersey. Şi nu are nimic de-a face cu drogurile. Se investighează cazuri de dare de mită şi de documente de transport falsificate. Aştept să primesc un răspuns de la poliţia Baltimore despre ancheta de stat. Nici Creeley, nici Sarkowski n-au deţinut proprietăţi în Maryland şi nici unul din ei nu s-a dus acolo cu afaceri, cel puţin eu n-am descoperit nici o probă în sensul ăsta. Locaţia cea mai apropiată unde a ajuns Creeley a fost la o întâlnire obişnuită de afaceri în Pennsylvania, cu un client care locuia acolo. Iar Sarkowski nu a călătorit deloc. Oh, şi încă n-am primit nici o listă cu clienţi de la Jordan Kessler. Am mai lăsat un mesaj, dar n-a

răspuns. Am găsit câţiva oameni care lucrează la 118 care s-au născut în Maryland, dar acum nu mai au nici o legătură acolo. I-am verificat pe toţi angajaţii Secţiei 118 în baza de date privind impozitele pe proprietate imobiliară din Maryland şi…

— Stai o secundă, îl întrerupse Sachs. Ce-ai făcut?

— Am greşit?

— Ăă, nu, Ron. N-ai greşit. Bine gândit.

Sachs schimbă un zâmbet cu subînţeles cu Rhyme. Acesta ridicase o sprânceană, impresionat.

— Poate. Dar n-a ieşit nimic.

— Ei bine, continuă să cauţi.

— Sigur că da.

Sachs se duse lângă Sellitto şi îi zise:

— Am o întrebare. Îl ştii pe Halston Jefferies?

— Inspector adjunct la Secţia 158?

— Exact. Ce problemă are? Îşi pierde cumpătul instantaneu.

— Da, da, zise Sellitto, râzând. Spumegă de furie tot timpul.

— Deci nu sunt singura cu care se poartă aşa?

— Nu. Face un circ monstru din nimic. Cum de-ai avut de-a face cu el? Aruncă o privire către Rhyme.

— Nu, răspunse vesel criminalistul. Asta s-a întâmplat în cazul *ei*. Nu într-al *meu*.

Privirea ei exasperată nu-l tulbură deloc. Rhyme se gândi că în anumite circumstanţe meschinăria poate fi într-adevăr revigorantă.

— Am avut nevoie de un dosar şi m-am dus direct la sursă. El a fost de părere că trebuia să mă duc să-i cer întâi lui aprobarea.

— Dar tu n-ai vrut să spui nimic despre ce se întâmplă la 118.

— Exact.

— Aşa e el, pur şi simplu. A avut nişte probleme mai demult. Nevastă-sa era o doamnă de societate…

— Ce expresie grozavă, întrerupse Pulaski. De „societate”, ca şi „socialist”. Atâta că sunt, de fapt, antonime. Într-un fel.

Sellitto îi aruncă o privire rece şi bobocul tăcu.

— Am auzit că Jefferies şi nevastă-sa au pierdut o grămadă de bani, continuă detectivul. Vreau să spun cu adevărat o *grămadă* de bani. Sume din alea la care noi, ăştia de aici, nici măcar nu ştim să calculăm pe unde vin zecimalele. Nu ştiu ce afacere avea nevastă-sa. El spera să candideze – cred că-n Albany. Dar nu poţi să ajungi acolo, dacă n-ai bani mulţi. Aşa că imediat ce au pierdut afacerea, nevastă-sa l-a părăsit. Deşi, la ce nervi are, m-aş mira să nu fi avut ei probleme şi-nainte.

Sachs dădea din cap auzind informaţiile. Îi sună telefonul. Răspunse.

— Da, exact, eu sunt… Oh, nu. Unde?… Ajung acolo în zece

minute. Se repezi către uşă, cu chipul grav şi palid, strigând în urmă: Problemă. Mă întorc într-o jumătate de oră.

— Sachs! începu Rhyme. Dar singurul răspuns fu uşa de la intrare trântită în goană.

Maşina Camaro trecu peste bordura de pe West Forty-fourth Street, nu departe de West Side Highway.

Un bărbat înalt, cu un palton şi o căciulă de blană, se încruntă la Sachs, care tocmai ieşea din maşină. Nu îl cunoştea, şi nici el pe ea, dar felul hotărât în care parcase maşina şi plăcuţa cu inscripţia NYPD de pe bord arătau clar că ea era persoana pe care o aştepta.

Tânărul avea nasul şi urechile roşii şi îi ieşea abur pe nări. Tropăia din picioare ca să nu îngheţe.

— Uuf, ce frig e. M-am săturat până peste cap de iarnă. Eşti detectiv Sachs?

— Da. Dumneata eşti Coyle?

Dădură mâna. Bărbatul i-o strânse cu putere.

— Ce s-a întâmplat? întrebă ea.

— Haide. O să-ţi arăt.

— Unde?

— Dubiţa. În parcarea de mai sus, de pe stradă.

În timp ce mergeau rapid din cauza frigului, Sachs îl întrebă:

— De la ce secţie eşti? Coyle îi spusese că era poliţist la telefon.

Era foarte mult zgomot de la trafic. Omul n-o auzi. Sachs repetă întrebarea:

— De la ce secţie eşti? Midtown South?

Bărbatul clipi nedumerit.

— Da. Îşi şterse nasul.

— Am lucrat acolo o vreme, îi zise Sachs.

— Hmm, zise Coyle şi nimic altceva. O conduse într-o parcare mare. În capătul cel mai îndepărtat al parcării, Coyle se opri lângă o dubiţă Windstar cu ferestre fumurii şi cu motorul pornit.

Bărbatul se uită o clipă în jur. Apoi deschise uşa.

Cercetând blocurile şi magazinele din Greenwich Village, în jurul apartamentul lui Lucy Richter, Kathryn Dance reflecta la relaţia simbiotică dintre kinezie şi ştiinţele criminalistice.

Un specialist în kinezie are nevoie de o fiinţă umană – un martor, un suspect – în acelaşi fel în care un criminalist are nevoie de probe fizice. Şi totuşi, acest caz se deosebea de altele printr-o surprinzătoare absenţă atât a oamenilor, cât şi a indiciilor fizice.

O frustra. Nu mai fusese niciodată implicată într-o anchetă în acest mod.

„Mă scuzaţi, domnule, doamnă, hei, tu de colo, tinere, azi a avut loc

o acţiune a poliţiei în apropiere, aţi auzit despre asta, ah, ce bine, mă întrebam dacă nu cumva aţi văzut pe cineva în zonă, îndepărtându-se foarte grăbit. Sau poate aţi văzut ceva suspect, orice lucru ieşit din comun? Uitaţi-vă la această fotografie…"

Dar nimic.

Dance nu recunoscu nici măcar „martorita" cronică, boala oamenilor care evident ştiu ceva, dar pretind că nu ştiu, de teamă pentru siguranţa lor şi a familiile lor. Nu, după patruzeci de minute în care îngheţase în stradă, îşi dădu seama că nimeni nu văzuse nimic.

„Scuzaţi-mă, domnule, da, e o legitimaţie de California, dar lucrez în colaborare cu poliţia new-yorkeză, puteţi suna la acest număr să verificaţi. Acum, ce voiam să vă întreb, n-aţi văzut cumva…"

Zero.

Dance fu bulversată, de-a dreptul şocată, când, la un moment dat, se apropie de un bărbat ce tocmai ieşea dintr-un apartament. Clipi de uimire şi simţi că împietreşte uitându-se la el – semăna leit cu soţul ei mort. Se controlă şi îşi recită litania. Bărbatul sesizase totuşi că ceva nu era în regulă, căci se încruntă îngrijorat şi o întrebă dacă se simţea bine.

„Doamne, cât de neprofesionistă pot să fiu!" se gândi Dance furioasă pe ea însăşi.

— Sunt bine, zise ea cu un zâmbet fals.

Însă asemenea vecinilor săi, nici acest om de afaceri nu văzuse nimic neobişnuit, aşa că în curând se îndepărtă. Dance îl urmări cu privirea câteva momente, apoi îşi continuă cercetarea.

Voia să găsească o pistă, voia neapărat să ajute la prinderea acestui ucigaş. Ca orice alt poliţist, voia, desigur, să-l vadă închis pe acest nebun periculos. Dar voia, de asemenea, să-l interogheze după ce va fi arestat. Ceasornicarul era diferit de orice alt criminal cu care se confruntase ea până acum. Kathryn Dance era extrem de curioasă să afle cum îi mergeau rotiţele – şi izbucni în râs la alegerea neintenţionată a expresiei.

Continuă să oprească oameni şi pe altă stradă, dar nu găsi pe nimeni care să poată să-i ajute.

Până îl întâlni pe cumpărător.

Pe trotuar, la câteva blocuri distanţă de blocul lui Lucy, Dance opri un bărbat care împingea un cărucior de cumpărături plin cu alimente. Acesta aruncă o privire rapidă pe portretul-robot al Ceasornicarului şi zise impulsiv:

— Oh, da, cred că am văzut pe cineva care semăna cu el… Apoi şovăi. Dar n-am fost foarte atent. Începu să se îndepărteze.

Kathryn Dance îşi dăduse seama instantaneu că văzuse mai mult de atât.

„Martorita."

— Este extrem de important.

— Tot ce-am văzut a fost un om alergând pe stradă. Asta-i tot.

— Ascultaţi, am o idee. Este ceva ce se poate strica aici? Arătă cu un gest căruciorul plin de pachete.

Bărbatul ezită din nou, încercând să ghicească ce anume voia.

— Nu chiar.

— Ce-aţi zice să mergem la o cafea şi să vă pun câteva întrebări? Vă deranjează?

Dance vedea că îl deranjează, dar chiar în clipa aceea o rafală de vânt rece îi lovi cu forţă, gata să-i dărâme de pe picioare şi omul părea foarte dispus să scape de gerul acela.

— Să zicem. Dar, serios, nu-mi amintesc nimic altceva să vă spun.

„Oh, mai vedem noi asta."

Amelia Sachs se aşeză pe bancheta din spate a dubiţei.

Cu ajutorul lui Coyle, se chinui să-l facă pe Art Snyder, detectivul pensionat, să se ridice de pe banchetă. Era doar pe jumătate conştient, murmurând cuvinte pe care Sachs nu le putea auzi.

Când Coyle deschise uşa, Snyder zăcea întins pe spate, cu capul lăsat în jos, inconştient, şi Sachs se gândi pentru o clipă – oripilată – că se omorâse. Dar îşi dădu seama imediat că era de fapt mort de beat. Îl scutură cu blândeţe.

— Art?

Detectivul îşi deschise ochii, încruntându-se dezorientat.

Sachs şi Coyle îl ajutară să stea într-o poziţie mai comodă.

— Nu, vreau să dorm. Lăsaţi-mă în pace. Vreau să dorm.

— Asta e dubiţa lui?

— Da, răspunse Coyle.

— Ce s-a întâmplat? Cum a ajuns aici?

— Era la bar la Harry's. N-au mai vrut să-l servească – era deja beat – şi a ieşit afară. Eu am intrat să-mi cumpăr nişte ţigări chiar atunci. Barmanul ştia că sunt poliţist şi mi-a spus de el. N-a vrut să îl lase să conducă şi să se omoare pe el sau pe altcineva. L-am găsit aici, pe jumătate înăuntru. Avea cartea ta de vizită în buzunar.

Art Snyder se mişcă aproape adormit.

— Lăsaţi-mă-n pace. Avea ochii închişi.

— Mă descurc eu de-acum încolo, zise Sachs aruncându-i o privire rapidă lui Coyle.

— Eşti sigură?

— Da. Un singur lucru te-aş ruga, n-ai putea să opreşti un taxi şi să-l trimiţi aici?

— Sigur.

Poliţistul ieşi din dubiţă şi plecă. Sachs se ghemui pe podeaua maşinii şi îi atinse braţul.

— Art?

Acesta îşi deschise ochii, încruntându-se în momentul în care o recunoscu.

— Tu…

— Art, o să te duc acasă.

— Lasă-mă-n pace. Lasă-mă naibii în pace!

Avea o tăietură pe frunte şi mâneca îi era sfâşiată. Probabil căzuse. Vomitase de curând.

— N-ai făcut suficient? se răsti el. Nu mi-ai nenorocit viaţa de-ajuns? O privi cu ochii holbaţi. Pleacă. Vreau să fiu singur. Lasă-mă-n pace! Se ridică în genunchi pe banchetă, încercând să urce în scaunul şoferului. Pleacă de-aici!

Sachs îl trase înapoi. Nu era mic de statură, dar alcoolul îl făcuse mai neputincios şi nu reuşi să opună prea multă rezistenţă. Încercă să se ridice, dar căzu la loc pe banchetă.

— Ţi-o nenoroceai tu singur foarte bine, zise ea, arătând sticla de jumătate de litru de pe podea. Era goală.

— Ce te interesează pe tine? Ce naiba te interesează pe tine?

— Ce s-a întâmplat? insistă ea.

— Nu pricepi? Tu. *Tu.*

— Eu?

— De ce oare m-am gândit că o să rămână secret? Nu există nici un nenorocit de secret în departament. Pun şi eu câteva întrebări pentru tine, unde-i porcăria aia de dosar, ce s-a întâmplat cu el… Şi nici că te pomeneşti că amicul cu care trebuia să mă-ntâlnesc să jucăm biliard – ţi-aduci aminte de el? – nu mai vine. Şi nu-mi răspunde la telefon… Se şterse la gură cu mâneca. Apoi primesc un telefon – tipul ăsta mi-a fost partener trei ani, trebuia să mergem împreună cu nevestele noastre în vacanţă într-o croazieră. Ghici cine zice că nu mai poate veni? Ei?… Şi asta numai pentru că m-a pus dracu' să pun întrebări. Un poliţist pensionat care se apucă să pună întrebări… Ar fi trebuit să-ţi spun să te duci învârtindu-te în momentul când mi-ai intrat în casă.

— Art, eu n-am…

— Oh, nu-ţi face griji, domnişoară. Nu le-am spus numele tău. Nu le-am spus nimic. Pipăi pe podea după sticlă. Observă că era goală. O aruncă înapoi pe jos.

— Uite, ştiu un consilier bun. Poţi să…

— Consilier? La ce naiba să mă consilieze? Cum mi-am distrus viaţa?

Sachs aruncă o privire spre sticlă.

— Te-ai împiedicat. Toată lumea se împiedică.

— Nu despre asta vorbeam. Asta e *din cauză* că mi-am distrus viaţa.

— Ce vrei să spui, Art?

— Pentru că am fost poliţist. Mi-am irosit viaţa. Am irosit totul.

Sachs simţi un fior de gheaţă în inimă; cuvintele lui erau exact ecoul sentimentelor ei. Snyder exprimase chiar motivul pentru care voia să iasă din poliţie.

— Art, hai să te duc acasă, zise ea.

— Aş fi putut face o mie de alte lucruri. Frate-meu e instalator. Soră-mea s-a dus la postliceală şi acuma lucrează la o agenţie de publicitate. Ea a făcut reclama aceea cu fluturii pentru chestiile alea femeieşti. E faimoasă. Şi eu aş fi putut să fac ceva.

— Pur şi simplu te simţi…

— Nu, termină, se răsti el, îndreptând un deget acuzator spre ea. Nu mă cunoşti destul de bine să-ţi permiţi să-mi vorbeşti aşa. N-ai nici un drept.

Sachs tăcu. Adevărat. Nu avea nici un drept.

— Orice se întâmplă acuma din cauza anchetei tale, pe mine mă nenoroceşte. Fie că-ţi iese bine, fie că nu, pe mine m-ai distrus.

Sachs simţi că i se rupe inima văzându-i durerea şi furia; îşi puse braţele în jurul lui.

— Art, ascultă…

— Ia-ţi mâinile de pe mine. Îşi rezemă capul de geam.

Coyle veni înapoi după un moment, dirijând un taxi galben până în dreptul dubiţei. Împreună, Coyle şi Sachs îl ajutară pe Snyder să coboare şi să urce în taxi. Sachs îi dădu şoferului adresa lui Snyder, apoi îşi goli portmoneul, dându-i aproape cincizeci de dolari şi cheile de la maşina detectivului.

— O voi suna pe nevastă-sa, să ştie că vine acum, îi zise ea taximetristului. Taxiul intră în traficul dens din Midtown.

— Mulţumesc, îi zise ea lui Coyle, care dădu din cap şi plecă. Sachs îi era recunoscătoare că nu pusese nici o întrebare.

După ce plecase, Sachs îşi băgă mâna în buzunar şi scoase pistolul lui Snyder, pe care i-l luase din tocul de revolver de la spate, de pe curea, în momentul când îl ajutase să iasă din dubiţă. Poate că mai avea o armă acasă, dar cel puţin nu o va folosi pe aceasta pentru a se sinucide. Descărcă revolverul, păstră gloanţele, şi-l ascunse între arcurile de sub scaunul din faţă al pasagerului. Apoi încuie uşa şi se întoarse la maşina ei.

Degetele i se încleştară involuntar. Simţea furnicături pe piele. Furia îi crescu exponenţial când îşi dădu seama că, în afară de extorcări şi furturi de probe, mai erau şi alte nelegiuiri pe care tatăl ei – şi toţi poliţiştii corupţi – le făceau. Simpla încercare de a afla adevărul se transformase în ceva dur şi periculos, care îi afecta chiar şi pe nevinovaţi. Viaţa de pensionar la care visase Snyder ani de zile se năruia. Şi asta numai din cauza celor întâmplate la Secţia 118.

Exact ca în cazul familiilor poliţiştilor condamnaţi din Clubul de pe Sixteenth Avenue, cărora întreaga viaţă li se schimbase din cauza a

ceea ce făcuseră tatăl ei şi prietenii lui. Soţii şi copii care fuseseră obligaţi să se mute din casele confiscate de bănci, să renunţe la şcoală pentru a-şi găsi slujbe; fuseseră, de asemenea, ostracizaţi, marcaţi pentru totdeauna de scandal.

Ea încă mai avea vreme să iasă – să renunţe la munca de detectiv, şi să scape. Să meargă la Argyle, să nu mai aibă nimic de-a face cu toate porcăriile şi nici cu politica, să-şi construiască o viaţă nouă. Mai avea timp. Dar pentru Art Snyder, era prea târziu.

„De ce, tată? De ce ai făcut-o?“

Amelia Sachs nu va afla niciodată.

Timpul trecuse şi luase cu el orice şansă să descopere vreodată răspunsul la această întrebare.

Tot ce putea face era să speculeze, dar asta nu rezolvă nimic, lasă doar o rană adâncă în suflet care doare atât de mult, încât ai impresia că nu se va vindeca niciodată.

Singurul răspuns ar fi să întorci timpul înapoi, şi ăsta, bineînţeles, nu era deloc un răspuns.

Tony Parsons stătea la masă în faţa lui Kathryn Dance într-o cafenea, cu căruciorul de cumpărături lângă ei.

Se încruntă uşor şi clătină din cap.

— Am încercat să-mi amintesc, dar serios că nu mă pot gândi la nimic altceva. Rânji. Cred că ţi-ai cheltuit banii de pomană. Luă în mâini ceaşca de cafea.

— Ei, oricum, hai să încercăm, totuşi.

Dance ştia că mai avea şi alte informaţii. După părerea ei vorbise fără să se gândească – oh, cum le plac anchetatorilor subiecţii impulsivi – şi apoi îşi dăduse seama că bărbatul pe care-l văzuse putea fi un ucigaş, poate chiar cel care comisese deunăzi acele crime oribile de la debarcader şi din alee. Dance ştia că oamenii care sunt încântaţi să dea declaraţii despre vecinii care-şi înşală nevestele sau despre adolescenţii care fură din magazine devin foarte uituci când e vorba de crime capitale.

„Ei, o fi el mai greu de tras de limbă“, se gândi Dance, dar de fapt nu asta o deranja. Adora provocările – încântarea pe care o simţea deseori când, în sfârşit, subiectul mărturisea era întotdeauna umbrită de gândul că semnătura pe declaraţia oficială marca sfârşitul unei alte confruntări.

Îşi turnă lapte în cafea şi se uită cu jind la o plăcintă cu mere aşezată în vitrină, pe tejghea. Patru sute cincizeci de calorii. Oh, mă rog. Se întoarse înapoi spre Parsons.

Acesta îşi mai turnă o porţie de zahăr în cafea şi o amestecă.

— Ştii, poate dacă am vorbi pur şi simplu despre asta, *aş putea* să-mi amintesc şi altceva.

— Asta e o idee grozavă.

— Aşa, deci, dădu el din cap. Hai să închegăm o bună legătură sufletească.

Şi îi zâmbi cu toată gura.

Capitolul 26

Era premiul lui de consolare.

Era cadoul lui din partea lui Gerald Duncan.

Era felul ucigaşului de a spune că îi părea rău şi să simtă cu adevărat acest lucru, nu ca mama lui Vincent.

Era, de asemenea, o bună metodă de a încetini poliţia – violând-o şi ucigând-o pe una de-a lor. Duncan se gândise la poliţista roşcată care lucrase la locul celei de-a doua crime şi îi sugerase lui Vincent s-o ia pe ea („Oh, da, te rog… roşcată, ca Sally Anne“). Dar, urmărindu-i cu privirea din Buick pe poliţiştii veniţi la apartamentul lui Lucy Richter din Greenwich Village, el şi cu Duncan îşi dăduseră seama că nu aveau cum să o prindă pe roşcată; nu era niciodată singură. Dar cealaltă femeie, îmbrăcată în haine obişnuite, o detectivă sau aşa ceva, se plimba singură pe stradă, după toate aparenţele, căutând martori.

Duncan şi Vincent intrară într-un magazin cu reduceri şi cumpărară un cărucior de mână, o geacă nouă de iarnă, săpun, mâncare şi suc în valoare de cincizeci de dolari cu care să umple căruciorul. (Cineva care împinge un cărucior de cumpărături nu dă de bănuit – părerea prietenului lui care se gândea la toate, ca întotdeauna). Planul era ca Vincent să se plimbe pe străzile din Greenwich Village până o găsea pe această poliţistă, sau până îl găsea ea, apoi s-o conducă într-o clădire abandonată la un cvartal distanţă de apartamentul lui Lucy Richter.

O va duce în beci şi va putea s-o violeze acolo când de mult timp voia, iar între timp Duncan va avea grijă de cealaltă victimă.

Duncan îi studie atunci faţa.

„Te-ar deranja s-o omori pe poliţistă?”

Fiindu-i frică să nu-şi dezamăgească prietenul, care îi făcea o favoare atât de minunată, Vincent spuse:

„Nu.“

Dar Duncan evident ştia că nu era adevărat.

„Uite cum facem, pur şi simplu o laşi în beci. Leag-o. După ce termin în Midtown, o să vin aici cu maşina şi o s-o aranjez eu.“

Vincent se simţi mult mai bine auzind asta.

Foamea se dezlănţuise ca un uragan în el, privind-o pe Kathryn Dance, care stătea la doar un metru, doi de el. Codiţa împletită, gâtul neted, degetele lungi. Nu era masivă, dar era bine făcută, nu ca modelele alea slăbănoage pe care le vedeai atât de des prin oraş. Cine şi-ar dori *aşa* ceva?

Silueta ei îl făcea să-i fie foame.

Ochii ei verzi îl făceau să-i fie foame.

Chiar şi numele ei, Kathryn, îl făcea să-i fie foame. Dintr-un motiv ciudat i se părea că seamănă cu Sally Anne. Nu putea spune de ce.

Poate era de modă veche. De asemenea, îi plăcea cum se uita pofticioasă la deserturi. E exact ca mine! De-abia aştepta s-o trântească cu faţa în jos în clădirea părăsită.

Sorbi din cafea.

— Deci, ziceai că eşti din California? întrebă Vincent – mă rog, Tony Parsons cel Săritor.

— Exact.

— Pun pariu că e frumos acolo.

— Da, este, în unele părţi. Acum gândeşte-te la ce ai văzut de fapt. Bărbatul acela care alerga? Vorbeşte-mi despre el.

Vincent ştia că trebuie să se concentreze – cel puţin până vor fi singuri în clădirea abandonată.

„Fii atent, îi spusese ucigaşul, instruindu-l ce să facă. Fii timid. Prefă-te că ştii ceva despre mine, dar că nu vrei să vorbeşti. Fii şovăitor. Aşa se poartă un martor adevărat."

Aşa că acum îi spuse – pe un ton timid şi ezitant – câteva lucruri în plus despre bărbatul pe care-l văzuse fugind pe stradă şi adăugă o descriere vagă a lui Gerald Duncan, deşi în mare măsură era ceea ce poliţia ştia deja oricum, din moment ce aveau imaginea aceea pe calculator (va trebui să-i spună lui Duncan despre asta). Poliţista lua notiţe.

— Ai remarcat ceva neobişnuit?

— Hm. Nu-mi amintesc. Cum am spus deja, nu a fost prea aproape.

— Arme?

— Nu cred. Dar ce-a făcut exact?

— A fost un atentat.

— Oh, nu! A fost rănit cineva?

— Nu, din fericire.

„Sau *ne*-", completă în gând Vincent/Tony cel Isteţ.

— Purta ceva în mână? întrebă agenta Dance.

„Nu te complica, îşi reaminti. N-o lăsa să te prindă în capcană."

Se încruntă gânditor şi ezită.

— Ştii, zise el după câteva clipe. Se poate să fi avut ceva. În mână, adică. O geantă, cred. N-am văzut prea bine. Mergea foarte repede… Se opri.

Kathryn îşi înclină capul într-o parte.

— Voiai să mai spui ceva?

— Îmi pare rău că nu pot să vă ajut mai mult. Ştiu că e important.

— Nu-i nici o problemă, zise femeia consolându-l, şi pentru o clipă Vincent se simţi vinovat pentru ceea ce urma să i se întâmple peste în doar câteva minute.

Dar foamea îi spuse să nu se simtă vinovat. Era normal să aibă acest impuls.

„Dacă nu mâncăm, murim… Nu eşti de acord, agent Dance?"

Îşi sorbiră amândoi cafelele. Vincent îi mai spuse câteva fleacuri despre suspect.

Femeia pălăvrăgea cu el ca o prietenă. În cele din urmă, Vincent se hotărî că acesta era momentul.

— Uite, mai *este* ceva, îi spuse el. Am fost destul de speriat înainte. Ştii, locuiesc în împrejurimi. Ce mă fac dacă vine înapoi? S-ar putea să-şi dea seama că am spus ceva despre el.

— Putem păstra informaţia anonimă. Şi te vom proteja. Îţi promit.

O ezitare plină de isteţime.

— Serios?

— Sigur. Vom pune un poliţist de gardă.

„Ei, acum, asta *chiar* că e o idee interesantă. Pot s-o am pe roşcată?”

— OK, îi spuse lui Dance. Am văzut încotro a fugit. Era uşa din spate a unei clădiri pe strada asta. A fugit înăuntru.

— Uşa era încuiată? Sau avea o cheie?

— Cred că era încuiată. Îţi arăt dacă vrei.

— Asta ne-ar fi de mare folos. Eşti gata? Arătă către ceaşcă.

Vincent îşi termină cafeaua dintr-o sorbitură.

— Acum sunt.

Agenta îşi închise carneţelul, pe care trebuia să-şi amintească să i-l ia după ce va termina.

— Mersi, agent Dance.

— Cu mare plăcere.

În timp ce el împingea căruciorul plin afară, agenta plăti nota de plată. I se alătură într-un minut şi porniră amândoi pe trotuar în direcţia arătată de el.

— Întotdeauna e atât de rece în New York în decembrie?

— De multe ori, da.

— Îngheţ.

„Serios? Mie mi se pare că pari fierbinte de tot.“

— Unde mergem? întrebă ea, încetinind şi uitându-se la indicatoarele cu numele străzilor. Îşi miji ochii să vadă mai bine în lumina felinarelor de stradă. Se opri în drum şi începu să-şi noteze în carneţel, recitând cu voce tare în timp ce scria: „Suspectul a fost recent în această locaţie, Sherman Street din Greenwich Village”. Se uită împrejur. „A mers pe aleea dintre Sherman şi Barrow…” O privire scurtă către Vincent. Pe care parte a străzii e aleea? Nord, sud? Trebuie să ştiu exact.

„Ah, şi *ea* e meticuloasă.”

Vincent se gândi un moment, derutat mai mult din cauza foamei decât a gerului amarnic.

— Cred că la sud-est.

Femeia se uită în carneţel, râzând.

— Aproape că nu pot citi ce-am scris – din cauza tremuratului. E

groaznic de frig. De-abia aştept să ajung înapoi în California.

Atunci poţi s-aştepţi mult şi bine, duduiţă…

Porniră din nou.

— Ai familie? întrebă ea.

— Da. O soţie şi doi copii.

— Eu am doi copii. Un fiu şi o fiică.

Vincent încuviinţă din cap, întrebându-se: „Oare cât de mare i-o fi fata?”.

— Deci asta e aleea? întrebă ea.

— Da. Pe aici a fugit. Trăgând căruciorul după el, începu să coboare pe aleea care îi va conduce la cuibuşorul lor de dragoste, clădirea abandonată. Se simţi dureros de excitat.

Vincent îşi vârî mâna în buzunar şi apucă mânerul cuţitului. Nu, nu putea s-o omoare. Dar dacă se va împotrivi, va trebui să se protejeze.

„Spintecă-i ochii…”

Ar fi scârbos, dar o faţă plină de sânge nu ar fi o problemă pentru Vincent; oricum le prefera culcate pe burtă.

Înaintau tot mai mult în pasaj. Vincent se uită în jur şi văzu clădirea, la doisprezece sau treisprezece metri în faţă.

Dance se opri din nou, îşi deschise carneţelul. Rostea cu voce tare ceea ce scria:

— Aleea are şase, nu, şapte clădiri de locuinţe. Sunt patru lăzi de gunoi. Suprafaţa aleii este asfalt. Suspectul a alergat în această direcţie, mergând înspre sud. Îşi puse la loc mănuşile, peste degetele tremurânde, cu unghii vopsite într-o minunată nuanţă de roşu.

Vincent era lihnit de foame. Simţea că se topeşte de dorinţă. Strânse cuţitul în mâna încordată, respirând sacadat.

Dance se opri din nou.

„Acum! Înşfac-o.“

Dădu să-şi scoată cuţitul din buzunar.

Dar sunetul brusc al unei sirene sfâşie aerul, venind din partea cealaltă a aleii. Se uită surprins într-acolo.

Şi atunci simţi vârful pistolului atingându-i ceafa.

Agent Dance strigă:

— Mâinile sus! Acum! Şi-l prinse de umăr.

— Dar…

— Acum.

Agenta îi împinse arma şi mai tare în cap.

„Nu, nu, nu!“ Lăsă cuţitul să cadă şi îşi ridică mâinile.

Ce se întâmpla?

O maşină de poliţie opri brusc în faţa lor, cu scrâşnet de frâne, urmată de o a doua, imediat după ea. Patru poliţişti imenşi săriră afară. „Nu… Oh, nu…“

— Pe burtă, îi ordonă unul dintre ei. Acum!

Dar nu se putea mişca, atât era de şocat.

Apoi Dance se trase în spate, şi poliţiştii îl înconjurară, punându-l la pământ.

— N-am făcut nimic! N-am făcut nimic!

— Tu! strigă unul dintre poliţişti. Pe burtă – *acum!*

— Dar e rece, e murdar! Şi n-am *făcut* nimic!

Îl trântiră pe pământul dur. I se tăie răsuflarea şi gemu.

Era exact aşa cum fusese şi cu Sally Anne, exact aşa.

„Hei, grăsanule, să nu te pună dracu' să te mişti! Perversule!" „Nu, nu, nu!"

Simţi mâini pe el, apucându-l cu brutalitate. Simţi durere când îi traseră braţele la spate şi îi puseră cătuşe. Îl percheziţionară, golindu-i buzunarele.

— Are un act de identitate, un cuţit.

Se întâmpla acum, se întâmpla acum treisprezece ani, Vincent aproape nu era în stare să-şi dea seama.

— N-am făcut nimic! Ce înseamnă toate astea?

Unul dintre poliţişti îi spuse agentei Dance:

— Te-am auzit foarte clar. Nu era necesar să intri pe alee cu el.

— M-am temut să nu fugă. Am vrut să stau cu el cât de mult posibil.

„Ce se întâmpla? se întrebă Vincent. Ce voia să zică?"

Agenta Dance se uită la poliţist şi i-l arătă cu capul pe Vincent.

— S-a descurcat bine până am intrat în cafenea. Odată ce ne-am aşezat la masă, am ştiut că se preface.

— Nu, eşti nebună…

— Accentul şi expresiile tale nu erau aceleaşi tot timpul şi din limbajul corporal mi-am dat seama că, în realitate, nici nu purtai propriu-zis o conversaţie cu mine. Aveai cu totul alte planuri, încercai să mă manipulezi dintr-un motiv oarecare… Care s-a dovedit a mă face să vin singură cu tine în aleea asta.

Îi explică în continuare că atunci când achitase nota de plată în cafenea, îşi scosese telefonul din buzunar şi apăsase REDIAL, sunând la numărul unui poliţist NYPD cu care lucra. Şoptise pe scurt în telefon la ce concluzie ajunsese şi îi spuse să trimită poliţişti în zonă. Lăsase telefonul deschis, ascuns sub carneţel.

De aceea recitase numele străzilor cu voce tare; le dădea instrucţiuni unde să vină.

Vincent se uită apoi la mâinile ei. Dance îi surprinse privirea şi ridică pixul cu care notase în carnet.

— Da. Ăsta mi-era pistolul.

Vincent se uită la ceilalţi poliţişti.

— Nu ştiu ce se întâmplă aici. E o prostie ce spuneţi voi.

— Ascultă, zise unul dintre ei. Hai, nu te mai obosi. Chiar înainte să ne sune ea, am fost anunţaţi că şoferul de la atacul de mai înainte a

fost văzut în zonă cu un cărucior de cumpărături. Un tip alb şi gras.

„O cheamă Sally Anne, grăsanule. A scăpat şi a sunat la poliţie, şi ne-a spus tot ce-ai făcut…“

— Nu sunt eu acela! Eu n-am făcut nimic. Vă înşelaţi. Vă înşelaţi amarnic.

— Da, sigur că da, zise unul dintre poliţiştii în uniformă cu o expresie amuzată. Auzim asta foarte des. Hai să mergem!

Îl apucară de braţe şi-l traseră cu brutalitate către maşina poliţiei.

Auzi vocea lui Gerald Duncan în minte.

„Îmi pare rău. Te-am dezamăgit. Mă voi revanşa…”

Şi Vincent Reynolds cel moale şi gras se hotărî să nu-şi trădeze prietenul, orice s-ar întâmpla.

Bărbatul masiv era aşezat în faţa ferestrei din laboratorul lui Lincoln Rhyme, cu mâinile încătuşate la spate.

Permisul lui de conducere şi datele din baza de date arătau că nu era Tony Parsons, ci Vincent Reynolds, secretar, în vârstă de douăzeci şi opt de ani, că locuia în New Jersey şi lucra pentru şase agenţii de slujbe temporare, care nici una nu ştia prea multe lucruri despre el, în afară de ceea ce aflaseră prin verificările de rutină ale angajărilor anterioare şi a datelor din curriculumul vitae; era un angajat model, deşi uşor de uitat.

Cu un amestec de furie şi nelinişte, Vincent se uita pe rând la podea şi la poliţiştii din jurul lui – Rhyme, Sachs, Dance, Baker şi Sellitto.

Nu avea antecedente penale în cazier şi nici nu avea vreun mandat pe numele lui. Îi percheziţionară apartamentul sărăcăcios din New Jersey, dar nu descoperiră nici o legătură evidentă cu Ceasornicarul. Nici o dovadă că ar avea vreo iubită, sau prieteni apropiaţi, sau rude. Poliţiştii găsiră o scrisoare pentru sora lui din Detroit. Sellitto îi obţinu numărul de la Poliţia Statului Michigan şi îi telefonă. Îi lăsă un mesaj ca să-i sune ea.

Vincent Reynolds lucrase în seara de luni, când avusese loc crima de la debarcader şi cea de pe alee, dar îşi luase liber de atunci.

Mel Cooper îi trimise Joannei Harper un e-mail cu o fotografie digitală a lui, la florărie. Femeia le răspunse că semăna într-adevăr cu bărbatul care se uitase la ea prin geam, dar nu putea fi sigură, din cauza soarelui care bătea în fereastră, a geamului murdar de la uşa din faţă a depozitului şi a ochelarilor lui de soare.

Deşi bănuiau că el este complicele Ceasornicarului, probele care îl legau de scene erau foarte slăbuţe. Urma de pantof din parcarea subterană unde fusese abandonat SUV-ul era de aceeaşi mărime cu pantofii lui, patruzeci şi şase, dar nu aveau nici un semn distinctiv ca să poată fi identificaţi fără nici o urmă de îndoială. Printre lucrurile din cărucior – pe care Rhyme bănuia că le cumpărase doar ca să se

poată apropia de Dance sau de alt anchetator – erau chipsuri, biscuiţi şi alte gustări nesănătoase. Dar aceste pachete nu erau desfăcute şi când îi cercetară hainele nu găsiră nici o firimitură care să se potrivească exact cu cele găsite în SUV.

Îl reţineau acum doar pentru deţinere ilegală de armă albă şi intervenţie într-o operaţiune a poliţiei – motivul principal de detenţie când apare un martor fals.

Totuşi, o mare parte a şefilor din primărie şi a celor de la Police Plaza voiau să i se aplice acelaşi tratament ca lui Abu Ghraib şi să-l ameninţe sau terorizeze până va ciripi tot. Aceasta era şi opţiunea lui Dennis Baker, locotenentul fusese foarte presat de primărie să găsească ucigaşul cât mai repede.

— Nu va merge, zise Kathryn Dance. Se închid în sine ca nişte arici şi-ţi servesc gunoaie. Numai aşa, pentru informarea voastră, tortura e foarte ineficientă dacă vrei informaţii exacte, adăugă ea.

Aşa că Rhyme şi Baker o rugară să se ocupe ea de interogatoriul lui Vincent. Trebuiau să-l găsească pe Ceasornicar cât mai repede posibil şi, dacă nu puteau să folosească furtunul cu apă sub presiune, voiau un expert.

Agenta specială din California trase draperiile la geam şi se aşeză în faţa lui Vincent, nelăsând nimic între ei. Îşi trase scaunul mai în faţă, până când fu la mai puţin de un metru distanţă de el. Rhyme presupuse că făcea asta pentru a-i invada spaţiul personal şi pentru a reuşi astfel să-i înfrângă mai uşor rezistenţa. Dar îşi dădu seama, de asemenea, că, dacă Vincent şi-ar pierde brusc cumpătul, ar putea să se repeadă înainte şi s-o rănească grav cu capul sau cu dinţii.

Cu siguranţă era şi ea conştientă de acest lucru, dar nu arăta că s-ar simţi în pericol. Îi oferi un zâmbet şi îi vorbi cu blândeţe.

— Bună, Vincent. Ştiu că ai fost informat asupra drepturilor pe care le ai şi că ai fost de acord să vorbeşti cu noi. Îţi suntem recunoscători.

— Sigur că da. Orice pot să fac. Aceasta e doar o mare… ridică din umeri… neînţelegere, ştii.

— Atunci vom descurca totul imediat, nici o problemă. Dar mai întâi am nevoie de nişte informaţii preliminare.

Îl întrebă numele întreg, adresa, vârsta, unde lucra, dacă mai fusese vreodată arestat. Vincent se încruntă.

— I-am spus deja lui toate lucrurile astea, zise el, aruncându-i o privire lui Sellitto.

— Îmi pare rău. Mâna stângă nu ştie ce face mâna dreaptă, ştii cum e. Dacă nu te superi să mai spui o dată.

— Oh, OK, bine.

Rhyme îşi dădu seama că, din moment ce acum îi spunea fapte verificate, Dance construia probabil linia de bază kinezică. Cum Kathryn Dance reuşise să-i schimbe părerea criminalistului despre

interogatorii şi martori, Rhyme era foarte interesat de felul cum se desfăşura interogatoriul.

Dance dădea aprobator din cap şi nota răspunsurile lui Vincent, mulţumindu-i din când în când pentru cooperare. Politeţea ei îl deruta pe Rhyme. El personal ar fi acţionat mult mai dur.

Vincent se strâmbă.

— Ascultă, eu pot, ştii, să vorbesc cu tine cât de mult vrei. Dar sper că aţi trimis pe cineva să-l caute pe omul acela pe care l-am văzut. Nu vreau să scape. Sunt îngrijorat din cauza asta. Eu încerc să vă ajut şi uite ce se-ntâmplă – asta-i povestea vieţii mele.

Evident, ceea ce le spusese lui Dance şi poliţiştilor despre suspect nu era folositor. Clădirea în care pretindea că dispăruse ucigaşul nu prezenta nici un semn că ar fi fost cineva înăuntru de curând.

— Acum, dacă vrei, te rog să mai treci o dată prin toate faptele. Spune-mi ce s-a întâmplat. Numai că, de data asta, aş vrea să-mi spui totul în ordine inversă.

— Cum?

— În ordine cronologică inversă. E o metodă bună de a forţa memoria. Începi cu ultimul lucru care s-a întâmplat şi mergi înapoi în timp de acolo. Suspectul – intră pe uşa acelei clădiri vechi din alee… Hai să începem cu nişte lucruri mai amănunţite. Culoarea uşii.

Vincent se foi în scaun, se încruntă. După o clipă începu să povestească, începând cu bărbatul împingând uşa (nu-şi amintea culoarea uşii). Apoi povesti ce se întâmplase exact înainte de asta – bărbatul alergând în jos pe alee. Apoi cum a intrat în alee. Şi înainte de asta alerga pe stradă. În cele din urmă Vincent le spuse despre cum a observat el un om pe strada Barrow, uitându-se în jur neliniştit, şi apoi luând-o la goană.

— OK, zise Dance, luând notiţe. Mulţumesc, Vincent. Se încruntă uşor. Dar de ce mi-ai spus că te cheamă Tony Parsons?

— Pentru că mi-a fost frică. Am făcut o faptă bună, ţi-am spus ce-am văzut, dar m-am temut că ucigaşul o să mă omoare dacă află cum mă cheamă. Îi tremura bărbia. Mai bine nu vă spuneam nimic. Dar v-am spus şi m-am speriat. Ţi-am *spus* că mi-e frică.

Văicăreala aceasta îl enerva la culme pe Rhyme. „Ia-l din scurt”, o îndemnă în gând pe Dance.

Dar ea îl rugă pe un ton extrem de amabil:

— Vorbeşte-mi despre cuţit.

— OK, nu trebuia să-l am la mine. Dar am fost jefuit acum câţiva ani. A fost îngrozitor. Sunt aşa de prost. Ar fi trebuit pur şi simplu să-l las acasă. De obicei aşa fac. Pur şi simplu nu mă gândesc. Şi apoi am necazuri.

Dance îşi dădu jos haina şi o puse pe spătarul scaunului de lângă ea.

Vincent continuă:

— Toţi ceilalţi oameni sunt suficient de deştepţi să nu se implice. Eu zic ceva şi uite ce se întâmplă. Se holbă la podea, cu o expresie scârbită pe chip.

Dance îi ceru detalii despre cum aflase despre crimele Ceasornicarului şi unde se afla în timpul celorlalte atacuri.

Întrebările i se păreau foarte ciudate lui Rhyme. Superficiale. Nu încerca să pătrundă în amănunţite aşa cum ar fi făcut el, cerând alibiuri şi demontându-i povestea. Dacă dădea peste ceva care părea să ducă la o pistă bună, Dance o lăsa baltă. Nici măcar o dată nu-l întrebă dacă mai avusese vreun motiv s-o ducă acolo în alee, unde ei toţi bănuiau că voia să o omoare – poate chiar s-o tortureze ca să-i spună ce ştia poliţia despre Ceasornicar.

Agenta nu avea nici o reacţie la răspunsurile lui, ci pur şi simplu îşi nota răspunsurile. În cele din urmă Dance se uită în spatele lui Vincent la Sachs.

— Amelia, vrei să-mi faci o mică favoare, te rog?

— Da, sigur.

— Nu vrei să-i arăţi lui Vincent urma de picior pe care am găsit-o?

Sachs se ridică şi o aduse. O ţinu ca să se poată uita la ea Vincent.

— Ce-i cu asta? întrebă el.

— Asta-i mărimea ta de pantof, nu-i aşa?

— Aproximativ.

Dance continuă să se uite fix la el, fără să spună nimic. Rhyme simţi că-i întinde o capcană. Îi privi pe amândoi cu mare atenţie…

— Mersi, zise Dance către Sachs, care se aşeză la loc.

Agenta se aplecă în faţă, invadând şi mai mult spaţiul personal al suspectului.

— Vincent, sunt curioasă. Unde ai făcut cumpărăturile?

O scurtă ezitare.

— Ăă, la Food Emporium.

Rhyme înţelese în sfârşit. Avea de gând să-l facă să vorbească despre cumpărături şi apoi să-l întrebe de ce le-a luat din Manhattan, dacă locuia în New Jersey – din moment ce tot ce avea în cărucior se găsea şi mai aproape de casă şi, probabil, mai ieftin. Dance se aplecă înainte, dându-şi jos ochelarii.

Acum – o să-l prindă în laţ.

Kathryn Dance zâmbi şi zise:

— Mulţumesc, Vincent. Cred că asta e tot. Hei, ţi-e sete? adăugă agenta. Vrei un suc?

— Da, mersi, zise Vincent dând din cap.

Dance îi aruncă o privire lui Rhyme.

— Putem să-i oferim ceva de băut?

Rhyme clipi şi-i aruncă o privire perplexă lui Sachs, care se încruntă. „Ce naiba făcea Dance? Nu obţinuse nici măcar o informaţie

de la el. Ce pierdere totală de vreme, se gândea criminalistul. Asta-i tot ce are de gând să-l întrebe? Şi acum face pe gazda?" Fără prea multă tragere de inimă, Rhyme îl chemă pe Thom, şi acesta îi aduse lui Dance o coca-cola.

Dance puse un pai în ea şi i-o ţinu în faţă bărbatului cu cătuşe, pentru a putea bea. Acesta goli paharul în câteva secunde.

— Vincent, nu te supăra dacă ne laşi câteva minute singuri, şi apoi vom rezolva toată treaba asta.

— OK, sigur.

Agenţii de poliţie îl escortară afară. Dance închise uşa în urma lui.

Dennis Baker clătină din cap, uitându-se nefericit la agentă.

— Pierdere de vreme, murmură Sellitto.

— Nu, nu, zise Dance încruntându-se. Merge bine.

— Bine? întrebă Rhyme.

— Exact aşa cum trebuie… Acum, uite cum vine treaba. I-am citit linia de bază şi apoi i-am zis să-mi povestească evenimentele în ordine inversă – e o metodă bună de a prinde subiecţii mincinoşi care improvizează. Oamenii pot descrie un şir de evenimente care s-a întâmplat cu *adevărat în* orice ordine – de la început la sfârşit şi invers – fără nici o problemă. Dar oamenii inventează evenimente, doar într-o direcţie, de la început la sfârşit. Când încearcă să o reconstruiască invers, nu mai au indiciile pe care le-au folosit ca să inventeze scenariul şi se încurcă. Deci, chiar de la început, am ştiut că el este asistentul Ceasornicarului.

— Serios? izbucni Sellitto în râs.

— Oh, asta a fost evident. Reacţiile lui de recunoaştere au fost cu totul în afara limitelor martorilor obişnuiţi. Şi nu-i e frică pentru siguranţa lui personală, aşa cum a pretins. Nu, îl cunoaşte pe Ceasornicar şi este implicat în crime, dar nu înţeleg deocamdată cum. Mai mult decât doar ca şofer, în orice caz.

— Dar nu l-ai întrebat nimic despre asta, sublinie Baker. Nu ar trebui să-l luăm la bani mărunţi să ne spună unde a fost în momentul atacurilor de la florărie şi din apartamentul din Greenwich Village?

Aceasta era şi părerea lui Rhyme.

— Oh, nu. Asta ar fi cel mai rău lucru. Dacă aş proceda aşa, astea ar fi subiectele care l-ar face instantaneu să tacă mâlc. E o persoană complicată, continuă ea. Are multe sentimente în conflict şi am senzaţia că a ajuns în stadiul al doilea de reacţie la stres, depresia. În esenţă asta e o furie întoarsă spre sine. Şi e foarte dificil să-i faci faţă. Având în vedere tipul lui de personalitate, trebuie să creez o legătură de simpatie între noi, iar cu metodele tradiţionale de interogare, asta ar dura zile întregi, poate chiar săptămâni. Dar nu avem zile întregi. Singura noastră şansă e ceva radical.

— Ce anume?

Dance arătă cu un gest paiul pe care-l folosise Vincent.

— Poţi comanda un test ADN? îl întrebă ea pe Rhyme.

— Da. Dar ne va lua ceva timp.

— Nu contează, câtă vreme putem spune cu sinceritate că a fost comandat. Zâmbi. Nu trebuie niciodată să minţi. Dar nu e cazul să-i spui totul unui suspect.

Rhyme îşi îndreptă scaunul cu rotile spre locul din laborator, unde Mel Cooper şi Pulaski lucrau încă la probe. Le explică de ce anume aveau nevoie şi Cooper împachetă paiul în plastic şi completă o cerere de analiză de ADN.

— Gata. Tehnic, testul e comandat deja. Atâta doar că laboratorul nu ştie încă, zise el, pufnind în râs.

— Există ceva extrem de important şi pe care nu vrea să îl spună, explică Dance. Ceva care îl sperie foarte tare. Când l-am întrebat dacă a mai fost arestat, reacţia lui a fost nesinceră, dar şi foarte bine repetată. Cred că a fost arestat, dar acum multă vreme. Nu are amprente la dosar, aşa că s-a pierdut cumva prin sistem – poate dintr-o greşeală de laborator, poate era minor. Dar am ştiut că a mai avut de-a face cu legea şi înainte. Şi, în sfârşit, am senzaţia că ştiu ce poate fi. De aceea mi-am dat jos haina şi am rugat-o pe Amelia să se plimbe prin faţa lui. Ne mănâncă pe amândouă din priviri. Încearcă să n-o facă, dar nu se poate abţine. Ceea ce mă face să cred că are la activ un atac sexual sau mai multe. Vreau să-i întindem o capcană. Problema e însă că s-ar putea să se prindă. Şi atunci ne pierdem puterea de negociere cu el şi o să ne ia multă vreme până să scoatem ceva util de la el.

— Ştiu în ce direcţie baţi tu, îi zise Sellitto lui Rhyme.

„Ba bine că nu“, se gândi Rhyme.

— Riscă.

— Şi tu, Dennis? întrebă Sellitto.

— Ar trebui să sun la centru. Dar ne-am trage palme după aceea, dacă nu sunt de acord. Dă-i drumul şi fă-o.

— Mai este ceva ce trebuie să fac, zise Dance. Trebuie să mă scot pe mine însămi din ecuaţie. Orice a plănuit să-mi facă în alee trebuie să uităm. Dacă aduc vorba despre asta, va muta relaţia în cu totul alte limite şi nu o să mai vorbească deloc cu mine, va trebui să o luăm de la început.

— Dar ştii ce voia să-ţi facă? întrebă Sachs.

— Oh, da, bineînţeles că ştiu ce plănuia. Dar trebuie să ne concentrăm asupra scopului nostru – să-l descoperim pe Ceasornicar. Câteodată trebuie să laşi alte lucruri în umbră.

Sellitto se uită la Rhyme şi încuviinţă din cap.

Agenta se duse la cel mai apropiat calculator şi tastă câteva comenzi, apoi un nume de utilizator şi o parolă. Studie cu atenţie

pagina de web care apăru şi tastă iar câteva comenzi. Pe ecran apăru o pagină cu ADN-ul unui suspect.

Dance îşi deschise poşeta şi înlocui ochelarii de oiţă cu cei de lup.

— Acum e timpul să începem distracţia. Se duse la uşă şi o deschise, rugând să fie adus înapoi Vincent.

Bărbatul masiv, cu pete de sudoare la subsuori, intră în cameră târşâindu-şi picioarele şi se trânti pe scaunul care scârţâi sub greutatea lui. Se arăta foarte prudent.

— Mă tem că avem o problemă, Vincent, sparse Dance tăcerea.

Bărbatul îşi îngustă ochii.

Dance ridică punga de plastic de probe conţinând paiul cu care băuse.

— Ai auzit despre ADN, nu?

— Ce tot zici acolo?

„Oare o să ţină figura? se întrebă Rhyme. Oare n-o să se prindă? Oare Vincent va pune capăt interogatoriului, se va închide în sine şi va insista să aibă un avocat de faţă?“ Avea dreptul să pretindă asta. Cacealmaua s-ar sfârşi în dezastru şi s-ar putea să nu mai obţină nici o informaţie de la el până când Ceasornicarul va ucide altă victimă.

— Ai văzut vreodată o analiză de ADN, Vincent? îl întrebă calmă. Dance întoarse monitorul calculatorului către Vincent. Nu ştiu dacă ai auzit despre Sistemul Combinat de Indexare a ADN-ului al FBI-ului. Noi îi spunem CODIS. Ori de câte ori are loc un viol sau un atac sexual şi infractorul nu este prins, se colectează fluidele sale, piele şi păr. Chiar şi atunci când se foloseşte un prezervativ, de obicei rămâne o cantitate suficientă de material lângă sau pe victimă care să conţină ADN. Profilul ADN-ului se păstrează pe calculator şi, când poliţia prinde un suspect, profilul lui este comparat cu indexul acesta de ADN-uri. Uită-te şi tu.

Sub titlul CODIS erau câteva zeci de rânduri de numere, litere, liniuţe şi puncte vagi, practic imposibil de înţeles pentru o persoană nefamiliarizată cu sistemul.

Bărbatul rămase complet nemişcat, respirând greu. Lui Rhyme i se păru că ochii îi erau sfidători.

— Asta-i o minciună.

— Ştii, nu-i aşa, Vincent, că nimeni nu poate câştiga un caz bazat pe probe solide de ADN. Şi am reuşit să obţinem condamnări pentru viol la ani buni după săvârşirea lor.

— Nu puteţi… Nu am zis că puteţi să faceţi chestia asta. Se uită încremenit la paiul sigilat.

— Vincent, zise Kathryn Dance. Ai probleme mari.

Adevărat din punct de vedere pur tehnic, se gândi Rhyme. Îl găsiseră în posesia unei arme mortale.

„Nu minţi niciodată…”

— Dar ştiu ceva de ce avem nevoie. Tăcu o clipă, apoi continuă: Nu ştiu care e procedura în New York, dar la noi, în California, procurorii au foarte mare libertate când au de-a face cu suspecţii cooperanţi.

Se uită la Sellitto, care preluă pasa imediat.

— Da, Vincent, aşa e şi aici. Procuratura va ţine seama de recomandările noastre.

Pierdut în studierea imaginilor de pe ecranul calculatorului, strângând din dinţi, Vincent rămase tăcut.

— Uite cum e înţelegerea, continuă Baker negocierea. Dacă ne ajuţi să-l prindem pe Ceasornicar şi mărturiseşti atacurile sexuale anterioare, îţi obţinem imunitate în ce priveşte crimele şi atacurile împotriva celor două victime recente. Şi vom face în aşa fel, încât să ai acces la un centru de tratament. Şi vei fi izolat de restul deţinuţilor.

— Dar trebuie să ne ajuţi, zise Dance pe un ton ferm. Chiar acum, Vincent. Ce zici?

Bărbatul aruncă o privire la monitorul pe care se afla o analiză de ADN care nu avea absolut nimic de-a face cu el. Lovea uşor cu un picior în pământ – semn că dezbătea o problemă extrem de gravă în sinea sa.

Îşi întoarse ochii sfidători spre Kathryn Dance.

„Da sau nu? Ce-o să fie?“

Trecu un minut întreg. Rhyme nu auzea decât ticăitul ceasurilor Ceasornicarului.

Vincent se strâmbă. Se uită la ei cu ochi reci.

— E un om de afaceri din Midwest. Îl cheamă Gerald Duncan. Stă într-o biserică din Manhattan. Mai îmi daţi o coca-cola?

Capitolul 27

— Unde e acum? strigă Dennis Baker.

— Mai era cineva pe care avea de gând să… Vocea lui Vincent păli.

— Omoare?

Suspectul încuviinţă din cap.

— Unde?

— Nu ştiu exact. Midtown, cred. Nu mi-a spus. Serios.

Se uitară toţi la Kathryn Dance, care se pare că nu detectase nici o minciună şi încuviinţă.

— Nu ştiu dacă e acolo acum sau la biserică.

Le dădu adresa.

— O ştiu, zise Sachs. Au închis-o mai demult.

Sellitto apelă sistemul LUV şi îi spuse lui Haumann să organizeze nişte echipaje tactice.

— Trebuia să se întâlnească cu mine în Village acum o oră sau aşa ceva. Lângă clădirea aceea din alee.

„Unde Vincent urma să o violeze şi-apoi s-o omoare pe Kathryn Dance“, se gândi Rhyme. Sellitto trimise nişte maşini nemarcate să staţioneze lângă clădire.

— Cine e următoarea victimă? întrebă Baker.

— Nu ştiu. Serios nu ştiu. Nu mi-a spus nimic despre ea pentru că…

— De ce? întrebă Dance.

— Eu nu urma să-i fac nimic.

„Să-i fac…“

Rhyme înţelese.

— Deci tu îl ajutai pe el şi, în schimb, el te lăsa să iei victimele.

— Numai femeile, zise grăbit Vincent, scuturându-şi capul cu dezgust. Nu şi bărbaţii. Doar nu sunt un ciudat sau mai ştiu eu cum… Şi numai după ce au murit, aşa că nu ar fi fost cu adevărat viol. Nu *e.* Mi-a spus mie Gerald. A verificat el într-o carte.

Dance şi Sellitto nu reacţionară în nici un fel, dar Baker clipi. Sachs încerca să-şi controleze nervii.

— De ce nu urma să-i *faci* ceva următoarei victime?

— Pentru că… avea de gând s-o ardă de vie.

— Dumnezeule! murmură Baker.

— Este înarmat? întrebă Rhyme.

Vincent dădu din cap că da.

— Are o armă. Un pistol.

— Calibru .32?

— Nu ştiu.

— Ce maşină conduce?

— Un Buick bleumarin. Furat. Vechi de câţiva ani.

— Numărul?

— Nu ştiu. Serios. Pur şi simplu l-a furat.

— Transmiteţi un apel de urgenţă, zise Rhyme. Sellitto sună imediat.

Dance interveni brusc:

— Şi ce altceva? Simţise şi altceva.

— Ce vrei să spui?

— Ce te deranjează în legătură cu maşina?

Vincent îşi aţinti privirea în podea.

— Cred că l-a omorât pe proprietarul maşinii. N-am ştiut că avea de gând. Serios n-am ştiut.

— Unde?

— Nu mi-a spus.

Cooper ceru telefonic să primească orice informaţii despre furturi de maşini, omucideri sau persoane dispărute recent.

— Şi… Vincent înghiţi în sec. Începu să lovească din nou uşor cu piciorul în pământ.

— Ce? întrebă Baker.

— A mai omorât pe cineva. Student, cred. Un băiat. Într-o alee de după colţ de biserică, lângă Tenth Avenue.

— De ce?

— Ne-a văzut ieşind din biserică. Duncan l-a înjunghiat şi i-a aruncat cadavrul într-o ladă de gunoi.

Cooper telefonă la secţia locală de poliţie să verifice şi acest lucru.

— Hai să-l punem să-l sune pe Duncan, zise Sellitto, arătându-l pe Vincent. Putem să-i punem sub urmărire mobilul.

— N-o să-i funcţioneze telefonul. Scoate bateria şi cipul SIM afară când nu… lucrăm efectiv, ştiţi.

„Lucrăm…”

— Zicea că nu puteţi să-l daţi sub urmărire aşa.

— Telefonul e pe numele lui?

— Nu. E un telefon cu cartelă preplătită. Îşi cumpără unul nou tot la câteva zile şi-l aruncă pe celălalt.

— Ia numărul, zise Rhyme. Verifică-l la companiile de telefonie.

Mel Cooper sună la toate companiile importante de telefonie mobilă din zonă şi vorbi cu fiecare pe scurt. După ce închise în sfârşit, zise:

— East Coast Communications. Preplătită, aşa cum a zis. Plătită cu bani gheaţă. Nu-i poate nicicum da de urmă dacă i se termină bateria.

— Fir-ar să fie, murmură Rhyme.

Sună telefonul lui Sellitto. Echipajele de intervenţie de urgenţă conduse de Bo Haumann porniseră deja. Aveau să ajungă la biserică în câteva minute.

— Asta pare a fi singura noastră speranţă, zise Baker.

Sachs, Pulaski şi Baker se repeziră afară să meargă şi ei acolo.

Rhyme, Dance şi Sellitto rămaseră în laborator, încercând să afle mai multe despre Gerald Duncan de la Vincent, în timp ce Cooper căută în toate bazele de date orice informaţii despre el.

— De ce este interesat de ceasuri, timp şi de calendarul lunar? întrebă Rhyme.

— Colecţionează ceasuri vechi. Chiar a fost ceasornicar – un hobby, ştiţi. Adică nu a avut un magazin sau aşa ceva.

— Dar e posibil să fi lucrat într-unul la un moment dat, zise Rhyme. Află ceva despre organizaţiile profesionale ale ceasornicarilor. Şi ale colecţionarilor.

Cooper tastă la calculator.

— Numai în America?

— Ce naţionalitate are? îl întrebă Dance pe Vincent.

— E american, cred. Adică n-are accent străin.

Cooper verifică pe mai multe website-uri şi după aceea clătină din cap.

— E o meserie foarte căutată, se pare. Cele mai importante organizaţii par a fi Asociaţia Ceasornicarilor, a Bijutierilor şi a Aurarilor din Geneva, Association Interprofesssionnelle de la Haute Horlogerie din Elveţia, Institutul American al Ceasornicarilor, Asociaţia Elveţiană de Vânzători de Ceasuri şi Bijuterii, tot în Elveţia, Asociaţia Britanică a Colecţionarilor de Ceasuri, Institutul Orologic Britanic, Asociaţia Angajatorilor din Industria de Ceasuri din Elveţia şi Federaţia Industriilor Fabricante de Ceasuri din Elveţia… dar mai sunt câteva zeci.

— Trimite-le e-mailuri, zise Sellitto. Întreabă-i dacă Duncan e ceasornicar sau colecţionar.

— Şi la Interpol, zise Rhyme. Apoi către Vincent: Cum v-aţi întâlnit?

Bărbatul începu să povestească foarte dezlânat cum s-au cunoscut absolut întâmplător. Kathryn Dance îl ascultă şi cu voce perfect calmă îi puse câteva întrebări şi apoi trase concluzia că minţea.

— Înţelegerea a fost să fii cinstit cu noi, zise ea, aplecându-se în faţă. Îl privea rece prin ochelarii ei de prădător.

— OK, pur şi simplu am făcut un… Ăă, ştii, rezumat.

— Nu vrem rezumate, zise Rhyme supărat. Vrem să ştim cum naiba l-ai întâlnit.

Violatorul recunoscu în cele din urmă că, deşi *fusese* o coincidenţă, întâlnirea nu fusese chiar aşa de nevinovată. Le povesti cu amănunte cum se cunoscuseră într-un restaurant aflat în apropiere de biroul unde lucra Vincent. Duncan îl verifica pe unul din bărbaţii care urmau să fie ucişi, iar Vincent se uita la o chelneriţă.

„Ce pereche ăştia doi“, se gândi Rhyme.

Mel Cooper îşi ridică privirea de pe monitorul calculatorului.

— Am găsit nişte lucruri aici… Sunt şaizeci şi opt de persoane cu

numele Gerald Duncan în cincisprezece state din Vestul Mijlociu. Prima dată le compar cu listele de mandate de arestare şi VICAP şi apoi o să aflu vârsta aproximativă şi profesiile. Nu poţi spune mai exact de unde vine?

— V-aş spune dac-aş şti. Nu vorbea niciodată despre el.

Dance încuviinţă din cap. Îl credea.

Lon Sellitto puse întrebarea pe care tocmai se pregătea să o pună şi Rhyme.

— Ştim că atacă anumite victime, le verifică dinainte. De ce? Ce vrea?

— Soţia sa, răspunse violatorul.

— E căsătorit?

— A fost.

— Spune!

— A venit cu soţia lui la New York acum câţiva ani. El era la o cină de afaceri undeva şi nevastă-sa s-a dus singură la un concert. A venit înapoi la hotel pe o stradă pustie şi a fost lovită de o maşină sau de un camion. Şoferul a fugit. A strigat după ajutor, dar nimeni n-a venit s-o salveze, nici măcar n-a sunat cineva după poliţie sau ambulanţă. Doctorii au zis că probabil a mai trăit zece sau cincisprezece minute după ce a fost lovită. Şi chiar şi cineva care nu era doctor ar fi putut opri sângerarea, aşa a zis doctorul. Nu trebuia decât să apese pe vână sau aşa ceva. Dar nimeni n-a ajutat-o deloc.

— Verifică toate spitalele pentru internări sub numele Duncan, între optsprezece şi treizeci şi şase de luni în urmă, ordonă Rhyme.

— Nu vă obosiţi, zise Vincent. Anul trecut a dat o spargere la spital şi i-a furat fişa. Şi a furat şi dosarul de la poliţie. A mituit un funcţionar de acolo. A plănuit asta încă de atunci.

— Dar de ce alege *aceste* victime?

— Când poliţia a făcut anchetă, s-au aflat numele celor zece oameni care erau în apropiere când a murit nevastă-sa. Eu unul nu ştiu dacă ăştia ar fi putut s-o salveze sau nu. Dar Gerald e convins că ar fi putut. A petrecut tot anul trecut încercând să descopere unde locuiesc şi ce program au. Vrea să-i prindă când sunt singuri ca să poată să-i omoare încet. Ăsta e cel mai important lucru pentru el. Aşa a murit şi nevastă-sa. Încet.

— Bărbatul de pe debarcader de marţi? E mort?

— Precis că e. Duncan l-a pus să se ţină de scânduri şi apoi l-a tăiat pe mâini şi a stat acolo şi s-a uitat la el până a picat în râu. Mi-a zis că a încercat să înoate un pic, dar apoi pur şi simplu nu s-a mai mişcat şi a plutit pe apă până sub debarcader.

— Cum îl chema?

— Nu-mi amintesc. Walter nu ştiu cum. Nu l-am ajutat cu primii doi. Serios că nu, nu mint. Se uită la Dance cu frică în ochi.

— Ce mai ştii despre Duncan? îl întrebă ea.

— Cam asta-i tot. Singurul lucru despre care îi place cu adevărat să vorbească este timpul.

— Timpul? Cum adică?

— Orice, totul. Istoria timpului, cum funcţionează ceasurile, despre calendare, cum percep oamenii timpul în mod diferit. Mi-a spus de exemplu că expresia „se scurge timpul" vine de la clepsidră, un fel de ceas primitiv pe care-l foloseau în antichitate. Era o sticlă de formă ciudată în care se pune nisip să se scurgă. Cât nisip se scurge prin gâtul clepsidrei, atâta timp trece… Dacă oricine altcineva mi-ar fi povestit chestii din astea, ar fi fost plictisitor. Dar felul în care povestea el, nu ştiu, pur şi simplu te captiva.

Cooper îşi ridică privirea din calculator.

— Am primit nişte răspunsuri de la asociaţiile de ceasornicari. Nu au nici un Gerald Duncan în baza lor de date… Staţi, acum primesc răspuns de la Interpol… Nu, nimic nici de aici. Şi nu găsesc nimic nici în VICAP.

Sună telefonul lui Sellitto. Îl scoase din buzunar şi avu o conversaţie de câteva minute. Cât timp dură discuţia, îl privi pe violator cu ochi plini de răceală. Apoi închise telefonul.

— Am vorbit cu soţul surorii tale, îi zise el lui Vincent.

Acesta se încruntă.

— Cu cine?

— Soţul surorii tale.

Vincent clătină din cap.

— Nu, cred că ai vorbit cu altcineva. Sora mea nu e măritată.

— Ba da, este.

Violatorul făcu ochii mari.

— Sally Anne s-a măritat?

Aruncându-i încă o privire scârbită lui Vincent, Sellitto i se adresă apoi lui Rhyme şi Dance.

— Ea a fost prea tulburată ca să poată răspunde personal la telefon. A răspuns soţul ei. Acum treisprezece ani a încuiat-o în beciul casei lor o săptămână întreagă, cât timp mama lor şi tatăl lor vitreg erau în luna de miere. Propria soră… A legat-o acolo şi a molestat-o sexual în mod repetat. El avea cincisprezece ani, ea treisprezece. A fost închis la şcoala de corecţie şi a fost eliberat după terapie psihologică. Cazierul a fost sigilat. De aceea nu am găsit nimic pe IAFIS.

— Căsătorită, şopti Vincent, pământiu la faţă.

— Sora lui a făcut terapie pentru depresie sinucigaşă şi dezechilibre alimentare de multe ori de atunci. L-au prins urmărind-o de vreo douăsprezece ori, aşa că au obţinut un ordin de restricţie. Singurul contact dintre ei în ultimii trei ani au fost nişte scrisori pe care i le-a trimis el.

— O ameninţă? întrebă Dance.

— Nu, zise Sellitto cu voce răguşită. Sunt scrisori de dragoste. O roagă să se mute aici şi să trăiască împreună cu el.

— Doamne sfinte! murmură Mel Cooper, care de obicei era complet imperturbabil.

— Câteodată îi scria reţete de mâncare pe margine. Câteodată desena imagini pornografice. Cumnatul a zis că sunt dispuşi să facă tot ce le stă în putinţă pentru a se asigura că va rămâne închis pentru totdeauna de data aceasta. Sellitto se uită la cei doi agenţi de poliţie care aşteptau în spatele lui Vincent. Luaţi-l de aici.

Poliţiştii îl ajutară pe tânărul masiv să se ridice din scaun şi porniră încet spre uşă. Vincent Reynolds abia putea păşi, atât de zguduit era.

— Cum a putut Sally Anne să se mărite? Cum a putut să-mi facă aşa ceva? Trebuia să fim împreună pentru totdeauna… Cum a putut?

Capitolul 28

Parcă luau cu asalt un castel medieval.

Sachs, Baker şi Pulaski se întâlniră cu Bo Haumann în apropiere de biserică, în Chelsea. Trupele ESU se desfăşuraseră în linişte pe străzile din jur, menţinându-se cât mai ascunse.

Biserica avea doar atâtea uşi cât să respecte codul împotriva incendiilor, şi majoritatea ferestrelor aveau grilaje. Asta însemna, desigur, că lui Gerald Duncan nu-i va fi prea uşor să scape, dar însemna şi că trupele ESU nu aveau prea multe posibilităţi de acces. Exista riscul ca ucigaşul să fi pus capcane la puţinele intrări existente sau să îi aştepte înarmat, iar din cauza pereţilor de piatră, de aproape un metru grosime, echipamentul de receptare termică şi sonoră al echipajului de Cercetare şi Supraveghere era în mare măsură inutilizabil; pur şi simplu nu puteau să-şi dea seama dacă se afla înăuntru.

— Care e planul? întrebă Amelia Sachs, care stătea lângă Bo Haumann în aleea din spatele bisericii. Dennis Baker era lângă ea, cu mâna lângă pistol. Privirile îi fugeau în toate direcţiile pe străzi şi trotuare, ceea ce o făcu pe Sachs să-şi dea seama că nu mai participase la acţiunile unei echipe tactice de multă vreme. Era încă foarte supărată pe el din cauză că o spionase, aşa că nu îi era milă deloc văzându-l cum transpiră de frică.

Ron Pulaski era şi el în apropiere, cu mâna pe revolverul Glock. Şi el se legăna agitat pe călcâie, uitându-se la structura impunătoare, pătată de funingine.

Haumann le explică planul: echipajele vor executa o intrare dinamică simplă pe toate intrările, după ce vor arunca în aer uşile cu explozibili. Nu aveau nici o altă alternativă – uşile erau prea groase pentru a le sparge cu un berbec – dar exploziile le vor anunţa foarte clar prezenţa şi îi vor da lui Duncan posibilitatea să-şi pregătească apărarea în interiorul clădirii. Oare ce va face când va auzi exploziile şi paşii poliţiştilor năpustindu-se înăuntru?

Se va preda?

Mulţi infractori fac asta.

Dar unii nu. Intră în panică sau se agaţă de ideea nebunească de a-şi face drum cu forţa printr-un zid de doisprezece poliţişti înarmaţi. Rhyme îi explicase că Duncan era într-o misiune de răzbunare, şi Sachs se gândea că o persoană atât de obsedată nu pare genul de om care se predă imediat.

Sachs luă poziţie în echipajul de la intrarea laterală, iar Baker şi Pulaski rămaseră la postul de comandă cu Haumann.

— Explozivii de la intrare sunt amorsaţi, îl auzi ea în căşti pe

comandantul ESU. Echipaje, raportaţi, OK.

Echipajele A, B şi C raportară că erau pregătite.

— La numărătoarea mea, zise Haumann cu vocea sa răguşită. Cinci, patru, trei, doi, unu!

Uşile explodară simultan cu trei zgomote puternice, răsunătoare, declanşând alarme de maşină şi făcând să vibreze toate ferestrele din împrejurimi. Poliţiştii se năpustiră înăuntru.

Îngrijorarea lor în legătură cu eventuale poziţii fortificate sau capcane se dovedi nefondată. Vestea cea rea era însă că după o verificare rapidă a bisericii văzură că fie Ceasornicarul era unul dintre cei mai norocoşi oameni de pe pământ, fie le anticipase încă o dată mişcarea. Nu se afla acolo.

— Uite aici, Ron.

Amelia Sachs stătea în uşa unui depozit mic de la etajul bisericii.

— Sinistru, zise tânărul poliţist.

Era un cuvânt potrivit.

Se uitau la mai multe ceasuri aranjate lângă un perete de piatră. Feţele de lună de pe cadrane se holbau cu ochi enigmatici, cu o expresie stranie, care nu era întru totul un zâmbet, dar nici un rânjet, de parcă ştiau exact cât timp aveai alocat să trăieşti şi erau încântate să-ţi numere ultimele secunde.

Toate ticăiau, cu un sunet pe care Sachs îl găsi cu totul demoralizant.

Le numără. Erau cinci. Ceea ce însemna că unul se afla la el.

„S-o ardă de vie…“

Pulaski îşi trase fermoarul de la costumul Tyvek şi îşi prinse centura cu revolverul pe deasupra salopetei. Sachs îi spuse că ea va cerceta etajul, unde zicea Vincent că au locuit. Bobocul urma să verifice parterul bisericii.

Pulaski încuviinţă din cap, uitându-se neliniştit la coridoarele întunecate. Lovitura pe care o primise la cap cu un an în urmă fusese foarte gravă şi unul dintre şefi voise să-l pună pe tuşă, să lucreze doar la birou. Pulaski făcuse eforturi mari să-şi revină după leziunile la cap şi pur şi simplu nu lăsase să se întâmple una ca asta. Sachs ştia că uneori îşi pierdea sângele rece. Se vedea în ochii săi că deseori trebuia să se hotărască dacă să meargă sau nu să îndeplinească sarcina pe care o avea. Şi deşi alegea întotdeauna îndeplinirea datoriei, ea ştia că existau mulţi poliţişti care nu ar fi dorit să facă echipă cu el. Sachs însă prefera să lucreze cu cineva care îşi confrunta demonii de fiecare dată când ieşea în stradă. Acesta era adevăratul curaj.

Ea una n-ar ezita să-l aibă partener.

Apoi îşi dădu seama ce gândise şi completă: *„Dacă* aleg să rămân în poliţie”.

În ciuda frigului, Sachs văzu că îi transpiraseră palmele, dar Pulaski

se şterse şi îşi puse mănuşile de latex.

Împărţiră între ei echipamentul de colectare a probelor.

— Hei, am auzit că ai fost atacat în parcare, când ai cercetat scena Explorerului, zise ea.

— Da.

— Urăsc când se întâmplă asta.

Pulaski izbucni în râs, arătându-i că pricepuse că prin asta ea voise să-i transmită că era normal să aibă emoţii. Se îndreptă spre uşă.

— Hei, Ron!

Pulaski se opri.

— Apropo, Rhyme mi-a zis că te-ai descurcat de minune.

— Serios?

„Ei, nu chiar în cuvintele astea. Doar vorbeau de Rhyme, nu?“

— Sigur că da, zise Sachs. Hai, du-te şi apucă-te de treabă. Vreau să-l prindem pe nemernicul ăsta.

— Absolut, încuviinţă el rânjind.

— Ăsta nu e un cadou de Crăciun, zise Sachs. E o misiune.

Şi îi făcu semn să se ducă la parter.

Sachs nu descoperi nimic care să sugereze cine urma să fie următoarea victimă, dar cel puţin găsi o cantitate semnificativă de probe.

Sachs colectă mostre din câteva zeci de feluri de chipsuri, biscuiţi, snackuri şi sucuri în camera lui Vincent Reynolds. Găsi de asemenea dovezi ale poftelor lui mai întunecate: prezervative, bandă adezivă şi cârpe, pe care probabil avea de gând să le folosească pe post de căluş. Camera era într-o dezordine infernală. Mirosea a haine nespălate.

În camera lui Duncan, Sachs găsi reviste de orologerie (fără etichete de abonat), instrumente de ceasornicar, tot felul de unelte (inclusiv cleştii pe care îi folosise probabil la tăierea gardului de sârmă de la prima scenă) şi haine. Spre deosebire de camera lui Vincent, aceasta era extrem de curată şi ordonată. Patul era făcut aşa de bine, încât orice sergent de instrucţie ar fi fost încântat. Hainele atârnau perfect în dulap (observă că etichetele fuseseră îndepărtate), şi exista aceeaşi distanţă între umeraşe. Obiectele de pe birou erau aliniate în unghiuri exacte unele faţă de celelalte. Avusese grijă să nu lase aproape nici un obiect personal; două programe de muzeu, de la Boston şi Tampa, erau ascunse sub coşul de gunoi, dar, cu toate că sugerau că Ceasornicarul trecuse prin aceste oraşe, erau departe de locul de unde spusese Vincent că locuia de fapt, anume în Midwest. Avea, de asemenea, un rulou pentru curăţat părul de animale de pe haine.

„Parcă ar purta şi el un costum Tyvek…“

Găsi şi nişte obiecte care i-ar fi putut fi de ajutor la primele scene ale crimei – o rolă de bandă adezivă care probabil se potrivea cu cea

din alee şi pe care o folosise să-i pună căluş victimei de pe debarcader. Găsi o mătură veche care avea încă urme de pământ, nisip fin şi particule de sare. Presupunea că aceasta fusese folosită la scena morţii lui Teddy Adams.

Mai existau şi alte probe, iar Sachs spera că ele vor dezvălui locul unde se afla în prezent sau ceva care să le ofere indicii în legătură cu victimele următoare. Într-un mic container de plastic cu capac erau nişte monede, trei pixuri marca Bic, chitanţe de la o parcare subterană din centru şi de la o farmacie din Upper West Side, o cutie de chibrituri (din care lipseau trei) de la un restaurant din Upper West Side. Pe nici unul dintre aceste obiecte nu existau amprente. Găsi o pereche de pantofi cu şireturile pătate cu o vopsea de un verde ţipător şi un borcan gol de patru litri în care fusese alcool metilic.

Nu exista nici o amprentă, în schimb, găsi o mulţime de fibre de bumbac de aceeaşi culoare ca cele din Explorer. Dădu şi peste o pungă de plastic cu douăsprezece perechi din acelaşi tip de mănuşi, fără etichetă de magazin sau chitanţe. Punga nu avea scris nimic pe ea.

Ron Pulaski nu găsi prea multe probe la parter, dar făcu o descoperire ciudată: într-una dintre toalete se găsea un strat de pulbere albă. Nu putea fi sigur până după efectuarea testelor, dar avea senzaţia că provenea de la un stingător de incendiu, din moment ce dăduse şi peste o pungă de gunoi menajer lângă uşa din spate, unde se afla cutia de carton în care fusese vândut extinctorul. Bobocul o examină cu atenţie, dar nu găsi nici o etichetă care să le indice magazinul de unde îl cumpărase.

Nu era clar de ce golise extinctorul. Nu există nici un semn de incendiu în baie.

Sachs îl sună pe Rhyme şi îi ceru să i-l dea la telefon pe Vincent Reynolds. Acesta îi spuse că Duncan cumpărase de curând extinctorul. Nu ştia de ce îl golise.

După ce completară formularele de custodie, Sachs şi Pulaski se întâlniră cu Baker, Haumann şi ceilalţi poliţişti la intrarea din faţă a bisericii, unde aceştia îi aşteptaseră cât timp îşi făcuseră ei treaba. Sachs îl sună pe Rhyme şi le spuse, lui şi lui Sellitto, ce anume descoperiseră.

În timp ce ea înşira lista cu probele găsite, îl auzea pe Rhyme instruindu-l pe Thom să le includă în diagrame.

— Boston şi Tampa? întrebă criminalistul, referindu-se la programele de muzeu. Poate că Vincent a greşit. Stai o clipă.

Îi spuse lui Cooper să caute în datele Stării Civile şi ale DMV dacă existau bărbaţi pe care-i chema Gerald Duncan în acele oraşe. Deşi erau locuitori cu acest nume acolo, vârsta nu se potrivea cu cea a criminalului.

Criminalistul rămase tăcut o clipă.

— Stingătorul de incendiu, zise el în cele din urmă, şi făcu din nou o pauză. Pun pariu că a făcut un fel de dispozitiv de incendiere din el. A folosit alcool ca accelerator. Era puţin şi pe ceasul de acasă de la Lucy Richter. Aşa are de gând s-o ardă de vie pe următoarea victimă. Ştii care este caracteristica principală a stingătoarelor de incendiu?

— Mă dau bătută, răspunse Sachs.

— Sunt invizibile. Poţi să stai lângă unul şi să nu-l bagi deloc în seamă.

— Eu zic să luăm toate probele pe care le-am găsit aici şi să le împărţim, zise Baker. Să sperăm că măcar una dintre ele ne va conduce la următoarea victimă; avem chitanţe, chibriturile alea, pantofii.

Vocea lui Rhyme se auzi distorsionată pe fir:

— Faceţi ce faceţi, dar grăbiţi-vă. Din ce-a zis Vincent, dacă nu e la biserică, atunci e în drum spre următoarea victimă. Poate e deja acolo.

CEASORNICARUL
SCENA CRIMEI UNU

Locaţia:
•Debarcader de reparaţii pe râul Hudson, 22nd Street

Victima:
•Identitate necunoscută
•Sex masculin
•Posibil de vârstă mijlocie sau mai bătrân şi poate avea probleme cardiace (prezenţa anticoagulanţilor în sânge)
•Nici o urmă de droguri, infecţie sau boală în sânge
•Garda de Coastă şi scafandri ESU caută cadavrul şi probe în Portul New York.
•Se verifică şi rapoartele de persoane date dispărute.
•S-a recuperat o haină în portul New York. Mâneci însângerate. De la Macy's, mărimea 44. Nici un alt indiciu, nici o urmă de cadavru.

Criminalul:
•A se vedea mai jos

Modul de operare:
•Criminalul a forţat victima să se ţină de punte, peste apă, crestându-i degetele sau încheieturile mâinilor până a căzut.
•Timpul atacului: între 6 p.m. luni şi 6 a.m. marţi

Probe:
•Sânge de grupa AB pozitiv

•Unghie ruptă, fără lac de unghii, lată
•Porţiune din gardul de plasă de sârmă, tăiat cu cleşte obişnuit de tăiat sârma, care nu este identificabil.

Ceas.
•A se vedea mai jos

Poezie.
•A se vedea mai jos
•Urme de zgârieturi de unghii pe puntea debarcaderului
•Nici o probă identificabilă, nici o amprentă, nici o urmă de picioare, nici o urmă de cauciucuri de maşină

SCENA CRIMEI DOI

Locaţia:
•Alee din Cedar Street, lângă Broadway, în spatele a trei clădiri comerciale (uşile din spate încuiate între 8.30 şi 10 p.m.) şi o clădire administrativă guvernamentală (uşa din spate încuiată la 6 p.m.)
•Aleea este o fundătură. Lată de patru metri jumătate şi lungă de treizeci şi doi de metri şi acoperită cu pietre de pavaj, cadavrul era la patru metri jumătate de Cedar Street.

Victima:
•Theodore Adams
•Locuia în Battery Park
•Scriitor independent
•Fără duşmani cunoscuţi
•Nici un mandat împotriva lui, de stat sau federal
•S-a verificat o legătură cu clădirile din jurul aleii. Nu s-a găsit nici una.

Criminalul:
•Ceasornicarul
•Sex masculin
•Ceasornicarul nu apare în nici una dintre bazele de date.

Modul de operare:
•Târât din vehicul pe alee, unde a fost suspendată deasupra lui o bară de fier. În cele din urmă aceasta i-a zdrobit gâtul.
•Se aşteaptă raportul medicului legist pentru confirmare.
•Nici o dovadă de activitate sexuală.
•Ora morţii: aproximativ între 10.15 p.m. şi 11 p.m. luni noaptea. Se aşteaptă confirmarea medicului legist

Probe:

•Ceas
•Nici un explozibil, agent chimic sau biologic
•Identic cu ceasul de pe debarcader
•Nici o amprentă, urme minime
•Arnold Products, Framingham, MA
•Vândut de magazinul Hallerstein's Timepieces, Manhattan
•Poezie lăsată de criminal la ambele scene.
•Imprimantă de calculator, hârtie obişnuită, tuş HP LaserJet

Text:

A răsărit Luna Rece şi plină,
luminând cadavrul pământului,
arătându-i morţii ora să vină
să pună capăt vieţii şi drumului.

– Ceasornicarul

•Nu apare în nici o bază de dată de poezie; probabil creaţie proprie.
•Luna Rece este o lună din calendarul lunar, luna morţii.
60 de dolari în buzunar, numerele de serie nu sunt date în urmărire; amprente, negativ.
•Nisip fin folosit ca „agent obscurizant".
•Nisip obişnuit. Din cauză că vrea să se întoarcă la scenă?
•Bară metalică, de 36 de kilograme, lonjeron cu ureche de ac. Nu este folosit în şantierul de vizavi de alee. Nici o altă sursă găsită.
•Bandă adezivă, obişnuită, dar tăiată cu precizie, în mod neobişnuit. Bucăţi de exact aceeaşi lungime.
•Sulfat de talium (otravă de rozătoare) găsită în nisip
•Sol conţinând proteină de peşte găsită în interiorul jachetei victimei
•Foarte puţine urme găsite
•Fibre maro, probabil covoraş de maşină

Altele:

•Vehicul
•Ford Explorer, de aproximativ trei ani vechime. Covor maro.
•Verificarea numerelor de înmatriculare a maşinilor din zonă de marţi dimineaţa rezultă că nu au nici un mandat. Nu s-a dat nici o amendă în seara de luni în zonă.
•A se verifica la divizia Moravuri despre prostituate, în legătură cu martorul.
•Nici o pistă

INTERVIU CU HALLERSTEIN

Criminalul:

•Portret-robot TIFE al Ceasornicarului – între 45 şi 55 de ani, faţă rotundă, bărbie dublă, nas gros, ochi albaştri neobişnuit de deschişi la culoare. Înalt de peste 1,80 metri, slab, păr negru, lungime medie, fără bijuterii, haine închise la culoare. •Nici un nume.
•Ştie foarte multe lucruri despre ceasuri, ceasornice şi aparatele de măsurat timpul vândute la licitaţiile recente şi este la curent cu expoziţiile de orologerie din oraş.
•A ameninţat vânzătorul să păstreze tăcerea.
•A cumpărat 10 ceasuri. Pentru 10 victime?
•A plătit cu bani gheaţă.
•A vrut cadran cu lună pe ceas, a vrut ticăit zgomotos.

Probe:
•Sursa ceasurilor a fost Hallerstein's Timepieces, Flatiron District.
•Nu există amprente pe banii plătiţi pentru ceasuri, numerele de serie nu au fost date în urmărire. Nu există nici o urmă pe bani.
•A sunat de la un telefon public.

SCENA CRIMEI TREI

Locaţia:
•Spring Street, numărul 481
•Victima: Joanne Harper
•Nici un motiv aparent
•Nu o cunoştea pe a doua victimă, Adams.

Criminalul:
•Ceasornicarul

Asistent
•Probabil bărbatul observat mai devreme de victimă, lângă depozitul ei.
•Alb, solid, ochelari de soare, geacă de culoare crem şi şapcă. Conducea un SUV.

Modul de operare:
•A intrat înăuntru cu şperaclul.
•Metoda intenţionată de atac necunoscută. Posibil plănuia să folosească sârma de florărie.

Probe:
•Proteina de peşte provenea de la depozitul lui Joanne (îngrăşământ de orhidee).
•Sulfat de taliu în apropiere

•Sârmă de florărie, tăiată în lungimi exacte (Pentru a fi folosite ca armă a crimei?)

Ceas
•Identic cu celelalte. Fără urme de nitraţi
•Nici o probă
•Nu există bilet sau poezie.
•Nu există amprente, urme de paşi, arme sau orice altceva lăsat în urmă.
•Fulgi negri – smoală de acoperiş.
•A se verifica imaginile termice FIARETS din New York pentru posibile surse.
•Rezultate neconcludente.

Altele:
•Criminalul a verificat victima înaintea atacului. A ales-o pentru un motiv anume. Care?
•Are staţie radio de poliţie; a se schimba frecvenţa.

Vehicul:
•SUV maro
•Nu se ştie numărul de înmatriculare.
•Se anunţă Localizatorul de Urgenţă al Vehiculelor.
•423 proprietari de Explorer maro în zonă. Dintre ei doi au şi cazier. Un proprietar prea bătrân; celălalt în închisoare pentru trafic de droguri.
•În proprietatea bărbatului din închisoare.

EXPLORERUL CEASORNICARULUI

Locaţia:
•Găsit în parcare, între râul Hudson şi Houston Street.

Probe:
•Explorerul e proprietatea bărbatului din închisoare. A fost confiscat şi furat din lotul de sechestru, unde aştepta licitaţia.
•Parcat la loc deschis. Nu lângă o ieşire.
•Firimituri de la pufuleţi, chipsuri, batoane de ciocolată. Bucăţi de biscuiţi cu arahide. Pete de suc obişnuit, nu dietetic.
•Cutie de muniţie de pistol automat calibrul .32, şapte gloanţe lipsă. Arma e posibil să fie o Autauga Mk II.
•Cartea – *Tehnici extreme de interogare*. Planuri pentru crimele sale viitoare?
•Nu s-a obţinut nici o informaţie folositoare de la editură.

•Şuviţă de păr negru-cărunt, probabil de femeie
•Nici o amprentă, în întreg vehiculul
•Fibre de bumbac bej de la mănuşi
•Nisip care se potriveşte cu cel folosit în alee.
•Urmă de pantofi mărimea 46 cu tălpi netede.

SCENA CRIMEI PATRU

Locaţia:
•Barrow Street, Greenwich Village
•Victima: Lucy Richter

Criminalul:
•Ceasornicarul
Asistent

Modul de operare:
•Metoda intenţionată de ucidere necunoscută
•Ruta de intrare/ieşire nedeterminată

Probe:
•Ceas
•Identic cu celelalte
•Lăsat în baie
•Nici un explozibil
•Pete de alcool metilic, nici o altă urmă
•Nu există bilet sau poezie.
•Nu s-a pus recent smoală pe acoperiş
•Nu există amprente, urme de paşi.
•Nici o urmă deosebită
•Fibre de lână de la geacă sau palton cu guler de lână.

INTERVIU CU VINCENT REYNOLDS Şi CERCETAREA BISERICII

Locaţia:
•10th Avenue şi 24th Street

Criminalul:
•Ceasornicarul
•Numele este Gerald Duncan.
•Om de afaceri din „zona Midwest”, nu se cunosc detalii.
•Soţia a murit în NY; ucide din răzbunare.
•Înarmat cu un pistol şi un cuţit cu lamă retractabilă.
•Nu i se poate depista telefonul.

•Colecţionează ceasuri vechi.
•A se verifica organizaţiile de ceasornicari şi orologerie.
•Nici o descoperire imediată
•Nici o informaţie de la Interpol sau în bazele de date criminalistice.

Asistent:
•Vincent Reynolds
•Angajat temporar
•Locuieşte în New Jersey.
•A comis violuri.

Probe:
•Cinci ceasuri în plus, identice cu celelalte. Unul lipseşte.

În camera lui Vincent:
•Mâncare ieftină, sucuri
•Prezervative
•Bandă adezivă
•Cârpe (căluş?)

În camera lui Duncan:
•Reviste de orologerie
•Unelte
•Haine
•Programe de muzee de artă din Boston şi Tampa
•Altă bandă adezivă
•Mătură veche cu pământ, nisip şi sare.
•Trei pixuri Bic
•Monede
•Tichet de la o parcare subterană din centru
•Chitanţă de la o farmacie din Upper West Side
•Cutie de chibrituri de la un restaurant din Upper West Side
•Pantofi cu vopsea verde aprins
•Borcan de patru litri gol, conţinea alcool.
•Rolă de păr de animale
•Mănuşi bej
•Nici o amprentă
•Urme de substanţă din stingătorul de incendiu
•Stingătorul transformat în dispozitiv incendiator cu alcool?

Altele:
•A ucis un student lângă biserică, acesta era martor.
•Secţia locală verifică.
•Vehiculul este furat, Buick bleumarin.

•Şoferul ucis
•A se verifica – jafuri de maşini, omucideri, persoane dispărute
•Localizator de Urgenţă al Vehiculului, nu s-a descoperit încă nimic.

Sarah Stanton păşea grăbită pe trotuarul îngheţat spre clădirea din centru unde lucra, strângând la piept cafeaua cu lapte de la Starbucks şi biscuiţii cu ciocolată – o plăcere vinovată, dar o recompensă pentru ziua care se anunţa a fi foarte lungă la birou.

Nu că ar fi avut neapărat nevoie de un stimulent suplimentar ca să se întoarcă la terminalul ei. Sarah era estimator pentru o companie mare de parchetare şi decoraţiuni interioare. Era mama unui băieţel de opt ani şi, pentru că divorţase între timp, se întorsese la lucru cu câţiva ani mai repede decât plănuise. Începuse ca recepţionistă şi avansase rapid, astfel că acum era estimator-şef.

Munca era foarte solicitantă, foarte multe numere – dar era o firmă bună şi îi plăceau oamenii cu care lucra (mă rog, majoritatea). Şi avea un program flexibil, din moment ce era deseori pe teren, la întâlniri cu clienţii. Acesta era un aspect foarte important, pentru că trebuia să-şi îmbrace şi să-şi pregătească fiul pentru şcoală, apoi să-l ducă până pe 95 Street înainte de 9 dimineaţa, şi după aceea să se întoarcă în centru la serviciu, programul de lucru fiind întotdeauna supus capriciilor conducerii de la Metropolitan Transit. Astăzi, de pildă, va lucra mai mult de zece ore; mâine îşi lua ziua liberă în întregime, ca să meargă la cumpărături cu fiul ei.

Sarah îşi trecu cardul de intrare prin aparat şi deschise uşa din spate a clădirii, apoi îşi făcu gimnastica de după-amiaza – urcă scările pe jos, nu cu liftul. Compania ocupa tot etajul al doilea, dar biroul ei era o încăpere mai mică de la etajul întâi. Biroul era liniştit, neavând decât patru angajaţi, dar lui Sarah îi convenea acest lucru. Şefii nu veneau aici decât rareori, aşa că putea să-şi îndeplinească sarcinile de lucru fără să fie întreruptă mereu.

Urcă treptele până la etajul întâi şi se opri. Îşi întinse mâna spre clanţa uşii, întrebându-se din nou de ce oare uşile nu aveau nici un fel de încuietoare dinspre casa scărilor? Ar fi fost extrem de uşor pentru cineva să…

Tresări brusc, auzind un clinchet metalic slab. Răsucindu-se pe loc, Sarah nu văzu însă pe nimeni.

Şi… auzea oare un sunet de respiraţie?

Era cineva rănit?

Oare ar trebui să meargă să vadă? Sau să cheme paza?

— E cineva acolo? Alo?

Nu se auzi nimic.

„Poate că n-a fost nimic”, se gândi ea. Şi intră pe coridorul care ducea la uşa din spate a biroului ei. Sarah o descuie şi traversă

coridorul lung al companiei.

Îşi dădu jos haina, îşi lăsă cafeaua şi biscuiţii pe birou şi se aşeză în faţa calculatorului, aruncând o privire pe monitor.

Ce ciudat. Pe ecran era o fereastră în care scria: „Proprietăţi: Data şi ora.“

Aceasta era programul sistemului de operare Windows XP pe care-l foloseai ca să setezi data, ora şi zona geografică a fusului orar pe calculator. Arăta un calendar cu ziua din lună şi alături, la dreapta, atât un ceas analog cu ace indicatoare, cât şi un ceas digital mai jos, amândouă indicând trecerea secundelor.

Dar când plecase la Starbucks această fereastră nu era deschisă.

„Oare se deschisese singură? se întrebă ea. De ce?“ Poate îi folosise cineva calculatorul cât lipsise, deşi nu-şi putea închipui cine ar face asta sau de ce.

Nu conta. Închise fereastra de pe monitor şi îşi trase scaunul mai aproape de masă.

Se uită în jos. „Ce-i asta?“

Sarah văzu un stingător de incendiu lângă birou. Nici acesta nu fusese acolo înainte. Compania făcea mereu chestii din acestea bizare. Punea lumini noi în locuri neaşteptate, inventa planuri de evacuare, rearanja mobilierul, fără nici un motiv aparent.

Acum, stingătoare de incendiu.

Probabil încă un lucru pentru care trebuia să le fie recunoscători teroriştilor.

Aruncând o ultimă privire spre fotografia fiului ei şi simţindu-se mai bine numai văzându-i zâmbetul, îşi aşeză poşeta sub masă şi îşi desfăcu pachetul de biscuiţi.

Locotenentul Dennis Baker mergea încet pe strada pustie. Era la sud de Hell’s Kitchen, într-o zonă industrială din partea de vest a oraşului.

Aşa cum sugerase el, poliţiştii împărţiseră pistele găsite la biserică. Le spuse lui Sachs şi Haumann că îşi amintea de un depozit care era vopsit în aceeaşi nuanţă de verde ţipător găsit pe pantofii din camera Ceasornicarului. Restul echipei era pe urmele celorlalte piste găsite, iar el venise aici.

Clădirea masivă se întindea de-a lungul străzii, întunecată, abandonată, mohorâtă chiar şi în lumina orbitoare. Partea de jos a peretelui mizerabil de cărămidă, aproximativ doi metri, era acoperită de graffiti şi jumătate dintre ferestre erau sparte – câteva erau, de fapt, împuşcate. Pe acoperiş se afla un semn vechi şi spălăcit pe care scria *Preston – Mutări şi Depozitare* cu litere de modă veche.

Uşile din faţă, vopsite cu verde ţipător, erau încuiate şi legate cu lanţ, dar Baker găsi o intrare laterală, ascunsă pe jumătate în spatele unei lăzi de gunoi. Era deschisă. Se uită în amândouă direcţiile pe

stradă şi intră. Înaintă în încăperea întunecoasă, iluminată doar de raze piezişe de lumină. Mirosea a carton putred, a mucegai şi a petrol. Îşi scoase revolverul. Îl simţea straniu în mână. Nu trăsese niciodată nici măcar un foc la datorie.

Mergând în linişte de-a lungul coridorului, Baker se apropie de zona principală de depozitare a clădirii, un spaţiu imens şi gol. Din loc în loc pe jos se găseau băltoace de apă uleioasă şi mizerie. De asemenea, o mulţime de prezervative, observă el cu scârbă. Acesta era probabil cel mai puţin romantic loc pentru o aventură amoroasă pe care ţi l-ai putea imagina.

Îi atrase atenţia o lumină dintr-unul din birourile aliniate de-a lungul zidului. I se mai obişnuiseră ochii cu întunericul şi, când se apropie, văzu o veioză de birou aprinsă într-o încăpere micuţă. Şi mai observă un lucru.

Unul dintre ceasurile negre cu cadranul cu lună – cărţile de vizită ale Ceasornicarului.

Baker se apropie.

Un moment mai târziu însă, călcă într-o băltoacă cu apă unsuroasă, pe care n-o văzuse în întuneric şi se prăbuşi la pământ, lovindu-se şi aproape simţind că i se taie răsuflarea din cauza şocului. Îşi scăpă pistolul din mână şi îl văzu alunecând pe cimentul murdar. Baker se strâmbă de durere.

Un bărbat se apropie în fugă de el dintr-unul din coridoarele laterale din spatele lui.

Baker se uită în sus în ochii lui Gerald Duncan, Ceasornicarul.

Ucigaşul se aplecă, şi îi oferi mâna, ajutându-l pe Baker să se ridice.

— Eşti bine?

— M-am speriat, asta-i tot. N-am fost atent. Mersi, Gerry.

Duncan se îndepărtă, ridică pistolul lui Baker şi i-l înapoie.

— Nu era cazul să-l iei cu tine, zise el râzând.

Baker îşi puse pistolul înapoi în toc.

— Nu am fost sigur peste cine s-ar putea să mai dau aici, în afară de tine. Ce loc sinistru!

Ceasornicarul îi făcu semn spre biroul luminat.

— Hai înăuntru. O să-ţi spun exact ce-o să i se întâmple.

Ceea ce urma să se întâmple era crima pe care cei doi urmau să o comită.

Şi persoana la care se referea Ceasornicarul era o detectivă din NYPD pe nume Amelia Sachs.

Capitolul 29

Dennis Baker se aşeză pe un scaun din biroul depozitului şi îşi verifică pantalonii, care aveau o pată mare de unsoare pe ei.

Italieneşti, scumpi. „La naiba”.

— Vincent Reynolds e în custodia noastră şi am aflat de biserică, îi zise el lui Duncan.

Duncan ştia asta, bineînţeles, din moment ce el însuşi sunase la poliţie să-i anunţe că partenerul Ceasornicarului împingea un cărucior de cumpărături prin West Village (Baker fusese surprins, dar şi impresionat, când Kathryn Dance îl dibuise pe Vincent încă înainte ca Duncan să-şi trădeze aşa-zisul partener).

Şi Duncan anticipase că violatorul va dezvălui amănuntele despre biserică sub presiunea poliţiei.

— I-a luat mai mult timp decât m-am gândit eu, dar până la urmă s-a dat bătut, zise Baker.

— Bineînţeles că s-a dat bătut, încuviinţă Duncan. E un vierme.

Duncan plănuise captura maniacului scârbos de la bun început; era necesar să le dea poliţiştilor aceste informaţii ca să-i facă să creadă că Ceasornicarul era un psihopat răzbunător, şi nu ucigaşul plătit care era de fapt. Şi Vincent era cheia prin care Duncan punea poliţia pe o pistă greşită, ca să-şi poată duce la îndeplinire planul.

Acest plan era tot atât de minuţios şi de rafinat ca cel mai complex mecanism de ceas. Scopul era de a opri ancheta Ameliei Sachs, care ameninţa să descopere grupul de poliţişti de la Secţia 118 conduşi de Baker şi care se ocupau cu extorcarea.

Baker provenea dintr-o familie de poliţişti. Tatăl lui fusese poliţist de tranzit şi se pensionase pe caz de boală după ce căzuse pe scările unei staţii de metrou. Un frate mai mare lucra la Departamentul de Corecţii, iar unchiul lui Baker era poliţist într-un orăşel din comitatul Suffolk, de unde se trăgea familia lui. Iniţial nu avusese nici un interes faţă de această profesie – tânărul chipeş şi bine făcut voia o meserie bănoasă. Dar, după ce îşi pierdu şi ultima para într-o afacere falimentară de reciclare, Baker se hotărî să intre în poliţie. Se mută din Long Island în New York şi deveni poliţist.

Dar faptul că intrase în meserie mai târziu în viaţă – şi stilul de poliţist arogant, ca la televizor, pe care-l adoptase – nu-i fuseseră de folos, înstrăinându-l atât de conducere, cât şi de colegi. Nu-l ajută nici faptul că atât de mulţi membri ai familiei sale erau poliţişti (rudele lui era foarte jos situate în ierarhia celor cu sânge albastru în poliţie). Baker putea să trăiască din salariul de poliţist, dar nu avea să ajungă niciodată într-unul din birourile simandicoase din Casa Mare.

Aşa că se hotărî să pună mâna măcar pe bani, aşa cum îşi dorise la

început. Atâta doar că nu prin afaceri, ci folosindu-se de insigna de poliţist.

Când extorcase prima dată câţiva oameni de afaceri se întrebase dacă se va simţi vinovat din cauza asta.

Ei, na. Nici măcar un pic.

Singura problemă era că pentru a-şi menţine stilul de viaţă – care includea vinuri de calitate, mâncare de gurmand şi femei frumoase – avea nevoie de mai mult decât cei o mie şi ceva pe săptămână pe care-i obţinea de la vânzătorii coreeni angrosişti sau proprietari grăsani de pizzerii din Queens. Aşa că Baker, un fost partener şi câţiva poliţişti de la 118 puseră la cale un proiect de extorcare eficient şi profitabil. Amicii lui Baker furau o cantitate mică de droguri din depozitele de probe sau făceau rost de nişte cocaină sau heroină de pe străzi. Puneau ochii pe copiii unor oameni de afaceri bogaţi care se distrau prin cluburile din Manhattan şi „plantau" asupra lor drogurile. Baker vorbea apoi cu părinţii şi le spunea că pentru o sumă de şase cifre, rapoartele de arest vor dispărea. Dacă nu plăteau, copiii mergeau la închisoare. Ocazional „planta" drogurile chiar asupra oamenilor de afaceri.

Dar Dennis Baker făcuse o greşeală. Se lenevise. Nu era uşor să găseşti ţintele potrivite pentru extorcări şi se gândise să se întoarcă la câteva dintre ţintele de dinainte, pentru o nouă tranşă de bani.

Câţiva mai plătiră o dată. Dar doi dintre ei – Sarkowski şi Creeley – erau oameni de afaceri suficient de duri şi, deşi fuseseră dispuşi să plătească o dată pentru a scăpa de Baker şi de ameninţările lui, refuzară cu încăpăţânare să mai plătească încă o dată. Unul din ei ameninţă că va merge la poliţie şi celălalt la presă. La începutul lui noiembrie, Baker şi un poliţist de la 118 îl răpiră pe Sarkowski şi îl duseră într-o zonă industrială din Queens, lângă fabrica unui client de-al lui. Îl împuşcară şi aranjară să pară că a fost vorba de un jaf. Câteva săptămâni mai târziu, Baker şi acelaşi poliţist dădură o spargere în apartamentul lui Creeley, îi fixară o frânghie pe după gât şi-l aruncară afară pe balcon.

Apoi furară şi distruseră toate dosarele, carnetele şi jurnalele personale ale celor doi bărbaţi – orice ar fi putut să-i conducă pe investigatori la Baker şi la schema lui de extorcări. Cât despre rapoartele de poliţie, practic nu era nimic în dosarul lui Creeley care să fie incriminant, dar dosarul lui Sarkowski conţinea referinţe la nişte probe din care un anchetator mai inteligent ar fi putut trage concluzii foarte supărătoare. Aşa că unul dintre poliţiştii implicaţi făcuse ca dosarul să dispară.

Baker credea că cele două morţi vor trece neobservate şi continuară extorcările – asta până apăru în scenă o tânără poliţistă. Detectivul Amelia Sachs nu credea că Benjamin Creeley se omorâse şi începu să-i

ancheteze moartea mai amănunţit.

Femeia se dovedi de neoprit. Nu aveau altă opţiune decât s-o ucidă. Dacă Sachs ar fi murit sau ar fi fost foarte grav rănită, Baker se îndoia că altcineva s-ar mai fi ocupat de caz cu atâta zel cum o făcea ea. Însă dacă *murea,* Lincoln Rhyme avea să-şi dea imediat seama că moartea ei avea o legătură cu ancheta de la St. James şi atunci *nimic* nu avea să-l mai oprească pe el şi pe Sellitto să-i prindă pe ucigaşi.

Aşa că Baker trebuia să facă în aşa fel încât moartea lui Sachs să pară că nu are nici o legătură cu crimele de la Secţia 118.

Baker trimise vorbă în cercurile câtorva mafioţi pe care-i cunoştea şi prin intermediul acestora auzi de Gerald Duncan, un asasin profesionist care ştia să manipuleze scenele crimei şi să inventeze mobiluri false pentru a îndrepta bănuielile în cu totul alte direcţii decât ale oamenilor care îl angajaseră. „Mobilul este cea mai sigură metodă de a fi prins, explicase Duncan. Elimină mobilul şi vei elimina bănuiala."

Căzură de acord asupra unui preţ – Sfinte Sisoie, tipul ăsta nu era ieftin deloc – şi Duncan se apucă de lucru. Duncan dădu de urma unui nenorocit imbecil pe care urma să-l folosească pentru a transmite informaţii poliţiei despre Ceasornicar. Vincent Reynolds se dovedi a fi fraierul perfect, înghiţind pe nerăsuflate gogoşile pe care i le servise Duncan – despre psihopatul care-şi pierduse minţile din cauza morţii soţiei sale şi acum omora cetăţenii apatici.

Apoi, Duncan îşi puse în aplicare planul. Ceasornicarul ucise primele două victime, alese la întâmplare – un individ pe care-l răpise de pe West Street, din Greenwich Village şi pe care-l omorâse pe debarcader şi unul într-o alee câteva ore mai târziu. Mai existau două atentate comise de acelaşi ucigaş – faptul că nu reuşiseră era irelevant. Pentru toată lumea era limpede că acest Ceasornicar era un criminal absolut sinistru care trebuia oprit cât mai repede.

Apoi Duncan făcu următoarea mutare: îl trimise pe Vincent să o atace pe Kathryn Dance, pentru ca poliţia să creadă că era dispus să omoare poliţişti şi înscenă capturarea lui Vincent pentru ca acesta să-l vândă pe Ceasornicar.

Acum venise vremea să dea lovitura finală: Ceasornicarul va omorî o poliţistă, pe Amelia Sachs, făcând astfel ca moartea ei să pară în întregime opera unui ucigaş psihopat şi răzbunător, fără nici o legătură cu anchetarea Secţiei 118.

— A aflat că ai spionat-o? îl întrebă acum Duncan.

— Exact aşa cum ai spus, zise Baker, dând din cap. E o căţea deşteaptă. Dar am făcut ceea ce mi-ai sugerat tu.

Duncan anticipase că va bănui pe toată lumea, în afară de oamenii pe care-i cunoştea personal. Îi explicase că atunci când oamenii te suspectează, trebuie să le oferi un alt motiv pentru comportamentul

tău – unul inofensiv. Pur şi simplu mărturiseşti o infracţiune mai puţin gravă, te porţi ca şi cum ai fi plin de remuşcări, ei sunt satisfăcuţi, iar tu ai fost şters de pe lista suspecţilor.

La sugestia lui Duncan, Baker pusese întrebări mai multor poliţişti despre Sachs. Auzise zvonuri că avusese o relaţie cu un poliţist corupt şi scrise un e-mail, trimis, chipurile, de cineva din Casa Mare, şi îl folosi ca pretext să o spioneze. Sachs nu fusese prea încântată, dar nici nu-l suspectă de ceva mai grav.

— Uite cum e planul, îi zise acum Duncan, arătându-i diagrama unei clădiri de birouri din centru. Aici lucrează ultima victimă. O cheamă Sarah Stanton. Are o nişă într-un birou la etajul unu. Am ales locul ăsta din cauza aşezării sale. Va fi perfect. Nu am pus nici un ceas acolo, pentru că poliţia a anunţat deja public că le foloseşte un ucigaş în serie – dar am afişat pe calculator o fereastră cu ora şi data.

— Frumos detaliu.

Duncan zâmbi.

— Şi eu m-am gândit.

Vocea ucigaşului era joasă, cuvintele îi erau precise, dar tonul îi era plin de plăcerea modestă a unui artizan care îşi prezintă o piesă terminată de mobilier sau un instrument muzical… sau un ceas, se gândi Baker.

Duncan îi explică, de asemenea, că se îmbrăcase în salopetă de muncitor, aşteptase până ieşise Sarah din birou şi pusese lângă terminalul ei extinctorul plin cu alcool inflamabil. În câteva minute Baker trebuia să-l sune pe Rhyme sau pe Sellitto şi să raporteze că descoperise probe despre locul unde urma să fie pusă bomba artizanală din stingător. Echipajele de intervenţie de urgenţă şi brigada de genişti se vor repezi la birou, şi tot aşa şi Amelia Sachs.

— L-am făcut în aşa fel încât, dacă mută extinctorul, o va stropi cu alcool şi se va aprinde. Alcoolul arde extrem de repede. O va ucide sau o va răni grav, dar nu va incendia tot biroul. De fapt, poate poliţia va reuşi chiar să dezamorseze dispozitivul la timp şi să o salveze pe femeie, continuă el.

Dar asta nu conta câtuşi de puţin. Tot ce îl interesa pe Duncan era să o aducă pe Amelia Sachs în birou să cerceteze zona.

Nişa lui Sarah era la capătul unui coridor îngust. Sachs va singură, aşa cum o făcea întotdeauna. Când se va întoarce cu spatele, Baker, care va aştepta în apropiere, o va împuşca pe ea şi pe oricine altcineva ar fi prezent acolo. Va folosi arma automată a lui Duncan, de calibru .32, încărcată cu gloanţe din cutia pe care o lăsase intenţionat în SUV, pentru a fi găsită de poliţie. După ce o împuşca pe Sachs, Baker urma să spargă o fereastră care se afla la patru metri şi jumătate deasupra unei alei. Va arunca arma afară, făcând astfel să pară că Ceasornicarul sărise pe geam şi fugise, scăpând pistolul din mâini. Arma crimei şi

gloanţele identice cu cele găsite în Explorer nu vor lăsa nici o umbră de îndoială că ucigaşul fusese Ceasornicarul.

Sachs va muri şi ancheta de corupţie de la Secţia 118 va fi oprită definitiv.

— Lasă-i pe alţi poliţişti să ajungă primii la cadavru, îl sfătui Duncan. Dar ar fi un gest foarte drăguţ dacă i-ai împinge la o parte şi ai încerca să o resuscitezi personal.

— Te gândeşti la toate, nu? zise Baker.

— Ceea ce e de-a dreptul fascinant în legătură cu ceasurile e faptul că ele nu au mai multe sau mai puţine părţi decât sunt absolut necesare pentru a face ceea ce intenţionează ceasornicarul, zise Duncan, uitându-se atent la ceasul cu cadran cu lună. Nu lipseşte nimic, dar nu e nimic de prisos. E perfecţiunea pură, nu crezi? întrebă el, cu voce blândă.

Amelia Sachs şi Ron Pulaski înaintau cu greu pe străzile reci din sudul Manhattanului, şi Sachs se gândea că deseori cele mai mari obstacole într-un caz nu se datorau criminalilor, ci trecătorilor, martorilor şi victimelor.

Urmăreau una dintre pistele descoperite la biserică, chitanţele de la o parcare aflată nu departe de debarcaderul unde murise prima victimă. Dar îngrijitorul de acolo nu le fusese de nici un folos. „Doamnă, nu, el nu cunoscut. Nimeni nu arată ca el care îmi amintesc eu. Ahmed – poate el a văzut pe el… Oh, nu, el nu aici azi. Nu, eu nu ştiu numărul de telefon la Ahmed…”

Şi aşa mai departe.

Frustrată, Sachs arătă cu un gest din cap un restaurant aflat nu departe de parcare.

— Poate s-a oprit acolo. Hai să încercăm.

Chiar în clipa aceea o sună Sellitto.

— Amelia, mă auzi?

Sachs îl prinse pe Pulaski de braţ şi mări volumul, ca să poată auzi amândoi.

— Dă-i drumul, te aud.

— Unde sunteţi?

— În partea de sud. N-am avut noroc în parcare, n-a dat nici un rezultat. Mergem să căutăm martori prin câteva restaurante.

— Las-o baltă. Duceţi-vă la intersecţia dintre 32 Street şi Seven Avenue. Urgent. Dennis Baker a găsit o pistă. Se pare că următoarea victimă se află într-o clădire de birouri de acolo.

— Cine e?

— Nu suntem încă siguri. Probabil va trebui să verificăm toată clădirea. Am trimis deja brigada de genişti şi pompierii acolo – e femeia pe care o s-o ardă de vie. Doamne, sper să ajungem la timp.

Oricum, du-te acolo acum!

— Ajungem în cincisprezece minute.

Departamentul de pompieri trimisese douăzeci şi patru de oameni în clădirea din centru de douăzeci şi şapte de etaje. Şi Bo Haumann convocase cinci echipaje de intervenţie de urgenţă – echipaje mai mari, de câte şase poliţişti fiecare, în loc de patru – ca să verifice clădirea etaj cu etaj.

Din cauza traficului de sărbători, dură aproape o jumătate de oră ca Sachs să ajungă acolo. Nu era o întârziere prea mare, dar cele cincisprezece minute o împiedicară să facă parte din echipajele care intraseră primele în clădire. Amelia Sachs era detectiv la locul crimei, dar tânjea să se bucure de privilegiul echipajelor tactice, cele care intrau primele pe uşile criminalilor.

Dacă îl găseau aici pe Ceasornicar, ar fi fost ultimul moment de glorie înainte să iasă din poliţie. Se gândea că şi noua slujbă la Argyle îi va oferi posibilitatea de a avea parte de situaţii palpitante, dar nu ca în poliţie.

Sachs şi Pulaski alergară de la maşină spre postul de comandă de la uşa din spate a clădirii de birouri.

— Aţi găsit ceva? îl întrebă ea pe Haumann.

Bărbatul încărunţit clătină din cap.

— Încă nu. Camera de supraveghere din hol a surprins un bărbat care pare să semene cu portretul-robot, şi care purta o geantă. Dar nu ştim dacă acesta a plecat sau nu. Uşile din spate şi din lateral nu sunt prevăzute cu sisteme de alarmă, şi nici cu camere de luat vederi.

— Evacuaţi clădirea? întrebă o voce de bărbat.

Sachs se întoarse. Era detectivul Dennis Baker.

— Acum începem, explică Haumann.

— Cum l-ai găsit? întrebă Sachs.

— Depozitul cu vopsea verde, zise Baker. A fost acolo. Am găsit nişte notiţe şi o hartă a clădirii.

Poliţista era încă supărată pe el din cauză că o spionase, dar faptul că-şi făcuse bine treaba merita credit, aşa că dădu aprobator din cap şi-i spuse:

— Te-ai descurcat bine.

— N-a fost nimic spectaculos, răspunse el cu un zâmbet. Pur şi simplu am mers şi eu înainte. Am avut un pic de noroc. Baker îşi înălţă privirea spre etajele superioare ale clădirii, în timp ce îşi trăgea pe mâini o pereche de mănuşi.

Capitolul 30

În timp ce stătea în faţa calculatorului, Sarah Stanton auzi un pârâit în difuzorul situat chiar deasupra capului ei.

Circula o glumă printre angajaţi care spunea că şefii dăduseră ordin să se pună filtre în difuzoare pentru a face transmisiile complet ininteligibile. Se întoarse înapoi spre monitor întrebând cu voce tare:

— Ce zice? Nu înţeleg o iotă.

— Se anunţă ceva, răspunse una dintre colegele ei.

Ei na.

— Mereu fac chestia *asta.* Ce mă enervează! E simulare de incendiu?

— Habar n-am.

Un moment mai târziu auzi urletul alarmei de incendiu.

Se pare că da.

După 11 septembrie se dăduse alarma cam o dată pe lună. De câteva ori se năpustise şi ea imediat afară cu toţi ceilalţi. Dar azi temperatura era de minus zece grade şi, oricum, avea mult prea multă treabă. În plus, dacă era într-adevăr un incendiu şi intrările erau blocate, putea pur şi simplu să sară pe fereastră. Biroul ei se afla la etajul unu.

Îşi îndreptă din nou atenţia asupra calculatorului.

Dar imediat după aceea Sarah auzi mai multe voci la capătul celălalt al coridorului care ducea la nişa ei. Vocile erau încordate, ca într-o situaţie de urgenţă. Şi mai era ceva – zăngănit metalic. „Echipament de pompieri?" se întrebă ea.

Poate chiar se întâmpla ceva.

În spatele ei se auziră paşi grei apropiindu-se. Se întoarse şi văzu mai mulţi poliţişti în uniforme negre, cu arme în mâini. „Poliţia? Oh, Doamne, oare era un atac terorist?" Singurul lucru la care se putea gândi era să ajungă la şcoală la fiul ei şi să-l ducă acasă.

— Evacuăm clădirea, anunţă poliţistul.

— Terorişti? întrebă cineva. A mai fost un atac?

— Nu. Dar nu le mai dădu nici o explicaţie. Toată lumea, ieşiţi în linişte şi ordine. Luaţi-vă hainele, dar nimic altceva.

Sarah se mai calmă. Nu era necesar să-şi facă griji din cauza fiului ei.

— Căutăm stingătoare de incendii, zise un alt poliţist. Este vreun stingător aici? Nu le atingeţi. Numai spuneţi-ne. Vă repet, nu le atingeţi!

„Deci chiar *era* un incendiu", se gândi ea, luându-şi haina pe ea.

Apoi îşi spuse că era ciudat că pompierii voiau să folosească stingătoarele companiei. Nu le aveau pe ale lor? Şi de ce să se îngrijoreze atât de tare dacă le foloseau ei? Nu-ţi trebuie cine ştie ce

instrucţie specială pentru asta.

— Vă repet, nu le atingeţi!…

Poliţistul se uită într-un birou de lângă nişa unde era Sarah.

— Ăă, domnule poliţist? Vreţi un stingător? întrebă ea. Am unul chiar aici.

Şi ridică cilindrul roşu şi greu de pe podea.

— Nu! strigă bărbatul şi sări către ea.

Sachs făcu o grimasă când radioul se porni brusc cu un pârâit puternic.

— Echipele de pompieri şi de genişti, etajul unu, biroul de pe colţ, la sud-est. Compania de Decoraţiuni Interioare Lanam. Acum! Hai, mişcarea, mişcarea!

Doisprezece pompieri şi poliţişti din brigada de genistică îşi luară pe umeri echipamentul şi se năpustiră prin uşa din spate.

— Situaţia? strigă Haumann în microfon.

Nu se auzea decât o învălmăşeală de voci grăbite acoperind urletul alarmei de incendiu.

— A avut loc o explozie? repetă agitat şeful echipajelor de intervenţie.

— Nu văd fum deloc, zise Pulaski.

Dennis Baker se uită în sus la etajul unu. Clătină şi el din cap.

— Dacă e alcool, atunci nu va apărea fum până nu se aprind şi materialele secundare, explică un poliţist. Adăugă pe un ton blând: Sau părul şi pielea ei.

Sachs continuă să studieze cu atenţie toate ferestrele, încleştându-şi pumnii. Oare femeia aceea murea în agonie chiar acum? împreună cu poliţiştii şi pompierii care se găseau în apropiere?

— Hai odată, şopti Baker.

— Am găsit dispozitivul… se auzi brusc o voce în căştile staţiei radio. Am… Da, l-am luat. Nu a explodat.

Sachs îşi închise ochii.

— Slavă Domnului, zise Baker.

Oamenii ieşeau acum în valuri din clădire, fiind verificaţi la ieşire de agenţii de poliţie sau de cei din echipajele de intervenţie care îl căutau pe Duncan, comparând portretul-robot cu feţele funcţionarilor.

Un poliţist conduse o femeie la Sachs, Baker şi Pulaski, chiar în momentul în care sosi şi Sellitto.

Potenţiala victimă, Sarah Stanton, povesti că găsise un stingător de incendii sub biroul ei; nu fusese acolo înainte şi nici nu văzuse cine i-l lăsase acolo. Cineva din birou îşi amintea că observase un muncitor în uniformă prin apropiere, dar nu-şi amintea nici un detaliu, nu recunoscu portretul-robot, şi nici nu-şi amintea unde plecase.

— Care e situaţia cu explozibilul? întrebă Haumann.

Un poliţist răspunse prin staţia radio.

— N-am văzut nici un cronometru ataşat, dar regulatorul de presiune din capăt nu arată nimic. S-ar putea ca acestea să fie detonatorul. Şi se simte miros de alcool. Echipajul de genişti l-a sigilat într-un vas de reţinere. Îl duc acum la Rodman's Neck. Noi continuăm să-l căutăm pe suspect.

— Aveţi vreo urmă? întrebă Baker.

— Negativ. Sunt două scări de incendiu şi lifturile. Putea să fi ieşit pe-acolo. Şi mai sunt încă patru sau cinci companii la etajul ăsta. Poate a intrat într-unul dintre birourile lor. O să le verificăm în câteva minute, de îndată ce primim confirmarea că nu există alte dispozitive explozibile.

După zece minute poliţiştii raportară că nu se mai găseau alte bombe în clădire.

Sachs îi puse întrebări lui Sarah şi apoi îl sună pe Rhyme să-l pună la curent. Femeia nu le cunoştea pe celelalte victime şi nu auzise niciodată de Gerald Duncan. Era mâhnită că soţia lui fusese ucisă chiar lângă apartamentul ei, dar nu îşi amintea de nici un accident mortal care să fie avut loc în zona aceea.

În cele din urmă Haumann le spuse că poliţiştii terminaseră verificarea, dar Ceasornicarul scăpase.

— La naiba! murmură Dennis Baker. Şi eram aşa de aproape!

Descurajat, Rhyme spuse:

— Cercetează scena şi spune-mi ce găseşti.

Încheiară transmisia. Haumann trimise două echipaje să supravegheze depozitul pe care Duncan îl folosise pentru a se pregăti de atac, în caz că ucigaşul avea de gând să se întoarcă acolo, iar Sachs îşi îmbrăcă salopeta Tyvek şi îşi luă valiza de metal care conţinea echipamentul de bază pentru colectarea şi păstrarea probelor.

— Vă ajut şi eu, zise Pulaski, îmbrăcând şi el salopeta albă.

Sachs îi dădu lui valiza şi ea luă alta.

La etajul întâi se opri şi se uită cu atenţie la hol. Făcu nişte fotografii, după care intră în biroul Companiei de Decoraţiuni Lanam şi se îndreptă spre nişa unde lucra Sarah Stanton.

Desfăcură amândoi valizele şi scoaseră echipamentul: punguliţe, eprubete, beţişoare, role adezive, foi electrostatice pentru evidenţierea urmelor de paşi, substanţe chimice pentru prelevarea amprentelor latente şi multe altele.

— Eu ce să fac? întrebă Pulaski. Să mă duc să verific casa scărilor?

Sachs nu era sigură. În cele din urmă vor trebui să meargă şi acolo, dar hotărî că ar fi mai bine să le verifice ea însăşi; era ruta cea mai logică de intrare şi ieşire a Ceasornicarului şi voia să fie absolut sigură că nu ratau nici o urmă. Sachs studie structura nişei lui Sarah şi apoi observă una goală chiar lângă ea. Ceasornicarul aşteptase probabil

acolo până apăruse momentul perfect pentru a pune bomba.

— Vezi ce e cu nişa aceea, îi zise ea bobocului.

— Imediat. Pulaski intră în nişa goală, scoase lanterna şi începu să facă un caroiaj perfect. Sachs îl observă adulmecând aerul, o altă regulă de-a lui Rhyme în cercetarea unei scene a crimei. „Băiatul ăsta o să ajungă departe", se gândi ea.

Sachs intră în nişa unde găsiseră extinctorul. Auzi un zgomot şi se uită în spate. Nu era decât Dennis Baker. Aceasta se apropie pe coridor şi se opri la aproximativ şase metri de birourile izolate în nişe, suficient de departe să nu existe nici un risc de contaminare a scenei.

Nu era foarte sigură de ce venise, dar, din moment ce încă nu erau pe deplin siguri că Ceasornicarul plecase, îi era recunoscătoare pentru prezenţă.

„Verifică atent, dar ai grijă şi de tine…"

Aceasta era diferenţa:

Detectivul Dennis Baker – împreună cu un poliţist de la 118 – îi omorâseră pe Benjamin Creeley şi pe Frank Sarkowski. „Nu fusese uşor, dar o făcuseră fără nici o ezitare. Şi era pregătit să omoare pe oricine i-ar fi putut demasca sau pune în pericol afacerile. Nici o problemă. Cele cinci milioane de dolari bani gheaţă – prada lor de până acum – te pot scuti de remuşcări."

Dar Baker nu mai omorâse niciodată un alt poliţist.

Încruntându-se, foindu-se, o privea pe Amelia Sachs şi pe puşti, pe Pulaski, care era şi el o ţintă uşoară.

Dar mai era ceva.

Era ca şi cum ţi-ai omorî membrii familiei sau pe colegii tăi.

Dar, din nefericire, Sachs şi Pulaski îi puteau distruge viaţa.

Aşa că nu avea de ales.

Acum pur şi simplu studia scena. Da, Duncan plănuise totul perfect. Uite fereastra. Aruncă o privire afară. Aleea, la patru metri jumătate mai jos, era pustie. Şi lângă el se afla scaunul cenuşiu de metal despre care îi vorbise ucigaşul, cel pe care trebuia să-l arunce prin geam după ce îi omora pe cei doi. Iată ventilatorul imens al aparatului de aer condiţionat, căruia va trebui să-i scoată grilajul după împuşcături, ca să pară că Ceasornicarul se ascunsese înăuntru.

Respiră o dată adânc.

Venise timpul. Trebuia să acţioneze rapid, înainte să mai apară şi altcineva acolo. Amelia Sachs îi trimisese pe ceilalţi poliţişti în holul principal, dar, în orice moment, era posibil ca vreunul dintre ei să se întoarcă.

Scoase pistolul de calibru .32 şi trase cu grijă piedica pentru a verifica dacă avea glonţ pe ţeavă. Ţinând arma la spate, se apropie. Se uita ţintă la Sachs, care se mişca aproape ca o dansatoare. Sigură pe

ea, graţioasă, concentrată la ce avea de făcut. Era o adevărată plăcere să o priveşti.

Baker se strădui să iasă din starea de reverie.

„Pe care din ei să-l împuşc prima dată?" se întrebă.

Pulaski era la trei metri de el, Sachs la şase, amândoi cu spatele la el.

Pentru că se afla mai aproape, logic ar fi fost ca Pulaski să fie primul, dar Baker aflase de la Lincoln Rhyme că Sachs era o trăgătoare de elită. Putea scoate pistolul din toc şi să ţintească în cinci secunde. Puştiul nu trăsese probabil niciodată cu arma în situaţie reală de luptă. Poate că va reuşi să-şi ducă mâna la pistol după ce Baker o va omorî pe Sachs, dar bobocul va muri înainte să apuce să scoată pistolul din toc.

Mai respiră de câteva ori.

Amelia Sachs îi uşură misiunea fără să-şi dea seama. Se ridică în picioare de unde stătuse ghemuită până atunci. Spinarea ei prezenta o ţintă perfectă. Baker ochi şi se pregăti să tragă.

Capitolul 31

Pentru majoritatea oamenilor sunetul acesta nu este decât un simplu declic metalic, pierdut în zecile de alte sunete ambientale ale unei clădiri de birouri dintr-un mare oraş.

Amelia Sachs însă ştia foarte bine că era cuiul de tragere activat de arc al unei arme automate lovind capătul unui glonţ defect sau cineva care trăgea o armă neîncărcată. Auzise acest sunet distinctiv de sute de ori.

Clicul fu urmat de ceea ce se întâmpla de obicei după aceea – cineva trase glisiera ca să scoată glonţul defect şi să-l încarce pe următorul. În multe cazuri – ca acum – manevra era efectuată într-o adevărată frenezie, trăgătorul trebuind să golească arma instantaneu şi să încarce următorul glonţ extrem de rapid. Putea fi o chestiune de viaţă şi de moarte.

Sachs sesiză toate acestea într-o fracţiune de secundă. Lăsă să cadă la pământ liniarul cu care colecta probe. Mâna dreaptă i se repezi imediat la şold – întotdeauna ştia exact locul unde îi era tocul pistolului – şi o clipă mai târziu se răsuci pe loc, ghemuită în poziţia de tragere în situaţie de luptă, cu Glockul în mână, îndreptat spre locul de unde auzise sunetul.

Îl văzu periferic, la dreapta, pe Ron Pulaski ridicându-se în picioare în nişa vecină, uitându-se alarmat la arma ei şi întrebându-se ce făcea.

La şase metri distanţă era Dennis Baker cu ochii măriţi. În mâna înmănuşată avea un pistol micuţ, de calibru .32 îndreptat spre ea şi trăgea glisiera. Observă că arma era Autauga Mk II, tipul de armă pe care îl avea Ceasornicarul, după părerea lui Rhyme.

Baker clipi. Pe moment, nu putu să rostească nici un cuvânt.

— Am auzit ceva, zise el rapid. Am crezut că s-a întors Ceasornicarul.

— Ai apăsat trăgaciul.

— Nu, am pus numai un glonţ pe ţeavă.

Sachs aruncă o privire pe podea, unde văzu cartuşul defect. Singurul motiv să fie acolo era fiindcă Baker încercase să tragă şi apoi ejectase glonţul defect.

Baker îşi mută micul pistol .32 în mâna stângă şi îşi coborî mâna dreaptă spre şold.

— Trebuie să avem grijă. Cred că s-a întors.

Sachs centră ţinta exact în mijlocul pieptului lui Baker.

— Nu face asta, Dennis, zise ea, făcând un gest către şoldul lui, unde avea pistolul regulamentar. *Voi* trage. Presupun că ai vestă antiglonţ pe sub costum. Îţi voi trage primul glonţ în piept, dar pe al doilea şi pe al treilea le voi ţinti mai sus. Nu va fi o chestie plăcută.

— Eu… Nu înţelegi. Avea ochii mari, panicaţi. Trebuie să mă crezi.

Nu aceasta era una dintre expresiile-cheie care semnalau o minciună, după Kathryn Dance?

— Ce se întâmplă? întrebă Pulaski.

— Stai unde eşti, Ron, îi comandă Sachs. Nu asculta nimic din ce-ţi spune. Scoate-ţi arma.

— Pulaski, zise Baker. A înnebunit. Se întâmplă ceva cu ea.

Dar cu coada ochiului Sachs îl văzu pe boboc scoţându-şi pistolul şi ţintindu-l spre Baker.

— Dennis, pune treizeci şi doiul pe masă. Apoi cu mâna stângă apucă-ţi pistolul de serviciu de mâner – numai cu arătătorul şi cu degetul mare. Pune-l şi pe el pe masă şi apoi dă-te înapoi cinci paşi. Culcă-te pe burtă. OK. Ai înţeles ce-am spus?

— Nu înţelegi.

— Nu trebuie să înţeleg, zise ea calm. Tu trebuie să faci ce-ţi spun eu.

— Dar…

— Şi trebuie s-o faci chiar acum.

— Eşti nebună! se răsti Baker. Ţi s-a pus pata pe mine de când ai aflat că te-am verificat pe tine şi pe iubitul tău. Şi acum încerci să mă discreditezi… Pulaski, vrea să mă omoare. Iese din poliţie. N-o lăsa să te tragă şi pe tine-n jos.

— Aţi fost informat care sunt intenţiile doamnei detectiv Sachs, zise Pulaski. Vă voi dezarma, dacă va fi necesar. Acum, domnule, ce alegeţi?

Trecură câteva secunde. Li se părură ore întregi. Nimeni nu se mişcă.

— La naiba! exclamă Baker şi puse pistoalele pe masă unde îi spusese Sachs, întinzându-se apoi pe podea. Amândoi aţi încurcat-o, ascultaţi aici la mine.

— Pune-i cătuşele, îi zise Sachs lui Pulaski.

Sachs continuă să ţină arma îndreptată spre Baker cât timp, fără să-şi dea bine seama ce se întâmplase, bobocul îi puse cătuşele.

— Percheziţionează-l.

Sachs îşi scoase telefonul Motorola.

— Detectiv cinci opt opt cinci către Haumann. Răspunde.

— Spune.

— Avem o situaţie nouă aici. Am pus pe cineva în cătuşe şi e nevoie să fie escortat jos.

— Ce s-a întâmplat? întrebă şeful echipei de intervenţie. E criminalul?

— Asta e o întrebare foarte bună, răspunse ea, punându-şi pistolul în toc.

Cu această nouă perspectivă asupra cazului, în faţa clădirii de birouri din centrul Manhattanului, unde detectivul Dennis Baker se părea că tocmai încercase să-i ucidă pe Amelia Sachs şi pe Ron Pulaski, îşi făcu apariţia un individ necunoscut.

Folosind comanda cu senzori de atingere, Lincoln Rhyme manevră scaunul roşu cu rotile marca Storm Arrow de-a lungul trotuarului până la intrarea în clădire. Baker stătea pe bancheta din spate a unei maşini de poliţie din apropiere, în cătuşe cu lanţuri. Avea faţa albă ca varul. Se uita drept înainte, nemişcat.

La început pretinse că Sachs îi purta ranchiună din cauză că aflase de Nick Carelli. În acel moment Rhyme se hotărî să sune la conducerea poliţiei. Discută cu funcţionarul superior din NYPD care trimisese e-mailul. Se dovedi că *Baker* era cel care îşi exprimase îngrijorarea în legătură cu o posibilă legătură dintre Sachs şi un poliţist corupt şi că nimeni din conducerea poliţiei nu trimisese acel e-mail; Baker îl scrisese el însuşi. Inventase tot acest scenariu ca acoperire în caz că Sachs l-ar prinde urmărind-o sau verificând-o.

Folosind aceiaşi comandă cu senzori, Rhyme se apropie de clădirea unde se aflau Sellitto şi Haumann. Blocă roţile scaunului, iar Sellitto îi explică ce se întâmplase la etaj.

— Nu înţeleg, adăugă Sellitto la sfârşit. Pur şi simplu nu înţeleg! Detectivul îşi frecă mâinile fără mănuşi una de alta. Îşi ridică privirea în sus, spre cerul senin şi geros, părând să-şi dea seama de-abia în clipa aceea că era una dintre cele mai reci luni din istoria New Yorkului. Când era concentrat asupra unui caz, nu băga de seamă căldura sau frigul.

— Ai găsit ceva asupra lui? întrebă Rhyme.

— Numai pistolul calibrul .32 şi mănuşile de latex, zise Pulaski. Şi nişte obiecte personale.

Un moment mai târziu li se alătură şi Amelia Sachs, care ţinea în mâini o cutie de carton cu douăsprezece pungi de plastic cu probe. Percheziţionase şi maşina lui Baker.

— E din ce în ce mai interesant, Rhyme. Uite aici. Le arătă lui Rhyme şi lui Sellitto pungile una după alta. Conţineau cocaină, cincizeci de mii de dolari bani gheaţă, nişte haine vechi, chitanţe de la cluburi şi baruri din Manhattan, inclusiv de la St. James. Ridică o pungă care părea goală. La o examinare mai atentă însă, văzură nişte fibre subţiri.

— Dintr-un covor? întrebă el.

— Da. Maro.

— Pun pariu că se potrivesc cu cele din Explorer.

— La asta m-am gândit şi eu.

Încă o legătură cu Ceasornicarul.

Rhyme încuviinţă din cap, uitându-se fix la punga de plastic. Simţi o

senzaţie de satisfacţie pe care o trăia doar când piesele unui puzzle cu adevărat complicat începeau să se potrivească. Îşi întoarse scaunul spre maşina de poliţie unde se afla Baker şi îi strigă prin fereastra pe jumătate deschisă:

— Când ai lucrat la Secţia 118?

Bărbatul îl privi pe criminalist în ochi.

— Du-te naibii! Doar nu crezi c-o să vorbesc ceva cu voi, nenorociţilor! Asta e o porcărie. Cineva mi-a pus toate chestiile alea în maşină.

— Sună la Personal, îi zise Rhyme lui Sellitto. Vreau să ştiu unde a lucrat înainte.

Sellitto sună şi după o conversaţie scurtă se uită la Rhyme şi-i spuse:

— Bingo. A lucrat doi ani la 118. Narcotice şi Omucideri. A fost promovat la Casa Mare acum trei ani.

— Cum l-ai cunoscut pe Duncan?

Baker se chirci în scaun şi se holbă cu ochi goi înainte.

— Ei, ia uite ce confluenţă frumoasă există între cazurile noastre, zise Rhyme binedispus.

— Ce anume? strigă Sellitto.

— Confluenţă. O unire, Lon. O contopire. Tu nu faci rebusuri?

Sellitto bombăni ceva ininteligibil.

— Ce cazuri?

— Evident, cazul lui Sachs de la 118 şi cazul Ceasornicarului. Nu sunt separate deloc. Laturile opuse ale aceleiaşi lame de cuţit, ai putea spune.

Era foarte încântat de metafora sa.

„Cazul Lui şi Cazul Celălalt…”

— Nu vrei să explici mai clar?

„Chiar e necesar?”

— Baker e şi el implicat în cazul de corupţie de la Secţia 118, zise Amelia Sachs. L-a angajat pe Ceasornicar – mă rog, pe Duncan – să mă elimine pe mine pentru că m-am apropiat prea tare de el.

— Ceea ce dovedeşte foarte clar că, într-adevăr, este ceva putred în Danemarca.

De data aceasta, fu rândul lui Pulaski să nu se prindă.

— Danemarca? Cea din Europa?

— Cea din Shakespeare, Ron, zise criminalistul exasperat. Şi când tânărul poliţist zâmbi nedumerit, Rhyme se dădu bătut.

Sachs îi explică.

— Rhyme vrea să spună că aceasta e o dovadă că există un caz *major* de corupţie la 118. Evident că se întâmplă mai multe acolo, nu doar că blochează anchete despre mai ştiu eu ce mafioţi din Baltimore sau Bay Ridge.

Uitându-se în sus la clădirea de birouri, Rhyme aprobă din cap, fără

să bage în seamă frigul şi vântul. Mai erau, bineînţeles, o mulţime de întrebări fără răspuns. De exemplu, Rhyme nu ştia sigur dacă Vincent Reynolds era un partener în adevăratul înţeles al cuvântului sau picase pur şi simplu de fraier.

Şi mai rămânea apoi problema banilor extorcaţi şi a locului unde se aflau în momentul acesta.

— Cine e în Maryland? întrebă Rhyme. Cu cine lucrezi? Cu CO sau cu altcineva?

— Eşti surd? se răsti Baker. Nu-ţi spun nimic.

— Duceţi-l la CB, le zise Sellitto poliţiştilor care stăteau lângă maşină. Deocamdată treceţi-l în registru ca arestat pentru atac cu intenţie de a ucide. O să completăm noi lista de acuzaţii. Uitându-se după maşina poliţiei care se îndepărta, Sellitto clătină din cap. Doamne, murmură el. Am avut noroc.

— Noroc? bombăni Rhyme, amintindu-şi că şi el zisese ceva asemănător.

— Da, că Duncan nu a mai omorât pe nimeni. Şi aici – Amelia ar fi fost o pradă uşoară. Dacă nu se bloca pistolul ăla… glasul îi pieri înainte să descrie tragedia care aproape se întâmplase.

Lincoln Rhyme credea în noroc aproape la fel de mult pe cât credea în fantome şi în farfurii zburătoare. Vru să-l întrebe ce naiba avea norocul de-a face cu munca lor, dar se răzgândi.

Noroc…

Dintr-odată, ca nişte albine scăpate dintr-un stup scuturat cu forţă, zeci de gânduri i se învălmăşiră în cap. Se încruntă.

— Ce ciudat… glasul i se stinse. În cele din urmă şopti: Duncan.

— S-a întâmplat ceva, Linc? Te simţi bine?

— Rhyme? întrebă Sachs.

— Şşş…

Folosind acelaşi aparat de comandă de pe scaunul cu rotile Rhyme se roti încet într-un cerc, se uită la aleea din apropiere, apoi la pungile de plastic şi la cutiile de probe pe care le adunase Sachs. Râse uşor.

— Vreau să văd arma lui Baker, zise el.

— Arma din dotare? întrebă Pulaski.

— *Bineînţeles* că nu. Cealaltă. Cea de calibru .32. Unde e? Acum, hai, grăbeşte-te!

Pulaski găsi arma într-o pungă de plastic. Se întoarse cu ea la Rhyme.

— Demonteaz-o.

— Eu? întrebă bobocul.

Sachs întinse o folie de plastic pe trotuar, îşi înlocui mănuşile de piele cu unele de latex şi demontă arma în câteva secunde, aşezând toate părţile componente pe pământ.

— Ridică piesele una câte una.

Sachs se conformă. Li se întâlniră privirile.

— Interesant, zise ea.

— OK. Bobocule?

— Da, domnule.

— Trebuie să vorbesc cu legistul. Caută-l.

— Ăă, sigur. Să-i dau telefon?

Oftatul lui Rhyme fu însoţit de un fuior de abur care i se ridica din gură.

— *Ai putea* să încerci cu o telegramă sau *ai putea* să mergi să-i baţi frumuşel la uşă. Dar pun pariu că cea mai eficientă metodă ar fi să-ţi *foloseşti…* telefonul. Şi nu accepta un refuz. *Trebuie* să vorbesc cu el.

Tânărul îşi apucă telefonul mai strâns decât era necesar şi începu să tasteze numărul.

— Linc, zise Sellitto. Ce e…

— Şi de la tine vreau ceva, Lon.

— Da, ce?

— E un bărbat pe trotuarul de vizavi, care se uită la noi. Unde începe aleea.

— Îl văd, zise Sellitto întorcându-se.

Individul era slab, purta ochelari de soare în ciuda amurgului, o pălărie, blugi şi o geacă de piele. Îmi pare cunoscut.

— Invită-l să vină aici. Vreau să-i pun nişte întrebări.

Sellitto izbucni în râs.

— Kathryn Dance chiar te-a influenţat, Linc. Credeam că nu ai încredere în martori.

— Oh, cred că în cazul acesta ar fi bine să fac o excepţie.

— Cine e? întrebă detectivul ridicând din umeri.

— S-ar putea să mă-nşel, zise Rhyme pe tonul unui om care credea că nu se înşela aproape niciodată. Dar am senzaţia că e Ceasornicarul.

Capitolul 32

Gerald Duncan stătea pe bordură, lângă Sachs şi Sellitto. Avea cătuşe la mâini, îi luaseră pălăria, ochelarii de soare, câteva perechi de mănuşi bej, portmoneul şi un cuţit cu lamă retractabilă cu urme de sânge.

Spre deosebire de Dennis Baker, atitudinea lui era plină de amabilitate şi cooperare – în ciuda faptului că fusese aruncat la pământ, percheziţionat şi încătuşat de trei poliţişti, printre care şi Sachs, o femeie care nu era deloc recunoscută pentru comportament delicat în arestări, mai ales când era vorba de criminali de genul acesta.

Permisul de conducere de Missouri îi confirmă identitatea şi indica o adresă în St. Louis.

— Dumnezeule! zise Sellitto. Cum naiba l-ai observat?

Concluzia lui Rhyme cu privire la identitatea privitorului nu era chiar atât de miraculoasă pe cât părea. Se gândise că probabil Ceasornicarul nu părăsise zona, încă înainte de a-l observa pe omul din alee.

— L-am găsit, zise Pulaski. Pe legist.

Rhyme se plecă spre telefonul pe care bobocul i-l ţinea la ureche cu mâna înmănuşată şi avu o scurtă conversaţie cu doctorul. Legistul îi transmise nişte informaţii foarte interesante. Rhyme îi mulţumi şi îi făcu un semn din cap lui Pulaski. Acesta închise telefonul. Criminalistul îşi manevră scaunul Storm Arrow mai aproape de Duncan.

— Dumneata eşti Lincoln Rhyme, zise prizonierul, de parcă era onorat să-l cunoască pe criminalist.

— Exact. Şi dumneata eşti, *citez,* Ceasornicarul.

Bărbatul izbucni într-un râs cu subînţeles.

Rhyme îl studie din cap până-n picioare. Părea să fie obosit, dar avea un aer satisfăcut – chiar împăcat.

Rhyme îl întrebă cu un zâmbet rar.

— Deci? Cine a fost, de fapt, victima din alee. Putem căuta registrele civile să-l găsim pe Theodore Adams, dar asta ar fi o pierdere de vreme, nu?

Duncan înclină din cap.

— V-aţi dat seama şi de asta?

— Ce e cu Adams? întrebă Sellitto. Apoi îşi dădu seama că existau şi alte întrebări care trebuiau puse, întrebări chiar mai importante. Ce se întâmplă aici, Linc?

— Îi pun întrebări suspectului nostru despre bărbatul pe care l-am găsit în alee ieri-dimineaţă, cel cu gâtul zdrobit. Vreau să ştiu cine era

şi cum a murit.

— Nemernicul ăsta l-a omorât, zise Sellitto.

— Nu. Tocmai am vorbit cu legistul. N-a terminat încă raportul final de autopsie, dar mi-a dat un raport preliminar. Victima a murit luni, pe la cinci-şase seara, nu la unsprezece. Şi a murit instantaneu, din cauza unor leziuni interne masive datorate unui accident de maşină sau unei căderi de la mare înălţime. Gâtul zdrobit nu a avut nimic de-a face cu asta. Cadavrul era îngheţat bocnă când l-am găsit noi a doua zi dimineaţa, aşa că doctorul de la faţa locului nu a putut stabili cauza şi ora morţii. Rhyme ridică dintr-o sprânceană. Deci, domnule Duncan. Cine şi cum?

— Un individ amărât care-a murit într-un accident de maşină în Westchester, zise Duncan. Pe nume James Pickering.

— Continuă, îl îndemnă Rhyme. Şi nu uita, vrem cât mai multe detalii.

— Am auzit de accident pe o frecvenţă radio a poliţei. Ambulanţa a dus cadavrul la morga spitalului municipal. De-acolo am furat cadavrul.

— Sună la spital, îi zise Rhyme lui Sachs.

Sachs sună şi după o scurtă conversaţie, zise:

— Un bărbat alb, în vârstă de treizeci şi unu de ani a ieşit în viteză din parcarea Bronx River luni, pe la ora cinci seara. Maşina a derapat pe gheaţă şi şoferul a pierdut complet controlul asupra volanului. A murit pe loc din cauza leziunilor interne. Îl chema James Pickering. Au dus cadavrul la spital, dar a dispărut de acolo. Au crezut că a fost probabil transferat din greşeală la alt spital, dar nu l-au găsit nicăieri. Rudele mortului nu sunt prea încântate de toată treaba asta, după cum poţi să-ţi închipui.

— Îmi pare rău, zise Duncan şi chiar părea tulburat. Dar n-am avut de ales. Am toate obiectele lui personale şi le voi înapoia. Şi voi achita personal toate cheltuielile de înmormântare.

— Ce e cu actele de identitate şi celelalte lucruri din portmoneul pe care l-am găsit asupra mortului? întrebă Sachs.

— Falsuri, răspunse Duncan, dând din cap. La o examinare mai atentă v-aţi fi dat seama, dar trebuiau să vă păcălească pentru o zi sau două.

— Ai furat cadavrul, l-ai transportat cu maşina până în alee şi l-ai „aranjat” acolo, punându-i o bară de fier pe gât ca să pară că a murit încet.

Duncan aprobă.

— Apoi ai lăsat ceasul şi biletul.

— Exact.

— Dar la debarcader, pe 32nd Street? întrebă Lon Sellitto. Care-i povestea cu tipul pe care l-ai omorât acolo?

Rhyme întâlni pentru o clipă privirea lui Duncan.

— Ai grupa de sânge AB pozitiv?

— Eşti bun, zise Duncan, izbucnind din nou în râs.

— N-a existat nici o victimă la debarcader, Lon. A fost sângele lui. Studiindu-l din nou pe suspect, Rhyme continuă: Ai pus ceasul şi biletul pe debarcader şi ţi-ai turnat propriul sânge în jur şi pe haină – pe care ai aruncat-o apoi în râu. Ai făcut urmele de unghii chiar dumneata. De unde ai avut sângele? Cine ţi l-a recoltat?

— M-am dus la un spital din New Jersey. Le-am spus că vreau să-mi fac o rezervă în vederea unei intervenţii chirurgicale pe care urma să o am în curând.

— De asta erau anticoagulanţi. Sângele stocat conţine de obicei un agent de subţiere ca să nu se coaguleze.

— Chiar mă întrebam dacă veţi verifica asta, zise Duncan, dând din cap.

— Şi unghia? întrebă Rhyme.

Duncan îşi ridică inelarul. Capătul unghiei lipsea. O rupsese el însuşi.

— Şi sunt sigur că Vincent v-a spus despre un tânăr pe care se presupune că l-am ucis lângă biserică, adăugă el. Nici măcar nu l-am atins. Sângele de pe cuţit şi de pe un ziar pe care l-am aruncat într-un coş de gunoi din apropiere – dacă mai e acolo – îmi aparţine.

— Cum s-a întâmplat asta? întrebă Rhyme.

— A fost un moment destul de penibil. Vincent a crezut că băiatul acela i-a văzut cuţitul. Aşa că a trebuit să mă prefac că l-am omorât. Altfel, Vincent m-ar fi suspectat. L-am urmărit până după colţ, apoi am intrat într-o alee laterală, m-am tăiat singur la mână cu cuţitul şi am mânjit lama cu propriul meu sânge. Le arătă o rană recentă de pe antebraţ. Puteţi să faceţi un test ADN.

— Oh, nu-ţi face griji, aşa o să facem… Îi veni brusc o altă idee. Şi furtul maşinii – n-ai omorât pe nimeni ca să furi Buickul, nu-i aşa? Nu exista nici un raport despre studenţi dispăruţi din Chelsea sau şoferi ucişi în timpul comiterii unui furt de maşini.

Lon Sellitto se simţi obligat să intervină din nou.

— Ce naiba se-ntâmplă aici?

— Nu e ucigaş în serie, zise Rhyme. Nu a omorât pe nimeni. A aranjat toată afacerea asta.

— Nici o soţie ucisă în accident? întrebă Sellitto.

— N-a fost niciodată însurat.

— Cum v-aţi dat seama? îl întrebă Pulaski pe Rhyme.

— Din cauza a ceea ce mi-a zis Lon.

— Eu?

— Prima dată, când ai menţionat numele lui, Duncan.

— Şi ce? Ştiam asta.

— Exact. Pentru că ne-a zis Vincent Reynolds. Dar domnul Duncan este o persoană care poartă mănuşi douăzeci şi patru de ore pe zi, şapte zile pe săptămână, ca să nu lase amprente. E mult prea atent să se scape şi să-şi spună numele unui om ca Vincent – în afară de cazul în care nu-i pasă dacă aflăm cine e. Apoi ai zis că a fost un noroc că nu şi-a omorât ultimele victime, şi nici pe Amelia. La început m-a enervat teribil să aud asta. Dar după ce m-am mai gândit un pic, am văzut că de fapt ai avut dreptate. În realitate, *noi* n-am salvat pe nici una dintre victime. Florăreasa? Joanne? Da, mi-am dat seama că ea era următoarea ţintă, sigur, dar ea a fost cea care a sunat la 911 după ce a auzit un zgomot în depozit – un zgomot pe care probabil el l-a făcut intenţionat.

— Într-adevăr, încuviinţă Duncan. Şi am lăsat bobina de sârmă pe jos ca s-o avertizez că a intrat cineva înăuntru.

— Lucy, din Greenwich Village, zise Sachs. Am primit un telefon anonim de la un martor despre o spargere. Dar n-a existat un martor, nu-i aşa? Dumneata ai sunat?

— I-am spus lui Vincent că a sunat cineva din stradă la 911. Dar nu-i adevărat. Eu am sunat de la un telefon public şi am raportat.

Rhyme arătă clădirea de birouri din spatele lor.

— Şi aici – presupun că extinctorul era fals şi el, nu?

— Complet inofensiv. Am turnat puţin alcool pe deasupra, dar e plin cu apă.

Sellitto sună la Secţia 6, sediul central al geniştilor din New York. Un moment mai târziu închise.

— Apă de robinet.

— Exact ca şi arma pe care i-ai dat-o lui Baker, cea cu care voia s-o omoare pe Sachs. Rhyme aruncă o privire către pistolul .32 demontat. Tocmai l-am verificat – cuiul de tragere a fost rupt.

— Am blocat şi ţeava, îi zise Duncan lui Sachs. Puteţi verifica. Şi am ştiut că nu-şi va folosi propria armă ca să nu existe nici o legătură între el şi crimă.

— OK, zise Sellitto aproape ţipând. Gata. Cineva să-mi explice şi mie.

Rhyme ridică din umeri.

— Tot ce am putut face a fost s-ajung aici, Lon. Acum e rândul domnului Duncan să termine povestea. Presupun că avea de gând să ne lămurească încă de la început. Şi tocmai de aceea a rămas să admire spectacolul de vizavi.

Duncan încuviinţă şi-i zise lui Rhyme:

— A ghicit totul la fix, domnule detectiv Rhyme.

— Sunt pensionat, îl corectă criminalistul.

— De fapt, tot ce am făcut a avut un singur scop, şi anume exact ceea ce s-a întâmplat – şi, da, mi-a plăcut la nebunie spectacolul: să-l

văd pe nemernicul acela de Dennis Baker arestat şi dus la închisoare.

— Continuă.

Orice urmă de zâmbet dispăru de pe faţa lui Duncan.

— Anul trecut am venit aici cu afaceri – sunt patronul unei companii de închiriere de echipamente industriale. Lucram cu un prieten – cel mai bun prieten al meu. Mi-a salvat viaţa când am fost în armată acum douăzeci de ani. Am lucrat toată ziua întocmind documente şi apoi ne-am întors la hotel să ne schimbăm înainte de cină. Dar n-a mai apărut. Am aflat că a fost împuşcat mortal. Poliţia a zis că a fost un jaf armat. Dar ceva mi s-a părut că nu se potriveşte. Vreau să spun, cât de des îşi împuşcă hoţii victimele exact în mijlocul frunţii… de două ori?

— Oh, împuşcările mortale în timpul comiterii de furturi sunt extrem de rare, conform statisticilor… Vocea lui Pulaski se stinse sub privirea rece a lui Rhyme.

— Deci, continuă Duncan, când l-am văzut ultima oară, prietenul meu mi-a spus ceva foarte straniu. În seara de dinainte fusese la un club în centru. Când a ieşit, doi poliţişti l-au tras deoparte şi i-au zis că l-au văzut cumpărând droguri. Ceea ce era o minciună ordinară. Nu se droga. Ştiu asta absolut sigur. Şi-a dat seama că voiau să-l şantajeze, aşa că a cerut să vorbească cu un superior de-al lor. Era pe punctul de a suna la poliţie să depună o plângere. Dar tocmai atunci au ieşit nişte oameni din club şi poliţiştii l-au lăsat să plece. A doua zi a fost împuşcat mortal. Era o coincidenţă mult prea mare. M-am dus de mai multe ori la clubul acela şi am pus întrebări. M-a costat cinci mii de dolari, dar, în cele din urmă, am găsit pe cineva dispus să-mi spună că Dennis Baker şi alţi amici poliţişti de-ai lui sunt implicaţi în numeroase cazuri de extorcare.

Duncan le explică apoi în amănunt cum procedau: se „plantau” droguri asupra unui om de afaceri sau asupra copiilor lor şi după aceea le promiteau să renunţe la acuzaţii pentru nişte sume enorme.

— Drogurile lipsă de la 118, zise Pulaski.

— Nu suficient de mult pentru trafic, dar destul pentru „plantare” de probe, sigur, răspunse Sachs, dând din cap.

— Îşi au baza undeva într-un bar din sudul Manhattanului, aşa am auzit, adăugă Duncan.

— St. James?

— Exact. Se întâlneau toţi acolo după ce-şi terminau turele la secţie.

— Prietenul dumitale, zise Rhyme. Cel care a fost ucis. Cum îl chema?

Duncan le dădu numele şi Sellitto sună la Divizia de Omucideri. Era adevărat. Fusese ucis în timpul unui aparent jaf şi făptaşul nu fusese prins.

— M-am folosit de legătura pe care mi-o făcusem la club – am plătit

o mulţime de bani – ca să fiu prezentat unora din oamenii care-l cunoşteau pe Baker. Am pretins că sunt asasin profesionist şi mi-am oferit serviciile. O vreme n-am primit nici un semn de viaţă. M-am gândit c-a fost prins sau că a apucat-o pe calea cea dreaptă şi că nu voi mai auzi nimic de la el. A fost foarte frustrant. Dar, în cele din urmă, Baker m-a chemat şi ne-am întâlnit. Se pare că mă verificase să vadă dacă sunt demn de încredere. Şi a fost satisfăcut. Nu a vrut să-mi dea prea multe detalii, dar mi-a zis că afacerile îi erau în pericol. El şi alt poliţist au avut grijă de nişte „probleme" pe care le-au avut.

— Creeley sau Sarkowski? întrebă Sachs. I-a menţionat cumva pe nume?

— Nu a rostit nici un nume, dar era clar că vorbea despre uciderea unor oameni.

Sachs clătină din cap, tulburată de cele auzite.

— Am fost supărată când m-am gândit că nişte poliţişti de la 118 iau mită de la mafioţi. Şi, când colo, ei erau *adevăraţii* ucigaşi.

Rhyme îi aruncă o privire. Ştia că se gândea la Nick Carelli. Şi, de asemenea, la tatăl ei.

— Apoi Baker a zis că a apărut o nouă problemă, continuă Duncan. Voia să mai elimine o persoană, o poliţistă. Dar nu puteau s-o omoare ei – dacă murea, toată lumea şi-ar fi dat seama că era din cauza anchetei şi ar fi acordat şi mai multă atenţie cazului. Eu am venit cu ideea să mă prefac că sunt ucigaş în serie. Şi mi-am inventat şi un nume – Ceasornicarul.

— De aceea nu am găsit nimic la asociaţiile de ceasornicărie, zise Sellitto. În bazele de date nu am descoperit numele Gerald Duncan.

— Exact. Personajul este în totalitate creaţia mea. Şi am avut nevoie de cineva care să vă ofere informaţii greşite şi să vă facă să credeţi că sunt un psihopat, aşa că l-am găsit pe Vincent Reynolds. Atunci am început aşa-zisele atacuri. Pe primele două le-am falsificat când nu era prezent Vincent. Pe celelalte – când era cu mine – le-am ratat intenţionat. A trebuit să mă asigur că o să găsiţi cutia de gloanţe care avea să facă legătura dintre Ceasornicar şi Baker. Aveam de gând să le las undeva să le găsiţi. Dar – şi Duncan râse încântat – după cum s-a întâmplat, n-a mai fost nevoie. Aţi aflat de SUV şi aproape ne-aţi prins.

— Deci de aceea ai lăsat muniţia înăuntru.

— Da. Şi cartea.

Lui Rhyme îi mai veni o idee.

— Şi poliţistul care a cercetat parcarea a observat că era ciudat că aţi parcat maşina în mijloc şi nu lângă o ieşire. De parcă aţi fi vrut să vă asiguraţi că o să găsim Explorerul.

— Exact. Şi toate celelalte aşa-zise crime nu au avut decât un scop – să-l prindeţi pe Baker în flagrant încercând s-o omoare pe ea. M-am

gândit că asta o să vă dea un motiv pentru a-i percheziţiona maşina şi casa şi să găsiţi destule probe ca să-l închideţi.

— Dar poezia? „A răsărit Luna Rece…“

— Eu am scris-o, zise Duncan, zâmbind. Sunt mai bun ca om de afaceri decât ca poet. Dar mi s-a părut că e suficient de înspăimântătoare pentru a fi folositoare.

— De ce ai ales aceşti oameni anume ca victime?

— Nu i-am ales. Am ales *locurile,* pentru că ne permiteau să fugim cât mai repede. Ultima, femeia de aici, am ales-o pentru că am vrut o clădire cu un plan interior potrivit pentru a-l da în vileag pe Baker.

— În semn de răzbunare? întrebă Sachs. Mulţi oameni pur şi simplu l-ar fi omorât pe loc.

— Nu aş putea face rău nimănui, zise Duncan cu sinceritate. N-aş face niciodată aşa ceva. Poate că m-am jucat un pic cu legea – recunosc că am comis nişte infracţiuni. Dar toate au fost fără victime. Nici măcar n-am furat maşinile; Baker mi-a făcut rost de ele de la un centru de sechestru al poliţiei.

— Aşa-zisa soră a primei victime? întrebă Sachs. Cine a fost?

— O prietenă pe care am rugat-o să mă ajute. I-am împrumutat o sumă mare de bani acum câţiva ani şi nu avea cum să mi-i dea înapoi. Aşa că a fost de-acord să mă ajute.

— Şi fata din maşină care era cu ea? întrebă Sachs.

— Fiica ei adevărată.

— Cum o cheamă pe femeie?

Un zâmbet trist.

— Asta n-o să spun. I-am promis că n-o să vă spun. Şi nici numele persoanei de la club care mi-a făcut legătura cu Baker. Face parte din târg şi mă voi ţine de cuvânt.

— Cine altcineva de la Secţia 118 a mai fost implicat în extorcări, în afară de Baker?

— Aş vrea să vă pot spune, zise Duncan, clătinând din cap cu regret. Vreau să-i văd şi pe ei la închisoare tot aşa de mult ca pe Baker. Am încercat să aflu. Dar n-a vrut să vorbească despre asta. Am însă impresia că e implicat şi altcineva în afara poliţiştilor de la secţie.

— Altcineva?

— Exact. De sus de tot.

— Din Maryland sau de undeva de acolo? întrebă Sachs.

— Nu l-am auzit niciodată vorbind despre asta. Avea încredere în mine, dar numai până la un punct. Nu cred că se temea c-o să-l denunţ; mi s-a părut mai degrabă că se temea c-o să mă lăcomesc şi c-o să vreau bani. După câte am înţeles, e vorba de sume foarte mari.

O maşină de culoare închisă opri lângă panglica galbenă poliţiei şi din ea coborî un bărbat slab cu început de chelie, îmbrăcat într-un palton subţire. Veni lângă Rhyme şi ceilalţi. Era unul dintre adjuncţii

de la procuratura districtuală. Rhyme depusese mărturie în câteva procese în care pledase el. Criminalistul îl salută cu un gest din cap, iar Sellitto îi explică situaţia.

Procurorul ascultă întorsătura bizară a cazului. Majoritatea infractorilor pe care îi condamna erau idioţi de genul lui Tony Soprano sau şi mai mari, drogaţi sau huligani. Părea să fie amuzat de ideea unui criminal genial ale cărui crime se dovedeau a nu fi nici pe departe atât de grave pe cât păruseră la început. Ceea ce îl entuziasma însă mult mai mult decât criminalul în serie era aducerea în instanţă a unui caz de corupţie şi crimă în departamentul de poliţie.

— DAI a dat o mână de ajutor aici? o întrebă el pe Sachs.

— Nu. Am condus singură cazul.

— Cine ţi-a dat aprobare?

— Flaherty.

— Inspectoarea? Cea care conduce Divizia de Operaţiuni?

— Exact.

Începu să-i pună întrebări şi să-şi noteze câteva din răspunsuri cu un scris ferm şi corect. După ce trecură cam cinci minute în care făcu acest lucru, se opri.

— OK. Avem intrare prin efracţie, încălcarea proprietăţii private… dar nu şi spargere.

Spargerea este intrarea prin efracţie cu scopul de a comite o infracţiune, cum ar fi incendierea sau crima. Duncan nu avusese nici un alt scop în afară de încălcarea proprietăţii.

— Furt de rămăşiţe omeneşti… continuă procurorul.

— Împrumut, n-am intenţionat nici o clipă să păstrez cadavrul, îi reaminti Duncan.

— Ei, cei din Westchester o să hotărască asta. Dar mai avem de-a face cu obstrucţionarea justiţiei, intervenirea în procedurile poliţiei…

— Deşi, zise Duncan încruntându-se, s-ar putea spune că, din moment ce n-a existat nici o crimă, procedurile poliţiei nu au fost necesare, aşa că intervenirea în ele este discutabilă.

Rhyme chicoti.

Procurorul adjunct ignoră însă comentariul.

— Posesia unei arme de foc…

— Ţeava era blocată, replică Duncan. Nu era operabilă.

— Dar automobilele furate? De unde provin?

Duncan îi zise că de fapt Baker furase maşinile dintr-un sechestru al poliţiei din Queens. Arătă grămăjoara de obiecte găsite asupra sa, unde era şi un set de chei de maşină.

— Buickul e parcat mai sus, pe stradă. Pe 31nd Street. Baker l-a luat din acelaşi loc de unde a sustras SUV-ul.

— Cum ai luat maşinile de la el? Au mai fost implicate şi alte persoane?

— M-am dus să le iau împreună cu Baker. Erau în parcarea unui restaurant. Baker cunoştea nişte oameni de acolo, aşa a zis.

— Ştii cum îi cheamă?

— Nu.

— Care restaurant?

— Ceva cu specific grecesc. Nu-mi amintesc cum se numeşte. Am mers pe Autostrada 495 să ajungem acolo. Nu-mi amintesc pe unde am ieşit de pe ea, dar n-am mers decât vreo zece minute după ce am ieşit din Tunelul din centru şi am întors la stânga ca să ieşim.

— Nord, zise Sellitto. O să pun pe cineva să verifice. Poate că Baker e implicat şi în trafic cu vehicule confiscate.

Procurorul clătină din cap.

— Sper că înţelegi consecinţele acestor fapte. Nu numai infracţiunile – ci şi amenzile civile pentru distragerea vehiculelor de urgenţă şi a angajaţilor primăriei de la alte îndatoriri. Este vorba de zeci, de sute de mii de dolari.

— Nu mă deranjează. Am verificat legile şi tipul de pedepse înainte să încep toată chestia asta. M-am gândit că merita să-l expun pe Baker chiar şi cu riscul de-a face închisoare. Dar n-aş fi făcut nimic din toate astea, dacă ar fi existat şi cea mai mică şansă ca un nevinovat să fie rănit.

— Ai pus oameni în pericol, bombăni Sellitto. Pulaski a fost atacat în parcarea subterană când ai lăsat acolo SUV-ul. Ar fi putut fi ucis.

Duncan râse.

— Nu, nu, *eu* sunt cel care l-a salvat. După ce am abandonat Explorerul, în timp ce fugeam din parcare, l-am văzut pe vagabondul acela. Nu mi-a plăcut deloc cum arăta. Avea o măciucă sau o rangă, sau ceva de genul ăsta în mână. După ce m-am despărţit de Vincent, m-am întors să mă asigur că n-o să rănească pe nimeni. Când s-a apropiat de dumneata – Duncan îi aruncă o privire rapidă lui Pulaski – am găsit o anvelopă în gunoi şi am dat-o de perete ca să te-ntorci şi să-l vezi că se apropie.

— Aşa s-a şi întâmplat, zise bobocul dând din cap. Am crezut la început că individul s-a împiedicat şi a făcut chiar el zgomot. Dar oricum, am fost pregătit când m-a atacat. Şi *s-a găsit* o anvelopă în apropiere.

— Şi Vincent? continuă Duncan. Am luat toate măsurile să nu se apropie de nici o femeie şi să îi facă rău. *Eu* sunt cel care am sunat să-l denunţ. Am sunat la 911. Pot să o dovedesc. Începu să le dea detalii despre unde şi cum fusese prins violatorul – ceea ce confirmă că el fusese cel care chemase poliţia.

Procurorul arăta de parcă avea nevoie de o pauză de reflecţie. Se uită la notiţele luate, apoi la Duncan, şi se frecă pe capul lucios. Avea urechile roşii din cauza frigului.

— Va trebui să vorbesc cu procurorul general despre asta. Se întoarse către doi detectivi de la Police Plaza care îl aşteptau în apropiere. Procurorul îl arătă pe Duncan.

— Duceţi-l în centru, zise el. Şi puneţi pe cineva să-l păzească de-aproape – ţineţi minte, va depune mărturie împotriva unor poliţişti corupţi. Aşa că e posibil să vrea să-l împuşte cineva.

Îl ajutară pe Duncan să se ridice de pe bordură.

— De ce n-ai venit pur şi simplu la noi să ne spui ce s-a întâmplat? întrebă Amelia Sachs. Sau să-l înregistrezi pe casetă pe Baker mărturisind ce-a făcut? Ai fi putut evita toată şarada asta.

Duncan izbucni într-un hohot de râs plin de amărăciune.

— Şi în cine să am încredere? Cui să-i vând caseta? De unde să ştiu cine este cinstit şi cine lucrează cu Baker?… E pur şi simplu ceva la care te aştepţi, ştii.

— Ce anume?

— Poliţiştii corupţi.

Rhyme observă că Sachs nu păru să aibă absolut nici o reacţie la această afirmaţie, iar cei doi poliţişti în uniformă îl conduseră pe infractor – sau ce-o fi fost – la maşina poliţiei.

Erau din nou, cel puţin temporar, o echipă.

„Tu şi cu mine, Sachs…"

Cazul lui Lincoln Rhyme devenise cazul Ameliei Sachs şi, chiar dacă Ceasornicarul se dovedise inofensiv, tot mai aveau multe lucruri de făcut. Scandalul de corupţie de la Secţia 118 era acum „graffitizat pe zidul din faţă" după cum se exprimase Sellitto (ceea ce îl făcuse pe Rhyme să-i răspundă ironic: „Ei, aşa *da,* îmi place ce vocabular dezvoltat ai"). Ucigaşul sau ucigaşii lui Benjamin Creeley şi Frank Sarkowski încă nu fuseseră identificaţi dintre poliţiştii suspectaţi de complicitate. Şi cazul împotriva lui Baker trebuia finalizat şi mai trebuiau descoperite legătura cu Maryland şi locaţia banilor extorcaţi.

Kathryn Dance se oferi să-l interogheze pe Baker, dar acesta refuza să spună chiar şi numai un cuvânt, aşa că echipa trebuia să se bazeze pe procesarea scenei crimei şi pe modalităţile tradiţionale de anchetare.

La sugestia lui Rhyme, Pulaski verifică apelurile telefonice ale lui Baker şi trecu în revistă toate înregistrările din agenda sa electronică Palm Pilot, încercând să descopere cu care dintre poliţiştii de la 118 sau de altundeva îşi petrecea cel mai mult timpul, dar nu găsi nimic folositor. Mel Cooper şi Sachs analizau probele din maşina lui Baker, din casa lui din Long Island şi din biroul de la One Police Plaza, dar şi din casele şi apartamentele celor câteva iubite cu care ieşise recent (după cum se dovedi, nici una dintre ele nu ştia de existenţa celorlalte). Sachs cercetase cu sârguinţa ei caracteristică şi se întorsese

acasă la Rhyme cu mai multe cutii de carton pline de haine, unelte, carnete de cecuri, documente, fotografii, arme şi urme de la cauciucurile maşinii lui.

După ce studiară aceste obiecte aproximativ o oră, Cooper anunţă:

— Ah, am găsit ceva.

— Ce? întrebă Rhyme.

— Am găsit nişte cenuşă pe hainele din portbagajul maşinii lui Baker, îi răspunse Sachs.

— Şi? întrebă Sellitto.

— Identică cu cenuşa găsită în căminul de acasă de la Creeley, adăugă Cooper. Ceea ce-l plasează la scena aceea.

În garajul lui Baker găsiră şi o fibră care se potrivea cu frânghia folosită în „sinuciderea" lui Benjamin Creeley.

— Vreau să descoperim şi o legătură între Baker şi moartea lui Sarkowski, zise Rhyme. Trimite-i pe Nancy Simpson şi pe Frank Rettig în Queens, unde a fost găsit cadavrul. Să ia nişte mostre de sol. S-ar putea să reuşim să-l plasăm pe Baker sau pe unul din amicii lui acolo.

— Solul pe care l-am găsit la Creeley acasă, în faţa căminului, avea nişte urme de chimicale în el – ca acelea întâlnite pe terenurile din jurul fabricilor, zise Sachs. S-ar putea să se potrivească.

— Bine.

Sellitto sună la poliţia din Queens şi îi instrui ce să facă.

Sachs şi Cooper descoperiră, de asemenea, mostre de nisip şi nişte materie vegetală care se dovedi a fi alge de mare. Aceste substanţe se găseau în maşina lui Baker. Şi dădură peste mostre asemănătoare şi în garajul lui de acasă.

— Nisip şi alge de mare, comentă Rhyme. S-ar putea să fie o casă de vacanţă pe litoral – poate Maryland. Poate că Baker are aşa ceva sau poate una dintre iubitele lui.

Dar bazele de date infirmară faptul că ar fi deţinut proprietăţi imobiliare.

Sachs aduse cealaltă tablă din sala de gimnastică şi notă ultimele probe. În mod evident frustrată, se trase un pas înapoi şi rămase nemişcată o vreme, uitându-se fix la diagrame.

— Legătura cu Maryland, zise ea. *Trebuie* s-o găsim. Dacă au omorât doi oameni şi au fost cât pe ce să ne ucidă pe mine şi pe Ron, atunci evident sunt în stare să mai omoare şi pe altcineva. Ştiu că suntem pe punctul de a-i prinde şi nu-şi doresc să existe martori care să-i dea de gol. Probabil distrug probe chiar în momentul ăsta.

Sachs se opri. Arăta extrem de agitată.

Este greu s-o ai drept partener în profesie pe iubita ta. Dar Lincoln Rhyme nu se putea abţine să nu spună ce gândea, chiar şi – mai ales – Ameliei Sachs.

— Este cazul *tău,* Sachs, zise el cu voce joasă şi calmă. Tu te-ai

ocupat de el. Nu eu. Unde duc toate astea?

— Nu ştiu. Îşi frângea mâinile. Clătină din cap cu buzele strânse, uitându-se fix la diagrama de probe. Detalii care nu se legau de nimic… Nu avem destule probe.

— *Niciodată* nu sunt destule probe, îi reaminti Rhyme. Dar asta nu e o scuză. De asta suntem aici, Sachs. Noi suntem cei care examinăm câteva cărămizi murdare şi ne dăm seama cum arată castelul întreg.

— Nu ştiu.

— Nu te pot ajuta, Sachs. Trebuie să te descurci de una singură. Gândeşte-te la ce avem. Cineva cu o legătură în Maryland… cineva care te-a urmărit într-un Mercedes… apă sărată şi alge marine… bani, mulţi bani. Poliţişti corupţi.

— Nu *ştiu,* repetă ea, strident.

Dar Rhyme nu o slăbi nici un pic.

— Asta nu e o alternativă acceptabilă. *Trebuie* să ştii.

Sachs se uită urât la el, înţelegând mesajul dur de dincolo de cuvinte: „Poţi să pleci chiar mâine de aici şi să dai cu piciorul la carieră, dacă aşa vrei tu. Dar deocamdată eşti încă o poliţistă şi ai o misiune de îndeplinit."

Sachs se scărpină cu unghiile în cap.

— Mai este ceva, ceva ce nu vezi, murmură Rhyme, uitându-se şi el la diagrame.

— Deci, spuneţi de fapt că trebuie să gândim în afara limitelor prestabilite, zise Ron Pulaski.

— Ah, clişee, se răsti Rhyme. Ei bine, dacă te afli între nişte limite, nu crezi că poate eşti acolo pentru un motiv? Ceea ce am zis *eu* este nu să gândeşti în afara limitelor, ci să te uiţi mai atent la ceea ce este între limitele acelea împreună cu tine… Deci, Sachs, ce vezi tu a*c*olo?

Sachs se mai uită câteva clipe la diagrame.

Apoi zâmbi şi şopti:

— Maryland.

CRIMA BENJAMIN CREELEY

•Creeley, vârsta 56 de ani, aparentă sinucidere prin spânzurare. Frânghie de rufe. Dar avea degetul mare rupt, nu putea lega laţul.
•Bilet de sinucidere scris la calculator despre depresie. Dar nu părea să aibă o depresie sinucigaşă, nu are în trecut probleme mintale/ emoţionale.
•Aproximativ de Ziua Recunoştinţei doi bărbaţi i-au spart casa şi e posibil să fi ars probe. Bărbaţi de rasă albă, dar nu li s-a văzut faţa. Unul mai înalt decât celălalt. Au stat înăuntru aproximativ o oră.

Probe din casa de la Westchester:

•Încuietoare spartă; treabă de profesionist.
•Urme de mănuşi de piele pe uneltele şemineului şi pe biroul lui Creeley.
•Solul în faţa şemineului are conţinut de acizi mai ridicat decât solul din jurul casei şi conţine substanţe poluante. Dintr-o zonă industrială?
•Urme de cocaină arsă în şemineu

Cenuşa din şemineu:
•Înscrisuri financiare, bilanţuri, referindu-se la milioane de dolari.
•Se verifică sigla de pe documente, se trimit copii expertului contabil.
•Jurnal personal: schimbarea uleiului, programare la frizer şi mers la St. James Tavern

Analiza cenuşii la laboratorul din Queens:
•Sigla software-ului folosit în contabilitatea corporaţiilor
•Contabilul expert: sume standard de compensaţii ale directorilor executivi
•Arse din cauza a ceea ce conţineau sau doar ca să inducă în eroare anchetatorii?

St. James Tavern:
•Creeley a venit aici de mai multe ori.
•Aparent nu a consumat droguri în timp ce era aici.
•Nu e sigur cu cine s-a întâlnit, dar poate cu poliţişti de la Secţia 118 NYPD.
•Ultima dată când a fost aici – chiar înainte de a muri – s-a certat cu persoane necunoscute.
•S-au verificat banii de la poliţiştii de la St. James – numerele de serie sunt curate, dar s-au găsit cocaină şi heroină. Furate de la secţie?
•Nu lipseşte o cantitate prea mare de droguri, doar 170-190 grame marijuana, 110 grame cocaină.
•Neobişnuit de puţine cazuri de crimă organizată la Secţia 118, dar nici o dovadă că poliţiştii blochează cazurile intenţionat.
•Două bande din East Village, suspecţi posibili, dar improbabili
•Întrevedere cu Jordan Kessler, asociatul lui Creeley, şi cu soţia lui
•S-a confirmat faptul că nu consuma droguri.
•Nu pare să fi avut o legătură cu infractori cunoscuţi.
•Bea mai mult decât de obicei, s-a apucat de jocuri de noroc; deplasări la Vegas şi Atlantic City. Pierderi mari, dar nu semnificative pentru Creeley.
•Nu e limpede de ce era deprimat.
•Kessler nu a recunoscut înscrisurile arse.
•Se aşteaptă lista clienţilor.
•Kessler nu pare să câştige de pe urma morţii lui Creeley.

•Sachs şi Pulaski urmăriţi de un Mercedes AMG.

CAZUL FRANK SARKOWSKI

•Sarkowski avea 57 de ani, fără cazier judiciar, ucis pe 4 noiembrie anul acesta, cu soţie şi doi copii adolescenţi.
•Victima deţinea o clădire şi o firmă în Manhattan. Activitatea firmei constă în prestarea de muncă de întreţinere pentru alte companii şi instituţii.
•Art Snyder a fost detectivul care s-a ocupat de caz.
•Nici un suspect
•Crimă/jaf?
•A fost împuşcat mortal într-un aparent jaf. Arma recuperată la scena crimei – imitaţie de Smith & Wesson, calibru special de .38, nu au fost amprente, arma rece. Detectivul cazului crede că e posibil să fi fost o execuţie de profesionist.
•Afacere nereuşită?
•Ucis în Queens – nu e sigur de ce era acolo.
•Zonă pustie a cartierului, lângă cisterne de gaz natural
•Dosarul şi probele lipsesc.
•Dosarul s-a dus la Secţia 158 în data de /în jurul datei de 28 noiembrie. Nu s-a mai întors. Nu s-a consemnat numele poliţistului care l-a cerut.
•Nu s-a consemnat unde s-a dus în 158.
•IA Jefferies nu e deloc cooperant.
•Nu este nici o legătură cunoscută cu Creeley.
•Nici un cazier – Sarkowski sau compania lui
•Zvonuri – bani care merg către poliţişti de la Secţia I 18. Ajung undeva/la cineva cu o legătură cu Maryland. Să fie implicată Mafia din Baltimore?
•Nici o pistă.
•Nici o indicaţie de implicare a Mafiei.
•Nu s-a găsit nici o altă legătură cu Maryland.

CEASORNICARUL
SCENA CRIMEI CINCI

Locaţia:
•Clădire de birouri. 32nd Street şi 7th Avenue.
•Victime: Amelia Sachs / Ron Pulaski
•Criminalul: Dennis Baker, NYPD

Modul de operare:
•Împuşcare (tentativă)

Probe:
•Pistol calibru .32 Autauga Mk II
•Mănuşi de latex.

Recoltate din maşina, casa, biroul lui Baker
•Cocaină
•50 000 de dolari, bani lichizi
•Haine
•Chitanţe de la cluburi şi baruri, inclusiv St. James
•Fibre de covor din Explorer
•Fibre care se potrivesc cu frânghia folosită în moartea lui Creeley.
•Cenuşă găsită la Baker similară cu cenuşa găsită în şemineul lui Creeley.
•În acest moment se colectează mostre de la locul unde a fost omorât Sarkowski.
•Nisip şi alge de mare. Legătura cu litoralul Maryland?

Altele:
•Gerald Duncan a pus la cale o întreagă diversiune ca să-l implice pe Dennis Baker şi pe ceilalţi care i-au ucis prietenul. Opt sau zece alţi poliţişti de la 118 sunt implicaţi, nu e sigur cine. Mai este implicat şi altcineva, în afara poliţiştilor de la 118. Duncan nu mai e suspect de crime.

Capitolul 33

Amelia Sachs intră într-o alimentară mică şi pustie din Little Italy, la sud de Greenwich Village. Geamurile erau acoperite cu vopsea şi nu era aprins decât un singur bec. Uşa către încăperea întunecoasă din spate era întredeschisă, lăsând să se vadă o grămadă mare de gunoaie, rafturi vechi şi cutii prăfuite de suc de roşii.

Până în urmă cu un an, când după o razie fusese închis, aici îşi avusese sediul un club al unei organizaţii criminale. Stabilimentul se afla temporar în proprietatea primăriei, care încerca încă de atunci să-l vândă, dar până în acel moment nu apăruse nici un doritor. Sellitto se gândise că va fi un loc bun şi sigur pentru o întâlnire care necesita precauţii, aşa ca aceasta.

La masa şubredă stăteau viceprimarul Robert Wallace şi un tânăr poliţist curat şi îngrijit, detectiv la Divizia de Afaceri Interne. Poliţistul DAI, Toby Henson, o salută pe Sachs cu o strângere fermă de mână şi o privire care sugera că în cazul unui răspuns pozitiv la o invitaţie de a ieşi în oraş cu el, i-ar oferi cea mai frumoasă seară din viaţa ei.

Sachs dădu din cap încruntată, concentrându-se doar asupra misiunii dificile pe care trebuia s-o ducă la bun sfârşit. Când regândise toate faptele şi se uitase *între* limite, aşa cum o îndemnase Rhyme, obţinuse rezultate care se dovedeau extrem de neplăcute.

— Aţi spus că vă confruntaţi cu o situaţie delicată? întrebă Wallace. N-aţi vrut să vorbiţi la telefon.

Sachs le povesti pe scurt despre Gerald Duncan şi Dennis Baker. Wallace mai auzise câte ceva despre asta şi înainte, dar Henson izbucni în râs de surpriză.

— Duncan ăsta e pur şi simplu un cetăţean obişnuit? Şi a vrut să denunţe un poliţist corupt? De aceea a făcut toate chestiile astea?

— Da.

— Are şi nume?

— Numai pe-al lui Baker. Mai sunt implicaţi opt sau zece oameni de la 118, dar mai este cineva, un jucător major.

— Altcineva? întrebă Wallace.

— Da. Până acum noi am căutat pe cineva cu o legătură în Maryland… Doamne, ce ne-am înşelat!

— Maryland? întrebă poliţistul de la DAI.

— Ştiţi jocul telefonul fără fir? întrebă Sachs râzând cu amărăciune.

— Jocul acela de copii? Şopteşti ceva la urechea persoanei de lângă tine şi aşa mai departe şi când ajunge iar la tine e cu totul altceva?

— Da. Sursa mea a auzit „Maryland”. Dar eu cred că a fost Marilyn.

— Un nume de persoană?

Când Sachs încuviinţă, Wallace se încruntă.

— Stai o clipă, doar nu vrei să spui…?

— Inspector Marilyn Flaherty.

— Imposibil.

— Nici vorbă, zise detectivul Henson clătinând din cap.

— Aş vrea să mă-nşel. Dar avem probe. Am găsit nisip şi urme de apă sărată în maşina lui Baker. Flaherty are o casă în Connecticut, lângă plajă. Şi am fost urmărită de cineva într-un Mercedes AMG. La început am crezut că era cineva din Jersey sau Baltimore. Dar se pare că asta e marca de maşină a lui Flaherty.

— O poliţistă are un AMG? se miră poliţistul de la Afaceri Interne nevenindu-i să creadă.

— Nu uita că Flaherty este o poliţistă care câştigă câteva sute de mii de dolari pe an ilegal, zise Sachs rece. Şi am găsit un fir de păr negru şi cărunt, cam de lungimea părului ei, în Explorerul furat din sechestru de Baker. Oh, şi vă mai aduceţi aminte că n-a vrut deloc ca DAI-ul să se ocupe de caz.

— Da, mi s-a părut straniu, recunoscu Wallace.

— Pentru că avea de gând să îngroape întreaga afacere. Să i-o dea unuia dintre oamenii ei, care să se „ocupe“ de ea. Dar ar fi dispărut.

— Măiculiţă, un inspector, şopti poliţistul frumuşel de la DAI.

— Este reţinută de poliţie? întrebă Wallace.

— Problema e că nu putem găsi banii, zise Sachs clătinând din cap. Nu avem motive suficiente să-i verificăm extrasele bancare sau să obţinem un mandat de percheziţie a casei. De aceea am nevoie de voi.

— Ce pot să fac eu? întrebă Wallace.

— Am rugat-o să vină aici să vorbim cu ea. O să-i spun pe scurt ce s-a întâmplat – dar numai o versiune sumară. Vreau să-i spuneţi că am descoperit că Baker are un partener. Că primarul a ordonat o comisie specială şi c-o să ia toate măsurile posibile pentru a-l găsi. Şi să-i spuneţi că şi Afacerile Interne se ocupă cu toate resursele.

— Te gândeşti că o să intre în panică, o să se-ndrepte direct către bani şi o s-o prinzi.

— Asta sperăm, da. Partenerul meu o să-i pună un detector pe maşină în timp ce ea va fi cu noi. După ce pleacă, o s-o urmărim… Ei, sunteţi dispuşi s-o minţiţi?

— Nu, nu sunt. Wallace se uită la tăblia aspră a mesei, plină de graffiti. Dar o voi face.

Detectivul Toby Henson îşi pierduse se pare orice urmă de interes de a flirta cu Sachs. Oftă şi făcu un comentariu cu care Sachs trebui, din păcate, să fie de acord.

— N-o să fie frumos.

„Aşa, deci ce-am învăţat noi aici?“ se întrebă Ron Pulaski, obişnuit să gândească *noi* din cauza faptului că avea un frate geamăn.

Ceea ce însemna de fapt: „Ce am învăţat *eu* lucrând la acest caz cu Rhyme şi Sachs?“.

Era hotărât să fie cel mai bun poliţist posibil şi îşi petrecea foarte mult timp evaluând ce făcuse corect şi ce greşise în îndeplinirea sarcinilor de serviciu. Apropiindu-se de fosta alimentară unde se întâlnise Sachs cu Wallace, Pulaski nu-şi aminti de vreo greşeală prea gravă pe care s-o fi făcut în acest caz. Oh, sigur, ar fi putut cerceta ceva mai bine Explorerul. Şi, cu siguranţă, nu va mai face greşeala prostească de a-şi ţine arma *pe dinăuntrul* salopetei Tyvek – şi, desigur, nu va mai încerca să sugrume pe cineva, decât dacă va fi absolut necesar.

Dar în ansamblu? Se descurcase destul de bine.

Totuşi, nu era satisfăcut. Presupunea că se simţea aşa din cauza detectivului Sachs. Era o femeie care ridica ştacheta foarte sus. Întotdeauna mai era ceva de verificat, mai era un indiciu de găsit, mai era o oră ce putea fi petrecută la scenă.

Putea să te-nnebunească de-a binelea.

Putea însă şi să te facă un poliţist al naibii de bun.

Acum chiar că va trebui să se pună pe treabă, dacă ea pleca. Pulaski auzise, bineînţeles, acest zvon şi nu era foarte încântat din cauza lui. El se va strădui să-şi facă datoria cât mai bine. Nu ştia însă dacă va avea vreodată energia ei. La urma urmei, în momentul de faţă, grăbindu-se pe stradă, în aerul îngheţat, se gândea la familia lui. De fapt, ceea ce-şi dorea cu adevărat era să meargă acasă. Să povestească despre ce făcuse Jenny în ziua aceea – nu şi el, nu, nu – şi apoi să se joace cu cei doi copii. Era aşa de distractiv să vadă privirea din ochii băiatului său. Se schimba atât de repede şi atât de complet – uneori fiul său observa ceva ce nu mai văzuse niciodată, uneori făcea conexiuni, alteori râdea. Stătea cu Jenny ore întregi pe podea, uitându-se la Brad care se târa pe jos între ei, înainte şi înapoi, apucând cu toate cele cinci degeţele ale sale degetul mare al lui Pulaski.

Şi fetiţa lor nou-născută? Era rotunjoară şi cu pielea ca un grepfrut copt şi stătea fericită în pătuţul ei SpongeBob.

Dar plăcerea de a-şi petrece timpul cu familia lui trebuia să aştepte. Având în vedere ce se întâmplase, urma să fie o noapte lungă.

Verifică numerele străzii. Se afla la două cvartale de magazinul unde trebuia să se întâlnească cu Amelia Sachs, şi se gândea: „Ce altceva am mai învăţat?”

Un lucru: „Ar fi cazul să fi învăţat o dată pentru totdeauna să nu te apropii de alei lăturalnice.”

Cu un an în urmă aproape fusese omorât în bătaie pentru că mergea prea aproape de un zid unde se ascundea un infractor. Bărbatul îi ieşise în faţă şi-l pălise în cap cu o bâtă de lemn.

Neglijent şi prost.

Dar, cum îi spusese şi detectivul Sachs: „Atunci n-ai ştiut. Acum ştii”.

Apropiindu-se acum de altă alee, Pulaski se trase la stânga pentru a merge aproape de bordură – în cazul improbabil că cineva, un hoţ sau un drogat, se ascundea în alee.

Se întoarse şi se uită de-a lungul ei, văzu întinderea pustie de pavaj. Dar cel puţin acum era inteligent. Aşa e când eşti poliţist, înveţi aceste mici lecţii şi după aceea…

Mâna îl prinse din spate.

— Doamne! spuse el cu răsuflarea tăiată în timp ce era târât prin uşa deschisă a dubiţei de lângă bordură, pe care nu o văzuse pentru că nu avea ochi decât pentru alee. Trase aer în piept şi începu să strige după ajutor.

Dar atacatorul lui – inspectorul adjunct Halston Jefferies, cu ochii tot atât de reci ca luna de deasupra – îi astupă gura cu mâna. Altcineva îi smulse arma de la brâu şi, în mai puţin de două secunde, Pulaski dispăru în spatele dubiţei.

Uşa se închise cu o bufnitură.

Uşa din faţă a fostei alimentare se deschise şi Marilyn Flaherty intră, închise uşa în urma ei şi puse zăvorul.

Fără să zâmbească, se uită în jur în magazinul mohorât şi îi salută dând din cap pe poliţişti şi pe Wallace. Lui Sachs i se părea chiar mai încordată decât de obicei.

Viceprimarul, comportându-se cât mai normal, îi făcu cunoştinţă cu detectivul de la DAI. Flaherty îi strânse mâna şi se aşeză la masa şubredă, lângă Sachs.

— Strict secret, ei?

— S-a dovedit a fi un adevărat cuib de viespi, zise Sachs. Privi cu atenţie expresia femeii în timp ce îi povestea amănuntele. Inspectoarea îşi păstră chipul de piatră pe tot parcursul relatării, fără să-şi dea nici un moment de gol sentimentele. Sachs se întrebă ce ar putea descifra Kathryn Dance în postura încordată, cu spatele drept ca un perete, cu buzele strânse, cu ochi reci şi aspri. Femeia stătea practic nemişcată.

Detectiva îi povesti despre partenerul lui Baker.

— Ştiu ce părere aveţi despre Afacerile Interne, dar, cu tot respectul, am considerat că este cazul să-i chem, adăugă Sachs.

— Am…

— Îmi pare rău, doamnă inspector. Sachs se întoarse către Wallace.

Dar viceprimarul nu zise nimic. Pur şi simplu clătină din cap, oftă, apoi aruncă o privire către omul de la DAI. Tânărul poliţist îşi scoase arma.

Sachs clipi.

— Ce… Hei, ce faci?

Acesta ţinea pistolul aţintit în spaţiul dintre Sachs şi Flaherty.

— Ce înseamnă asta? întrebă uluită inspectoarea.

— E o încurcătură, zise Wallace, părând aproape să regrete cu adevărat. O încurcătură urâtă de tot. Amândouă, puneţi-vă mâinile pe masă unde să le văd.

Viceprimarul se uită la amândouă, iar Toby Henson îi dădu pistolul său, aşa că Wallace le ţinu pe cele două femei în vizorul armei.

În realitate, Henson nu era de la DAI; era detectiv la Secţia 118 şi făcea parte din grupul de extorcatori. Tot el îl ajutase pe Dennis Baker să-i omoare pe Sarkowski şi pe Creeley. Acum îşi trase pe mâini nişte mănuşi de piele şi luă revolverul Glock din tocul de la centura lui Sachs. O percheziţionă rapid să vadă dacă avea pistol de rezervă. Nu avea. Verifică poşeta inspectoarei şi îi luă revolverul mic de serviciu.

— Ai ghicit bine, Sachs, îi zise Wallace. Aceasta îl privea şocată. Avem o situaţie o situaţie delicată… Îşi scoase mobilul şi formă numărul unuia dintre poliţiştii din faţa clădirii, care făcea şi el parte din grupul corupţilor.

— E liber drumul?

— Da.

Wallace închise telefonul.

— Tu? zise Sachs. Tu ai fost? Dar… Îşi întoarse brusc privirea spre Flaherty.

— Ce înseamnă toate astea? întrebă inspectoarea.

Viceprimarul dădu din cap către inspectoare şi îi spuse lui Sachs:

— Ai făcut o greşeală mare de tot. Ea nu a avut nici un amestec. Eu şi Dennis Baker am fost parteneri – parteneri de *afaceri*. În Long Island. Am crescut amândoi acolo. Aveam o companie de reciclare împreună. A dat faliment şi el a intrat în Academia de Poliţie şi s-a înrolat. Eu mi-am făcut o altă companie pe care o conduc şi acum. Apoi am intrat în politică şi am păstrat contactul cu el. Am devenit persoana de legătură a primăriei cu poliţia şi funcţionar însărcinat cu sondarea opiniei publice, şi aşa am început să învăţ care scheme merg şi care nu. Împreună cu Dennis am pus pe picioare una care funcţionează.

— Robert! izbucni Flaherty. Nu, nu…

— Ah, Marilyn… fu tot ce spuse bărbatul.

— Deci, zise Amelia Sachs, cu umerii căzuţi. Care e scenariul aici? Râse cu amărăciune. Doamna inspectoare mă omoară pe mine şi apoi se sinucide. Îi puneţi nişte bani în casă. Şi…

— Şi Dennis Baker moare în închisoare – se poartă urât cu deţinuţii cu care n-ar trebui să aibă nimic de-a face, cade pe nişte scări, cine

ştie? Ce păcat! Dar trebuia să fie mai atent. Fără nici un martor, se termină şi cazul tău.

— Şi crezi că o să înghită cineva toată chestia asta? Cineva de la 118 va vorbi. Tot o să vă prindă, mai devreme sau mai târziu.

— Ei bine, domnişoară detectiv, trebuie să ne ocupăm mai întâi de stingerea focurile care s-au aprins deja, nu crezi? Şi tu eşti cel mai mare şi mai afurisit foc pe care-l avem în momentul de faţă.

— Ascultă, Robert, zise Flaherty, cu vocea tremurând. Eşti într-o situaţie problematică, dar încă nu-i prea târziu.

Wallace îşi puse mănuşile.

— Mai verifică strada o dată, spune-le să pregătească maşina. Viceprimarul luă revolverul lui Sachs.

Se îndreptă apoi spre uşă.

Ochii lui Wallace deveniră reci ca gheaţa privind-o pe Sachs şi ridică pistolul.

— Aşteaptă, zise Sachs, privindu-l şi ea drept în ochi.

Wallace se încruntă.

Sachs îl privi din cap până-n picioare, straniu de calmă având în vedere situaţia, după părerea lui.

— Echipa unu, intraţi, spuse ea atunci.

— Ce? zise Wallace clipind.

Spre uimirea viceprimarului, o voce de bărbat strigă din spatele încăperii întunecate:

— Nu mişcă nimeni! Sau trag!

Ce se întâmpla?

Cu răsuflarea tăiată, Wallace se uită spre uşă, unde apăruse un poliţist din trupele de intervenţie rapidă, cu ţeava mitralierei H&K mişcându-se între politician şi Henson, care stătea în faţa uşii de la intrare.

Sachs se aplecă şi apucă ceva de sub masă. În mână îi apăru un alt revolver Glock. Evident îl lipise acolo mai devreme! Se răsuci imediat spre uşa din faţă, cu pistolul îndreptat către Henson.

— Pune pistolul jos! La pământ! Poliţistul din trupele de intervenţie rapidă îşi îndreptă din nou mitraliera spre viceprimar.

„Oh, Doamne, e o capcană! îşi spuse Wallace panicat. Totul a fost o înscenare.”

— Acum! strigă din nou Sachs.

— Fir-ar… şopti Henson şi făcu ce i se spusese.

Wallace ţinea încă strâns în mână revolverul lui Sachs. Se uită o clipă la el.

Cu ochii aţintiţi în continuare asupra lui Henson, Sachs se întoarse puţin spre Wallace.

— Pistolul acela nu e încărcat. O să mori degeaba.

Dezgustat, Wallace aruncă pistolul pe masă şi ridică mâinile.

Uluită, doamna inspector Flaherty se trase înapoi în scaun şi se ridică în picioare.

— Echipajele de afară, puteţi intra! zise Sachs în microfonul ascuns în guler.

Uşa din faţă se deschise cu brutalitate şi şase poliţişti năvăliră înăuntru. În urma lor venea inspectorul adjunct Halston Jefferies şi şeful Diviziei de Afaceri Interne, căpitanul Ron Scott. Odată cu ei intră şi un tânăr poliţist blond, în uniformă.

Poliţiştii din trupele de intervenţie rapidă îl forţară pe Wallace să se trântească la pământ. Viceprimarul simţi o durere bruscă în şold şi în încheieturi. Îl încătuşară şi pe Henson. Wallace se uită afară şi îi văzu şi pe ceilalţi doi poliţişti de la 118, cei care stătuseră de pază la uşă. Erau lungiţi pe trotuarul rece, cu cătuşe la mâini.

— Doamne, ce metodă de a afla adevărul! exclamă Sachs, încărcându-şi revolverul şi punându-şi-l la loc în toc. Dar măcar am aflat răspunsurile la întrebări.

Întrebările la care se referea nu erau despre vinovăţia lui Robert Wallace – aflaseră încă dinainte că el era unul dintre partenerii lui Baker; ci dacă Marilyn Flaherty era şi ea implicată sau nu.

Înscenaseră totul pentru a afla acest lucru şi, de asemenea, ca să obţină o înregistrare pe casetă cu mărturisirea lui Wallace.

Lon Sellitto, Ron Scott şi Halston Jefferies stabiliseră un post de comandă într-o dubiţă mai sus pe stradă şi un trăgător de elită din se ascunsese în camera din spate pentru a se asigura că Wallace şi poliţistul care venise cu el nu încep să tragă înainte să apuce Sachs să obţină o înregistrare pe care s-o poată folosi în instanţă. Pulaski trebuia să atace uşa de la intrare cu unul din echipaje, iar un altul urma să atace uşa din spate. Dar în ultima clipă aflaseră că Wallace adusese cu el nişte poliţişti de la Secţia 118, despre care nu se ştia dacă erau corupţi, aşa că au fost nevoiţi să-şi schimbe planurile.

Pulaski fusese cât pe ce să dea nas în nas cu poliţiştii postaţi de Wallace în faţa magazinului, fapt care ar fi stricat totul.

— Inspector Jefferies m-a tras în dubiţa de comandă chiar înainte să mă vadă indivizii ăia din faţa uşii, zise bobocul.

— Te plimbai pe stradă ca un cercetaş în excursie la iarbă verde, ce mama dracului! îl repezi Jefferies. Dacă vrei să rămâi în viaţă pe străzi, băieţaş, ţine-ţi naibii ochii deschişi.

Furia inspectorului părea să se fi domolit în comparaţie cu criza pe care o făcuse cu o zi înainte, observă Sachs. Cel puţin de data asta nu mai scuipa în timp ce vorbea.

— Da, domnule. Voi fi mai atent de acum înainte, domnule.

— Oh, Doamne! Văd că în ziua de azi lasă pe oricine să intre în Academie.

Sachs îşi stăpâni un zâmbet. Se întoarse spre Flaherty.

— Îmi pare rău, doamnă inspector. A trebuit să ne asigurăm că nu sunteţi una de-a lor. Îi vorbi despre bănuielile şi indiciile pe care le avusese şi care o făcuseră să creadă că inspectoarea lucra probabil cu Baker.

— Mercedesul? întrebă Flaherty. Sigur că e al meu. Şi da, sigur, ai fost urmărită. Am trimis un poliţist din Divizia de Operaţii să vă supravegheze pe dumneata şi pe Pulaski. Amândoi sunteţi tineri fără experienţă şi s-ar fi putut să daţi de bucluc. I-am dat maşina mea, pentru că aţi fi observat o maşină de serviciu imediat.

Într-adevăr, Mercedesul o derutase şi o făcuse pe Sachs să se gândească la altceva. Dacă mafia nu era implicată, Sachs începea să se întrebe dacă nu cumva Pulaski se înşelase şi în ce-l priveşte pe partenerul lui Creeley, Jordan Kessler, şi dacă nu cumva omul de afaceri era implicat în vreun fel în crime. Se gândise că poate Creeley şi Sarkowski fuseseră suspectaţi în vreo anchetă de tipul celei care era în desfăşurare în acel moment la Enron şi că fuseseră omorâţi din cauza unor informaţii pe care le-ar fi putut da despre cazurile de fraudă din corporaţiile unor clienţi. Kessler părea să fie singurul jucător din acest meci care îşi putea permite un Mercedes AMG.

Dar acum îşi dădea seama că, de fapt, nu era vorba decât despre poliţişti corupţi, iar în şemineul lui Creeley nu se găsise cenuşa unor bilanţuri contabile falsificate, ci pur şi simplu a tuturor documentelor care ar fi putut să aibă legătură cu banii extorcaţi.

Atenţia inspectoarei se îndreptă acum spre Robert Wallace.

— Cum l-ai găsit? o întrebă ea pe Sachs.

— Spune-i, Ron, îi zise Sachs lui Pulaski.

— Detectiv Sachs a constatat… începu bobocul, dar se opri. Începu din nou. Detectiv Sachs a găsit mai multe urme în maşina lui Baker şi acasă la el, ceea ce ne-a dat ideea, mă rog, le-a dat detectivilor Sachs şi Rhyme ideea că poate cealaltă persoană implicată locuieşte lângă o plajă sau un port.

— Nu m-am gândit că era implicat inspectorul adjunct Jefferies, pentru că nu ar fi cerut să-i fie trimis un dosar la propria secţie, dacă voia să-l facă dispărut, preluă Sachs naraţiunea. Altcineva aranjase să fie trimis acolo şi apoi îl interceptase înainte să fie înregistrat. M-am dus înapoi la el şi l-am întrebat dacă a fost cineva în sala de arhive în ultima vreme, cineva care ar putea avea o legătură cu cazul. Şi a fost. Tu. O privire către Wallace. Apoi am pus următoarea întrebare logică: Aveai vreo legătură cu Maryland? Şi aveai, nu-i aşa? Atâta doar că nu una evidentă.

„Gândind între limitele date…”

— Oh, Doamne, murmură el. Baker mi-a spus că ai pomenit ceva de Maryland. Dar nu m-am gândit niciodată că o să afli.

— Wallace are o barcă ancorată în debarcaderul de pe proprietatea sa din Long Island, îi zise Ron Scott, şeful DAI, lui Flaherty. E înmatriculată în New York, dar e construită în Annapolis. Se numeşte *The Maryland Monroe.* Scott se uită la el o clipă şi izbucni în râs. Vouă, proprietarilor de bărci, chiar vă plac la nebunie jocurile de cuvinte?

— Nisipul, algele şi urmele de apă sărată din maşina şi casa lui Baker se potrivesc toate cu cele din portul de ambarcaţiuni, zise Sachs. Am obţinut un mandat şi am verificat barca. Am găsit nişte probe utile. Numere de telefon, documente, urme. Peste patru milioane bani gheaţă – oh, şi o grămadă de droguri. Multe băuturi, probabil furate. Dar cred că băutura e cea mai mică din problemele tale în momentul de faţă.

Ron Scott le făcu semn poliţiştilor.

— Duceţi-l în centru. În arest.

În timp ce îl conduceau afară, Wallace le strigă:

— Nu voi spune nimic. Dacă speraţi cumva să vă dau nume, să ştiţi că vă înşelaţi amarnic. Nu recunosc nimic.

Flaherty izbucni în râs pentru prima dată de când o cunoştea Sachs.

— Ai înnebunit, Robert? Mie mi se pare că au suficiente probe să te închidă pe viaţă. Nu e nevoie să zici nimic. De fapt, eu una chiar aş prefera să-ţi ţii gura aia spurcată închisă de acum înainte.

III
08.32 Joi

Timpul e un profesor excelent, dar din nefericire îşi omoară toţi învăţăceii.

LOUIS-HECTOR BERLIOZ

Capitolul 34

Singuri în laborator, Rhyme şi Sachs se uitau la mesele pe care se găseau probele adunate atât în scandalul de corupţie de la St. James, cât şi în cazul Ceasornicarului.

Sachs se concentra foarte tare, dar Rhyme ştia că se gândea mai mult în altă parte. Cu o noapte înainte discutaseră până târziu despre ceea ce se întâmplase. Corupţia în sine o bulversase suficient, dar faptul că nişte poliţişti încercaseră efectiv să omoare alţi poliţişti o tulbura şi mai tare.

Sachs pretindea că încă nu se hotărâse dacă să plece din poliţie sau nu, dar o singură privire pe care i-o aruncase îl lămuri pe Rhyme că avea de gând să plece. Ştia, de asemenea, că vorbise de mai multe ori la telefon cu cei de la Argyle Security.

Nu mai era nici o îndoială.

Rhyme privi micul dreptunghi de hârtie din valiza ei, care stătea deschisă pe masa din laboratorul său – plicul în care se afla scrisoarea de demisie a lui Sachs. Albul hârtiei era orbitor, aşa, ca lumina lunii pline pe cerul întunecat. Era greu să o vezi clar, era greu să vezi orice altceva.

Se forţă să nu se mai gândească la asta şi să studieze probele.

Gerald Duncan – poreclit de Thom, cel atât de spiritual, „criminalul de suprafaţă" – aştepta să fie acuzat pentru infracţiunile pe care le comisese, toate fiind delicte minore (analiza ADN-ului confirmă faptul că sângele de pe cuţitul cu lamă retractabilă, de pe haina găsită în apele portului şi din băltoaca de sânge de pe debarcader era sângele lui Duncan, şi unghia ruptă se potrivea de asemenea perfect).

Cazul de corupţie de la Secţia 118 înainta foarte încet.

Aveau suficiente probe să-i pună sub acuzaţie pe Baker, pe Wallace şi pe Toby Henson. Solul de la scena crimei lui Sarkowski, precum şi mostrele prevalabil de Sachs din casa lui Creeley din Westchester se potriveau cu urmele găsite acasă la Baker şi Henson. Şi, bineînţeles, aveau o fibră de frânghie care îl implica pe Baker în moartea lui Creeley. Fibre similare găsiră şi în barca lui Baker. Henson avea nişte mănuşi de piele care se potriveau ca textură cu urmele găsite la Westchester.

Dar acest trio nu coopera. Refuzau orice aranjamente cu procuratura, şi nici o dovadă nu implica pe altcineva, nici chiar pe cei doi poliţişti care veniseră cu ei la magazinul din East Village, şi care pretindeau că erau nevinovaţi. Rhyme încercase să o trimită pe Kathryn Dance să îi interogheze, dar refuzau să vorbească.

Rhyme avea convingerea că, în cele din urmă, vor reuşi să-i descopere pe toţi infractorii din 118 şi să construiască nişte cazuri

solide împotriva lor. Dar el nu voia în cele din urmă; el voia acum. După cum spunea şi Sachs, ceilalţi poliţişti de la St. James plănuiau poate să mai omoare şi alţi martori – chiar să încerce din nou s-o elimine pe ea sau pe Pulaski. Era, de asemenea, posibil ca unul sau mai mulţi dintre ei să-i forţeze pe Baker, Henson şi Wallace să păstreze tăcerea ameninţându-i pe ei sau pe familiile lor.

În afară de asta, Rhyme era solicitat să ancheteze şi alte cazuri. Primise de curând un telefon în legătură cu un alt incident – agentul FBI Fred Dellray (care fusese eliberat temporar din iadul delictelor financiare) îi spusese că avusese loc o spargere şi o incendiere la Institutul Federal Naţional de Standarde şi Tehnologie din Brooklyn. Daunele erau minore, dar infractorii trecuseră peste un sistem de securitate foarte sofisticat şi, având în vedere faptul că toată lumea se temea în momentul acela de terorism, orice spargere la o instituţie guvernamentală se bucura de atenţie. FBI-ul voia ca Rhyme să-i ajute la partea criminalistică şi de laborator a anchetei. Dorea să-i ajute, dar voia neapărat să finalizeze mai întâi cazul Baker-Wallace.

Sosi un curier cu dosarul cazului asasinării prietenului lui Duncan, omul de afaceri care refuzase să se lase extorcat şi a cărui moarte fusese ordonată de Baker. Cazul era încă deschis – nu există prescripţie în cazurile de omucideri – dar nu se mai aflase nimic nou de peste un an. Rhyme spera să găsească o pistă în acest caz vechi, care să-i ajute să identifice şi alţi poliţişti criminali de la Secţia 118.

Prima dată Rhyme accesă arhiva ziarului *New York Times* şi citi o scurtă relatare despre victimă, Andrew Culbert. Nu se spunea nimic altceva decât că era un om de afaceri din Duluth şi că fusese ucis, se pare, în timpul unui jaf în centrul Manhattanului. Nu se găsise nici un suspect. Nu mai exista nici un alt articol despre caz.

Rhyme îi spuse lui Thom să îi monteze raportul de anchetă pe cadrul de răsfoire a paginilor şi criminalistul citi toate paginile. Cum se întâmpla de obicei când verificai cazuri vechi, notiţele erau scrise în diverse caligrafii, pentru că, pe măsură ce trecea timpul şi nu se descoperea nimic nou, ancheta era transferată de la un detectiv la altul – cu din ce în ce mai puţin zel. Conform raportului de la scena crimei nu se găsiseră prea multe probe, nu era nici o amprentă sau urmă plantară, nu erau cartuşe de gloanţe (decesul survenise în urma a două împuşcături în frunte, gloanţele fiind des întâlnitele .38 Special; testaseră armele confiscate de la Baker şi ceilalţi poliţişti de la 118, dar nu exista nici o potrivire).

— Ai inventarul scenei crimei? o întrebă pe Sachs.

— Stai să văd. Da, chiar aici, zise ea dându-i o foaie de hârtie. Ţi-o citesc eu.

Rhyme îşi închise ochii ca să aibă o imagine mai bună a obiectelor de pe listă.

— Portmoneu, începu Sachs. O cheie de cameră de hotel de la St. Regis, o cheie de la minibar, un stilou Cross, un PDA, un pachet de gumă, un carneţel. Pe prima pagină scria „Baia bărbaţilor”, pe a doua pagină „Chardonay“. Asta-i tot. Detectivul principal de la Omucideri care s-a ocupat de caz a fost John Repetti.

Rhyme se uita în gol, obsedat de un detaliu.

— Poftim? o întrebă el.

— Am spus Repetti, el a condus cazul. Vrei să-l sun?

După un moment de pauză, Rhyme răspunse:

— Nu, vreau să faci altceva.

„E posedată.”

Ascultând la iPod înregistrarea plină de scârţâituri a cântăreţului de blues Blind Lemon Jefferson, cântând „Vezi să-mi fie curat mormântul”, Kathryn Dance se uită urât la valiza burduşită care refuza să se închidă.

„N-am cumpărat decât două perechi de pantofi, câteva cadouri de Crăciun… OK, *trei* perechi de pantofi, dintre care una era, de fapt, o pereche de săndăluţe uşoare, de ocazie. Astea nu contează. Oh, şi mai e şi puloverul. Puloverul e problema.”

Îl scoase afară. Şi mai încercă o dată. Clamele se apropiară până la câţiva centimetri şi acolo se opriră.

Posedată…

„Atunci o să încerc stilul elegant.” Găsi o pungă de plastic şi mută în ea blugii, un costum, uscătorul de păr, ciorapii şi puloverul enervant şi imens. Încercă iar valiza.

Clic.

Nu era nevoie de un exorcist.

Se auzi telefonul de pe noptieră şi bărbatul de la recepţie o anunţă că avea un vizitator.

Exact la ţanc.

— Spuneţi-i să urce, zise Dance şi, cinci minute mai târziu, Lucy Richter se aşeza pe micuţa canapea din camera de hotel a lui Dance.

— Vrei să bei ceva?

— Nu, mersi. Nu pot să stau mult.

Dance arătă micul frigider.

— Cine o fi inventat minibarurile astea este un demon. Ciocolată şi chipsuri. Slăbiciunea mea. Adică, aproape orice e slăbiciunea mea. Şi, ca şi cum asta n-ar fi fost de ajuns, salsa costă zece dolari.

Lucy, care arăta ca o persoană care nu fusese nevoită să numere o calorie sau un gram de grăsime în viaţa ei, izbucni în râs.

— Am auzit că l-au prins, zise ea. Poliţistul care a rămas să facă de gardă acasă la mine mi-a spus. Dar nu ştia nici un detaliu.

Agenta îi povesti ce era cu Gerald Duncan, cum fusese, de fapt,

nevinovat de la început, şi despre scandalul de corupţie de la o secţie de poliţie.

Lucy clătină din cap auzind asta. Apoi studie camera mică de hotel. Făcu nişte comentarii superficiale în legătură cu imaginile înrămate de pe pereţi şi cu priveliştea de pe fereastră. Funingine, zăpadă şi un coş de fum erau elementele esenţiale ale peisajului.

— Am venit numai să-ţi mulţumesc.

„Nu-i adevărat", se gândi Dance.

— Nu e nevoie să-mi mulţumeşti, zise ea însă cu voce tare. Era de datoria mea.

Observă că Lucy nu-şi mai ţinea mâinile încrucişate la piept şi că acum stătea confortabil, se lăsase uşor pe spate, cu umerii relaxaţi, dar nu tolănită. Urma o mărturisire de un fel sau altul.

Dance nu mai spuse nimic.

— Eşti psiholog? o întrebă Lucy.

— Nu. Doar poliţistă.

În timpul interviurilor se întâmplase foarte des ca subiecţii să continue să vorbească şi după ce mărturiseau, povestindu-i întâmplări din viaţa lor, când comiseseră alte fapte reprobabile, sau despre cum îşi urau părinţii, sau despre invidia fraţilor sau a surorilor, despre neveste sau soţi care îi înşelaseră, despre furie sau bucurie, despre speranţe. Mărturisind, cerându-i sfat. Nu, nu era psiholog. Dar era poliţistă şi mamă, şi expert în kinezie, şi toate aceste roluri o obligau să fie un expert în arta ascultatului – în mare măsură uitată în zilele noastre.

— Ei, oricum, e foarte uşor să vorbească omul cu tine. Cred că aş vrea să-ţi cer părerea în legătură cu ceva.

— Continuă, o încurajă Dance.

— Nu ştiu ce să fac, zise Lucy. Azi o să primesc o diplomă de merit, ştii, cum ţi-am spus. Dar e o problemă. Îi explică mai multe amănunte despre ce anume făcea în meseria ei, despre cum era să fii administrator de cisterne de combustibil şi de camioane pentru aprovizionare.

Dance deschise minibarul, scoase două sticle de Perrier de câte 6 dolari fiecare. Ridică o sprânceană.

Lucy ezită.

— Oh, sigur.

Dance le deschise şi îi dădu una. Când ai mâinile ocupate, mintea ţi se eliberează pentru gânduri şi vocea pentru cuvinte.

— OK. Aveam în echipă un caporal, Pete. Era rezervist din Dakota de Sud. Tip amuzant. Foarte amuzant. Era antrenor de fotbal acasă şi lucra în construcţii. M-a ajutat mult când am ajuns acolo. Într-o zi, acum aproximativ o lună, noi doi trebuia să facem un inventar al vehiculelor avariate. Câteva trebuiau trimise înapoi la Fort Hood

pentru reparaţii, pe câteva le reparam noi, şi câteva pur şi simplu trebuiau trimise la fier vechi. Eu eram în birou la mine, iar el s-a dus la popotă să mănânce. Trebuia să-l iau la ora unu după-amiază şi apoi să mergem în parcare. M-am dus să-l iau. L-am văzut în faţa popotei, aşteptându-mă. Chiar atunci a explodat un DEI. Asta e o bombă.

Dance ştia asta, bineînţeles.

— Eu eram cam la zece-doisprezece metri distanţă când a explodat. Petey îmi făcea semn cu mâna, apoi a urmat o fulgerare şi toată imaginea s-a schimbat. Cât ai clipi, toată piaţa s-a transformat în altceva. Lucy se uită afară pe fereastră. Tot zidul din faţă al popotei s-a prăbuşit, palmierii… pur şi simplu au dispărut. Câţiva soldaţi şi nişte civili care erau în piaţă… În clipa aceea erau acolo, în următoarea – nu.

Avea vocea ciudat de calmă. Dance recunoscu tonul; îl auzise deseori la martorii care pierduseră pe cineva drag. (Acestea erau cele mai grele interviuri de luat, mult mai dure decât statul faţă în faţă cu cel mai abject dintre criminali).

— Corpul lui Petey a fost fărâmiţat. Este singurul cuvânt potrivit. I se puse un nod în gât. Era complet roşu şi negru… bucăţi… Am văzut multe lucruri acolo. Dar asta a fost atât de îngrozitor…

Sorbi din apă şi apoi îşi încleştă mâinile în jurul sticlei, aşa cum face un copil cu o păpuşă.

Dance nu-i spuse nici un cuvânt de condoleanţe – ar fi fost inutile. Îi făcu doar semn să continue. Lucy trase adânc aer în piept. Îşi încleştă degetele până i se albiră încheieturile. Uneori Dance caracteriza acest gest – foarte comun – ca fiind o încercare de a sugruma tensiunea de nesuportat pe care i-o dădea sentimentul de vină, de durere sau de ruşine.

— Chestia e… Am întârziat. Eram la birou. M-am uitat la ceas. Era aproximativ douăsprezece cincizeci şi cinci, dar mai aveam de băut jumătate din suc. M-am gândit să-l arunc şi să plec – îmi lua cinci minute să ajung până la popotă – dar am vrut să-mi termin sucul. Pur şi simplu am vrut să stau să-l beau în linişte. Am întârziat la popotă. Dacă aş fi sosit la timp, nu ar fi murit. L-aş fi luat la timp şi am fi fost la un kilometru distanţă, când a explodat DEI-ul.

— Tu ai fost rănită?

— Puţin. Îşi trase mâneca în sus şi-i arătă o cicatrice mare pe antebraţ. Nimic grav. Se uită lung la cicatrice şi apoi mai bău apă. Ochii îi erau pustii. Dacă aş fi întârziat numai *un* minut tot ar fi fost în vehicul. Poate-ar fi supravieţuit. Şaizeci de secunde… Asta ar fi fost diferenţa dintre viaţă şi moarte pentru el. Şi totul din cauza unui suc. Tot ce-am vrut a fost să-mi termin nenorocitul de suc. Un hohot amar de râs îi scăpă printre buzele uscate. Şi cine îmi apare apoi în casă şi încearcă să mă omoare? Cineva care-şi zice Ceasornicarul, care-mi lasă

un ceas cât toate zilele de mare în baie. De săptămâni întregi nu pot să mă gândesc decât ce mare diferenţă face un singur minut înainte sau înapoi în viaţa sau în moartea unui om. Şi vine nebunul ăsta şi mi-l aruncă-n faţă.

— Şi ce mai era? întrebă Dance. Mai este ceva, nu-i aşa?

— Da, zise ea. Asta-i de fapt problema. Vezi tu, contractul meu expira luna viitoare. Dar m-am simţit aşa de vinovată din cauza lui Pete, încât i-am zis comandantului că vreau să-l prelungesc.

Dance încuviinţă din cap.

— Ăsta e de fapt scopul ceremoniei. Nu e din cauză că am fost rănită. Suntem răniţi în fiecare zi. E din cauza prelungirii perioadei de înrolare. E foarte greu ca armata să găsească recruţi în ziua de azi. Aşa că o să-i folosească pe cei care-şi prelungesc contractele pentru a face reclamă armatei moderne. Nouă ne place aşa de mult, încât vrem să continuăm. Ceva în genul ăsta.

— Şi crezi că ai vrea să renunţi?

— Mă înnebuneşte chestia asta, zise ea dând din cap. Nu mai pot să dorm. Nu mai pot face dragoste cu soţul meu. Nu mai pot face nimic… Mă simt singură. Mi-e dor de familia mea. Dar ştiu şi că facem ceva important acolo, că facem un lucru bun pentru mulţi oameni. Nu mă pot hotărî. Pur şi simplu nu mă pot hotărî.

— Ce s-ar întâmpla dacă le-ai spune că te-ai răzgândit?

— Nu ştiu. Probabil s-ar enerva. Dar nu risc s-ajung în faţa curţii marţiale. E mai mult problema *mea.* Aş dezamăgi nişte oameni. N-ar fi ceva ce aş face din lipsă de curaj. Mie niciodată nu mi-a lipsit curajul. Mi-aş încălca o promisiune.

Dance se gândi câteva clipe, sorbind şi ea din apă.

— Nu pot să-ţi spun ce să faci. Dar pot să-ţi spun un lucru: meseria mea e să aflu adevărul. Aproape toţi oamenii cu care am de-a face sunt infractori – criminali. Ei ştiu adevărul şi mint ca să-şi salveze pielea. Dar întâlnesc foarte des şi oameni care se mint pe ei înşişi. Şi de obicei nici măcar nu-şi dau seama de asta. Dar fie că minţi poliţia sau pe mama ta, pe soţia, pe prietenii tăi sau pe tine însuţi, simptomele sunt întotdeauna aceleaşi. Eşti stresat, nervos, deprimat. Minciunile îi fac pe oameni să fie urâţi. Adevărul face exact opusul… Bineînţeles, câteodată ţi se pare că adevărul este ultimul lucru pe care ţi-l doreşti. Dar nici nu pot să-ţi spun de câte ori am reuşit să fac un suspect să mărturisească şi după aceea s-a uitat aşa la mine, cu uşurare. Absolut straniu – câteodată efectiv îmi mulţumesc.

— Vrei să spui că *eu* ştiu adevărul?

— Da. Îl ştii. E acolo. Îngropat adânc. Şi s-ar putea să nu-ţi placă atunci când îl vei găsi în sfârşit. Dar e acolo.

— Şi cum îl găsesc? Mă interoghez singură?

— Ştii, asta sună perfect. Sigur că da, ceea ce faci e să cauţi aceleaşi

lucruri pe care le caut şi eu: furie, deprimare, negare, scuze, raţionalizări. Când simţi aşa şi de ce? Ce se ascunde în spatele acestui sentiment sau al celuilalt? Şi nu te păcăli singură. Continuă să cauţi. Până la urmă tot vei găsi ceea ce vrei cu adevărat.

Lucy Richter se aplecă şi o îmbrăţişă pe Dance – lucru pe care nu-l făceau decât foarte puţini subiecţi.

— Hei, am o idee, zise Lucy cu un zâmbet. Hai să scriem o carte din acelea de autoajutorare. *Ghidul autointerogatoriului pentru fete.* O să fie un bestseller.

— În timpul nostru liber, râse Dance.

Ciocniră cu sticlele de apă.

Cincisprezece minute mai târziu terminaseră deja jumătate din cafeaua şi brioşele cu afine pe care le comandaseră în cameră. În acel moment sună mobilul agentei. Kathryn Dance se uită la numărul de pe ecran. Clătină din cap şi izbucni în râs.

Se auzi soneria de la uşa casei lui Rhyme. Thom intră un moment mai târziu în laborator, însoţind-o pe Kathryn Dance. Avea părul desfăcut, nu împletit în codiţă la spate, şi căştile minuscule ale iPod-ului îi atârnau la gât. Îşi dădu jos pardesiul subţire şi îi salută pe Sachs şi pe Mel Cooper, care tocmai sosise.

Dance se aplecă şi îl mângâie pe cap pe Jackson, căţelul havanez.

— Hm, zise Thom. Ce-ai zice de un cadou de drum bun? Şi făcu un semn către câine.

— E adorabil, dar am ajuns la limita şeptelului acasă – atât cu două, cât şi cu patru picioare, râse Dance.

Rhyme fusese cel care o sunase, rugând-o să-i mai ajute o dată.

— Promit că e pentru ultima oară, zise el, când Dance se aşeză lângă el.

— Deci, care-i problema? întrebă ea.

— Avem o mică neconcordanţă în caz. Şi vreau să ne ajuţi.

— Ce pot să fac?

— Îmi amintesc că ne-ai povestit despre cazul Hanson din California – cum te-ai uitat pe transcrierea declaraţiei şi ai intuit anumite lucruri pe care intenţiona să le facă.

Dance încuviinţă.

— Aş vrea să faci acelaşi lucru pentru noi.

Rhyme îi povesti cum asasinarea lui Andrew Culbert, prietenul lui Gerald Duncan, îl făcuse pe acesta să pună la cale distrugerea lui Baker şi a lui Wallace.

— Dar am găsit nişte lucruri ciudate în dosarul de caz. Culbert avea un PDA, dar nu şi un mobil. Ceea ce e bizar. Orice om de afaceri din ziua de azi are un mobil. Şi avea un carneţel cu două notiţe. Pe unul scria: „Chardonay”. Ceea ce poate să însemne că a vrut să-şi

amintească să cumpere nişte vin. Dar pe celălalt scria: „Baia bărbaţilor”. De ce ar nota cineva aşa ceva în carneţel? M-am gândit un pic la asta şi-apoi mi-am dat seama că e genul de lucru pe care l-ar scrie o persoană cu handicap de vorbire sau de auz. Să comande vin într-un restaurant, apoi să întrebe unde e baia. Şi nu avea nici un telefon la el. M-am gândit că poate era surd.

— Deci, prietenul lui Duncan a fost omorât din cauză că hoţul şi-a pierdut răbdarea când victima nu l-a înţeles sau nu i-a dat portmoneul suficient de repede, zise Dance. El a *crezut* că Baker i-a omorât prietenul, dar a fost doar o coincidenţă.

— E şi mai încurcat de-atâta, zise Sachs.

— Am găsit-o pe văduva lui Culbert în Duluth, zise Rhyme. Mi-a zis că era surdo-mut din naştere.

— Dar Duncan ne-a spus că acest Culbert i-a salvat viaţa în armată, zise Sachs. Or, dacă era surd, nu l-ar fi înrolat niciodată.

— Cred că Duncan pur şi simplu a citit despre o victimă de jaf şi a pretins că era prietenul lui, zise Rhyme. Ca să dea credibilitate planului lui de a-l implica pe Baker. Criminalistul ridică din umeri. Poate că nu e nici o problemă. La urma urmei, am arestat un poliţist corupt. Dar lasă câteva întrebări fără răspuns. Poţi să te uiţi la înregistrarea interogatoriului şi să ne spui ce crezi despre Duncan?

— Sigur.

Cooper apăsă câteva taste la calculator.

Un moment mai târziu apăru pe monitor înregistrarea. Gerald Duncan stătea confortabil pe un scaun într-o sală de interogatorii din centru, în timp ce vocea lui Lon Sellitto dădea detalii despre el: cine era, data şi cazul. Apoi începu declaraţia propriu-zisă. Duncan turui cam aceleaşi fapte pe care i le spusese şi lui Rhyme când stătea pe bordură lângă ultima scenă din cazul „ucigaşului în serie“.

Dance privi cu atenţie, dând încet din cap în timp ce Duncan îşi explica detaliile planului.

Când termină, Cooper apăsă pe PAUSE, îngheţând pe ecran imaginea lui Duncan.

— Asta-i tot ce aveţi? îl întrebă Dance pe Rhyme.

— Da. Rhyme observă că faţa agentei împietrise. Ce crezi? o întrebă el.

— Trebuie să spun… zise ea după o clipă de şovăială. Am senzaţia că povestea despre asasinarea prietenului lui nu e singura problemă. Cred că practic absolut tot ce v-a zis e o minciună.

În casa lui Rhyme se lăsă tăcerea.

O tăcere totală.

În cele din urmă Rhyme îşi ridică privirea de pe ecranul cu chipul încremenit al lui Gerald Duncan.

— Continuă, zise el.

— I-am citit reacţiile de bază când a descris amănuntele planului de a-l înfunda pe Baker. Ştim că anumite aspecte de acolo sunt adevărate. Aşa că atunci când i se schimbă nivelul de stres, presupun că minte. Am remarcat nişte deviaţii majore când vorbea despre presupusul lui prieten. Şi nu cred nici că-l cheamă Duncan. Sau că trăieşte în Midwest. Oh, şi nu-i pasă nici cât negru sub unghie de Dennis Baker. Nu are nici un interes emoţional în arestarea lui. Şi mai e ceva. Dance se uită la ecran. Poţi să dai la mijlocul înregistrării, te rog? La un moment dat se atinge pe obraz.

Cooper derulă înapoi.

— Aici. De aici.

— „Nu aş face nici un rău nimănui. N-aş putea face aşa ceva. Poate că mă joc puţin cu legea…“

Dance clătină din cap, încruntându-se.

— Ce e? întrebă Sachs.

— Ochii lui… şopti Dance. Oh, asta chiar că e o problemă.

— De ce?

— Cred că e periculos, foarte periculos. Am petrecut luni întregi studiind casetele cu interogatoriile cu Ted Bundy, ucigaşul în serie. Era un adevărat sociopat, adică putea să mintă fără să clipească. Singurul lucru pe care l-am detectat pe faţa lui Bundy a fost o mică reacţie în jurul ochilor când a pretins că nu a omorât pe nimeni. Reacţia nu era unul din răspunsurile tipice ale minciunii; ci era una de dezamăgire şi trădare. Pentru că nega un lucru care avea o importanţă majoră pentru fiinţa sa. Arătă ecranul. Şi exact asta a făcut şi Duncan.

— Eşti sigură? întrebă Sachs.

— Nu sută la sută, nu. Dar cred că trebuie să-i punem nişte întrebări în plus.

— Oricum, ar fi mai bine să-l mutăm la nivelul trei de detenţie, până ne dăm seama ce e cu el.

Din moment ce fusese arestat doar pentru infracţiuni minore, non-violente, Gerald Duncan era închis într-un centru de detenţie de mică securitate de pe Centre Street. Era puţin probabil să evadeze de acolo, dar nu imposibil. Rhyme îi telefonă directorului centrului de detenţie din Manhattan.

Se prezentă şi dădu instrucţiuni să-l mute pe Duncan într-o celulă mai sigură.

Custodele nu spuse nimic. Rhyme presupuse că era din cauză că nu voia să accepte ordine de la un civil.

Politica e aşa de obositoare şi enervantă…

Făcu o grimasă şi apoi se uită la Sachs, pe punctul de a o ruga să autorizeze ea transferul. Dar în acel moment află motivul tăcerii interlocutorului său:

— Păi, domnule detectiv, zise bărbatul tulburat. N-a stat aici decât vreo două-trei minute. Nici măcar nu i-am făcut formele.

— Poftim?

— Procurorul a făcut nu ştiu ce fel de înţelegere cu el şi l-a eliberat aseară. Am crezut că ştiaţi.

Capitolul 35

Lon Sellitto se întorsese în laboratorul lui Rhyme şi se plimba furios de colo până colo.

Se părea că avocatul lui Duncan se întâlnise cu procurorul adjunct şi, în schimbul unei declaraţii prin care îşi recunoştea vinovăţia, plata a 100 000 de dolari pentru abuzul de resurse ale departamentului de poliţie şi de pompieri şi o garanţie scrisă că va depune mărturie împotriva lui Baker, acesta renunţase la toate capetele de acuzare, deşi puteau fi reluate în cazul în care Duncan nu apărea în instanţă să depună mărturie împotriva lui Baker. Nici măcar nu i se luaseră amprentele şi nu îl înregistraseră la centrul de detenţie.

Detectivul înalt şi zburlit se uita la telefon cu mâinile în şolduri, încruntându-se de parcă aparatul era prostul incompetent care eliberase un potenţial criminal.

Vocea procurorului avea un ton clar defensiv.

— Numai aşa a vrut să coopereze, zise el. A venit reprezentat de un avocat de la Reed, Prince. Şi-a predat paşaportul. A fost perfect legal. A fost de acord să nu părăsească jurisdicţia până după procesul lui Baker. E într-un hotel în oraş, cu un poliţist de pază. Nu pleacă nicăieri. Care-i problema? Am mai făcut chestia asta de o mie de ori.

— Dar Westchester? întrebă Rhyme în telefon. Cadavrul furat?

— Au fost de acord să nu-l dea în judecată. Le-am spus că îi vom ajuta şi noi la alte cazuri, dacă vor avea nevoie de cooperarea noastră.

Procurorul vedea evident situaţia ca pe o oportunitate de aur pentru cariera lui; dacă reuşea să aducă în justiţie o bandă de poliţişti corupţi avea să ajungă o vedetă.

Rhyme clătină din cap, livid de furie. Incompetenţa şi ambiţia egoistă îl înfuriau întotdeauna. Meseria era suficient de grea şi fără intervenţia politicienilor. De ce naiba nu-l sunase nimeni înainte să-i dea drumul lui Duncan? Chiar şi înainte ca Dance să-şi exprime părerea despre interogatoriu, existau mult prea multe întrebări fără răspuns pentru a-l putea elibera.

— Unde e? strigă Sellitto.

— Şi oricum, ce probe…?

— Unde naiba e? urlă Sellitto.

Procurorul ezită şi apoi îi dădu numele unui hotel din centru şi numărul de mobil al poliţistului care-l păzea.

— Îl sun chiar acum, zise Cooper şi formă numărul.

— Şi cum îl chema pe avocatul ăsta? continuă Sellitto.

Procurorul adjunct le dădu şi numele acestuia.

— Nu înţeleg care-i necazul, zise el cu voce nesigură.

Sellitto închise. Se uită la Dance.

— Am de gând să calc pe mulţi pe bătături. Înţelegi ce vreau să-ţi spun?

— Şi în California avem porcării din astea mari cât casa, nu te speria, zise ea dând din cap. Dar sunt sigură de părerea mea. Fă tot ce poţi să-l găseşti. Vreau să zic, absolut orice. Voi repeta exact acelaşi lucru în faţa oricui vrei tu. Şeful departamentului, primar, guvernator.

— Vezi ce ştie avocatul despre el, îi zise Rhyme lui Sachs.

Aceasta îşi notă numele şi-şi deschise telefonul mobil. Bineînţeles că auzise Rhyme de Reed, Prince. Era o firmă mare şi respectată de pe Broadway. Avocaţii de acolo erau cunoscuţi pentru faptul că apărau infractori bogaţi şi celebri.

— Avem o problemă, zise Cooper cu voce mohorâtă. Tocmai am vorbit cu poliţistul de la hotel, care-l păzea pe Duncan. I-a verificat acum camera. A dispărut, Lincoln.

— Ce?

— Poliţistul a zis că Duncan s-a dus la culcare devreme azi-noapte, i-a spus că nu se simte prea bine şi că vrea să doarmă până târziu a doua zi. Se pare că a deschis cumva uşa de la camera adiacentă. Poliţistul nu-şi dă seama cum s-a întâmplat. Se poate să fi plecat încă de-aseară.

Sachs îşi închise telefonul.

— Reed, Prince nu are angajat nici un avocat cu numele pe care ni l-a zis procurorul. Şi Duncan nu le e client.

— Oh, la naiba! se răsti Rhyme.

— OK, zise Sellitto. E timpul să chemăm întăriri. Îl sună pe Bo Haumann de la trupele de intervenţie şi îi spuse că trebuiau să-l aresteze din nou pe suspect. Atâta doar că nu ştim sigur unde e.

Îi dădu poliţistului cele câteva detalii pe care le aveau. Reacţia lui Haumann, pe care Rhyme nu o auzi, putea fi totuşi ghicită din răspunsul lui Sellitto.

— Nu trebuie să-mi spui *mie*, Bo.

Sellitto îi lăsă un mesaj şi procurorului general şi apoi sună la Casa Mare pentru a informa conducerea poliţiei care era situaţia.

— Vreau să ştiu mai multe despre el, îi zise Rhyme lui Cooper. Am fost mult prea mulţumiţi de noi, fir-ar să fie. Nu am pus suficiente întrebări. Se uită la Dance. Kathryn, efectiv mi-e groază să te rog din nou, dar…

Dance tocmai îşi închidea telefonul.

— Deja mi-am anulat biletul de avion.

— Îmi pare rău. În definitiv, nu e cazul tău.

— A devenit cazul meu din momentul în care i-am luat interviul lui Cobb marţi, zise Dance, strângând din buze.

Cooper verifica pe calculator informaţiile pe care le aflaseră despre Gerald Duncan. Făcu o listă cu numerele de telefon şi începu să sune.

— Ascultaţi aici, zise el, după mai multe convorbiri. Nu e el Duncan. Poliţia Statului Missouri a trimis o maşină la adresa de pe permisul de conducere. Este, într-adevăr, proprietatea unui Gerald Duncan, dar nu Gerald Duncan al nostru. Persoana care locuia acolo s-a transferat cu serviciul la Anchorage acum şase luni. Casa e goală şi e dată pentru închiriere. Uite o fotografie.

Bărbatul din fotografia de pe permisul de conducere era foarte diferit de cel pe care-l arestaseră cu o zi înainte.

— Genial, încuviinţă Rhyme. A verificat în ziar listele de case de închiriat, a găsit una care era de mult timp pe piaţă şi s-a gândit că nu va fi închiriată cel puţin câteva săptămâni din cauză că vine Crăciunul. Tot aşa şi la biserică. A falsificat permisul de conducere pe care l-am văzut. Şi, de asemenea, paşaportul. L-am subestimat pe tipul ăsta încă de la început.

— Proprietarul, strigă Cooper, care nu-şi ridicase privirea de la calculator, adevăratul Duncan, a avut nişte probleme cu cărţile de credit. Furt de identitate.

Lincoln Rhyme simţi un fior de gheaţă pe şira spinării, acolo unde, în realitate, nu putea simţi nimic. Avu senzaţia că e pe cale să se întâmple un dezastru.

Dance se uita la imaginea feţei nemişcate a lui Duncan, tot atât de atent pe cât se uita Rhyme la diagramele de probe.

— Oare ce are de fapt de gând? se întrebă ea cu voce tare.

Era o întrebare la care nici unul dintre ei nu ştia ce răspuns să dea.

Charles Vespasian Hale, bărbatul care se dăduse drept Gerald Duncan, Ceasornicarul, era în metrou şi se uita la ceasul de la încheietura mâinii (ceasul de buzunar Breguet, de care se ataşase, nu se potrivea cu rolul pe care avea de gând să şi-l asume).

Totul decurgea conform planului. Lua metroul din Brooklyn, unde avea o casă de siguranţă, cu un sentiment de nerăbdare, dar şi cu oarecare nelinişte, cu toate că era aproape la fel de senin ca întotdeauna.

Bineînţeles, foarte puţin din ceea ce-i spusese lui Vincent Reynolds era adevărat. Nu putea fi. Avea o carieră îndelungată în această profesie şi ştia foarte bine că violatorul palid le va mărturisi poliţiştilor tot ce ştia încă de la prima ameninţare.

Născut în Chicago, Hale era fiul unui profesor de latină de liceu (de aceea al doilea nume îi fusese dat după un nobil împărat roman) şi al administratoarei departamentului de lenjerie de la un magazin Sears din suburbii. Cuplul nu vorbea niciodată prea mult, nu făcea niciodată prea multe. În fiecare seară, după o cină liniştită, tatăl său se îndrepta spre cărţile lui şi mama spre maşina de cusut. Ca activitate de familie se aşezau uneori în fotolii separate în faţa micului televizor şi se uitau

la seriale proaste de comedie şi la filme poliţiste lipsite de imaginaţie, ceea ce le oferea o modalitate inedită de comunicare – comentând filmele, îşi exprimau unul altuia dorinţele şi resentimentele pe care nu aveau curajul să şi le spună direct.

În liniştе…

Băiatul fusese un singuratic. Era un copil deosebit, dar părinţii îl tratau cu apatie şi cu o ciudată curiozitate, de parcă ar fi fost o specie de plantă pe care nu ştiau foarte bine cum s-o îngrijească. Orele de plictiseală şi singurătate ajunseră de nesuportat, şi Charles simţea cu disperare nevoia de a-şi găsi o ocupaţie, de teamă că tăcerea agonizantă din casă îl va sufoca.

Îşi petrecea nenumărate ore afară – făcând plimbări lungi sau căţărându-se în copaci. Descoperi că era mai bine să fii singur afară decât înăuntru. Exista întotdeauna ceva care să-ţi distragă atenţia, ceva ce se putea afla dincolo de următorul deal, sau pe creanga unui copac. Făcea parte din cercul de biologie al şcolii. Mergea în expediţiile Outward Bound şi era întotdeauna primul care traversa un pod de frânghii, sărea de pe o stâncă, se lăsa pe frânghie în jos pe munte.

Dacă era totuşi condamnat să fie înăuntru, Charles îşi făcuse obiceiul să-şi umple timpul aranjându-şi lucrurile. Punerea în ordine a obiectelor de pe birou, a cărţilor şi a jucăriilor umplea orele nesfârşite şi dureroase. Nu se simţea singur când făcea asta, nu simţea plictiseala ca pe o durere fizică, nu-i mai era teamă de liniştе.

„Ştiai, Vincent, că adjectivul «meticulos» provine din cuvântul latinesc *meticulosus,* care înseamnă «temător»?”

Când lucrurile nu erau în perfectă ordine, intra într-o stare de frenezie, chiar şi atunci când eroarea era un lucru caraghios ca, bunăoară, o şină de trenuleţ nealiniată bine cu următoarea, sau o spiţă îndoită de bicicletă. Orice lucru nelalocul lui îi crea o senzaţie de neplăcere la fel de mare ca aceea produsă de un zgomot strident.

De pildă, mariajul părinţilor lui. După divorţ, nu mai vorbise cu nici unul din ei. Viaţa ar trebui să fie ordonată şi perfectă. Când nu e, ar trebui să fii liber să elimini cu totul elementele care provoacă dezordinea. Nu se ruga (nici o dovadă empirică nu sugera că poţi să-ţi pui viaţa în ordine sau să-ţi atingi scopurile prin comunicare cu divinitatea), dar, dacă s-ar fi rugat, Charles s-ar fi rugat să-i moară părinţii.

Hale intră în armată pentru doi ani şi se maturiză într-o atmosferă de ordine. Urmă Şcoala de ofiţeri şi le atrase atenţia tuturor profesorilor iar, după ce absolvi, aceştia îl convinseră să predea istorie militară şi planificare tactică şi strategică, discipline la care excela.

După ce fu eliberat din serviciul militar îşi petrecu un an făcând alpinism în Europa, apoi se întoarse în America şi începu o afacere ca

expert în investiţii, studiind în acelaşi timp dreptul la seral.

Lucră ca avocat pentru o vreme şi se dovedi genial în organizarea afacerilor. Câştiga foarte bine, dar era în continuare extrem de singur. Nu-i plăceau relaţiile pentru că necesitau improvizaţii şi erau pline de neprevăzut. Pasiunea lui pentru planificare şi ordine ocupa din ce în ce mai des locul şi rolul unei iubite. Şi ca orice om care înlocuieşte o relaţie reală cu o obsesie, Hale se trezi în situaţia de a căuta metode mai intense pentru a şi-o satisface.

Cu şase ani în urmă găsi soluţia perfectă. Omorî pentru prima dată.

Locuind în San Diego, Hale aflase că un partener de-al său de afaceri suferise un accident grav. Un şofer beat intrase în plin în maşina lui. Îşi sfărâmase şoldul în accident şi-şi rupsese ambele picioare – unul din ele trebuind să-i fie amputat. Şoferul nu-şi exprimase nici o clipă remuşcarea pentru ceea ce făcuse şi continuase să nege că săvârşise vreo greşeală, ajungând chiar să dea vina pe victimă. Tânărul nemernic fu condamnat dar, fiind la prima încălcare a legii, scăpase cu o sentinţă uşoară. Apoi începu să-l hărţuiască pe partenerul lui Hale pentru bani.

Hale se gândi că situaţia nu mai putea fi tolerată. Puse la cale un plan foarte elaborat de a-l speria pe puşti şi de a-l face să se potolească. Dar în timp ce-şi analiza stratagema îşi dădu seama că îi crea o stare de disconfort, de nelinişte. Ceva era în neregulă. Planul nu era atât de perfect pe cât îşi dorea el. În cele din urmă, îşi dădu seama care era problema. Stratagema lui lăsa victima speriată, dar în viaţă. Însă dacă individul murea, atunci totul avea să funcţioneze perfect şi nu va mai exista nimic care să conducă poliţia la Hale sau la partenerul rănit.

Dar putea oare să ucidă cu adevărat o fiinţă umană? Ideea părea complet lipsită de sens.

Da sau nu?

Într-o zi ploioasă de octombrie luă o decizie.

Poliţia nu suspectă niciodată că moartea fusese altceva decât un nefericit accident de electrocutare în casă.

Hale se pregătise să simtă remuşcări. Dar nu simţi. În schimb, îl copleşi o stare de euforie. Planul fusese atât de perfect executat, încât faptul că omorâse un om era irelevant.

Devenise dependent şi mai voia o porţie de drog.

Puţin timp după aceea Hale se implică într-o afacere în Mexico City – în construirea unor vile de lux. Dar un politician corupt reuşise să le pună beţe în roate şi afacerea urma să eşueze. Asociatul mexican al lui Hale îi spuse că politicianul ranchiunos mai făcuse acest lucru de câteva ori.

— Ce păcat că nu poate fi îndepărtat, zise Hale, încet.

— Oh, nu poate să fie *îndepărtat*, zise mexicanul. Este, s-ar putea

spune, invulnerabil.

Acest lucru îi atrase atenţia lui Hale.

— De ce?

Mexicanul îi explică lui Hale că acest bărbat, membru în comisia guvernamentală din Districtul Federal din Mexic era obsedat de securitate. Mergea doar cu o imensă maşină blindată, un Cadillac făcut la comandă pentru el, şi era înconjurat mereu de gărzi înarmate. Compania lui de securitate plănuia în mod constant rute diferite pentru a-l duce de la şi la casele, birourile sau întâlnirile sale. Îşi muta familia din casă în casă aleatoriu şi o mare parte din timp nici măcar nu locuia în casele pe care le deţinea, ci pe la prieteni sau în locuinţe închiriate. Deseori călătorea cu băieţelul său – se zvonea că ţinea copilul aproape de el ca pe un scut. Politicianul se bucura, de asemenea, de protecţia unui important oficial din ministerul federal de interne.

— Deci, ai putea spune că e invulnerabil, concluzionă mexicanul, turnând două pahare de tequila Patron.

— Invulnerabil, şopti gânditor Charles Hale. Aprobă din cap.

Nu mult timp după această întâlnire, apărură cinci articole aparent fără nici o legătură între ele în ediţia din 23 octombrie al ziarului *El Heraldo de Mexico*.

•În urma unui incendiu la sediul *Mexicana Seguridad Privado,* o companie de servicii de securitate, toţi angajaţii au fost evacuaţi. Nu s-a raportat nici un rănit grav şi daunele au fost minore.

•Un hacker a blocat calculatorul principal al unui furnizor de telefonie mobilă, ducând la întreruperea serviciilor timp de aproximativ două ore într-un cartier al oraşului Mexico City şi în suburbiile din sud.

•Un camion a luat foc în mijlocul autostrăzii 160, la sud de Mexico City, lângă Chalco, blocând complet traficul spre nord.

•Henry Porfirio, şeful comisiei de licenţe pentru proprietăţi imobiliare comerciale din Districtul Federal, a murit într-un accident de maşină, traversând un pod cu o singură bandă şi prăbuşindu-se de la doisprezece metri înălţime pe o cisternă cu propan staţionată în acel loc, care a explodat la impact. Incidentul a avut loc în timp ce şoferul urma indicaţiile unui agent de circulaţie de a ieşi de pe autostradă şi a merge pe un drum lateral pentru evitarea unui ambuteiaj major. Alte vehicule au trecut cu bine peste pod, dar vehiculul politicianului, fiind blindat, a fost prea greu pentru structura şubredă a podului, deşi exista un indicator care spunea că poate susţine greutatea maşinii. Şeful securităţii aflase de existenţa ambuteiajului şi încercase să-l contacteze pentru a-l dirija pe o rută mai sigură, dar nu a reuşit pentru că mobilul politicianului nu funcţiona. Vehiculul său a fost singurul care s-a prăbuşit. Fiul lui Porfirio nu îl însoţea ca de obicei, pentru că suferise o formă uşoară de toxiinfecţie alimentară şi rămăsese acasă cu mama sa.

•Erasmo Saleno, un funcţionar important în Ministerul federal mexican de interne, a fost arestat în urma unui telefon anonim primit de poliţie şi care a dus la percheziţionarea casei sale de vacanţă, unde s-au descoperit mai multe arme şi o cantitate semnificativă de cocaină. (În mod ciudat, au fost alertaţi de asemenea şi reporteri de la mai multe cotidiane, inclusiv un fotograf colaborator la *Los Angeles Times*).

Toate în cotidianele din aceeaşi zi.

O lună mai târziu proiectul de proprietăţi imobiliare al lui Hale luă avânt şi acesta primi de la colegii săi investitori în Mexic un bonus de 500 000 de dolari americani bani gheaţă.

Hale se bucură să primească banii. Era şi mai bucuros însă de relaţiile pe care şi le făcuse prin omul de afaceri mexican. Nu trecu mult timp şi acesta îi făcu legătura cu o persoană care avea nevoie de servicii asemănătoare.

Acum, de câteva ori pe an, între propriile proiecte de afaceri, Hale accepta un asemenea contract. De obicei era o crimă, dar se implicase şi în escrocherii financiare, fraude de asigurări sau furturi complicate. Hale lucra pentru oricine, pentru orice motiv, căci, în ceea ce-l privea, motivele erau complet irelevante. Nu îl interesa deloc motivul celui care comanda o crimă. De două ori omorâse soţi care îşi băteau nevestele. Omorâse un bărbat care abuza sexual copii cu o săptămână înainte de a omorî un om de afaceri care era unul dintre investitorii principali în United Way.

Pentru Charles Vespasian Hale binele şi răul însemnau altceva decât pentru restul oamenilor. Bună era stimularea mentală. Rea era plictiseala. Bun era un plan bine executat. Rău era un plan neglijent sau unul îndeplinit cu neatenţie.

Dar planul din momentul de faţă – cu siguranţă cel mai complicat şi cu bătaia cea mai lungă – mergea înainte perfect.

„Dumnezeu a creat mecanismul complex al universului, apoi i-a răsucit cheiţa şi l-a făcut să meargă…”

Hale ieşi din metrou şi urcă treptele până ajunse în stradă, apoi păşi încet pe trotuar. Îl ustura nasul din cauza frigului şi ochii îi lăcrimau, dar tocmai era pe punctul de a întoarce cheiţa care avea să pună în mişcare acele adevăratului său cronograf.

Sună telefonul mobil şi Lon Sellitto răspunse imediat. Se încruntă şi termină scurta conversaţie spunând:

— O să verific.

Rhyme îl privi întrebător.

— Era Haumann. Tocmai a primit un telefon de la directorul unei companii de livrări cu sediul la acelaşi etaj ca şi compania unde a pus Ceasornicarul extinctorul. Zicea că l-a sunat un client. Trebuiau să trimită un pachet ieri şi nu a mai apărut. Se pare că cineva a intrat înăuntru şi l-a furat în jurul orei când căutam noi bomba în birouri. Directorul m-a întrebat dacă ştiu ceva despre asta.

Privirea lui Rhyme se îndreptă spre fotografiile făcute de Sachs pe coridor. Draga de ea făcuse fotografii pe tot etajul. Sub numele companiei de livrări scria: „Înaltă Securitate – Garantăm livrarea

obiectelor extrem de valoroase. Autorizaţi şi cu angajament legal“.

Rhyme auzea vocile celor din jur ca pe un zgomot de fond. Percepea sunetele, dar nu înţelegea sensul. Se uita fix la fotografii şi apoi la celelalte probe.

— Acces, şopti el.

— Poftim? întrebă Sellitto, încruntându-se.

— Ne-am concentrat atât de mult asupra Ceasornicarului şi a crimelor lui false – şi apoi asupra stratagemei lui de a-l denunţa pe Baker – că nici nu am mai băgat în seamă ce se întâmpla în timpul acela.

— Şi anume ce? întrebă Sachs.

— Intrarea prin efracţie. Infracţiunea pe care a comis-o *de fapt* este intrarea neautorizată pe o proprietate privată. Toate birourile de la etajul acela au rămas nepăzite pentru o vreme. Când au evacuat clădirea, au lăsat uşile descuiate?

— Păi, da, presupun că da, zise Sellitto.

— Deci, în timp ce noi ne concentram asupra companiei de amenajări interioare, Ceasornicarul s-a îmbrăcat într-o uniformă sau poate pur şi simplu şi-a pus la gât o legitimaţie de acces şi a intrat bine mersi în compania de livrări şi s-a servit cu pachetul respectiv.

„Acces…”

— Sună compania. Află ce era în pachetul acela, cine l-a trimis şi unde trebuia să ajungă. Acum!

Capitolul 36

În faţa Muzeului Metropolitan de Artă, de pe Fifth Avenue, opri un taxi. Imensa clădire era decorată pentru Crăciun, împodobită cu accesorii victoriene rafinate aşa cum te şi aşteptai în Upper East Side. O atmosferă sobră de sărbătoare.

Charles Vespasian Hale coborî din taxi şi se uită cu atenţie în jur, în caz că poliţia îl urmărea, deşi era puţin probabil. De fapt ar fi fost extrem de improbabil să fie sub supraveghere. Hale se opri totuşi câteva momente, se uită în jur să vadă dacă îi acorda cineva chiar şi cea mai mică atenţie. Nu observă însă nimic neliniştitor.

Se aplecă spre geamul deschis al taxiului şi plăti – dându-i şoferului banii cu mâinile înmănuşate – şi, punându-şi un rucsac negru de pânză pe umăr, urcă scările către holul imens ca de catedrală, unde răsunau mai ales voci de copii; tot holul mişuna de ţânci veniţi în vizită la muzeu cu şcoala. Peste tot erau atârnate crengi de brad, ornamente aurii şi panglici de tul. În difuzoare răsunau la nesfârşit improvizaţiile de Bach, acordurile vesele de harpă reverberând în holul cavernos.

E vremea Crăciunului…

Hale îşi lăsă rucsacul negru la garderobă, deşi îşi păstră paltonul şi pălăria. Garderobierul se uită în rucsac, observă cele patru cărţi de artă, apoi închise la loc fermoarul şi îi ură lui Hale o vizită plăcută. Îi dădu tichetul de garderobă pentru rucsac şi Hale plăti taxa de vizitat. La intrarea propriu-zisă în muzeu îi salută cu un zâmbet pe gardieni şi trecu printre ei.

— Mecanismul Delfic? Rhyme vorbea cu directorul Muzeului Metropolitan de Artă. E expus încă?

— Da, domnule, răspunse acesta nesigur. E aici de două săptămâni…

— Da, da, da. E păzit?

— Da, bineînţeles. Avem…

— E posibil ca un hoţ să încerce să-l fure.

— Să-l fure? Sunteţi sigur? E un obiect *absolut* unic. Oricine i-ar deveni proprietar n-ar putea să-l expună niciodată în public.

— Nu intenţionează să-l vândă, zise Rhyme. Cred că-l vrea pentru el însuşi.

Pachetul furat de la compania de livrări din clădirea de pe 32nd Street provenea de la un susţinător bogat al artelor şi avea ca destinaţie Muzeul Metropolitan. Conţinea un portofoliu bogat de artefacte vechi oferite colecţiei de mobilă a muzeului.

„Muzeul Metropolitan?” se mirase Rhyme. Atunci îşi amintise

programele de muzeu găsite în biserică. Îl întrebară pe Vincent Reynolds şi pe vânzătorul de ceasuri, Victor Hallerstein, dacă Duncan menţionase ceva în legătură cu Muzeul Metropolitan. Amândoi răspunseră că da. Se pare că îşi petrecuse considerabil de mult timp acolo şi manifestase un interes deosebit pentru Mecanismul Delfic.

— Credem că a furat pachetul pentru a strecura ceva în Muzeu, îi spuse Rhyme directorului la telefon. Poate unelte, poate software pentru dezamorsarea alarmelor. Nu ştim. Nu ne putem da seama în momentul ăsta. Dar cred că trebuie să fim prevăzători.

— Doamne Sfinte… Bine. Ce putem face?

Rhyme se uită la Cooper, care tastă ceva la calculator şi apoi îi făcu un semn de victorie cu degetele mari de la mâini.

— Tocmai v-am trimis prin e-mail fotografia lui, zise Rhyme în microfonul telefonului. Aţi putea s-o multiplicaţi şi să o daţi tuturor angajaţilor, celor de la securitate şi de la garderobă? Poate îl recunoaşte cineva.

— Imediat. Puteţi aştepta câteva minute?

— Sigur.

Directorul reveni la telefon după câteva clipe.

— Detectiv Rhyme? De-abia putea vorbi de agitat ce era. E aici! A lăsat un rucsac la garderobă acum aproximativ zece minute. Garderobierul i-a recunoscut fotografia.

— Rucsacul e încă acolo?

— Da. Nu a plecat încă.

Rhyme îi făcu semn lui Sellitto şi acesta luă telefonul şi-l sună pe Bo Haumann, care deja mobilizase trupe de intervenţie la muzeu, şi-i spuse ultimele noutăţi.

— Gardianul care păzeşte Mecanismul e înarmat? întrebă Rhyme.

— Nu. Credeţi că hoţul e înarmat? Nu avem detectoare de metal la intrare. Ar fi putut intra cu o armă.

— E posibil, zise Rhyme şi se uită la Sellitto cu o sprânceană ridicată.

— Să trimit o echipă înăuntru? întrebă detectivul. Sub acoperire?

— A lăsat un rucsac la garderobă… Şi se pricepe la ceasuri… S-a uitat cineva în rucsac? îl întrebă pe directorul muzeului.

— Să verific. O clipă. După un moment vorbi din nou: Cărţi. Are cărţi de artă înăuntru. Dar garderobierul nu le-a examinat.

— O bombă pentru diversiune? întrebă Sellitto.

— Poate. Poate nu e decât o bombă fumigenă, dar chiar şi aşa oamenii o să între în panică. S-ar putea să fie victime oricum.

Haumann îi sună prin radio.

— OK, am echipe la fiecare intrare, se auzi vocea lui deformată de radio.

— Eşti convinsă că e gata să ia vieţi omeneşti, o întrebă Rhyme pe

Dance.

— Da.

Rhyme se gândea la capacitatea uluitoare de planificare a acestui om. Oare mai avea pregătit şi alt plan ucigaş, dacă îşi dă seama că e pe punctul de a fi arestat la muzeu? Rhyme trebuia să ia o decizie.

— Evacuaţi.

— Tot muzeul? întrebă Sellitto.

— Cred că trebuie. Prima prioritate – să salvăm vieţi. Eliberaţi garderoba şi holul şi apoi scoateţi pe toată lumea afară din muzeu. Vezi ca oamenii lui Haumann să verifice fiecare persoană care iese. Ai grijă ca toate echipele să aibă o fotografie de-a lui.

Directorul muzeului auzise.

— Chiar credeţi că e necesar?

— Da. Faceţi-o chiar acum.

— OK, dar nu văd cum ar putea cineva să-l fure, zise directorul. Mecanismul e în spatele unui geam securizat de doi centimetri jumătate grosime. Şi vitrina nu poate fi deschisă decât în ziua în care se încheie expoziţia, marţea viitoare.

— Ce vreţi să spuneţi? întrebă Rhyme.

— Este una din vitrinele noastre speciale de expoziţie.

— Dar de ce nu se poate deschide până marţi?

— Pentru că are o încuietoare cu cronometru, controlată pe calculator, cu o legătură prin satelit la un cronometru guvernamental. Mi s-a spus că nimeni nu poate pătrunde acolo. Punem în vitrinele acestea cele mai valoroase exponate.

Directorul continuă să vorbească, dar Rhyme îşi întoarse privirea şi atenţia în altă parte. Ceva nu-i dădea pace. Apoi îşi aminti.

— Cazul de incendiere, la care voia Fred Dellray să-l ajutăm. Unde era?

— Într-un birou guvernamental, zise Sachs, încruntându-se. Institutul de Standarde şi Tehnologie sau ceva în genul ăsta. De ce?

— Verifică, Mel.

Tehnicianul verifică pe internet.

— INST este noul nume al Biroului Naţional Federal de Standarde şi… citi el de pe pagina web.

— Biroul de Standarde? îl întrerupse Rhyme. Ei se ocupă de ceasul atomic al ţării… *Asta* vrea să facă? Încuietoarea cu cronometru de la muzeu are o legătură cu INST-ul. O să schimbe cumva ora şi data cronometrului, ca să convingă sistemul de siguranţă că e de fapt marţea viitoare. Seiful se va deschide automat.

— Se poate face aşa ceva? întrebă Dance.

— Nu ştiu. Dar, dacă e posibil, va găsi el o cale. Pun pariu că incendierea de la INST a avut scopul de a ascunde spargerea… Rhyme făcu o pauză, realizând toate implicaţiile planului Ceasornicarului. Oh,

nu…

— Ce?

Rhyme se gândea la observaţia lui Kathryn Dance: anume că pentru Ceasornicar, viaţa umană era neglijabilă.

— Peste tot în ţară timpul e guvernat de ceasul atomic US, zise el. Avioanele, trenurile, apărarea naţională, reţelele de curent, calculatoarele… totul. Vă puteţi imagina ce se va întâmpla dacă îl resetează?

Într-un hotel ieftin din centrul Manhattanului, un bărbat şi o femeie de vârstă mijlocie stăteau pe o canapea mică care mirosea a mucegai şi a mâncare veche. Se uitau amândoi la televizor.

Charlotte Allerton era femeia plinuţă care se prefăcuse a fi sora lui Theodore Adams, prima „victimă” din alee. Bărbatul de lângă ea, Bud Allerton, soţul ei, era cel care se dăduse drept avocatul lui Gerald Duncan, asigurându-i eliberarea din închisoare cu promisiunea că va da o depoziţie impresionantă în scandalul cu poliţiştii corupţi.

Bud era într-adevăr avocat de meserie, deşi nu mai practicase avocatura de mulţi ani. Îşi folosise câteva dintre fostele talente pentru a-l ajuta pe Duncan, care avea nevoie de un apărător de la prestigioasa şi importanta firmă de avocatură Reed, Prince. Procurorul adjunct înghiţise gogoaşa şi nici măcar nu se obosise să sune la firmă să-l verifice pe Bud. Gerald Duncan anticipase corect faptul că procurorul o să fie atât de orbit de dorinţa de a se afirma instrumentând cazul de corupţie din cadrul poliţiei, încât va crede exact ceea ce-o să-i convină. Şi, în afară de asta, cine-i cere vreodată unui avocat actele de identitate?

Cei doi soţi Allerton erau atenţi la televizor, unde se prezentau ştirile locale. Un program despre precauţiile care trebuiau luate în legătură cu brazii de Crăciun. Bla, bla, bla… Privirea Charlottei se îndreptă pentru o clipă spre dormitorul principal al apartamentului, unde fiica ei slăbuţă şi frumoasă citea o carte. Fata se uită prin uşa deschisă la mama ei şi la tatăl vitreg cu aceeaşi privire mohorâtă şi întunecată care pusese stăpânire pe chipul ei în ultimele luni.

Fata asta…

Încruntându-se, Charlotte se întoarse iar spre ecranul televizorului.

— Nu-i ia prea mult timp?

Bud nu-i răspunse. Avea mâinile împreunate şi stătea aplecat uşor înainte, cocoşat, cu coatele pe genunchi. Charlotte se întrebă dacă se ruga.

O clipă mai târziu reporterul cu misiunea de a salva populaţia de la potenţialul prăpăd cauzat de pomii de Crăciun dispăru şi în locul lui pe ecran apăru scris: „Ediţie specială”.

Capitolul 37

În timp ce se documenta în legătură cu modul de fabricare al ceasurilor, pentru a fi convingător în rol de ucigaş răzbunător, Charles Hale învăţase conceptul de „complicaţii”.

O complicaţie este funcţia unui ceas sau a unui ceasornic, în afara aceleia de a indica ora din zi. De pildă, micile cadrane de pe faţa unor ceasuri scumpe, care dau diverse informaţii, cum ar fi ce zi din săptămână este, data şi ora din alte oraşe, şi funcţii de repetare (sonerii la anumite intervale). Unui ceasornicar îi plăcea întotdeauna provocarea de a introduce cât mai multe complicaţii posibil într-un ceas. Patek Philippe Star Calibre 2000, un ceas cu mai mult de o mie de părţi, era un bun exemplu. Complicaţiile lui oferă proprietarilor informaţii precum: ora la care apune şi răsare soarele, un calendar perpetuu, ziua, data şi luna, anotimpul, fazele lunii, orbita lunară şi indicatori de rezerve de energie atât pentru mişcarea ceasului de bază, cât şi a diverselor sonerii incluse.

Problema cu complicaţiile însă este că sunt chiar complicaţii. Au tendinţa să distragă atenţia de la scopul primordial al unui ceas, acela de a arăta ora exactă. Breitling face nişte ceasuri superbe, dar câteva dintre modelele lor, Professional sau Navitimer, au atât de multe cadrane, ace şi funcţiuni colaterale, cum ar fi cronografe (termenul tehnic pentru cronometre) şi calculatoare rotative logaritmice, încât este foarte uşor să nu mai observi minutarul şi orarul.

Dar Charles Hale avea nevoie de complicaţii pentru a-şi duce la îndeplinire planul de aici, din New York. Complicaţii care să distragă atenţia poliţiei de la scopul lui adevărat. Pentru că era extrem de posibil ca Lincoln Rhyme şi echipa sa să fi descoperit deja că nu mai era reţinut de poliţie, că nu se numea Gerald Duncan, şi, prin urmare, să-şi dea seama că scopul lui nu era să se răzbune pe un poliţist corupt.

Aşa că mai avea nevoie de o complicaţie ca să ţină atenţia poliţiei concentrată în altă parte.

Telefonul mobil al lui Hale vibră. Se uită la mesajul care apăru pe ecran, de la Charlotte Allerton. „Ediţie specială la televizor: Muzeul închis. Poliţia te caută acolo.”

Îşi puse telefonul la loc în buzunar.

Şi simţi un moment de satisfacţie intensă, aproape sexuală.

Mesajul îi spunea că, deşi Rhyme îşi dăduse *într-adevăr* seama că nu era cine pretindea că este, poliţia încă nu avea habar de intenţiile lui şi se concentrau doar pe complicaţia de la Muzeul Metropolitan. Atrăsese atenţia poliţiei asupra aparentului său plan de a fura faimosul Mecanism Delfic. Lăsase câteva broşuri la biserică despre expoziţiile

de orologerie din Boston şi Tampa. Îi cântase osanale despre dispozitiv lui Vincent Reynolds. Făcuse aluzie la presupusa lui obsesie în ce priveşte orologiile vechi şi faţă de vânzătorul de ceasuri, menţionând în mod intenţionat Mecanismul şi faptul că ştia că era expus la Muzeul Metropolitan. Micul incendiu pe care-l provocase la Institutul Naţional de Standarde şi Tehnologie din Brooklyn trebuia să-i facă să creadă că avea de gând să reseteze cumva ceasul cu cesiu al ţării, dezamorsând astfel sistemul de securitate din muzeu, pentru a reuşi să fure Mecanismul.

Planul de a fura Mecanismul Delfic părea să fie exact deducţia inteligentă şi subtilă pe care poliţiştii s-o înghită imediat ca reprezentând adevăratul motiv al lui Hale. Poliţiştii vor petrece ore întregi cercetând fiecare centimetru din muzeu şi din Central Park, care se afla în apropiere, căutându-l pe el şi examinând rucsacul de pânză pe care-l lăsase. Conţinea patru cărţi false, cu interiorul gol. Înăuntru pusese două pungi de bicarbonat de sodiu, un mic scaner şi, bineînţeles, un ceas – un ceas deşteptător digital ieftin. Nici unul dintre aceste obiecte nu prezenta vreun pericol, dar era clar că aveau să ţină poliţia ocupată ore întregi.

Complicaţiile planului său erau tot atât de elegante, deşi nu tot atât de numeroase, precum cele din ceasul de mână considerat cel mai elaborat din lume, cel fabricat de Gerald Genta.

Dar în acel moment Hale nu se afla în apropierea muzeului. Plecase de acolo cu o jumătate de oră în urmă. La scurt timp după ce intrase şi-şi lăsase rucsacul la garderobă, intrase în baie, îşi dăduse paltonul jos, rămânând îmbrăcat într-o uniformă militară, cu gradul de maior. Îşi puse o pereche de ochelari şi un chipiu militar – pe care le avea ascunse într-un buzunar din palton – şi părăsi în grabă muzeul. În momentul de faţă ajunsese în sudul Manhattanului, trecând încet prin linia de securitate care ducea la biroul din New York al Departamentului de Locuinţe şi Dezvoltare Urbană.

În scurt timp, mai mulţi soldaţi împreună cu familiile lor aveau să participe la o ceremonie în onoarea lor, găzduită de primărie şi de Departamentul SUA al Apărării de Stat, în clădirea LDU. Oficialităţile îi vor saluta pe soldaţii de curând întorşi din zonele de conflict din străinătate şi pe familiile lor, decorându-i pentru serviciile aduse ţării şi mulţumindu-le pentru devotament. La sfârşitul ceremoniei, după şedinţele obligatorii de pozat şi după declaraţiile banale către presă, oaspeţii se vor întoarce acasă, iar generalii şi celelalte oficialităţi guvernamentale se vor reuni pentru a pune la cale noi modalităţi de răspândire a democraţiei în alte locuri din lume.

Aceşti oficiali ai guvernului, soldaţii, familiile lor şi orice reprezentanţi ai presei s-ar întâmpla să fie prezenţi acolo erau adevărata ţintă a lui Charles Hale în New York.

Fusese angajat pentru simpla misiune de a omorî cât mai mulţi dintre ei.

Lucy Richter stătea în maşina condusă de Bob, care zâmbea cantotdeauna, trecând de punctul de supraveghere din faţa curţii clădirii de Locuinţe şi Dezvoltare Urbană, unde parada militară tocmai se termina.

Lucy privea tăcută înainte, cu mâna pe coapsa musculoasă a soţului ei.

Maşina Honda înainta greu în trafic şi Bob făcea conversaţie despre petrecerea din seara aceea. Lucy îi răspundea cu jumătate de gură. Era din nou tulburată de Marele Conflict – pe care-l mărturisise în faţa Kathrynei Dance. Oare să rămână sau nu în armată?

„Autointerogatoriu…“

Când acceptase cu o lună înainte; oare fusese sinceră sau se minţise pe ea însăşi?

Se gândi la ceea ce îi zisese agenta Dance: furie, deprimare… „Oare mă mint singură?”

Încercă să uite de toate astea.

Erau aproape de clădirea LDU şi pe strada cealaltă Lucy văzu nişte protestatari. Manifestau împotriva prezenţei americane în diverse zone de conflict din străinătate. Prietenii şi colegii ei din armată erau extrem de iritaţi, chiar furioşi pe oricine protesta împotriva lor, dar în mod ciudat, pe Lucy nu o deranjau. Ea se gândea că simplul fapt că aceşti oameni erau liberi să protesteze şi că nu erau în închisoare din această cauză era o confirmare a validităţii acţiunilor ei.

Cei doi se apropiară de punctul de control de la intersecţia din faţa clădirii LDU. Doi soldaţi păşiră înainte să le verifice actele şi să se uite în portbagajul maşinii.

Lucy se încordă în scaun.

— Ce e? o întrebă soţul ei.

— Uită-te, zise ea.

Bob se uită în jos. Lucy îşi dusese mâna la şold, unde îşi purta revolverul de serviciu.

— Vrei să vezi cât de repede poţi ţinti? glumi el.

— Instinct. La punctele de control. Lucy izbucni în râs. Dar era un râs lipsit de veselie.

„Ceaţa amară…“

Bob îi salută pe soldaţi şi îi zâmbi soţiei sale.

— Cred că suntem în siguranţă aici. Nu e ca în Bagdad sau în Kabul.

Lucy îl strânse de mână şi Bob îndreptă maşina spre parcarea rezervată soldaţilor care urmau să fie decoraţi.

Charles Hale nu era complet apolitic. Avea anumite păreri despre

democraţie în comparaţie cu teocraţia, comunismul sau fascismul. Dar ştia că opiniile sale erau mediocre, şi nu radicale sau ferme, ca ale ascultătorilor care îl sunau pe Rush Limbaugh sau la NPR Radio. Aşa că, atunci când în octombrie trecut, Charlotte şi Bud Allerton îl angajaseră pentru misiunea de a „trimite un mesaj" arogantului lor guvern în privinţa intervenţiilor greşite ale Americii în ţări străine „păgâne", Hale căscase în gând.

Dar era intrigat de provocarea propusă.

— Am vorbit cu alţi şase oameni şi nici unul n-a vrut să accepte slujba, îi mărturisise Bud Allerton. Este aproape imposibilă.

Lui Charles Vespasian Hale îi plăcea acest cuvânt. O persoană nu se plictisea niciodată când se confrunta cu imposibilul. Semăna cu „invulnerabil".

Charlotte şi Bud – cel de-al doilea soţ al ei – erau membrii unui mic grup de extremă dreapta care de câţiva ani ataca angajaţi ai guvernului federal, clădiri şi facilităţi ONU. Se dăduseră la fund o vreme, dar de curând, înfuriaţi la culme de ultimele intervenţii ale guvernului american în afacerile mondiale, membrii organizaţiei lor fără nume se hotărâră că era vremea să treacă la fapte mari.

Acest atentat nu numai că va transmite preţiosul lor mesaj, dar va provoca şi daune reale inamicului: vor fi ucişi generali şi oficialităţi guvernamentale care trădaseră principiile Constituţiei americane şi care-i trimiseseră pe băieţii şi fetele noastre să moară pe pământ străin în beneficiul unor oameni înapoiaţi, cruzi şi necreştini.

Hale reuşise să scape de retorica fanaticilor lui clienţi şi se apucă de treabă. Veni la New York de Halloween, se mută în casa lui sigură din Brooklyn şi petrecu o lună şi jumătate adâncit în construirea mecanismului de ceas – cumpărarea de provizii, găsirea unor asociaţi involuntari care să-l ajute (Dennis Baker şi Vincent Reynolds), aflând tot ce era posibil despre presupusele victime ale Ceasornicarului şi ţinând clădirea LDU sub supraveghere.

Clădire de care se apropia acum prin aerul geros al dimineţii.

Această clădire fusese aleasă pentru ceremonii şi întâlniri nu datorită destinaţiei sale obişnuite, care bineînţeles nu avea nimic de-a face cu armata, ci pentru că oferea cea mai bună securitate din toate clădirile federale din sudul Manhattanului. Pereţii erau groşi, de piatră de var, aşa că, dacă un terorist ar fi reuşit cumva să treacă de baricadele cu care se înconjurase clădirea şi să detoneze o maşină-bombă, explozia ar fi cauzat mai puţine daune decât o structură modernă, cu faţadele din sticlă. LDU era, de asemenea, mai puţin înaltă decât majoritatea clădirilor de birouri din Manhattan, ceea ce o făcea să fie o ţintă mai dificilă pentru proiectile-rachetă sau avioane sinucigaşe. Avea un număr redus de intrări şi ieşiri, uşurând considerabil controlul accesului în clădire, iar sala unde urma să aibă

loc ceremonia şi după aceea întâlnirea strategică se afla în faţa peretelui fără ferestre situat de-a lungul aleii împrejmuitoare, aşa că nici un lunetist nu putea să tragă înăuntru.

Cu douăzeci şi patru de soldaţi şi poliţişti înarmaţi cu arme automate pe străzile din jur şi pe acoperişul clădirilor vecine, LDU-ul era practic de necucerit.

Din exterior, adică.

Dar nimeni nu se gândise că pericolul nu va veni din exterior.

Charles Hale îşi arătă cele trei legitimaţii şi carduri de identificare militare, două dintre ele făcute special pentru această ceremonie şi trimise participanţilor cu doar două zile în urmă. Îi făcură semn să treacă prin detectorul de metale, apoi un poliţist îl percheziţionă manual.

Un caporal, ultimul gardian, îi verifică legitimaţia pentru a doua oară, apoi îl salută. Hale răspunse salutului militar şi intră.

Clădirea LDU era un adevărat labirint, dar Hale traversă coridoarele în viteză până la subsol. Cunoştea perfect planul arhitectural al locului pentru că cea de-a cincea presupusă victimă a psihopatului Ceasornicar, Sarah Stanton, era estimatorul companiei de amenajări interioare care furnizase covoarele şi linoleumul clădirii, fapt pe care îl aflase din lista publică a contractelor guvernamentale. În sertarele cu dosare ale lui Sarah găsise schiţele detaliate ale tuturor încăperilor şi coridoarelor din LDU. (Compania era de asemenea la acelaşi etaj cu o firmă de livrări – unde sunase să se plângă de un pachet destinat Muzeului Metropolitan care, chipurile, nu ajunsese, făcând astfel şi mai credibil planul de a fura Mecanismul Delfic.)

De fapt, toate „atacurile” Ceasornicarului din săptămâna aceea – cu excepţia băii de sânge de la debarcader, care avusese doar scopul de a atrage atenţia poliţiei – erau paşi vitali în vederea îndeplinirii misiunii de azi: compania de aranjamente interioare, apartamentul lui Lucy Richter, aleea de lângă Cedar Street şi depozitul florăresei.

Spărsese apartamentul lui Lucy pentru a fotografia – şi apoi a falsifica – legitimaţiile speciale de acces necesare tuturor participanţilor la această ceremonie (îi aflase numele dintr-un articol de ziar care scria despre eveniment). De asemenea, copiase şi învăţase pe de rost actul strict secret de la Departamentul de Apărare despre programul ceremoniei şi despre procedurile de securitate aplicate la LDU pe parcursul zilei.

„Uciderea” lui Teddy Adams avusese şi ea un scop. Hale plasase cadavrul victimei accidentului de maşină din Westchester exact în aleea din spatele clădirii LDU. Când Charlotte Allerton – jucând rolul surorii îndoliate a mortului – ajunse la scenă, gardienii lăsară femeia isterizată de durere să intre prin uşa din spate în LDU şi îi dădură voie să folosească baia de la subsol fără să o percheziţioneze înainte. Odată

ce aceasta se văzuse înăuntru, fixase dedesubtul lăzii de gunoi un pistol de calibru .22 cu amortizor şi două discuri metalice, pe care Hale le recuperă acum. Nu existase nici o altă metodă să introducă aceste obiecte într-o clădire protejată de o serie de detectoare de metal şi percheziţii corporale. Acum ascunse obiectele în buzunare şi se îndreptă spre sala de conferinţe de la etajul al şaselea.

De îndată ce sosi aici, Hale văzu ceea ce considera a fi rotiţa principală a mecanismului său: cele două mari aranjamente florale pe care le crease pentru ceremonie Joanne Harper, unul în partea din faţă a sălii şi celălalt în spate. Hale aflase de la oficiul de legătură cu micile firme contractoare ale Serviciului de Administraţie al Guvernului că Joanne Harper urma să aprovizioneze cu aranjamente florale şi plante facilitatea LDU. Intrase în depozitul ei din strada Spring pentru a ascunde ceva în vaze, care să treacă de controalele de securitate după o simplă privire, speranţă bazată pe faptul că Joanne era un colaborator de încredere de mai mulţi ani. Când intrase în depozit, Hale avea la el, în rucsacul de pe umăr, în afara ceasului cu cadran cu lună şi a uneltelor, două borcane cu o substanţă explozivă numită astrolit. Mai puternică decât TNT-ul sau nitroglicerina, astrolitul este un lichid limpede care rămâne explozibil chiar şi dacă e absorbit într-o altă substanţă. Hale aflase care aranjamente trebuiau să ajungă la LDU şi turnase astrolitul pe fundul vazelor.

Bineînţeles, Hale ar fi putut pur şi simplu să dea spargeri în cele patru locuri şi fără să inventeze şarada cu Ceasornicarul, dar, dacă cineva l-ar fi zărit sau ar fi observat ceva lipsă sau nelalocul său, ar fi apărut întrebarea: care era de fapt scopul lui? Aşa că inventase straturi peste straturi de motive pentru spargeri. Planul lui era să se prefacă a fi un criminal în serie pentru a avea acces în cele patru locaţii, sacrificându-şi nefericitul asistent, pe Vincent Reynolds, pentru a convinge poliţia că Ceasornicarul era exact cine pretindea că este. Dar la mijlocul lunii noiembrie, un contact din crima organizată locală îl sunase şi-i spusese că un poliţist din NYPD, pe nume Dennis Baker, căuta un asasin plătit pentru a omorî o detectivă NYPD. Mafia nu voia să fie implicată în uciderea unui poliţist, dar poate Hale era interesat? Nu era, dar îşi dădu seama imediat că putea să-l folosească pe Baker ca pe o complicaţie în plus: un cetăţean care vrea să se răzbune pe un poliţist murdar. La sfârşit adăugă şi minunata diversiune cu furtul Mecanismului Delfic.

„Mobilul este cea mai sigură metodă de a fi prins. Elimini mobilul, elimini bănuiala…”

Hale se apropie acum de aranjamentul floral din partea din faţă a sălii de conferinţe şi îi făcu nişte ajustări aşa cum orice soldat destoinic ar face – un soldat mândru să participe la această ocazie importantă. Într-un moment când nu se uita nimeni la el, vârî în

buretele impregnat cu lichidul exploziv unul din discurile metalice pe care tocmai le luase de la subsol – detonatori computerizaţi –, apăsă butonul pentru a-l arma şi aranjă muşchiul deasupra, ascunzând astfel dispozitivul. Făcu acelaşi lucru la aranjamentul din spate, care avea să explodeze printr-un semnal radio primit de la primul detonator.

Aceste două aranjamente superbe erau acum două bombe mortale, conţinând suficient explozibil ca să distrugă întreaga sală.

Atmosfera din laboratorul lui Rhyme era incendiară.

Cu excepţia lui Pulaski, plecat într-o misiune la ordinul lui Rhyme, toţi se uitau fix la criminalist, care la rândul lui se uita la diagramele cu probe ce-l înconjurau ca nişte batalioane de soldaţi în aşteptarea ordinelor.

— Mai sunt încă atâtea întrebări, zise Sellitto. Ştii ce-o să se întâmple dacă apeşi butonul *acela*.

Rhyme îi aruncă o privire Ameliei Sachs.

— Tu ce crezi? o întrebă el.

— Nu cred că avem de ales, zise ea, strângând din buze. Eu zic da.

— Oh, mamă, zise Sellitto.

— Sună, îi zise Rhyme detectivului.

Lon Sellitto formă numărul cunoscut de foarte puţini oameni, număr care făcea legătura direct cu telefonul codat de pe biroul primarului oraşului New York.

Charles Hale stătea în sala de conferinţe a clădirii LDU, care se umplea cu soldaţi însoţiţi de familiile lor, când simţi vibraţia telefonului. Îl scoase din buzunar şi aruncă o privire pe mesajul text de pe ecran, încă un mesaj de la Charlotte Allerton. „FAA opreşte toate zborurile. Toate trenurile oprite în gări. Echipă specială la biroul INST controlează ceasul US. Planul funcţionează. Doamne ajută.“

„Perfect”, se gândi Charles. Poliţia credea complicaţia despre Mecanismul Delfic şi planul lui de a sparge, chipurile, programele de securitate ale calculatorului care controla ceasul standard naţional.

Hale se trase înapoi, se uită încă o dată prin sală cu o expresie mulţumită pe chip. Ieşi din încăpere şi luă liftul până la holul principal de la parter. De aici ieşi în curte, unde tocmai soseau câteva limuzine extrem de bine păzite de numeroşi agenţi de securitate. Trecu calm de cealaltă parte a barierelor de beton, unde se adunase o mulţime de oameni, câţiva cu steguleţe, câţiva aplaudând.

Îi remarcă, de asemenea, şi pe protestatari, tineri îmbrăcaţi neîngrijit, hipioţi îmbătrâniţi şi profesori activişti cu soţiile lor. Aceştia aveau pancarte şi intonau lozinci pe care Hale nu le auzea foarte clar de unde era. Totuşi, ideea de bază era, evident, nemulţumirea în legătură cu politica externă a SUA.

„Staţi pe-aproape, le spuse el în gând. Câteodată primeşti exact ce-ţi doreşti.”

Capitolul 38

Intrând în sala de conferinţe de la etajul al şaselea împreună cu alţi şaptesprezece soldaţi din Armata SUA, sergentul Lucy Richter îi zâmbi scurt soţului ei. Se uită şi spre familia ei – părinţii şi mătuşa ei – care stăteau de cealaltă parte a sălii, şi le făcu cu ochiul.

Salutul era poate prea scurt, prea distant. Dar nu era aici pe post de soţie a lui Bob sau de fiică sau nepoată. Era aici ca soldat decorat, în compania ofiţerilor ei superiori şi a colegelor şi colegilor ei.

Soldaţii se reuniseră la parterul clădirii, în timp ce familiile şi prietenii lor intraseră în sala de conferinţe. Aşteptând să-şi facă marea intrare, Lucy vorbise cu un tânăr texan din forţele aeriene care se întorsese în ţară pentru tratament medical (una din afurisitele alea de grenade propulsate de rachete ricoşase de rucsacul său şi apoi explodase la câţiva metri distanţă). De-abia aştepta să se întoarcă acasă, îi mărturisise el.

— Acasă? întrebă ea. Eu am crezut că toţi de aici ne înrolăm din nou.

— Da, zise el clipind nedumerit. Am vrut să zic unitatea mea. Acolo e *acasă.*

Stând stingherită în picioare în faţa scaunului, Lucy aruncă o privire către reporteri. Felul în care se învârteau în jurul lor, căutând flămânzi oportunităţi de articole interesante ca nişte lunetişti care-şi caută ţinte, o neliniştea profund. Dar şi-i scoase din minte şi se uită la fotografiile care fuseseră afişate la loc de cinste pentru ceremonie. Imagini patriotice. Se simţi mişcată văzând steagul american, fotografia turnurilor gemene de la Trade Center, emblemele şi drapelele militare, ofiţerii cu decoraţiile lor şi cu şirurile de bare de pe piept, care arătau de câtă vreme şi unde îşi serviseră patria.

Şi în tot acest timp continuă să se gândească la ce îi spusese Kathryn Dance şi se întrebă:

„Deci care este adevărul pentru mine?

Să merg înapoi pe tărâmul ceţii amare?

Sau să stau aici?

Da sau nu?“

Uşile laterale se deschiseră şi intrară doi bărbaţi cu priviri furişe şi rapide – Serviciul Secret – urmaţi de şase femei şi bărbaţi îmbrăcaţi în costume sau uniforme cu însemnele eşalonului militar superior şi o mulţime de medalii şi panglici acoperindu-le piepturile. Lucy îi recunoscu pe câţiva din mai-marii de la Washington şi New York, deşi era mai emoţionată de prezenţa celor din conducerea Pentagonului, pentru că aceştia ajunseseră unde erau urcând prin lumea pe care Lucy o acceptase ca parte majoră a vieţii ei.

Dezbaterea obositoare dinlăuntrul ei continuă.

„Da, nu…

Adevărul… Care e adevărul?”

După ce toate personalităţile prezente se aşezară, un general din New Jersey făcu nişte comentarii şi le prezentă un bărbat chipeş şi impunător într-o uniformă de culoare albastru-închis. Generalul Roger Poulin, preşedintele Consiliului Suprem al Statului-Major, se ridică şi se îndreptă spre microfon.

Poulin îi făcu un semn din cap generalului care-l prezentase şi apoi tuturor celor de faţă.

— Domnilor generali, distinşi membri ai Departamentului de Apărare Naţională şi ai Municipalităţii oraşului New York, colegi soldaţi şi stimaţi oaspeţi… Sunt încântat să vă urez bun venit astăzi, când avem cinstea de a sărbători optsprezece persoane care au dat dovadă de mare curaj, care şi-au riscat viaţa şi au demonstrat în repetate rânduri voinţa şi capacitatea de a face chiar şi sacrificiul suprem pentru a păstra libertatea acestei ţări şi pentru a duce mai departe cauza democraţiei peste tot în lume.

Sala răsună de aplauze şi cei prezenţi se ridicară în picioare.

Când se făcu iar linişte, generalul Poulin îşi începu discursul. Lucy Richter ascultă la început, dar în curând atenţia îi scăzu. Se uita la civilii din sală – la membrii familiilor şi la prietenii soldaţilor. Oameni ca tatăl, mama, soţul şi mătuşa ei, toţi soţii şi soţiile, copiii, părinţii şi bunicii, prietenii.

Aceşti oameni vor pleca după ceremonie, se vor întoarce la slujbele sau la casele lor. Se vor întoarce la misiunea simplă de a-şi trăi viaţa, zi după zi, oră după oră, minut după minut.

Bineînţeles că nu putea zâmbi, ţinuta ei militară nu-i permitea acest lucru, dar Lucy Richter simţi cum faţa i se relaxează în sfârşit şi cum încordarea din umeri îi dispare, asemenea ceţii amare risipite de vânt. Furia, deprimarea, negarea – tot ceea ce îi spusese Kathryn Dance să caute – toate dispăruseră brusc.

Îşi închise ochii pentru un moment şi apoi îşi întoarse din nou atenţia asupra bărbatului care era, după preşedintele Statelor Unite, comandantul ei suprem, înţelegând acum limpede că orice altceva i s-ar întâmpla în viaţă, ea luase o decizie şi era mulţumită de ea.

Charles Hale era în toaleta unei mici cofetării, nu departe de clădirea LDU. Într-una dintre cabinele mizerabile, scoase un sac de gunoi menajer de sub cămaşă. Îşi dădu jos uniforma militară şi îmbrăcă o pereche de blugi, o bluză de trening, mănuşi şi o geacă pe care tocmai şi le cumpărase. Vârî uniforma, paltonul şi chipiul în sac, păstrând pistolul. Scoase bateria şi cartela din telefon şi le puse şi pe ele în sac. Apoi, aşteptând să se golească toaleta, puse sacul în coşul

de gunoi, traversă cofetăria şi ieşi afară.

Ajuns în stradă, îşi cumpără cu bani gheaţă un telefon mobil cu cartelă preplătită şi porni în pas de plimbare pe trotuar până ajunse la trei cvartale de LDU. Din acest punct zărea partea din spate a clădirii şi a aleii unde fusese găsită prima „victimă" a Ceasornicarului. Putea să vadă vag şi puţin din etajul al şaselea, cu sala de conferinţe unde se ţinea ceremonia.

Geaca era subţire şi se gândi că ar trebui să-i fie frig, dar din cauza agitaţiei nu simţea nici o neplăcere. Se uită la ceasul digital de mână care era sincronizat cu detonatoarele bombelor.

Era ora 12.14.19. Ceremonia începuse la douăsprezece fix. Dacă foloseşti bombe, descoperise el în documentarea exhaustivă pe care o făcuse, trebuie întotdeauna să le laşi oamenilor timp să se aşeze, să sosească şi ultimii veniţi, să se relaxeze gărzile.

12.14.29.

Un plus de satisfacţie în cazul acestui tip de bombe îl oferea însă neprevăzutul, medită el. Joanne, florăreasa, umpluse vazele cu sute de bile micuţe de sticlă. Dacă cineva scapă cu viaţă sau cu răni uşoare de la explozii, atunci avea să fie ciuruit de aceste alice de sticlă.

12.14.44.

Hale îşi dădu seama că se apleca înainte, lăsându-şi greutatea pe vârfurile picioarelor. Exista întotdeauna posibilitatea ca ceva să nu meargă bine – de exemplu securitatea putea face o verificare de ultim moment sau cineva putea să-l fi văzut în camera video intrând în clădire şi apoi ieşind după un timp suspect de scurt.

12.14.52.

Totuşi, tocmai riscul de eşec făcea victoria împotriva plictiselii atât de savuroasă. Avea ochii aţintiţi pe aleea din spatele clădirii LDU.

12.14.55.

12.14.56.

12.14.57.

12.14.58.

12.14.59.

12.15.00…

O vâlvătaie imensă de flăcări şi fărâme explodă în tăcere prin fereastra sălii de conferinţe. O jumătate de secundă mai târziu se auzi şi sunetul asurzitor al exploziei.

— Oh, Doamne! Ce…? se auziră voci peste tot în jurul lui.

Urlete.

— Uite acolo! Ce-i acolo?

— Oh, Doamne, nu!

— Sunaţi la 911! Să sune cineva!

Trecătorii se adunau pe trotuar privind încremeniţi.

— O bombă? Un avion?

Cu o expresie de îngrijorare pe chip, Hale clătină din cap, mai zăbovind o clipă să-şi savureze succesul. Explozia părea mai mare decât anticipase; numărul morţilor mai mare decât speraseră Charlotte şi Bud. Era greu de crezut că supravieţuise cineva.

Se întoarse în cele din urmă şi se îndepărtă, apoi coborî într-o staţie de metrou şi luă următoarea cursă spre nord. În scurt timp se îndrepta spre hotelul în care locuiau soţii Allerton şi unde urma să-şi ia restul de bani.

Charles Hale era satisfăcut. Prevenise plictiseala şi câştigase o sumă frumoasă de bani.

Dar totuşi, cel mai important lucru era eleganţa uluitoare a ceea ce făcuse. Crease un plan care funcţionase perfect – ca un mecanism de ceas, se gândi el, râzând de banala comparaţie.

Capitolul 39

— Oh, mulţumesc, şopti Charlotte, adresându-se în aceeaşi măsură lui Iisus cât şi bărbatului care le transformase misiunea într-un succes.

Stătea aplecată în faţă, uitându-se fix la televizor. Buletinul special de ştiri despre evacuarea Muzeului Metropolitan şi oprirea transportului public în zonă fusese brusc înlocuit cu un alt reportaj – bomba din clădirea LDU. Charlotte strânse mâna soţului ei. Bud se aplecă spre ea şi o sărută. Îi zâmbi din toată inima.

Crainica de ştiri era extrem de sobră – în ciuda bucuriei reţinute că era de serviciu când apăruse o ştire atât de importantă – şi prezentă cele câteva informaţii pe care le aveau: explodase o bombă în clădirea Departamentului de Locuinţe şi Dezvoltare Urbană din sudul Manhattanului, unde mai multe oficialităţi militare şi guvernamentale participau la o ceremonie. Erau prezenţi un adjunct al Secretarului de Stat şi şeful Consiliului Suprem al Statului-Major. Imaginile arătau fuioare nesfârşite de fum ieşind prin geamurile sparte ale sălii de conferinţe. Amănuntul cel mai important – numărul morţilor – nu se cunoştea încă, deşi cel puţin cincizeci de oameni se aflau în sala în care explodase bomba.

Pe ecran apăru brusc un individ, şi faptul că nu avea nici cea mai mică idee despre ce se întâmplase cu adevărat nu-l împiedică să tragă concluzia că fusese opera unor terorişti islamici fundamentalişti.

Vor afla ei în curând.

— Uite, dragă, am reuşit! îi strigă Charlotte fiicei sale, care rămăsese în cameră, cufundată în lectură. („Satanistul acela de Harry Potter. Charlotte aruncase deja două cărţi cu el. De unde naiba o fi găsit fata încă una?“)

Fata oftă exasperată şi-şi întoarse atenţia asupra cărţii.

Charlotte fu copleşită de furie pentru o clipă. Voia să se năpustească în dormitor şi să o plesnească peste faţă cât de tare putea. Tocmai câştigase o victorie spectaculoasă şi fata nu arăta decât o totală lipsă de respect. Bud o rugase de mai multe ori să-l lase să-i tragă câteva cu o nuia de nuc la fund. Charlotte ezitase mereu, dar acum se întrebă dacă n-ar fi o idee bună.

Totuşi, furia i se risipi când se gândi la victoria din ziua aceea. Se ridică în picioare.

— Ar fi mai bine să plecăm. Stinse televizorul şi începu să-şi pună lucrurile într-o valiză. Bud intră în dormitor să-şi facă şi el bagajele. Aveau de gând să meargă cu maşina până la Philadelphia, de unde vor lua un avion până la St. Louis – Duncan le spusese să evite aeroporturile new-yorkeze după atac. Apoi se vor întoarce în vizuina lor din Missouri şi se vor da din nou la fund o vreme – în aşteptarea

următoarei şanse de a acţiona în numele cauzei lor.

Gerald Duncan trebuia să sosească în curând. Îşi va lua restul de bani şi va părăsi şi el oraşul. Charlotte se întrebă dacă ar putea să-l convertească la cauză. Îi vorbise despre asta, bineînţeles, dar Duncan nu era interesat, deşi îi spusese că va fi extrem de încântat să-i ajute din nou, dacă mai au ţinte dificile şi dacă plata este pe măsură.

O bătaie la uşă.

Duncan venise la ţanc.

Râzând, Charlotte se duse la uşă şi o deschise larg.

— Ai reuşit! Am…

Dar cuvintele i se opriră în gât şi zâmbetul îi dispăru de pe faţă. Poliţişti purtând căşti negre şi uniforme de luptă pătrunseră înăuntru în forţă. Amelia Sachs era împreună cu ei, cu un pistol mare şi negru în mână, cu o expresie plină de furie, îngustându-şi ochii în timp ce studia toată încăperea.

În urma lor, se năpustiră înăuntru încă şase poliţişti.

— Poliţia! Nu mişcaţi! Nimeni nu mişcă!

— Nu! se văită Charlotte. Se răsuci să o ia la goană, dar nu reuşi să facă decât un pas şi o trântiră cu duritate la podea.

În dormitor, Bud Allerton tresări şocat auzind ţipetele soţiei sale, vocile aspre şi bocănitul bocancilor. Trânti uşa închisă şi scoase un pistol automat din valiză, trăgând de piedică pentru a-l pregăti de tragere.

— Nu! ţipă fiica lui vitregă, lăsând cartea din mâini şi repezindu-se la uşă să o deschidă.

— Taci, îi şopti el cu asprime.

O apucă de braţ. O aruncă pe pat şi fata urlă. Se lovi cu capul de perete şi rămase nemişcată. Lui Bud nu-i plăcuse niciodată de fată, nu-i plăcea atitudinea ei, sarcasmul şi nesupunerea ei. Copiii au fost creaţi pe lumea asta ca să asculte – mai ales fetele – sau să sufere consecinţele, dacă nu o fac.

Se duse la uşă să audă mai bine. Păreau să fie în jur de zece poliţişti în camera de zi a apartamentului. Bud nu avea prea mult timp pentru o rugăciune, dar cei prin care vorbeşte vocea lui Dumnezeu pot comunica cu El oricând au nevoie.

„Domnul şi Mântuitorul meu, Isuse Hristoase, îţi mulţumesc pentru gloria pe care ne-ai oferit-o nouă, adevăraţilor tăi credincioşi. Rogu-te dă-mi puterea să-mi pun capăt vieţii şi să-mi grăbesc călătoria spre Tine. Şi lasă-mă să trimit în iad cât mai mulţi dintre aceşti oamenii care au venit aici să păcătuiască împotriva Ta.“

Avea cincisprezece gloanţe în încărcătorul pistolului. Putea să ia cu el o mulţime de poliţişti dacă rămânea neclintit pe drumul lui şi dacă Dumnezeu îi dădea puterea să ignore rănile pe care le va primi. Dar,

oricum, poliţiştii tot aveau mai multe gloanţe ca el. Avea nevoie de un avantaj.

Bud se întoarse iar către fiica lui vitregă care plângea în hohote, ţinându-se de capul plin de sânge. Adăugă o notă de subsol la rugăciune, cu o bunătate pe care o consideră extraordinar de generoasă, având în vedere situaţia.

„Şi când vei primi această copilă în rai, te rog iart-o pentru păcatele ei împotriva Ta. Nu a ştiut ce face."

Se ridică, se duse la fată şi o apucă de păr.

— Allerton e înăuntru? îi strigă Amelia Sachs lui Charlotte, arătând uşa închisă a dormitorului.

Femeia nu răspunse nimic.

— Fata?

Bărbatul de la recepţia hotelului le spusese în ce apartament stăteau Charlotte şi Bud Allerton, împreună cu fiica lor, şi cum erau dispuse camerele. Era aproape sigur că se aflau în cameră în momentul acela. Recepţionerul îl recunoscu pe Ceasornicar în fotografia pe care i-o arătară şi le spuse că fusese acolo de mai multe ori, dar că azi încă nu venise, din câte ştia el.

— Unde e Allerton? ţipă acum Sachs. Îi venea s-o apuce de umeri şi s-o scuture.

Charlotte rămase tăcută, uitându-se plină de venin la detectivă.

— Nu e nimeni în baie, strigă unul dintre poliţişti.

— Nici în a doua baie.

— Dulapul e gol, zise Pulaski, care, slab cum era, arăta aproape comic în jacheta voluminoasă şi cu casca echipei de intervenţie.

Deci nu rămăsese decât uşa închisă. Sachs se apropie de ea, se trase la margine şi le făcu semn celorlalţi poliţişti să se dea la o parte din faţa uşii pentru a nu fi nimeriţi de primele focuri.

— Hei, din dormitor! Ascultă! Suntem de la poliţie. Deschide uşa!

Nici un răspuns.

Sachs apăsă clanţa. Uşa era descuiată. Respiră o dată adânc, îşi ridică arma.

Deschise rapid şi se lăsă în poziţia de luptă de tragere cu arma. Sachs o văzu pe fată – aceeaşi din maşina lui Charlotte de la prima scenă a crimei Ceasornicarului. Mâinile fetei erau legate şi avea gura şi nasul lipite cu bandă adezivă. Era deja vânătă la faţă şi se zbătea pe pat, disperată din cauza lipsei de oxigen. În câteva secunde avea să se sufoce.

— Uite, fereastra e deschisă! strigă Ron Pulaski, arătând către fereastra din dormitor. A fugit.

Porni înainte.

Sachs îl apucă de jachetă şi-l trase înapoi.

— Ce e? întrebă el.

— Locaţia nu e sigură încă, zise ea cu asprime. Arătă camera de zi. Verifică scara de incendiu de acolo. Vezi dacă e afară. Şi fii atent! Poate vrea să tragă prin ferestre.

Bobocul alergă spre geam şi se uită afară.

— Nu, strigă el. Poate s-a îndepărtat. Transmise prin radio echipei de afară indicaţia să verifice aleea din spatele hotelului.

Sachs ezita încă. Dar nu putea să mai aştepte. Trebuia s-o salveze pe fată. Se apropie de uşă.

Dar se opri brusc. În ciuda faptului că se sufoca, fiica lui Charlotte îi trimitea un mesaj. Scutura din cap că nu, ceea ce Sachs credea că vrea să însemne că era o ambuscadă. Copila se uită la dreapta, indicându-i unde se ascundea Allerton sau altcineva, aşteptând probabil să tragă.

Sachs se lăsă pe vine.

— Oricine-ai fi în dormitor, aruncă arma! Culcă-te la pământ, cu faţa spre centrul camerei! Acum!

Tăcere.

Biata fată se zvârcolea pe pat, cu ochii bulbucaţi.

— Aruncă arma acum!

Nimic.

Între timp, li se alăturaseră şi alţi poliţişti. Unul dintre ei îi arătă o grenadă cu flamă orbitoare, care are scopul de a-i dezorienta pe atacatori. Dar oamenii pot trage chiar dacă sunt asurziţi sau orbiţi. Sachs era îngrijorată că atacatorul va lovi fata dacă începea să tragă la nimereală. Clătină din cap către poliţistul din trupele de intervenţii şi ţinti în dormitor prin uşă. Trebuia să-l nimerească şi trebuia s-o facă acum, copila nu mai avea timp de pierdut.

Dar fata clătină iar din cap. Se chinui să-şi controleze convulsiile şi se uită la dreapta lui Sachs şi apoi în jos.

Deşi era pe punctul de a muri, îi direcţiona lui Sachs gloanţele.

Sachs îşi corectă ţinta – era mult mai la dreapta decât s-ar fi gândit. Dacă ar fi tras în locul unde intenţionase, trăgătorul i-ar fi cunoscut poziţia şi probabil ar fi nimerit-o ripostând.

Fata încuviinţă.

Totuşi, Sachs ezită. Oare fata chiar îi trimitea acest mesaj? Copila aceasta dădea dovadă de o disciplină mai mare decât sunt capabili majoritatea adulţilor în asemenea condiţii, şi Sachs nu avea curajul să o înţeleagă greşit; riscul de a o răni pe această fiinţă nevinovată era mult prea mare.

Dar îşi aminti privirea din ochii fetiţei când o văzuse pentru prima dată, în maşina din faţa aleii de lângă Cedar Street. Acolo, văzuse speranţă. Aici, vedea curaj.

Sachs apucă strâns pistolul în mână şi trase şase gloanţe într-o traiectorie circulară în direcţia indicată de fată. Fără să aştepte să

vadă ce anume lovise, se năpusti în cameră, urmată de mai mulţi poliţişti.

— Mergeţi la fată! strigă ea, măturând cu pistolul ei Glock partea dreaptă a camerei – baia şi dulapul. Un agent făcu acelaşi lucru cu o mitralieră MP-5, în timp ce restul poliţiştilor o traseră pe fată la podea pentru siguranţă şi îi smulseră banda adezivă de pe faţă. Sachs auzi sunetul aspru al inhalărilor ei disperate, apoi hohote de plâns.

Sachs deschise brusc uşa dulapului şi se dădu la o parte când cadavrul bărbatului – nimerit de patru gloanţe – se prăbuşi la picioarele ei. Sachs îi lovi pistolul cu piciorul şi verifică dulapul şi baia, apoi – pentru că nu voia să aibă nici o surpriză neplăcută – cabina de duş, sub pat şi scara de incendiu.

După un minut, tot apartamentul fusese verificat. Charlotte, cu faţa roşie de furie şi plângând în hohote, stătea cu mâinile în cătuşe pe canapea. Fata era pe coridor, unde echipa medicală îi administra oxigen. Aceştia raportară că nu păţise nimic altceva.

Charlotte nu vru să zică nimic despre Ceasornicar şi o cercetare preliminară a camerelor nu le oferi nici un indiciu despre locul unde s-ar putea afla în acel moment. Sachs găsi un plic cu 250 000 de dolari bani gheaţă, ceea ce sugera că trebuia să vină să-şi ia banii. Îl contactă prin radio pe Sellitto care era la parter şi-i spuse să trimită toate vehiculele de urgenţă din stradă şi să aranjeze echipe ascunse pentru a-l intercepta.

Rhyme venea şi el în dubiţă şi Sachs îl sună şi pe el să-i spună să vină pe intrarea din spate. După aceea se duse în hol să o vadă pe fată.

— Cum te simţi?

— Bine, cred. Mă doare faţa.

— Pun pariu că au smuls banda foarte rapid.

— Da, cam aşa ceva.

— Mulţumesc pentru ce-ai făcut. Ai salvat nişte vieţi. Mi-ai salvat *mie* viaţa. Fata o privi pe Sachs cu o expresie ciudată şi apoi se uită în jos. Detectiva îi dădu cartea cu Harry Potter pe care o găsise în dormitor şi o întrebă dacă ştia ceva despre un bărbat care îşi zicea Gerald Duncan.

— Era sinistru. Adică e extrem de ciudat. Pur şi simplu se uita la tine de parcă erai o piatră sau o maşină, sau o masă. Nu o persoană.

— Ai idee cam unde e acum?

Fetiţa clătină din cap.

— Tot ce ştiu e că am auzit-o pe mami zicând că a închiriat o casă undeva în Brooklyn. Nu ştiu unde. N-a vrut să le spună. Dar trebuie să vină aici mai târziu să ia nişte bani.

Sachs îl trase pe Pulaski deoparte şi-i spuse să verifice toate convorbirile de la şi către telefoanele mobile ale lui Charlotte şi ale lui Bud, cât şi cele de la telefonul din camera de hotel.

— Dar cel din holul hotelului? Telefonul public, adică. Şi cele din împrejurimi?

Sachs ridică o sprânceană.

— E o idee bună.

Bobocul plecă să-şi îndeplinească misiunea. Sachs luă un suc şi i-l dădu fetei. Aceasta deschise cutia şi bău jumătate pe nerăsuflate. Se uita la Sachs ciudat. Apoi izbucni în râs.

— Ce e? întrebă Sachs.

— Chiar nu-ţi aduci deloc aminte de mine, nu-i aşa? Ne-am mai întâlnit şi altă dată.

— Marţi, pe alee. Sigur.

— Nu, nu. Mult, mult înainte de asta.

Sachs o privi cu ochi îngustaţi. Îşi aminti că într-adevăr *avusese* o senzaţie de familiaritate când o văzuse prima dată în maşină la scena crimei din alee. Şi avea aceeaşi senzaţie acum, chiar mai puternic. Dar nu-şi amintea deloc unde o mai văzuse înainte de marţi.

— Îmi pare rău. Nu-mi amintesc.

— Mi-ai salvat viaţa. Eram micuţă.

— Cu mult timp în… În clipa aceea, Amelia Sachs se încruntă, se întoarse şi spre mamă şi o studie pe Charlotte mai atent. Oh, Doamne, şopti ea tulburată.

Capitolul 40

În holul de la parterul hotelului părăginit, Lincoln Rhyme clătină din cap fără să-i vină să creadă ce îi spunea Sachs: o cunoscuseră pe Charlotte cu mai mulţi ani în urmă, când venise la New York folosind pseudonimul Carol Ganz. Împreună cu fiica ei, pe care o chema Pammy, fuseseră victime în primul caz la care lucraseră împreună Sachs şi Rhyme – exact cazul la care se gândise el în acea dimineaţă, cel al răpitorului obsedat de oase omeneşti, un ucigaş tot atât de inteligent şi nemilos ca şi Ceasornicarul.

Ca să-l prindă, Rhyme o recrutase pe Sachs pentru a-i fi ochii şi urechile – şi, de asemenea, să se deplaseze în locul lui – la scenele crimelor şi împreună reuşiră s-o salveze atât pe femeie, cât şi pe fiica ei; doar pentru a afla că, de fapt, Carol era Charlotte Willoughby, membră a unei miliţii de extremă dreapta, nemulţumiţi de guvernul federal şi de implicarea SUA în problemele internaţionale. După salvarea şi reunirea lor, femeia reuşise să pună o bombă în sediul Organizaţiei Naţiunilor Unite din Manhattan. Explozia omorâse şase oameni.

Rhyme şi Sachs preluaseră cazul, dar Charlotte şi fetiţa dispăruseră într-una dintre ascunzătorile mişcării, probabil în statele din vestul sau din centrul ţării, şi, în final, le pierduseră urma.

Din când în când verificau rapoartele FBI, VICAP şi ale departamentelor locale de poliţie în legătură cu cazuri de organizaţii paramilitare sau grupări de extremă dreapta, dar nu găsiră nimic despre Charlotte sau Pammy. Îngrijorarea lui Sachs în ce-o privea pe fetiţă nu scăzu însă, şi uneori, noaptea, în timp ce stătea culcată alături de Rhyme, se întreba cu voce tare oare unde se afla, dacă nu cumva era prea târziu să o salveze. Sachs, care îşi dorise întotdeauna copii, era oripilată la gândul stilului de viaţă la care era probabil forţată fetiţa de către mama ei – ascunzându-se mereu, având extrem de puţini prieteni de vârsta ei, interzicându-i-se să meargă la o şcoală normală – şi toate în numele unei cauze bazate pe ură.

Şi acum Charlotte – cu noul ei soţ, Bud Allerton – se reîntorsese în oraş într-o nouă misiune de terorism, şi vieţile lui Rhyme şi Sachs se împleteau din nou cu ale lor.

Charlotte îl privi pe Rhyme, cu ochii plini de lacrimi şi de ură.

— L-aţi omorât pe Bud! Nemernicii naibii de fascişti! L-aţi omorât. Apoi însă femeia în cătuşe izbucni într-un râs răutăcios. Dar tot noi am câştigat! Câţi am omorât azi? Cincizeci de oameni. Şaptezeci şi cinci? Şi câţi şefi din Pentagon?

Sachs se aplecă foarte aproape de ea.

— Ştiaţi că vor fi şi copii în sala aceea de conferinţă? Soţii şi soţiile

soldaţilor? Părinţii lor? Bunicii? *Ştiaţi* asta?

— Bineînţeles că ştiam, răspunse Charlotte.

— Şi ei n-au fost decât pagube colaterale, nu?

— Pentru binele superior, răspunse Charlotte.

Ceea ce era probabil unul dintre sloganurile scandate de ea şi de cei din grupul ei la mitingurile sau la întrunirile lor.

Rhyme prinse privirea din ochii lui Sachs.

— Poate ar trebui să-i arătăm cum a fost de fapt măcelul, zise el.

Sachs aprobă şi porni televizorul.

Crainica de dinainte apăruse iar pe ecran.

— … O rană minoră. Un membru al echipei de intervenţie care manevra un robot telecomandat într-o încercare de a dezamorsa bombele a fost rănit uşor de şrapnel. A fost tratat şi externat deja. Daunele materiale sunt estimate la cinci sute de mii de dolari. În ciuda rapoartelor iniţiale, nici al-Qaeda şi nici un alt grup terorist islamic nu a fost implicat în atacul cu bombe. Conform declaraţiei purtătoarei de cuvânt a Departamentului de Poliţie New York, responsabilitatea a fost asumată de o organizaţie teroristă locală. Repetăm pentru telespectatorii care nu au urmărit de la început, două bombe au explodat în jurul orei douăsprezece, azi, în clădirea Departamentului de Locuinţe şi Dezvoltare Urbană din sudul Manhattanului, dar nu a existat nici un mort şi doar un caz de rănire uşoară. Printre victimele vizate de atentatori se numărau un adjunct al Secretarului de Stat şi preşedintele Consiliului Suprem al Statului-Major…

Sachs opri sonorul şi se întoarse cu o expresie mulţumită pe chip spre Charlotte.

— Nu, şopti femeia rămasă aproape fără glas. Oh, nu… Ce…?

— Evident, zise Rhyme. Ne-am dat seama *înainte* de explozia bombei şi am evacuat sala.

— Dar… e imposibil, zise Charlotte pe un ton îngrozit. Nu… Au închis aeropoartele, trenurile…

— Oh, *la asta* te refereai, zise Rhyme indiferent. Pur şi simplu a trebuit să tragem de timp. La început, sigur, am crezut că vrea să fure Mecanismul Delfic, dar apoi ne-am dat seama că era doar o cacealma. Dar asta nu însemna că nu pusese ceva la cale la INST. Aşa că în timp ce ne străduiam să ghicim ce plănuia de fapt, l-am sunat pe primar şi l-am rugat să ordone suspendarea tuturor zborurilor şi a transporturilor publice din zonă.

„Ştii ce-o să se-ntâmple dacă apăsăm butonul *acela*…“

Charlotte aruncă o privire către dormitorul unde soţul ei murise în mod inutil. În clipa aceea se trezi în ea ideologul fanatic şi rosti cu o voce impasibilă:

— Nu ne veţi învinge niciodată. Poate o să câştigaţi o bătălie sau două. Dar ne vom recupera ţara din mâinile voastre. O să…

— Hei de colo, mai încet sonoru' la demagogie, ei? Cel care vorbise era un bărbat negru, înalt şi slab, care tocmai intra în încăpere. Acesta era agentul special FBI Fred Dellray. Când auzise despre incidentul cu teroriştii locali îşi transferase cazul de fraudă financiară la care lucra („Să mori de plictiseală, nu alta") şi anunţă că el urma să fie omul de legătură al FBI-ului cu poliţia în cazul de terorism de la LDU.

Dellray era îmbrăcat într-un costum albastru-deschis şi o cămaşă de un verde ţipător, cu un palton maro, de prin 1975; gusturile în materie de modă ale agentului erau la fel de stridente ca şi manierele sale. O privi pe Charlotte din cap până-n picioare.

— Ei, ei, ei! Ia uite ce poamă am cules.

Femeia îi întoarse privirea sfidătoare. Dellray izbucni în râs.

— Ce păcat că acum va trebui să mergi la închisoare pentru… mda, o *eternitate,* şi nici măcar n-ai reuşit să faci ce ţi-a dorit inimioara. Cum e să înoţi în piscina rataţilor?

Stilul lui Dellray în interogarea suspecţilor era extrem de diferit de cel al lui Kathryn Dance, iar Rhyme bănuia că agenta din California nu ar fi aprobat metoda new-yorkezului.

Charlotte fusese arestată de Sachs cu capetele de acuzare din partea statului, iar acum era rândul lui Dellray să o aresteze pentru infracţiuni federale, atât pentru acest incident, cât şi pentru bombele de la sediul ONU din urmă cu câţiva ani, pentru implicarea într-un atac cu mitraliera într-un tribunal federal din San Francisco la care se adăugau alte câteva infracţiuni.

Charlotte spuse că îşi înţelege drepturile şi apoi începu un nou discurs.

Dellray îi făcu semn clătinându-şi degetul arătător în faţă.

— Ai răbdare un pic, păpuşă. Se întoarse spre Rhyme. Deci, cum te-ai prins de asta, Lincoln? Am auzit *X,* am auzit *Y,* o poveste despre câţiva băieţi în albastru luând bani de unde nu trebuia şi apoi ceva despre un individ bizar care lăsa ceasuri ici-colo pe post de cărţi de vizită – şi-apoi numai ce te pomeneşti că toate aeroporturile-s închise şi avem o alertă de securitate de prioritate unu la LDU, care m-a trezit la birou când visam aşa de frumos.

Rhyme îi explică în detaliu activitatea frenetică pe care o depuseseră şi care îi condusese la înţelegerea planului real al Ceasornicarului. Kathryn Dance sugerase că minţea în legătură cu misiunea lui în New York. Aşa că verificaseră din nou probele. Câteva dintre ele indicau, într-adevăr, posibilul furt al unui artefact rar din Muzeul Metropolitan.

Dar, cu cât se gândea mai mult la asta, cu atât părea mai puţin probabil. Rhyme îşi dădu seama că Duncan inventase povestea despre pachetul nelivrat la muzeu, doar pentru a-i face să se concentreze asupra Muzeului Metropolitan.

O persoană atât de meticuloasă nu ar fi lăsat nişte urme atât de clare. El, personal, îl denunţase pe Vincent, ştiind că violatorul va da de gol inclusiv locaţia bisericii, unde lăsase câteva broşuri ale altor muzee unde fusese expus Mecanismul. Menţionase Mecanismul şi în faţa lui Hallerstein şi a lui Vincent. Nu, trebuia să aibă un alt plan. Dar ce anume? Kathryn Dance privise caseta de mai multe ori şi ajunsese la concluzia că probabil minţise când mărturisise că şi-a ales presupusele victime doar pentru că putea să scape uşor din locaţiile respective.

— Ceea ce însemna că le-a ales pentru alt motiv, îi zise Rhyme lui Dellray. Deci, aveau totuşi ceva în comun?

Rhyme îşi amintise încă un amănunt pe care-l aflase Dance despre prima scenă. Ari Cobb declarase că SUV-ul era la început parcat în fundul aleii, dar că Ceasornicarul se întorsese în partea din faţă ca să lase cadavrul.

— De ce? Unul dintre motive era că voia să aşeze victima într-un loc anume. Ce se afla cel mai aproape? Uşa de la clădirea de Locuinţe şi Dezvoltare Urbană.

Rhyme obţinuse lista cu clienţii companiei de amenajări interioare unde Duncan „plantase" bomba falsă din stingător şi aflase că ei puseseră parchetul şi covoarele în birourile LDU.

— L-am trimis pe bobocul nostru în sudul Manhattanului să se învârtă puţin pe-acolo. A găsit o clădire vizavi de Cedar Street, care tocmai fusese renovată. Muncitorii au pus smoală pe acoperiş acum o săptămână, chiar înainte să vină îngheţul. Fulgii de smoală se potrivesc cu cei găsiţi pe pantofii suspectului. Acoperişul e locul ideal să studiezi clădirea LDU.

Asta explica şi de ce turnase nisip la locul crimei şi apoi îl măturase – pentru a fi sigur că nu vor găsi nici cea mai mică probă prin care să fie identificat mai târziu, când se va întoarce să asambleze şi să armeze bombele.

Rhyme descoperi că şi celelalte victime aveau o legătură cu această clădire. Lucy Richter trebuia să primească o diplomă de merit şi avea legitimaţii care-i asigurau accesul în orice parte a clădirii. Avea, de asemenea, un raport strict secret despre măsurile de securitate şi procedurile de evacuare.

Cât despre Joanne Harper, se dovedi că ea trebuia să facă aranjamentele florale pentru ceremonie – o metodă bună de a strecura ceva în clădire.

— Şi am ghicit că era o bombă. L-am implicat pe primar în chestia asta şi el a sunat presa, le-a spus să nu facă publică ştirea că se va evacua clădirea LDU pentru a nu-l speria pe criminal. Dar bombele au explodat înainte să reuşească echipa de intervenţie să le dezamorseze. Rhyme clătină din cap. Pur şi simplu *urăsc* când sar în aer o grămadă

de probe de bună calitate. Ştii cât e de greu să iei amprente de pe bucăţi de metal care au zburat prin aer cu nouă mii de metri pe secundă?

— Şi cum aţi înhăţat-o pe *mademoiselle* Drăgălaşa de aici? întrebă Dellray, făcând semn către Charlotte.

— Oh, asta a fost uşor, zise Rhyme pe un ton nepăsător. A fost complet neglijentă. Dacă Duncan nu era cine zicea că e, atunci nici femeia care l-a ajutat la prima scenă nu era cine zicea că e. Bobocul nostru notase toate numerele de maşini din apropierea aleii de pe Cedar Street. Maşina presupusei surori era marca Avis, închiriată de Charlotte Allerton. Am verificat toate hotelurile din oraş până am găsit-o.

— Şi criminalul ăla al vostru? întrebă Dellray clătinând din cap. Domnul meşter de ceasornice?

— Ceasornicarul, bombăni criminalistul. Şi asta e cu totul altă poveste. Îi spuse că fiica lui Charlotte, Pam, auzise că are o locuinţă undeva în Brooklyn, dar nu ştia exact unde. Nu aveau nici o altă pistă.

— Unde în Brooklyn? întrebă Dellray, ghemuindu-se în faţa femeii. Trebuie să ştiu. Acum.

— Sunteţi nişte scursori! răspunse Charlotte sfidătoare. Toţi! Nu sunteţi decât lacheii birocraţiei din Washington. Vindeţi sufletul ţării noastre şi…

Dellray se aplecă spre ea până îi ajunse la doar câţiva centimetri de faţă. Plescăi din limbă.

— Aha. Gata cu politica, gata cu filozofia… Nu vrem decât răspunsuri la întrebări. Suntem toţi pe-aceeaşi lungime de undă cu chestia asta?

— Du-te naibii! fu singurul răspuns al lui Charlotte.

Dellray expiră cu un şuierat strident. Apoi gemu.

— Pur şi simplu nu *pot* să mă compar cu un asemenea intelect.

Rhyme îşi dori ca Dance să fie de faţă să o interogheze, deşi bănuia că şi ei i-ar lua mult timp să-i smulgă vreo informaţie. Se apropie puţin cu scaunul şi spuse în şoaptă, astfel ca Pam să nu poată auzi:

— Dacă ne ajuţi, pot să aranjez să-ţi vezi fiica din când în când cât timp eşti în închisoare. Însă dacă nu cooperezi, îţi garantez că n-o s-o mai vezi cât trăieşti.

Charlotte aruncă o privire spre fotoliul din holul hotelului, unde Pam strângea sfidătoare la piept cartea cu Harry Potter. Fata era drăguţă, brunetă, cu trăsături delicate, dar foarte slabă. Purta blugi decoloraţi şi un pulover albastru-închis. Pielea din jurul ochilor îi era vineţie. Îşi pocnea unghiile unele de altele obsesiv, fără să pară să-şi dea seama. Fetiţa părea să aibă nevoie de ajutor în sute de feluri.

Charlotte se răsuci înapoi spre Rhyme.

— Atunci n-o s-o mai văd niciodată, zise ea calmă.

Dellray clipi auzind una ca asta, iar chipul său, care de obicei nu lăsa să se întrevadă nimic din ceea ce gândea cu adevărat, se schimonosi de repulsie.

Nici Rhyme nu mai reuşi să se gândească la vreun lucru pe care să-l spună acestei femei.

În clipa aceea intră în fugă Ron Pulaski. Se opri să-şi tragă răsuflarea.

— Ce e?

De-abia după câteva clipe reuşi să vorbească.

— Telefoanele… zise el în cele din urmă. Ceasornicarul…

— Hai odată, Ron.

— Scuze… O respiraţie adâncă. Nu am putut să-i urmărim mobilul, dar un angajat al hotelului a văzut-o pe ea, pe Charlotte, sunând la telefon în fiecare noapte în jurul orei douăsprezece în ultimele patru sau cinci zile. Am sunat la compania de telefoane. Ne-au dat numărul la care a sunat. L-au verificat. E un telefon public din Brooklyn. La intersecţia asta. Îi dădu o bucată de hârtie lui Sellitto, care i-o dădu la rândul lui, lui Bo Haumann şi echipelor de intervenţie rapidă.

— Foarte bine, îi zise Sellitto lui Pulaski.

Sellitto îl sună pe inspectorul adjunct al secţiei de poliţie din apropierea locului unde se afla telefonul public. Aceştia vor începe o cercetare a regiunii de îndată ce Mel Cooper îi va trimite inspectorului portretul-robot prin e-mail.

Rhyme se gândea că poate Ceasornicarul nu locuia aproape de telefon – nu l-ar fi surprins deloc pe criminalist – dar treizeci de minute mai târziu, primiră o confirmare clară a identităţii de la un agent de poliţie, care găsise mai mulţi vecini care îl recunoscuseră.

Sellitto luă numărul şi-l alertă pe Bo Haumann.

— Eu mă duc acolo, zise Sachs. O să ţinem legătura.

— Stai puţin, zise Rhyme, aruncându-i o privire. Eu zic să stai de data asta aici. Lasă-l pe Bo să se ocupe de asta.

— Ce?

— Vor avea o echipă întreagă de întăriri.

Rhyme se gândea la superstiţia că poliţiştii care nu mai lucrau decât pentru puţină vreme au şanse mult mai mari să fie ucişi sau răniţi decât alţii. Rhyme nu credea în superstiţii. Dar asta nu conta. Nu voia s-o vadă plecând.

Amelia Sachs se gândea probabil la acelaşi lucru; nu părea prea sigură ce să facă. Dar o clipă mai târziu Rhyme o văzu uitându-se la Pam Willoughby. Se întoarse iar spre criminalist. Li se întâlni privirea. Rhyme zâmbi uşor şi dădu din cap.

Sachs îşi luă haina şi se îndreptă spre uşă.

Într-o zonă liniştită de locuinţe din Brooklyn, doisprezece poliţişti

din echipele tactice înaintau încet pe trotuar şi alţi şase se strecurau pe furiş printr-o alee din spatele unei case părăginite.

În zonă se găseau doar case modeste, având curţi mici, încărcate de ornamente de Crăciun. Dimensiunile reduse ale grădinilor nu-i împiedicaseră pe proprietari să le decoreze cu cât mai mulţi Moşi Crăciun, reni şi spiriduşi.

Sachs păşea încet alături de poliţiştii din prima echipă. Era în legătură radio cu Rhyme.

— Am ajuns, zise ea încet.

— Care-i situaţia?

— Am evacuat toate casele de amândouă părţile şi din spate. Vizavi nu stă nimeni. De partea cealaltă a străzii era o grădină comună de legume. În mijlocul terenului foarte mic se găsea o sperietoare de ciori. Sperietoarea avea pieptul mâzgălit cu graffiti.

— E un loc destul de bun pentru un asalt. Suntem în… stai un pic, Rhyme. Se aprinsese o lumină într-una din camerele din faţă. Poliţiştii din jurul ei se opriră şi se ghemuiră. E încă aici, şopti ea. Închid.

— Pe el, Sachs. Femeia recunoscu un ton neobişnuit de hotărât în vocea lui. Ştia că era supărat că Ceasornicarul evadase. Faptul că îi salvaseră pe oamenii din clădirea LDU şi că o capturaseră pe Charlotte era grozav. Dar Rhyme nu era mulţumit decât atunci când toţi criminalii erau arestaţi şi în cătuşe.

Dar nu era la fel de hotărât ca Amelia Sachs. Ceea ce dorea ea era să i-l dăruiască pe Ceasornicar lui Rhyme – ca pe un cadou de despărţire în ultimul lor caz la care lucrau împreună.

Sachs schimbă frecvenţa radio şi zise în microfonul subţire ataşat de căşti.

— Detectiv cinci-opt-opt-cinci către ESU unu.

Bo Haumann, la un cvartal distanţă, la punctul de coordonare şi comandă, îi răspunse:

— Recepţionat, spune.

— E aici. Tocmai s-a aprins o lumină în camera din faţă.

— Înţeles. Echipa B, aţi recepţionat?

Aceştia erau poliţiştii din spatele casei.

— Echipa B către ESU unu. Recepţionat. Suntem… stai. OK, chiar acum e la etaj. Am văzut lumina aprinzându-se acolo. Pare a fi dormitorul din spate.

— Nu presupuneţi că e singur, zise Sachs. S-ar putea să mai fie cineva din grupul lui Charlotte cu el.

— Am înţeles, zise Haumann cu vocea lui gravă. C şi S, ce ne puteţi spune?

Echipele de Cercetare şi Supraveghere tocmai îşi preluau poziţiile pe acoperişul clădirii de apartamente din spate şi în grădina de cealaltă parte a străzii. Toţi îşi îndreptară armele către ascunzătoarea

Ceasornicarului.

— C şi S unu către ESU unu. Toate obloanele sunt trase. Nu se vede nimic. Detectez căldură în partea din spate a casei. Dar nu se mişcă. Este o lumină în pod, dar nu se vede nimic înăuntru – nici o fereastră, numai deschizături între scânduri.

— Tot aşa şi aici – C şi S doi. Nimic vizual. Căldură la etaj, nimic la parter. Am auzit un clic sau două acum o secundă.

— Armă?

— Poate. Sau poate doar aparate electrice sau soba.

Poliţistul de lângă Sachs le făcu colegilor săi semne cu mâna să se împrăştie. Apoi, împreună cu Sachs şi încă doi poliţişti, se mobilizară în faţa uşii, având încă o echipă de patru oameni chiar în spatele lor. Unul ţinea un berbec pentru forţarea uşii. Ceilalţi trei ţinteau ferestrele de la parter şi de la etajul întâi.

— Echipa B către ESU unu. Suntem pe poziţie. Este o scară lângă camera cu lumină din spate.

— Echipa A pe poziţie, şopti un alt poliţist în radio.

— Nu batem la uşă, spuse Haumann către toate echipele. Când ajung la trei, aruncaţi grenade în camerele cu lumină. Aruncaţi-le tare să treacă prin obloane. La unu, intrare dinamică simultană în faţă şi-n spate. Echipa B, te desparţi în două, acoperiţi parterul şi pivniţa. Echipa A, mergi direct la etaj. Amintiţi-vă, tipul ştie să facă DEI-uri. Căutaţi bombe artizanale.

— Echipa B, recepţionat.

— A, recepţionat.

În ciuda aerului îngheţat, palmele lui Sachs erau transpirate în mănuşile strâmte Nomex. Îşi scoase mănuşa dreaptă şi suflă în palmă. Făcu acelaşi lucru cu stânga. Apoi îşi verifică ţinuta de luptă şi desfăcu închizătoarea de la rezerva de muniţie. Ceilalţi poliţişti aveau mitraliere, dar Sachs nu folosea niciodată aşa ceva. Prefera eleganţa unui singur glonţ bine ţintit faţă de o rafală întreagă.

Sachs şi ceilalţi trei poliţişti din echipa unu îşi făcură semn din cap unul altuia.

Haumann începu să numere încet cu voce răguşită.

— Şase… cinci… patru… trei…

Poliţiştii aruncară grenadele prin ferestre şi aerul rece se umplu de zgomot de sticlă spartă.

— Doi… unu, continuă Haumann calm.

Zgomotul aspru al grenadelor zdrăngăni ferestrele şi pentru o clipă casa fu iluminată de explozii de lumină albă. Poliţistul masiv care ţinea berbecul îl lovi cu forţă în uşa din faţă. Încuietoarea se deschise fără nici o greutate şi în câteva secunde poliţiştii se răspândeau în casa puţin mobilată.

Sachs rămase alături de echipa ei în timp ce urcau scările, având

într-o mână lanterna, în cealaltă pistolul.

Începu să audă vocile celorlalţi poliţişti care anunţau că pivniţa şi camerele de la parter erau goale.

Primul dormitor de la etaj era gol, la fel şi al doilea.

Toate camerele fură verificate şi nu găsiră pe nimeni.

— Unde naiba e? murmură Sachs.

— Întotdeauna e o aventură, nu? zise cineva.

— Naiba să-l ia de suspect invizibil, zise altă voce.

— C şi S unu, se auzi în căştile radio. Lumina din pod tocmai s-a stins. E sus.

În micul dormitor din spatele casei găsiră un chepeng în tavan, cu o frânghie groasă care atârna de el. Era o scară care se trăgea în jos. Unul dintre poliţişti stinse lumina în cameră pentru a fi mai dificil pentru cineva de sus să-i nimerească. Se traseră toţi câţiva paşi mai în spate şi îşi îndreptară armele către chepeng, în timp ce Sachs apucă frânghia şi trase cu putere. Se auzi un scrâşnet uşor şi apoi văzură o scăriţă mobilă.

Şeful echipei de intervenţie strigă:

— Tu, cel din pod. Coboară acum… Mă auzi? Aceasta e ultima ta şansă.

Nimic.

— Grenadă, zise el.

Un poliţist scoase o grenadă de la brâu şi făcu semn din cap.

Şeful echipei puse mâna pe scăriţă, dar Sachs clătină din cap.

— Îl iau eu.

— Eşti sigură?

Sachs încuviinţă.

— Dă-mi numai o cască.

Unul dintre poliţişti i-o dădu pe-a lui şi Sachs şi-o fixă pe cap.

— Suntem gata.

— Haideţi, zise Sachs şi se căţără aproape până sus – apoi luă grenada. Scoase cuiul şi îşi închise ochii pentru ca explozia să n-o orbească, dar şi pentru a-şi obişnui ochii cu întunericul din pod.

„OK, acum!“

Aruncă grenada în pod şi îşi lăsă capul în jos.

Detonă trei secunde mai târziu şi, deschizându-şi ochii, Sachs urcă în viteză restul scării până în micul pod, plin de fumul şi mirosul reziduurilor explozive ale grenadei. Se rostogoli cât mai departe de deschidere, aprinzându-şi lanterna şi măturând podul într-un arc de cerc în jurul ei, ducându-se după un stâlp, singura ascunzătoare pe care o putu găsi.

Nu era nimic în dreapta, nimic în centru, nimic…

În acea clipă podeaua se surpă sub ea.

Aceasta nu era din lemn, aşa cum păruse, ci din carton aşezat peste

pastă izolatoare. Piciorul drept îi trecu prin foaia izolantă a tavanului dormitorului, imobilizând-o. Ţipă de durere.

— Sachs! strigă cineva.

Sachs ridică lumina şi arma în singura direcţie în care vedea – adică exact în faţa ei. Ucigaşul nu era acolo.

Ceea ce însemna că era în spatele ei.

În clipa aceea lumina din tavan se aprinse, aproape chiar deasupra ei, transformând-o în ţintă perfectă.

Se chinui să se întoarcă, aşteptând să audă detunătura violentă a pistolului şi izbitura amorţitoare a glonţului în cap, gât sau spate.

Sachs se gândi la tatăl ei.

Se gândi la Lincoln Rhyme.

„Tu şi cu mine, Sachs…"

În clipa aceea îşi dădu seama că nu putea în nici un caz accepta să moară fără să-l nimerească măcar o dată. Îşi luă pistolul între dinţi şi-şi folosi ambele mâini ca să scape din prinsoare şi să găsească ţinta.

Auzi cizme pe scară şi un poliţist ESU se grăbi să o ajute. Bineînţeles, *asta* aştepta Ceasornicarul – o ocazie să omoare câţi mai mulţi poliţişti. Se folosea de ea ca momeală ca să atragă şi alţi poliţişti ca să-i omoare şi să fugă în haosul creat.

— Atenţie! strigă ea, apucându-şi strâns pistolul în mână. E în…

— Unde e? întrebă şeful echipei A. Bărbatul era ghemuit în vârful scăriţei. Nu o auzise – sau nu ascultase – şi se repezise pe scară, urmat de încă doi poliţişti. Verificau acum toţi trei încăperea – inclusiv zona din spatele lui Sachs.

Inima îi bubuia asurzitor; se chinui să se uite peste umăr.

— Nu-l vedeţi? întrebă ea. Trebuie să fie aici.

— Nimic.

Doi dintre poliţişti se aplecară lângă ea, o apucară şi o traseră afară din foaia izolantă. Încă ghemuită, Sachs se răsuci imediat pe loc.

Camera era goală.

— Cum a ieşit? bombăni şeful echipei de intervenţie. Nu e nici o uşă sau fereastră.

Sachs observă ceva în celălalt capăt al podului. Izbucni într-un râs amar.

— Nici măcar n-a fost aici. Nici aici sus, nici jos în casă. Probabil a plecat de ore întregi.

— Dar luminile. *Cineva* a aprins şi a stins lumini.

— Nu. Ia uitaţi-vă. Le arătă o cutie mică de culoare bej conectată printr-un fir la cutia de siguranţe. A vrut să ne facă să credem că e încă aici. Aşa a avut şanse mai bune să scape.

— Ce-i aia?

— Ce altceva? Un dispozitiv cu ceas.

Capitolul 41

Sachs termină de cercetat locuinţa din Brooklyn şi trimise puţinele probe găsite acasă la Rhyme.

Îşi dădu jos costumul Tyvek şi-şi îmbrăcă haina, apoi se îndreptă grăbită prin frigul tăios, spre maşina lui Sellitto. Pam Willoughby stătea pe bancheta din spate, strângându-şi la piept cartea cu Harry Potter şi sorbind din ciocolata fierbinte, de care îi făcuse rost detectivul masiv. Sellitto era încă în casa Ceasornicarului, terminând de întocmit hârţogăria necesară. Sachs urcă în maşină lângă ea. La sugestia lui Dance o aduseseră aici pe fetiţă pentru a examina casa şi bunurile Ceasornicarului, în speranţa că vreun obiect îi va provoca o amintire. Dar ucigaşul nu lăsase prea multe lucruri în urmă şi, în orice caz, nimic nu le dădu nici un indiciu în plus despre el.

Sachs îi zâmbi şi o privi cu atenţie, amintindu-şi de acea expresie ciudată de speranţă pe care o văzuse pe chipul ei în maşina de la aşa-zisa scenă a crimei din alee.

— M-am gândit de multe ori la tine de-a lungul timpului, zise poliţista.

— Şi eu, răspunse fata, cu privirea fixată pe fundul paharului cu ciocolată caldă.

— Unde v-aţi dus după ce aţi plecat din New York?

— Ne-am întors în Missouri şi ne-am ascuns în pădure. Mami m-a lăsat de multe ori cu alţi oameni. Dar, cea mai mare parte a timpului, am fost singură şi am citit. Nu m-am înţeles prea bine cu nimeni. Se purtau ca nişte porci cu mine. Dacă nu gândeai exact aşa ca ei – şi ziceau nişte chestii complet aiurea – te tratau ca pe-un gunoi. Mulţi învăţau acasă. Dar eu am vrut neapărat să merg la şcoala publică şi am făcut scandal mare din cauza asta. Bud n-a vrut să mă lase, dar, până la urmă, mami a fost de acord. Dar a zis că, dacă povestesc cuiva ceva despre ea, despre ce-a făcut, o să mă ducă şi pe mine la închisoare ca asistent… nu, complice. Şi că bărbaţii o să-mi facă tot felul de lucruri acolo. Ştii despre ce vorbesc, nu?

— Oh, iubito, zise Sachs prinzând-o de mână. Amelia Sachs îşi dorea copii foarte mult şi ştia că, într-un fel sau altul, îi va avea în viitor. Era absolut oripilată la gândul că o mamă îşi chinuise copilul în felul acesta.

— Şi câteodată, când îmi mergea foarte rău, mă gândeam la tine şi mă prefăceam că tu eşti mama mea. Nu ştiam cum te cheamă. Poate că am auzit atunci, dar nu-mi mai aminteam. Aşa că ţi-am dat eu un nume: Artemis. Dintr-o carte pe care am citit-o, despre mitologie. Era zeiţa vânătorii. Pentru că l-ai omorât pe câinele ăla nebun – care m-a atacat. Îşi lăsă privirea în jos. E un nume prostesc.

— Nu, nu. E un nume minunat. Îmi place enorm… M-ai recunoscut în alee marţi, nu? Când erai în maşină?

— Da. Cred că a fost sortit să fii acolo – să mă salvezi din nou. Nu crezi că se-ntâmplă lucruri de-astea?

Nu, Sachs nu credea aşa ceva. Dar cu voce tare spuse:

— Viaţa rezolvă lucrurile în mod foarte ciudat uneori.

Lângă ele se opri o maşină şi din ea coborî o asistentă socială. Femeia, o afroamericancă drăguţă, intră în maşină cu ele.

— Uaa… zise ea, frecându-şi mâinile în faţa radiatorului. Nici măcar nu e încă iarnă. Nu e cinstit. Făcuse deja aranjamente pentru Pammy şi le împărtăşi celor două. Am găsit nişte familii adoptive foarte drăguţe. Una e în Riverdale. O cunosc de ani de zile. O să stai acolo pentru câteva zile până vedem dacă reuşim să găsim nişte rude de-ale tale.

Pammy se încruntă.

— Pot să-mi iau un nume nou?

— Un nume…?

— Nu vreau să mai fiu eu. Şi nu vreau să mai vorbesc vreodată cu mama. Şi nu vreau nici ca oamenii aceia cu care e ea prietenă să mă găsească.

Sachs vorbi înainte să apuce asistenta socială să zică ceva.

— Vom lua toate măsurile să nu ţi se întâmple nimic. Îţi promit.

Pammy o îmbrăţişă.

— Deci pot să te mai văd? o întrebă Sachs.

— Cred că da, zise fetiţa, încercând să-şi ascundă entuziasmul. Dacă vrei.

— Ce zici să mergem mâine la cumpărături?

— OK. Sigur.

— Bine. Deci rămâne stabilit. Lui Sachs îi veni o nouă idee. Hei, îţi plac câinii?

— Da, nişte oameni din Missouri la care am stat o vreme aveau un câine. Mi-a plăcut mai mult de el decât de oameni.

Îl sună pe Thom acasă la Rhyme.

— Am o întrebare.

— Dă-i bătaie.

— Ai găsit un muşteriu pentru Jackson?

— Nu. Încă e pe piaţă pentru adopţie.

— Acum nu mai e, zise Sachs. Închise şi se uită la Pam. Am un cadou de Crăciun pentru tine.

Uneori chiar şi cele mai bine proiectate ceasuri nu funcţionează.

La urma urmelor, aceste aparate sunt extrem de fragile, dacă stai să te gândeşti. Cinci sute, o mie de părţi minuscule în mişcare, şuruburi, arcuri şi rubine aproape microscopice, toate asamblate precis, zeci de

mişcări separate învârtindu-se la unison… Sute de lucruri pot funcţiona greşit. Câteodată ceasornicarul calculează greşit, câteodată o mică bucăţică de metal e defectă, câteodată proprietarul răsuceşte mecanismul prea tare. Câteodată îl scapă pe jos. Umezeala poate pătrunde sub cristal.

Şi se mai întâmplă ca un ceas să funcţioneze perfect într-un mediu, dar nu şi în altul. Chiar şi faimosul Rolex Oyster Perpetual, revoluţionar pentru că era primul ceas de lux subacvatic, nu poate rezista la o presiune subacvatică nelimitată.

Charles Vespasian Hale stătea în maşina lui, lângă Central Park. Venise până aici cu ea din San Diego – nu laşi nici o urmă dacă plăteşti benzina cu bani gheaţă şi eviţi autostrăzile cu taxă – şi se întrebă unde era greşeala din planul său.

Se gândea că răspunsul era poliţia, şi anume Lincoln Rhyme. Hale făcuse tot ce-i trecuse prin minte ca să-i anticipeze mişcările. Dar fostul poliţist reuşise să ajungă chiar puţin înaintea lui peste tot. Rhyme făcuse exact ceea ce îl îngrijorase pe Hale – se uitase la câteva pârghii şi rotiţe şi înţelesese cum era construit întregul ceasornic.

Va avea însă tot timpul din lume să se gândească unde anume greşise şi să încerce să evite aceleaşi probleme în viitor. Se va întoarce în California. Aruncă o privire în oglinda retrovizoare. Îşi vopsise părul la loc, în culoarea lui naturală, şi îşi scoase lentilele de contact de un albastru-deschis, dar colagenul cu care îşi modelase nasul, obrajii şi bărbia încă nu i se absorbise din piele. Şi va dura luni de zile să-şi recapete cele optsprezece kilograme cât slăbise pentru această slujbă şi să redevină el însuşi. Se simţea palid şi amorţit din cauză că petrecuse atât de mult timp în oraş şi simţea nevoia să se întoarcă la sălbăticia naturii şi la munţii săi dragi.

Da, eşuase. Dar, aşa cum îi spusese şi lui Vincent Reynolds, asta nu era chiar atât de important în marele plan universal. Nu era îngrijorat din cauză că Charlotte Allerton fusese arestată. Nu ştia nimic despre identitatea lui reală (crezuseră mereu că numele lui adevărat era Gerald Duncan) şi intraseră în legătură prin intermediul unor persoane extrem de discrete.

Mai mult încă, exista chiar şi o parte pozitivă în acest eşec – Hale descoperise ceva care îi schimbase viaţa. Crease personajul Ceasornicarului pur şi simplu pentru că i se păruse sinistru şi era convins că va atrage atenţia populaţiei şi a poliţiei atât de influenţate de criminalii inventaţi din filmele de televiziune.

Dar, intrând în rol, spre surpriza lui, Hale descoperise că acest personaj era întruchiparea adevăratei sale personalităţi. Jucând acest rol era ca şi cum s-ar fi întors, în sfârşit, acasă. Devenise cu adevărat fascinat de ceasuri şi timp. (Căpătase, de asemenea, un interes nestrămutat pentru Mecanismul Delfic; era extrem de posibil să

încerce să-l fure la un anumit moment, în viitor.)

Ceasornicarul…

Charles Hale era el însuşi un ceas. Puteai folosi un ceas la un eveniment fericit, ca, bunăoară, la măsurarea contracţiilor la naşterea unui copil. Sau oribil – coordonarea orei unui raid pentru a măcelări femei şi copii.

Timpul transcende moralitatea.

Acum se uită la obiectul de pe scaunul de lângă el, ceasul de aur de buzunar Breguet. Îl ridică în mâinile înmănuşate, îi răsuci rotiţa încet – e întotdeauna mai bine să tragi ceasul prea puţin decât prea mult, şi îl vârî cu grijă într-un plic mare alb, dublat cu folie protectoare cu bule de aer.

Hale închise plicul şi porni maşina.

Nu exista nici o pistă clară.

Rhyme, Sellitto, Cooper şi Pulaski erau toţi în laboratorul din Central Park West, trecând din nou în revistă cele câteva obiecte găsite în ascunzătoarea din Brooklyn a Ceasornicarului.

Amelia Sachs nu era prezentă. Plecase fără să le spună unde se duce. Dar nici nu era nevoie. Îi menţionase lui Thom că va fi în apropiere, dacă au nevoie de ea – la o întâlnire pe Fifty-seventh şi Sixth. Rhyme verificase cartea de telefon. Acolo se găsea sediul companiei Argyle Security.

Rhyme pur şi simplu nu putea să se gândească la asta şi se concentra în continuare să-l găsească pe Ceasornicar.

Uitându-se înapoi în timp, Rhyme construise un scenariu neprelucrat al evenimentelor. Ceremonia fusese anunţată pe 15 octombrie, aşa că Bud şi Carol îl contactaseră pe Ceasornicar aproximativ la acea dată. Acesta venise la New York în jurul datei de 1 noiembrie, data când fusese semnat contractul de închiriere pentru casa din Brooklyn. Câteva săptămâni mai târziu Amelia Sachs preluase cazul Creeley şi curând după aceea Baker şi Wallace se hotărâseră să o ucidă.

— Atunci l-au angajat pe Ceasornicar. Ce ne-a spus, când noi credeam că e Duncan? Despre întâlnirea lor?

— Doar că cineva de la club le-a făcut legătura, răspunse Sellitto. Clubul unde Baker a încercat să-l extorcheze pe prietenul său.

— Dar minţea. N-a existat nici un club… Rhyme clătină din cap. Cineva le-a făcut legătura, cineva care-l cunoaşte pe Ceasornicar – probabil cineva din zonă. Dacă găsim acea persoană, poate dăm de nişte piste solide. Baker n-a zis nimic?

— Nu, nici un cuvânt. Nici unul dintre ei nu zice nimic.

Bobocul clătină din cap.

— Asta o să fie dificil. Vreau să spun, câte grupuri CO sunt în zona

New York? O să ne ia o veşnicie să-l găsim. Oricum, n-o să se ofere voluntar să ne ajute.

— Ce tot vorbeşti acolo? se încruntă criminalistul. Ce au de-a face grupurile de crimă organizată cu asta?

— Păi, mă gândeam că un astfel de contact i-a pus în legătură.

— De ce?

— Baker a vrut să omoare o poliţistă, nu? Dar nu putea s-o facă fără să fie bănuit el însuşi, aşa că a trebuit să angajeze pe cineva. S-a dus la legăturile pe care le avea cu grupările mafiote. Dar mafia nu cred să fi vrut să aibă de-a face cu uciderea unui poliţist, aşa că precis l-au pus pe Baker în legătură cu o persoană dispusă să execute asta: Ceasornicarul. Când nimeni nu spuse nimic, Pulaski se înroşi şi îşi coborî privirile. Nu ştiu. Aşa m-am gândit eu.

— Şi te-ai gândit al naibii de bine, băiete, zise Sellitto.

— Serios?

Rhyme încuviinţă.

— Nu e rău… Hai să sunăm la Divizia de luptă împotriva crimei organizate din centru şi să vedem dacă informatorii lor ne pot spune ceva. Sună-l şi pe Dellray… Acum, hai să ne întoarcem la probe.

Localizaseră câteva amprente digitale în casa din Brooklyn, dar nici una nu dădu un răspuns pozitiv la verificarea prin sistemul IAFIS al FBI-ului şi nu se potrivi nici cu amprentele de la celelalte scene. Contractul de închiriere fusese întocmit sub un alt nume fals şi dăduse, de asemenea, o adresă anterioară inventată. Fusese o tranzacţie plătită cu bani gheaţă. O cercetare foarte amănunţită a folosirii internetului în zonă dezvălui că intrase ocazional pe net de pe mai multe reţele locale fără cablu. Nu se înregistrase nici un e-mail trimis, numai navigarea pe net. Site-ul vizitat cel mai des era al unei librării unde se vindeau manuale de referinţă pentru cursuri de educaţie continuă, în diverse specialităţi medicale.

— La naiba, zise Sellitto. Poate l-a angajat altcineva.

„Pun pariu”, se gândi Rhyme dând din cap.

— Deja urmăreşte altă victimă – sau victime. Probabil îşi pune la punct planul chiar acum. Gândeşte-te cât rău poate face dându-se drept doctor. Şi l-am lăsat să scape.

Examinară probele colectate de Sachs în casa din Brooklyn, dar nu descoperiră decât fibre de lână şi câteva particule de material vegetal verde, conţinând apă de mare evaporată – care se dovedi că nu se potrivea cu algele marine şi apa de mare găsită în jurul bărcii lui Robert Wallace din Long Island.

Îi sună inspectorul adjunct de la secţia de poliţie din Brooklyn să le spună că nu descoperiseră nici un alt martor în zonă. Şase oameni îşi aduceau aminte că-l văzuseră pe Ceasornicar, dar nici unul dintre ei nu ştia nimic despre el.

Cât despre Charlotte şi soţul ei mort, Bud Allerton, eforturile anchetatorilor fură răsplătite cu mult mai mult succes. Cuplul nu fusese nici pe departe atât de grijuliu. Sachs găsise o cantitate foarte mare de probe despre organizaţiile care îi adăposteau, inclusiv despre un grup foarte numeros din Missouri şi despre gruparea de tristă notorietate Patriot Assembly, de la nord de New York, cu care Rhyme şi Sachs mai avuseseră de-a face şi în trecut. Lista convorbirilor telefonice, amprentele şi e-mailurile trimise FBI-ului şi poliţiei locale le ofereau acestora o mulţime de piste de urmat.

Sună la intrare şi Thom se duse să deschidă. Un minut mai târziu se întoarse cu o femeie îmbrăcată în uniformă militară. Era Lucy Richter, cea de-a patra „victimă" a Ceasornicarului. Rhyme observă că femeia părea mult mai surprinsă de laboratorul de criminalistică din casă decât de handicapul lui. Apoi îşi aduse aminte că Lucy era o femeie implicată într-un tip de război unde bombele erau armele preferate; deci, fără îndoială, mai văzuse oameni cu membre lipsă sau paraplegici şi tetraplegici de toate felurile. Condiţia fizică a lui Rhyme nu o tulbură deloc.

Femeia le spuse că o sunase pe Kathryn Dance cu puţin timp în urmă să-i spună că voia să le vorbească anchetatorilor; agenta din California îi sugerase să sune sau să treacă pe la Rhyme pe acasă.

Apăru Thom şi îi oferi cafea sau ceai. Pe Rhyme de obicei îl enervau vizitatorii şi nu-i plăcea să dea nimănui motive să zăbovească, dar acum, din contră, se încruntă către asistent.

— Poate i-e foame, Thom. Sau doreşti ceva mai substanţial. Scotch, de exemplu.

— Pur şi simplu nu te poate pricepe omul, zise Thom. N-am ştiut că există o regulă specială de ospitalitate pentru forţele armate în ediţia Lincoln Rhyme din Emily Post.

— Mersi, dar nu vreau nimic, zise Lucy. Nu pot sta mult. Prima dată, aş vrea să vă mulţumesc. Pentru că mi-aţi salvat viaţa – de două ori.

— De fapt, prima dată n-ai fost deloc în pericol, îi atrase Sellitto atenţia. Nu avea intenţia să-ţi facă vreun rău – şi nici celorlalte victime, de altfel. A doua oară? Da, într-adevăr, accept – din moment ce-a vrut să arunce în aer sala de conferinţe.

— Şi familia mea era acolo, zise ea. Nici nu ştiu cum să vă mulţumesc.

Ca întotdeauna, Rhyme era stânjenit de recunoştinţă, şi dădu înţelegător din cap.

— Celălalt motiv e că am aflat un lucru care cred că s-ar putea să vă fie de folos. Am vorbit cu vecinii mei despre ora când mi-a spart casa. Un bărbat care locuieşte la trei blocuri mai jos pe stradă mi-a zis că ieri avea de făcut o livrare la domiciliu undeva în spatele clădirii şi că

a găsit o frânghie atârnând în alee de pe acoperiş. Se poate ajunge pe acoperişul meu de-acolo destul de uşor. Mă gândeam că poate aşa a scăpat.

— Interesant, zise Rhyme.

— Dar mai este ceva. S-a uitat şi soţul meu la ea. Bob a făcut doi ani parte din trupele SEALS de marină…

— Marină? Şi dumneavoastră sunteţi în armată? întrebă Pulaski, râzând.

— Avem nişte… discuţii interesante din când în când, zise ea zâmbind. Mai ales în timpul sezonului de fotbal. Oricum, s-a uitat la funie şi a zis că persoana care a legat-o e un adevărat expert. Este un nod foarte rar, folosit în coborârea în rapel – ştiţi, în alpinism. Se numeşte nodul mortului. Nu e prea răspândit la noi, se foloseşte mai ales în Europa. Deci, cu siguranţă, a făcut alpinism dincolo de ocean.

— Ah, nişte informaţii clare, zise Rhyme uitându-se urât la Pulaski. Ce păcat că *victima* a trebuit să găsească proba, nu crezi? Când asta este, de fapt, de datoria *noastră.* Se întoarse spre Lucy. Funia e tot acolo?

— Da.

— Bine… Mai rămâneţi în oraş? întrebă Rhyme. Dacă-l prindem, s-ar putea să avem nevoie de dumneata să depui mărturie la proces.

— În curând plec iar din ţară. Dar sunt sigură că mă pot întoarce pentru proces. Aş putea obţine o permisie specială pentru asta.

— Cât timp veţi fi plecată?

— M-am înrolat din nou pentru doi ani.

— Serios? întrebă Sellitto.

— Nu aveam de gând. Este foarte dur acolo. Dar m-am hotărât să mă întorc.

— Din cauza bombei de la ceremonie?

— Nu, chiar înainte de asta. Mă uitam la familii şi la ceilalţi soldaţi de acolo şi m-am gândit cât e de ciudată viaţa şi cum te pune în situaţii la care nu te-ai gândit niciodată c-o să fii. Dar uite că eşti şi faci ceva important şi bun. Deci… Îşi luă haina pe ea. Dacă aveţi nevoie de mine, o să cer o permisie să vin acasă.

Îşi luară la revedere şi Thom o conduse la uşă.

Când se întoarse, Rhyme îi spuse asistentului:

— Adaugă şi asta la ce ştim despre el. Alpinist sau căţărător, posibil cu antrenament în Europa. Se întoarse către Pulaski. Şi trimite pe cineva de la unitatea CS să ia funia pe care tu n-ai observat-o, deşi trebuia…

— De fapt, nu eu am fost cel care a controlat…

— … Şi apoi găseşte un expert în alpinism. Vreau să ştiu unde s-a antrenat. Şi vezi ce e cu funia. De unde a cumpărat-o şi când?

— Da, domnule.

După cincisprezece minute sună din nou soneria şi Thom se întoarse cu Kathryn Dance. Agenta îi salută pe toţi, iar la gât îi atârnau căştile mici şi albe ale iPod-ului. Avea un plic alb de douăzeci şi unu pe douăzeci şi şapte de centimetri.

— Bună, zise Pulaski.

Rhyme ridică dintr-o sprânceană în semn de salut.

— Tocmai mă duc la aeroport, zise Dance. Am vrut să trec pe-aici să vă spun la revedere. Oh, asta era pe prag.

Îi dădu plicul lui Thom.

Asistentul se uită la el, încruntându-se.

— Nu are adresa expeditorului.

— Hai mai bine să fim siguri, zise Rhyme. Coşul.

Sellitto luă plicul şi se duse la un coş mare făcut din fâşii împletite de oţel – semăna cu un coş de rufe cu capac din nuiele împletite. Sellitto puse plicul înăuntru şi închise capacul. Orice pachet neidentificat intra întotdeauna prima dată în coşul contra bombelor, care era proiectat în aşa fel încât să împrăştie forţa unui dispozitiv improvizat exploziv de mărime medie sau mică. Conţinea senzori care detectau orice urmă de nitraţi sau de alţi explozibili obişnuiţi.

Calculatorul adulmecă vaporii emanaţi din plic şi-i informă că nu era o bombă.

Purtând mănuşi de latex, Cooper scoase plicul şi-l examină. Avea o etichetă scrisă pe calculator, pe care nu scria decât *Lincoln Rhyme.*

— Autocolantă, zise tehnicianul cu o grimasă resemnată. Criminaliştii preferă stilul vechi de plicuri pe care ucigaşii trebuiau să le lingă; adezivul era o bună sursă pentru ADN. Cooper adăugă şi că ştia tipul de plic şi că era vândut în toate magazinele din ţară, deci originea sa era practic de negăsit.

Rhyme îşi aduse scaunul mai aproape şi, cu Dance alături, îl privi pe tehnician extrăgând un ceas de buzunar şi un bilet, de asemenea, scris la calculator.

— E de la el, anunţă Cooper.

Plicul nu fusese acolo cu un sfert de oră înainte – timpul dintre plecarea lui Lucy Richter şi sosirea lui Dance. Sellitto sună la sediul central ca să cheme nişte maşini de la Secţia 20, care era cea mai apropiată, pentru a verifica zona. Cooper le trimise printr-un e-mail portretul-robot al Ceasornicarului.

Ceasul ticăia şi arăta ora exactă. Era de aur şi avea mai multe cadrane micuţe pe faţă.

— E greu, zise Cooper. Îşi puse ochelari cu lupă şi-l examină mai atent. Pare vechi, are semne de uzură… Nici o gravură personalizată. Luă o perie de păr de cămilă şi scutură ceasul deasupra unei bucăţi de ziar. De asemenea şi plicul. Nu găsiră însă nici o urmă.

— Uite biletul, Lincoln. Îl montă pe suportul proiectorului.

Dragă domnule Rhyme,

Voi fi deja plecat la momentul în care veţi primi această scrisoare. Am aflat deja, bineînţeles, că nici unul dintre participanţii la conferinţă nu a fost rănit. Am ajuns la concluzia că mi-aţi anticipat planurile. Aşa că le-am anticipat şi eu pe ale dumneavoastră şi mi-am amânat vizita la hotelul lui Charlotte, ceea ce mi-a dat ocazia să-i observ pe poliţiştii postaţi în stradă. Presupun că aţi salvat-o pe fiica ei. Sunt bucuros de asta. Fata merită mai mult decât perechea aceea de indivizi.

Deci, felicitări. Credeam că planul meu a fost perfect. Dar se pare că m-am înşelat.

Ceasul de buzunar este un Breguet. Este ceasul meu favorit dintre multe altele cu care am avut de-a face până acum. A fost fabricat la începutul secolului al XIX-lea şi are un ax de eşapare cilindric, de rubin, un calendar perpetuu şi un dispozitiv antişoc cu paraşută. Sper că veţi aprecia cadranul cu fazele lunii, având în minte recentele noastre aventuri. Există foarte puţine asemenea exemplare de ceas în întreaga lume. Vi-l dăruiesc în semn de respect. Nimeni nu a reuşit încă să mă oprească în îndeplinirea unei misiuni; sunteţi cel mai bun detectiv din câţi am întâlnit. (Aproape aş zice că sunteţi la fel de bun ca mine, dar asta nu este întru totul adevărat. La urma urmei, nu aţi reuşit să mă prindeţi pe mine.) Nu uitaţi să întoarceţi ceasul (dar cu blândeţe); va măsura timpul până ne vom întâlni din nou.

Un mic sfat: Dacă aş fi în locul dumneavoastră, aş face în aşa fel, încât fiecare din acele secunde să conteze.

Ceasornicarul

Sellitto făcu o grimasă.

— Ce e? întrebă Rhyme.

— Tu primeşti ameninţări mai elegante decât mine, Linc. De obicei criminalii mei nu spun decât: „O să te-omor!“. Şi ce naiba-i asta? Arătă biletul. Punct şi virgulă? Te ameninţă şi foloseşte punct şi virgulă. E complet dement tipu’ ăsta.

Rhyme însă nu râse. Încă era furios că evadase – şi că se părea că nu avea intenţia să renunţe la cariera de ucigaş.

— Când te plictiseşti de bancurile astea prosteşti, Lon, poate o să observi că gramatica şi sintaxa scrisorii sunt perfecte. Asta ne mai spune ceva despre el. O educaţie bună. Şcoală privată? Instrucţie clasică? Bursă de studii? Şef de promoţie? Scrie toate astea pe diagramă, Thom.

— Punct şi virgulă, fir-ar să fie, zise Sellitto, netulburat.

— Am găsit ceva aici, zise Cooper, ridicându-şi ochii din monitorul calculatorului. Materialul verde de la casa din Brooklyn? Sunt aproape sigur că e *Caulerpa taxifolia.* O algă dăunătoare.

— O *ce?*

— E o algă marină care se răspândeşte în mod necontrolabil. Şi creează o mulţime de probleme. A fost interzisă în Statele Unite.

— Şi presupun că, din moment ce se răspândeşte în mod necontrolabil, o poţi găsi oriunde, zise Rhyme cu acreală. Deci inutilă ca probă.

— De fapt nu, zise Cooper. Până acum n-a fost găsită decât pe Coasta Pacificului în America de Nord.

— Din Mexic până-n Canada?

— Cam aşa ceva.

— Asta e practic ca o adresă, observă sarcastic Rhyme. Sună echipele SWAT.

— Coasta de Vest? interveni Kathryn Dance, încruntându-se. Se gândi la ceva pentru o clipă. Unde e înregistrarea cu interogatoriul? întrebă ea.

Mel Cooper găsi fişierul. Porni înregistrarea şi îl priviră pe criminal uitându-se drept în cameră şi minţindu-i pe toţi pentru a douăsprezecea oară. Dance se apropie mai tare de monitor. Rhyme se gândi că semăna cu el când îşi studia diagramele cu probe.

Vizionase înregistrarea de atâtea ori, încât nici nu mai sesiza cuvintele; nu-i mai ofereau nici un indiciu în plus din câte îşi dădea el seama. Dar Dance izbucni brusc în râs.

— Am o idee.

— Ce idee?

— Ei bine, nu vă pot da o adresă, dar vă pot da un stat. Am senzaţia că vine din California. Sau că a trăit acolo mai multă vreme.

— De ce crezi asta?

Dance derulă puţin filmul înapoi. Porni după aceea interogatoriul din locul în care vorbea despre felul cum venise cu maşina la Long Island ca să preia SUV-ul confiscat.

Dance opri înregistrarea.

— Am studiat expresiile regionale, zise ea. Oamenii din California se referă de obicei la autostrăzile dintre state numai cu numărul: „Am mers pe 405 în L.A.“, de exemplu. În interviu s-a referit la „495“ aici în New York. Şi l-aţi auzit zicând *şosea?* Şi asta e destul de comun în California, mai mult decât *autostradă.* Aici pe Coasta de Est auzi mai mult autostradă.

„Asta va fi probabil util, se gândi Rhyme. Încă o cărămidă în zidul probelor.”

— Pe diagramă, zise el.

— Când ajung acasă voi iniţia o anchetă oficială în biroul meu, zise ea. Voi transmite în tot statul ce am găsit aici. Să vedem ce se întâmplă. OK, ar fi mai bine să plec… Oh, vă aştept pe amândoi în California cât de curând.

Asistentul îi aruncă o privire lui Rhyme.

— Trebuie să călătorească mai mult. Se preface că nu-i place, dar adevărul e că odată ce ajunge undeva, se simte bine. Atâta timp cât au scotch şi nişte crime interesante să-i ocupe timpul.

— E California de Nord, zise Dance. Ţinutul vinurilor, mai ales, dar nu te îngrijora, avem o mulţime de crime.

— O să vedem, zise Rhyme fără să promită nimic. Fă-mi o ultimă favoare, adăugă el.

— Sigur.

— Închide-ţi mobilul. Probabil voi fi tentat să te sun iar în timp ce

eşti pe drum către aeroport dacă mai apare ceva.

— Şi, dacă n-ar fi copiii la care chiar trebuie să mă întorc, cred că aş răspunde.

Sellitto îi mulţumi din nou şi Thom o conduse la uşă.

— Ron, fă-te util, zise Rhyme.

Bobocul se uită la diagramele de probe.

— Am sunat deja în legătură cu funia, dacă asta vreţi să spuneţi.

— Nu, *nu* asta vreau să spun, bombăni Rhyme. Am zis *util.* Arătă cu un gest sticla de scotch de pe un raft din cealaltă parte a camerei.

— Oh, sigur.

— Pune două, mormăi şi Sellitto. Şi nu fi zgârcit.

Pulaski turnă whisky-ul şi le dădu cele două pahare – Cooper refuzase. Nu te neglija nici pe tine, îi zise Rhyme bobocului.

— Oh, sunt în uniformă.

Sellitto îşi înghiţi un hohot de râs.

— OK. Poate un pic. Îşi turnă şi apoi sorbi din băutura tare – şi extrem de scumpă. Îmi place, zise el, deşi ochii lui spuneau cu totul altceva. Ăă, nu amestecaţi niciodată în el nişte cidru sau Sprite?

Capitolul 42

„Înainte şi După.

Oamenii merg mai departe.

Dintr-un motiv sau altul, oamenii trec peste orice, merg mai departe, şi înainte devine După.“

Lincoln Rhyme auzea aceste cuvinte plutindu-i la nesfârşit în cap, iar şi iar. Ca un disc stricat. „Oamenii merg mai departe.”

De fapt folosise şi el expresia asta de câteva ori – când îi spusese soţiei lui că voia să divorţeze, la scurtă vreme după accident. Oricum, relaţia lor era foarte zbuciumată de mai multă vreme şi Rhyme decise că fie supravieţuieşte, fie nu, îşi va continua viaţa singur, fără să o oblige să îndure viaţa alături de un olog.

Dar pe atunci „mersul înainte” însemna ceva cu totul diferit de ce avea acum în faţa lui. Viaţa pe care şi-o construise în ultimii câţiva ani, o viaţă oricum destul de precară, urma să se schimbe într-un mod dramatic. Problema, bineînţeles, era că Sachs nu mergea de fapt înainte, dacă se ducea la Argyle Security. Mergea înapoi.

Sellitto şi Cooper plecaseră deja, şi Rhyme şi Pulaski erau singuri în laboratorul de la parter, în faţa unei mese de examinare, organizând probele în cazurile de corupţie de la Secţia 118. Confruntaţi cu toate probele – şi cu faptul că angajaseră fără să vrea un terorist local – Baker, Wallace şi Henson cedaseră în sfârşit şi acceptaseră un aranjament cu procuratura, deconspirându-i pe toţi ceilalţi poliţişti de la 118 implicaţi. (Deşi nici unul dintre ei nu voia să spună măcar un cuvânt despre cine îl pusese pe Baker în legătură cu Ceasornicarul. Ceea ce era de înţeles. Pur şi simplu nu te apuci să ciripeşti numele şefului unei grupări CO, când tu, personal, eşti trimis exact în închisoarea în care s-ar putea să ajungă şi el din cauza mărturiei tale.)

Pregătindu-se pentru plecarea lui Sachs, Rhyme ajunse la concluzia că Ron Pulaski va deveni în cele din urmă un poliţist criminalist foarte bun. Avea ingeniozitate şi inteligenţă şi era tot atât de încăpăţânat şi de perseverent ca Sellitto. Rhyme ştia că va putea să-l şlefuiască în opt luni sau poate un an, până să-l facă să strălucească aşa cum trebuia. Va cerceta scenele împreună cu bobocul, va analiza probele şi va prinde criminalii, care vor merge la închisoare sau vor muri încercând să scape. Sistemul va continua să funcţioneze. Mecanismul forţei poliţieneşti este mai mare decât o singură femeie sau decât un singur bărbat; aşa şi trebuia să fie.

Da, sistemul va funcţiona în continuare… Dar era extrem de greu de imaginat acest sistem fără Amelia Sachs.

„Ei, la naiba cu sentimentalismul ăsta stupid şi treci la treabă”, îşi zise Rhyme. Se uită la tabla cu diagrame.

— Ceasornicarul e liber, undeva acolo; şi eu îl voi găsi. Nu… va… putea… fugi… de… mine.

— Poftim? întrebă Pulaski.

— N-am zis nimic, se răsti Rhyme.

— Ba da, aţi zis. Dar n-am… Tăcu sub privirea usturătoare a lui Rhyme, îndreptându-şi atenţia la sarcina de îndeplinit. Notiţele pe care le-am găsit în biroul lui Baker? Sunt pe hârtie ieftină. Să folosesc ninhidrină ca să scot amprentele latente?

Rhyme nu apucă să răspundă.

— Nu, zise o voce de femeie. Prima dată încerci afumarea cu iodină. *Apoi* ninhidrină, *apoi* nitrat de argint. Trebuie să urmezi exact ordinea asta.

Rhyme îşi ridică privirea şi o văzu pe Sachs în uşă. Abordă o expresie binevoitoare pe chip. Se simţi mândru de sine văzând cât de bine se comporta. Era *generos*. Era *matur*.

— Dacă nu, chimicalele pot face reacţie şi strici amprentele, continuă Sachs.

„Ei bine, *chiar* că e stânjenitor”, se gândi criminalistul furios. Se uită cu înverşunare la diagrame, în timp ce tăcerea şuiera năprasnic între ei, ca viscolul de decembrie de afară.

— Îmi pare rău, zise ea.

Era neobişnuit s-o auzi rostind aceste cuvinte; Sachs îşi cerea iertare cam la fel de mult ca Lincoln Rhyme. Adică aproape niciodată.

Rhyme nu răspunse. Privirea îi rămase aţintită asupra diagramelor.

— Serios, îmi pare rău.

Rhyme se simţi brusc iritat de faptul că Sachs se preta la asemenea sentimentalisme ieftine şi îi aruncă o privire rapidă, încruntat, de-abia controlându-şi furia.

Dar îşi dădu seama că nu vorbea cu el.

Sachs se uita la Pulaski.

— O să mă revanşez faţă de tine cumva. Poţi să te ocupi tu de scena următoare. Eu o să fiu copilot. Sau de următoarele câteva scene.

— Cum aşa? întrebă bobocul.

— Ştiu că ai auzit că-mi dau demisia.

Pulaski încuviinţă.

— Dar m-am răzgândit.

— Nu mai demisionezi? întrebă Pulaski.

— Nu.

— Hei, nici o problemă, zise Pulaski. Nu mă deranjează să lucrăm împreună încă o vreme. Uşurarea lui de a nu fi singura furnică sub lupa lui Lincoln Rhyme depăşea clar orice dezamăgire provocată de retrogradarea la rolul de asistent.

Sachs îşi trase un scaun în faţa lui Rhyme.

— Am crezut că te-ai dus la Argyle, zise el.

— Am fost. Ca să le refuz oferta.

— Pot să te-ntreb de ce?

— Am primit un telefon. De la Suzanne Creeley. Soţia lui Ben Creeley. Mi-a mulţumit pentru că am crezut în ea. Pentru că am descoperit cine l-a omorât cu adevărat pe soţul ei. Plângea. Mi-a zis că pur şi simplu n-a putut suporta gândul că soţul ei s-a sinucis. Că e îngrozitor că a fost omorât, dar o sinucidere – asta ar fi contrazis tot ce au construit împreună de-a lungul anilor. Sachs clătină din cap. Un nod într-o frânghie şi un deget rupt… Mi-am dat seama că de fapt asta e meseria, Rhyme. Nu toate porcăriile alea în care m-am lăsat târâtă, politica, tata, Baker şi Wallace… Nu trebuie să complici prea tare lucrurile. A fi poliţist înseamnă să descoperi adevărul din spatele unui nod şi a unui deget rupt. Nimic mai mult de-atâta.

„Tu şi cu mine, Sachs…”

— Deci, întrebă ea, pe un ton obişnuit, arătând tablele pline de indicii. Criminalul nostru drag – avem ceva noutăţi?

Rhyme îi spuse despre cadou, ceasul Breguet, apoi îi povesti şi restul pe scurt.

— A făcut alpinism, probabil s-a antrenat în Europa. A stat o vreme în California, lângă ocean. Şi a fost acolo recent. Poate locuieşte acolo. Are educaţie bună. Foloseşte o engleză corectă şi stăpâneşti perfect sintaxa şi punctuaţia. Şi vreau să verificăm fiecare rotiţă şi pârghie din ceasul acela încă o dată. E un *ceasornicar*, nu? Asta înseamnă că aproape sigur i-a desfăcut capacul şi şi-a băgat nasul puţin înăuntru. Dacă a lăsat chiar şi numai o moleculă de ceva, vreau s-o găsim. Rhyme îi arătă apoi biletul şi adăugă: Recunoaşte că era lângă hotelul lui Charlotte când am arestat-o. Vreau să fie verificate toate punctele din jur de unde se poate vedea bine hotelul şi unde probabil a stat să se uite la noi. Ron, şi tu participi la treaba asta.

— Am înţeles.

— Şi nu uitaţi ce ştim despre el. Poate a plecat, poate nu. Ai grijă să ai pistolul la îndemână. *Pe dinafara* costumului Tyvek. Adu-ţi aminte…

— Caută bine, dar ai grijă şi de tine? întrebă Pulaski.

— Nota 10 pentru memorie, zise criminalistul. Acuma treci la treabă.

IV
12.48 Luni

Ce este deci timpul? Dacă nu mă întreabă nimeni, ştiu ce este. Dacă vreau să-i explic cuiva, nu ştiu…

SFÂNTUL AUGUSTIN

Capitolul 43

Ziua de decembrie nu era extraordinar de rece, dar soba veche de acasă de la Rhyme era stricată. Nici unul dintre cei adunaţi în laboratorul lui de la parter nu-şi dezbrăcase haina de exterior şi toţi stăteau zgribuliţi. Fiecare respiraţie era însoţită de un norişor de aburi şi toţi aveau nasurile roşii. Amelia Sachs purta două pulovere, iar Pulaski era într-o geacă matlasată de culoare verde de care atârnau tichete de teleschi din Killington, ca medaliile de campanie ale unui soldat veteran.

„Un poliţist schior“, se gândi Rhyme. I se părea ciudat, deşi nu-şi dădea seama exact de ce. Poate din cauza pericolului reprezentat de purtarea unui pistol de calibru .9 cu trăgaci ultrasensibil pe sub salopeta de schi, în timp ce te repezeai în jos pe pârtie, cu viteză necontrolată.

— Unde-i tipul care repară sobe? se răsti Rhyme la Thom.

— A zis c-o să vină între unu şi cinci. Asistentul purta un palton de stofă, pe care i-l dăruise Rhyme anul trecut de Crăciun, şi un fular de caşmir violet-închis, pe care-l primise de la Sachs.

— Ah, între unu şi cinci. Unu şi cinci. Ştii ceva. Mai sună-l o dată şi…

— Aşa a zis…

— Nu, ascultă. Mai sună-l o dată şi zi-i că am fost anunţaţi că este un ucigaş dement în cartierul lui şi că o să mergem să-l prindem între unu şi cinci. Să vezi cum îi place când se-ntoarce roata.

— Lincoln, zise asistentul cu răbdare. Nu pot…

— Ştie ce facem noi aici, ei? Ştie că lucrăm în serviciul şi pentru protecţia populaţiei? Dă-i telefon şi zi-i asta.

Pulaski observă că Thom nu se apropiase de telefon.

— Ăă, vreţi să-i dau eu? întrebă el. Telefon, adică.

Ah, sinceritatea tinereţii…

— Nu-i da atenţie, îi răspunse Thom tânărului poliţist. E ca un câine care sare la tine. Nu-l băga în seamă şi o să se oprească.

— Un câine? întrebă Rhyme. *Eu* sunt câinele. Nu ţi se pare ironic, Thom? Având în vedere că *tu* eşti cel care muşcă mâna care-l hrăneşte. Mulţumit de replica lui, Rhyme adăugă: Spune-i reparatorului că sunt sigur că sufăr de hipotermie. De-adevăratelea, chiar cred că am hipotermie.

— Deci puteţi simţi… începu bobocul, dar întrebarea i se opri brusc în gât.

— Da, *sunt* în stare să mă simt inconfortabil, ce mama naibii, Pulaski!

— Iertaţi-mă, nu m-am gândit.

— Hei, zise Thom, râzând. Felicitări!

— Cum adică? întrebă bobocul.

— Ai promovat la nivelul de nume de familie. Începe deja să se gândească la tine ca şi cum ai fi puţin deasupra unei râme… Aşa se adresează el oamenilor de care chiar îi place. Eu, de exemplu, sunt doar Thom. Mereu doar Thom.

— Dar, dacă-ţi mai ceri scuze o dată, eşti retrogradat imediat, îi zise Sachs bobocului.

O secundă mai târziu se auzi soneria de la intrare şi mereu-doar-prenumele-Thom se duse să deschidă.

Rhyme aruncă o privire la ceas. Era 13.02. Era oare posibil ca reparatorul să vină la timp?

Dar, bineînţeles, nu era cazul să-şi facă iluzii. Nu era decât Lon Sellitto, care intră şi începu să-şi dea jos paltonul, apoi se răzgândi. Îşi privi respiraţia sub formă de norişori de aburi extrem de vizibili.

— Doamne sfinte, Linc, la cât bănet îţi aruncă municipalitatea-n braţe, ar fi cazul să-ţi permiţi să plăteşti încălzirea. Ai cafea acolo? E fierbinte?

Thom îi turnă o ceaşcă şi Sellitto o strânse într-o mână şi-şi deschise valiza cu cealaltă.

— În sfârşit l-am găsit. Le arătă un dosar vechi Redweld, mâzgălit cu înscrisuri cu cerneală decolorată şi creion, multe din lucrurile notate tăiate, dovadă a anilor de folosire şi refolosire municipală şi guvernamentală.

— Dosarul Luponte? întrebă Rhyme.

— Exact.

— L-am vrut săptămâna trecută, bombăni criminalistul. Îl ustura nasul de frig. Poate îi va spune reparatorului că îi va plăti factura într-una până la cinci luni. Se uită la dosar. Aproape îmi pierdusem orice speranţă, Lon. Ştiu că-ţi plac clişeele. Nu-ţi vine în minte expresia „fiecare zi întârziere înseamnă un ban pierdut”?

— Nu, zise detectivul fără să se supere. Eu m-am gândit la expresia: „Dacă faci cuiva o favoare şi el îţi face mutre, dă-l dracului”.

— E bună şi asta, acceptă Lincoln Rhyme.

— Oricum, nu mi-ai zis cât de secret e. A trebuit să aflu asta singur, şi am avut nevoie de ajutorul lui Ron Scott ca să-i dau de urmă.

Detectivul deschise dosarul şi începu să-l răsfoiască. Rhyme se uita cu o senzaţie de adâncă nelinişte, întrebându-se ce va găsi înăuntru. Putea fi un lucru bun, putea fi devastator.

— Ar trebui să existe un raport oficial. Găseşte-l.

Sellitto căută prin dosar. Scoase un plic. Avea o etichetă scrisă la maşină: *Anthony C. Luponte, Comandant adjunct.* Plicul era sigilat cu o bucată decolorată de bandă adezivă roşie pe care scria: *Strict secret.*

— Să-l deschid? întrebă el.

Rhyme se strâmbă nerăbdător.

— Linc, zi-mi şi mie când îţi revine buna dispoziţie, să-mi notez în agendă.

— Pune-l pe cadrul mobil. Te rog şi mulţumesc.

Sellitto smulse banda de pe plic şi scoase o broşură, pe care i-o dădu lui Thom.

Asistentul montă raportul pe un dispozitiv care semăna cu un suport pentru cartea de bucate, dar avea ataşată o armătură de cauciuc care întorcea paginile la comanda unei mişcări foarte mici a degetului lui Rhyme pe telecomanda sa. Rhyme începu să răsfoiască documentul, citind şi încercând să-şi astâmpere tensiunea care creştea în el.

— Luponte? întrebă Sachs de la masa de probe.

Rhyme mai întoarse o pagină.

— Asta e.

Continuă să citească paragraf după paragraf scris în jargonul stufos al primăriei.

Oh, hai odată, se gândi el enervat. Zi odată ce ai de zis…

„Oare mesajul va fi bun sau rău?“

— Ceva despre Ceasornicar? întrebă Sachs.

Încă nu dăduseră de el, nici în New York, şi nici în California, unde Kathryn Dance iniţiase o anchetă paralelă.

— N-are nimic de-a face cu el, zise Rhyme.

— Dar de-aceea l-ai cerut, zise Sachs clătinând din cap.

— Nu, tu ai *presupus* că de aceea l-am cerut.

— Atunci despre ce e vorba, un alt caz de-al tău? întrebă ea. Sachs îşi întoarse privirea spre tablele cu diagrame, pe care se vedea progresul făcut în mai multe cazuri nerezolvate pe care le anchetau încă.

— Nu acelea.

— Atunci ce?

— Ţi-aş spune mult mai repede dacă nu m-ai întrerupe atât de mult.

Sachs oftă.

În cele din urmă ajunse la paragraful pe care-l căuta. Se opri pentru o clipă şi se uită pe geam la copacii golaşi cu crengile negre din Central Park. În inima sa avea credinţa că raportul îi va spune ceea ce voia să audă, dar Lincoln Rhyme era în primul rând un om de ştiinţă şi nu avea încredere în inima sa.

„Adevărul este singurul ţel…

Oare ce adevăr i se va dezvălui?”

Se uită iar la documentul montat în suport şi citi rapid pasajul. Îl mai citi încă o dată.

După un moment îi spuse lui Sachs:

— Vreau să-ţi citesc ceva.

— OK. Te ascult.

Rhyme îşi mişcă degetul pe telecomandă şi paginile se dădură imediat înapoi.

— Acesta e de pe prima pagină. Mă asculţi?

— Ţi-am zis că da.

— Bine. „Această acţiune este şi va rămâne secretă. Din optsprezece până în douăzeci şi nouă iunie, 1974, doisprezece ofiţeri de poliţie ai Departamentului de Poliţie New York au fost condamnaţi prin proces cu juraţi pentru extorcare de bani de la mai mulţi proprietari de magazine şi oameni de afaceri din Manhattan şi Brooklyn şi pentru acceptare de mită pentru a nu iniţia sau duce la capăt diverse anchete poliţieneşti. În plus, patru dintre poliţişti au fost condamnaţi pentru atac deosebit de grav ca urmare a acestor acte. Aceşti doisprezece poliţişti sunt membrii aşa-numitului Club de pe Sixteenth Avenue, un nume care a ajuns să fie sinonim cu mârşăvia corupţiei în poliţie.”

Rhyme o auzi pe Sachs trăgând speriată aer în piept. Îşi ridică privirea de pe document şi o văzu uitându-se la rândurile scrise aşa cum se uită un copil la un şarpe găsit în curte. Continuă să citească:

— „Nu există o mai mare încredere pe lume decât aceea dintre cetăţenii Statelor Unite ale Americii şi ofiţerii forţelor de poliţie care sunt însărcinaţi cu protejarea lor. Poliţiştii din Clubul de pe Sixteenth Avenue au comis o încălcare de neiertat a acestei încrederi sacre şi nu numai că au comis exact infracţiunile pe care trebuiau să le prevină, ci au acoperit cu o ruşine de nespălat pe fraţii şi pe surorile lor în uniformă, care au rămas pe mai departe plini de curaj şi sacrificiu de sine. În consecinţă, eu, primarul Oraşului New York, ofer următorilor poliţişti Medalia pentru Eroism ca răsplată a eforturilor lor de a-i aduce pe aceşti criminali în faţa justiţiei: agent de poliţie Vincent Pazzini, agent de poliţie Herman Sachs şi detectiv gradul trei Lawrence Koepel.“

— Cum? şopti Sachs.

Rhyme continuă să citească.

— „Fiecare dintre aceşti poliţişti şi-a riscat viaţa în repetate rânduri, lucrând sub acoperire pentru a obţine informaţii care să ajute la identificarea infractorilor şi pentru a obţine probele necesare în vederea aducerii lor în faţa instanţei. Din cauza naturii periculoase a acestei misiuni, aceste medalii sunt înmânate în ceremonie închisă, şi acest raport oficial va fi sigilat, pentru siguranţa celor trei poliţişti atât de curajoşi şi a familiilor lor. Dar ei trebuie să ţină minte că, deşi laudele pentru eforturile lor nu sunt făcute publice, recunoştinţa municipalităţii nu este mai mică decât o merită.”

— Era… Amelia Sachs se uita la el înlemnită.

Rhyme îi arătă dosarul.

— Tatăl tău a fost un poliţist bun, Sachs. *A fost* într-adevăr unul din cei trei care au scăpat nepedepsiţi. Atâta doar că nu au încălcat legea;

lucrau cu Afacerile Interne. Tatăl tău a fost pentru Clubul de pe Sixteenth Avenue exact ceea ce ai fost tu pentru grupul de la St. James, doar că el a lucrat sub acoperire.

— Cum ai ştiut?

— N-am *ştiut*. Mi-am amintit ceva despre raportul Luponte şi procesele de corupţie, dar n-am ştiut că tatăl tău a fost implicat. De aceea am vrut să-l mai văd o dată.

— Măi să fie, zise Sellitto cu gura plină de prăjitură şi cafea.

— Mai caută, Lon. Mai trebuie să fie ceva.

Detectivul scormoni prin dosarul voluminos şi găsi un certificat şi o medalie. Era o Medalie de Eroism NYPD, una din cele mai înalte decoraţii oferite de Departamentul de Poliţie. Sellitto i-o dădu lui Sachs. Cu buzele întredeschise şi ochii mijiţi de emoţie, Sachs citi diploma neînrămată, pe care era trecut numele tatălui ei. Medalia atârna de panglica sa, între degetele ei tremurătoare.

— Hei, e super, zise Pulaski, arătând certificatul. Uite ce multe sigilii şi chestii are.

Rhyme le arătă documentul de pe cadrul mobil.

— Scrie totul aici, Sachs. Persoana de contact din Divizia de Afaceri Interne a avut grijă să fie crezut de ceilalţi poliţişti. I-a dat tatălui tău câteva mii pe lună să le cheltuie, ca să pară că şi el lua bani pe sub mână. Trebuia să fie credibil – dacă şi-ar fi dat seama cineva că e informator, ar fi putut fi omorât, mai ales că era implicat şi Tony Gallante. DAI a iniţiat şi împotriva lui o anchetă ca totul să pară veridic. De aceea l-au lăsat să scape din cauza probelor insuficiente. Au făcut un aranjament cu cei de la CSU ca să facă pierdute formularele de custodie.

Sachs îşi lăsă capul în jos. Apoi începu să râdă încet.

— Tata a fost întotdeauna modest. E absolut tipic – cea mai importantă medalie pe care-a primit-o în viaţa lui şi a fost un secret. Nu mi-a zis niciodată nimic despre asta.

— Poţi să citeşti toate amănuntele aici. Tatăl tău a fost de acord să poarte un microfon, să dea orice informaţii voiau despre Gallante şi despre ceilalţi capi implicaţi. Dar a zis că nu va depune mărturie în tribunal. Nu avea de gând să vă pună în pericol pe tine şi pe mama ta.

Sachs se uita la medalie, care se legăna înainte şi-napoi – ca pendulul unui ceas, se gândi Rhyme ironic.

În cele din urmă, Lon Sellitto îşi frecă mâinile.

— Auziţi, sunt bucuros de veştile bune, zise el încet. Dar ce ziceţi să plecăm naibii de aici şi să ne ducem la Many's? Mi-e cam foame. Şi ştiţi ceva? Pun pariu că *ei* şi-au plătit căldura.

— Mi-ar face mare plăcere, zise Rhyme cu o sinceritate care după părerea lui masca perfect lipsă de entuziasm de a merge afară şi a-şi conduce scaunul cu rotile pe trotuarele acoperite de gheaţă. Dar scriu

o scrisoare deschisă către *Times*. Le arătă calculatorul. Şi-n plus, trebuie să-l aştept pe tipul cu soba. Clătină din cap. Între unu şi cinci.

Thom dădu să spună ceva – fără îndoială să-l îndemne pe Rhyme să meargă totuşi – dar Sachs i-o luă înainte:

— Îmi pare rău. Am alte planuri.

— Dacă au ceva de-a face cu gheaţă şi zăpadă, nu sunt interesat, zise Rhyme. Presupunea că avea în plan o altă ieşire în oraş cu Pammy Willoughby şi proaspătul adoptat, Jackson havanezul.

Dar se părea că Amelia Sachs avea alte planuri.

— Au, zise ea, de-a face cu gheaţa şi zăpada. Izbucni în râs şi-l sărută pe gură. Dar nu au nimic de-a face cu tine.

— Slavă Domnului, zise Lincoln Rhyme, suflând un nor de aburi spre tavan şi întorcându-se către monitorul calculatorului.

— Tu.

— Salut, Snyder, cum te mai simţi? întrebă Sachs.

Art Snyder o privi din pragul căsuţei lui. Arăta mai bine decât ultima dată când îl văzuse – când zăcea pe bancheta din spate a dubiţei sale. Nu era însă mai puţin furios pe ea. O privea ţintă cu ochii roşii.

Dar când meseria ta implică posibilitatea ca din când în când nişte oameni să încerce să te împuşte, câteva priviri urâte nu mai contează deloc. Sachs îi zâmbi.

— Am trecut pe-aici numai pentru a-ţi mulţumi.

— Da, pentru ce? Avea în mână o cană de cafea care evident nu conţinea cafea. Observă că reapăruseră câteva sticle pe raft şi că nici unul dintre proiectele de îmbunătăţire a gospodăriei nu avansase.

— Am închis cazul St. James.

— Da, am auzit.

— E destul de frig aici, Snyder, zise ea.

— Dragă? zise o femeie plinuţă, cu părul castaniu tuns scurt şi un chip vesel din uşa bucătăriei.

— Nu e decât cineva de la departament.

— Păi, invit-o înăuntru atunci. Mă duc să pun de cafea.

— E o doamnă foarte ocupată, zise Snyder cu acreală. Toată ziulica aleargă prin oraş, făcând tot felul de lucruri, punând întrebări. Probabil n-are timp să stea.

— Am îngheţat bocnă aici.

— Art! Cheam-o înăuntru.

Snyder oftă şi îi întoarse spatele, intrând în sufragerie şi lăsând-o să-l urmeze şi să închidă uşa singură. Sachs îşi lăsă haina pe un scaun.

Soţia lui Snyder li se alătură. Femeile făcură cunoştinţă.

— Las-o pe ea să stea în fotoliul confortabil, Art, îl mustră ea.

Sachs se aşeză în mult uzatul Barcalounger şi Snyder pe canapea,

care scârţâi sub greutatea lui. La televizor era un meci de baschet, iar sonorul era dat foarte tare.

Soţia le aduse două ceşti de cafea.

— Mie nu-mi trebuie, zise Snyder, uitându-se la cana lui.

— Am turnat-o deja. Vrei s-o arunc acum? Să risipesc bunătate de cafea degeaba? Femeia lăsă cafeaua pe măsuţa de lângă el şi se duse înapoi în bucătărie, de unde venea miros de usturoi prăjit.

Sachs îşi sorbi în linişte cafeaua tare, Snyder se uita fix la ESPN. Urmări traiectoria mingii de baschet aruncată din exteriorul liniei de trei puncte; îşi încleştă pumnul când mingea trecu şuierând prin coş.

Intră o pauză publicitară. Snyder schimbă canalul pe un joc de pocher cu vedete.

Sachs îşi aminti ce îi spusese Kathryn Dance despre puterea tăcerii în a face pe cineva să vorbească. Rămase nemişcată, sorbindu-şi cafeaua, uitându-se la el, fără să zică un cuvânt.

În cele din urmă, iritat, Snyder o întrebă:

— Chestia de la St. James?

— Mda.

— Am citit că Dennis Baker a fost implicat acolo. Şi viceprimarul.

— Da.

— L-am întâlnit pe Baker de câteva ori. Mi s-a părut băiat de treabă. Am fost surprins să aflu că lucra pe alături. Pe chip îi apăru pentru o clipă o expresie de îngrijorare. Şi crime? Sarkowski şi tipul celălalt?

Sachs încuviinţă.

— Şi un atentat. Nu-i spuse că ea însăşi fusese victima potenţială.

— Banii sunt una, zise el, clătinând din cap. Dar să omori oameni… Asta-i cu totul altă mâncare de peşte.

Amin.

— A fost tipul ăla de care ţi-am zis unul dintre ei? întrebă el. Ăla care avea o casă în Maryland sau aşa ceva?

Sachs se gândi că merita să ştie chestia asta.

— Era Wallace. Dar nu era un loc. Era un lucru. Sachs îi spuse despre barca lui Wallace.

— Nu, serios, zise el râzând cu amărăciune. *Maryland Monroe?* Ce nume penibil.

— Poate nu reuşeam să rezolvăm cazul dacă nu ne-ai fi ajutat, zise Sachs.

Snyder avu o milisecundă de satisfacţie. Apoi îşi aminti că era furios pe ea. Se ridică ostentativ, cu un oftat, şi-şi umplu din nou cana cu whisky. Se aşeză la loc. Încă nu se atinsese de cafea. Butonă iar telecomanda televizorului.

— Pot să te-ntreb ceva?

— Pot să te opresc? bombăni el.

— Ai zis că l-ai cunoscut pe tata. Nu prea mai sunt mulţi oameni

care să-şi aducă aminte de el. Voiam să te întreb despre el puţin.

— Clubul de pe Sixth Avenue?

— Nu. Nu vreau să ştiu nimic despre asta.

— A avut noroc că a scăpat, zise Snyder.

— Câteodată reuşeşti să fereşti glonţul.

— Cel puţin s-a cuminţit după aceea. N-am mai auzit niciodată să fi intrat în chestii de-astea.

— Ai zis că ai lucrat cu el. Nu vorbea prea mult despre ce făcea la slujbă. Întotdeauna m-am întrebat cum era pe atunci. M-am gândit să scriu poate o carte sau mai ştiu eu…

— Pentru nepoţi?

— Ceva în genul ăsta.

— Niciodată n-am fost parteneri, zise el, după o ezitare.

— Dar l-ai cunoscut.

— Da, din nou, după un nou moment de ezitare.

— Atunci, spune-mi, a fost adevărată povestea aia cu comandantul… Ăla nebun? Pur şi simplu vreau să ştiu ce s-a întâmplat.

— *Care* nebun? pufni Snyder. Au fost o grămadă de nebuni.

— Ăla care a trimis echipa tactică la apartamentul greşit?

— Oh. Caruthers?

— Cred că da. Tata era unul din agenţii care l-a ţinut în şah pe tipul cu ostaticii până a aflat echipa unde să vină.

— Da, da. Şi eu am fost acolo. Ce măgar era Caruthers ăsta. Cretinul… Slavă Domnului că n-a fost nimeni rănit. Oh, şi exact în ziua aceea a uitat să-şi pună baterii în gigafon… Şi să-ţi mai spun ceva despre el: îşi trimitea cizmele la lustruit. Şi-i punea pe boboci s-o facă, ştii. Şi-apoi le dădea bacşiş. Da' ghici ce bacşiş, cinci cenţi. Vreau să spun, să dai bacşiş unui agent în uniformă e ciudat de la bun început. Da' să nu le dai decât cinci amărâţi de cenţi? Dădu sonorul televizorului mai încet cu câteva unităţi. Hei, zise Snyder râzând. Vrei să-ţi mai spun una?

— Sigur.

— Ei bine, taică-tău şi cu mine şi încă vreo câţiva eram după serviciu şi ne duceam la Garden, să vedem un meci sau o luptă, sau aşa ceva. Oricum, numai ce apare un puşti cu un pistol de bucăţi – ştii ce-i asta?

Sachs ştia. Zise că nu ştia.

— E un fel de pistol artizanal. Are gloanţe de douăzeci şi doi. Ei bine, amărâtul ăsta vesel se pune să ne jefuiască, dacă-ţi poţi imagina. Ne sare-n faţă şi strigă: „Mâinile sus" fix în mijlocul lui 34th Street. Noi îi dăm portmoneele imediat, bineînţeles. Taică-tău îşi scapă portmoneul pe jos, intenţionat, înţelegi ce-ţi spun? Aşa că puştiul se-apleacă să-l ia de pe jos. Şi când se ridică, să facă pe el, nu alta – e

înconjurat din toate părţile de pistoalele noastre, ştii, patru Smitties, cu piedica trasă şi gata de tragere. Să fi văzut ce mutră a făcut… Zice: „Văd că nu e ziua mea norocoasă”. E clasică, nu? „Văd că nu e ziua mea norocoasă”. Doamne, cât am mai râs, cred că toată noaptea aia ne-am prăpădit de râs pe chestia asta… Un zâmbet îi lumină faţa. Oh, stai să-ţi mai zic una…

În timp ce vorbea, Sachs dădea aprobator din cap şi-l încuraja. De fapt, auzise multe dintre aceste poveşti. Herman Sachs nu era deloc tipul de om căruia să nu-i placă să vorbească cu fiică-sa despre meseria lui. Stăteau deseori ore întregi în garaj, lucrând la o transmisie sau la o pompă de ulei, depănând poveşti despre viaţa unui poliţist pe străzile new-yorkeze – plantându-i seminţele propriului viitor.

Dar bineînţeles că nu era aici ca să afle istoria familiei. Nu, acesta era pur şi simplu răspunsul la un apel de poliţist-are-nevoie-de-ajutor, un 10-13 de inimă. Sachs se hotărâse să nu-l lase pe detectivul pensionat Art Snyder să se piardă cu totul. Dacă aşa-zişii lui prieteni nu mai voiau să-i vorbească pentru că ajutase să prindă echipa de la St. James, o să aranjeze ea să fie suficienţi alţi poliţişti care să vină să-l vadă: ea însăşi, Sellitto, Rhyme şi Ron Pulaski, Fred Dellray, Roland Bell, Nancy Simpson, Frank Rettig şi încă vreo zece.

Sachs îi mai puse şi alte întrebări şi el îi răspunse – câteodată cu plăcere, alteori iritat, câteodată distrat, dar oferindu-i de fiecare dată ceva. De câteva ori Snyder se ridică şi-şi umplu din nou cana cu băutură şi se uită de mai multe ori la ceas şi apoi la ea, întrebând-o din ochi: „Tu n-ai nimic mai bun de făcut?”

Dar Sachs pur şi simplu se aşeză mai confortabil în Barcalounger, îi puse întrebări şi îi povesti chiar şi nişte păţanii de-ale ei. Amelia Sachs nu avea de gând să plece nicăieri; avea la dispoziţie tot timpul din lume.

Nota autorului

Scriitorii nu pot fi decât atât de buni pe cât îi ajută să fie prietenii şi colegii din jurul lor, iar eu sunt extrem de norocos să fiu înconjurat de un anturaj cu adevărat minunat: Will şi Tina Anderson, Alex Bonham, Louise Burke, Robby Burroughs, Britt Carlson, Jane Davis, Julie Reece Deaver, John Gilstrap, Cathy Gleason, Jamie Hodder-Williams, Kate Howard, Emma Longhurst, Diana Mackay, Joshua Martino, Carolyn Mays, Tara Parsons, Seba Pezzani, Carolyn Reidy, Ornelia Robbiati, David Rosenthal, Marysue Rucci, Deborah Schneider, Vivienne Schuster, Brigitte Smith, Kevin Smith şi Alexis Taines.

Ca întotdeauna, deosebita mea recunoştinţă pentru Madelyn Warcholik.

Celor interesaţi în subiectul fabricării şi colecţionării ceasurilor, cartea compactă şi poetică *Măsurând timpul,* de Michael Korda, le va fi o adevărată delectare.

{1} *Clock* în lb. engleză, în original (n. tr.)
{2} Melodie.

Table of Contents

I 00.02 Marţi
- Capitolul 1
- Capitolul 2
- Capitolul 3
- Capitolul 4
- Capitolul 5
- Capitolul 6
- Capitolul 7
- Capitolul 8
- Capitolul 9
- Capitolul 10
- Capitolul 11
- Capitolul 12
- Capitolul 13
- Capitolul 14
- Capitolul 15
- Capitolul 16
- Capitolul 17
- Capitolul 18
- Capitolul 19
- Capitolul 20
- Capitolul 21
- Capitolul 22

II 09.02 Miercuri
- Capitolul 23
- Capitolul 24
- Capitolul 25
- Capitolul 26
- Capitolul 27
- Capitolul 28
- Capitolul 29
- Capitolul 30
- Capitolul 31
- Capitolul 32
- Capitolul 33

III 08.32 Joi
- Capitolul 34
- Capitolul 35
- Capitolul 36
- Capitolul 37
- Capitolul 38

Capitolul 39
Capitolul 40
Capitolul 41
Capitolul 42
IV 12.48 Luni
Capitolul 43
Nota autorului